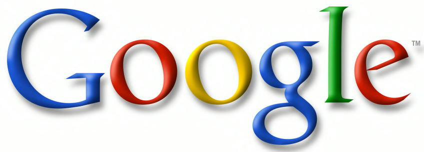



UC-NRLF
$B 192 858



MARINI
VITA PROCLI

PROSTAT

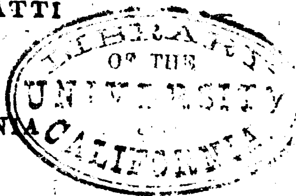
LONDINI
APVD W. H. LVNN

LVGDVNI BATAVORVM
APVD S. ET I. LVCHTMANS
— A. ET I. HONKOOP

ROMAE
APVD MARIANVM DE ROMANIS

FLORENTIAE
APVD GVILIELM. PIATTI

HAMBVRGI
IN LIBRARIA BOHNIA



VIENNAE
APVD C. SCHAVMBVRG ET SOC.

PARISIIS
APVD DE BVRE PATR. ET FIL.
— FR. SCHOELL
— A. A. RENOVARD
— TREVTTEL ET WÜRZ.

ΜΑΡΙΝΟΥ ΠΡΟΚΛΟΣ

MARINI VITA PROCLI

GRAECE ET LATINE

AD FIDEM LIBRORVM MANVSCRIPTORVM

RECENSVIT

ADNOTATIONESQVE ET INDICES

ADDIDIT

IOH. FRANC. BOISSONADE



LIPSIAE

SVMTIBVS IO. AVG. GOTTL. WEIGELII

CIↃIↃCCCXIV.

ADAMANTIO CORAYO

SMYRNENSI

VIRO EXIMIO

D. D.

EDITOR

doctiſſimo, ſemper placet quidquid rem literariam iuvare poteſt. Sed dum, ut fit, morae nectuntur et typographicus labor de die in diem procraſtinatur, coeperunt fervere ſtudia eruditorum hominum in Platone recenſendo; et Weigelius, ipſe novae Philoſophi recenſionis redemtor, id duxit in rem ſuam eſſe, ut Proclus ille meus a Marino, cui tam commode adhaerebat, divelleretur, et aliis commentatoribus, cum editis tum ineditis, comes daretur, quibus ea quam meditatur Platonis editio ornata brevi prodibit. De hac rationum noſtrarum mutatione Weigelius quid ſentiret mihi aperuit, perſuaderique mihi facile ſum paſſus, non ſuſtinens aliquid viro honeſtiſſimo negare; et ſic Marinus ingreditur ſolus, propriis duntaxat invitaturus ad ſe lectores dotibus, quae non ſunt multum conſpicuae, et editoris ſui notulis, quas vellem eſſe eruditiores. Caeterum in hac laboris mei parte, quod diligentia conſtabat, neutiquam neglexi. Auctoris verba ut recenſerem, omnia quae potui librorum, cum typis excuſorum tum manu ſcriptorum, praeſidia mihi ſedulo

comparavi. Editiones habui, non omnes quidem, ſed nobiliores; Tigurenſem, Porti Hamburgenſem, Lugdunenſem anni 1626, Fabricianam, Londinenſem, inter quas eminet Fabriciana. Tigurenſis, anni 1558, omnium eſt prima, et Latinam verſionem habet adiunctam, *innominato interprete*, cum duodecim eiusdem notulis, parvi quidem momenti, ſed quas repetendas duxi, ne illarum memoria periret. Etenim bis tantum, puto, fuerunt excuſae; primum in hoc rariſſimo Tigurenſi libro, deinde in Lugdunenſi verſionis Latinae absque textu editione anno 1559 vulgata, nec minus rara. De hoc innominato interprete cum nihil reperirem, Morellium adii, praeſtantiſſimum Bibliothecae Marcianae praefectum, in hiſtoria literaria regnantem; a quo id accepi reſponſum: „Interpres Latinus „quinam fuerit, cum Fabricio ignoro. Cepiſſe „ille videtur fructum quem optabat ſuae de no„minis occultatione ſollicitudinis; quandoqui„dem teſtatur Conr. Gesnerus in Epiſtola ann. „1562 ad Guillelmum Turnerum de libris a „ſe editis, Tiguri impreſſa ann. 1566 cum vita

„Gesneri auctore Iosia Simlero, *se Antonini „et Marini libros Andreae patrueli anno „1558 excudendos dedisse, una cum trans-„lationibus latinis, in Antonini quidem li-„bros Guil. Xylandri, in Marini vero Pro-„clum, amici cuiusdam nostri, iuvenis „pereruditi, qui prae modestia nomen suum „exprimi noluit.*" Portus contextum versionemque Tigurensem Platonicae Procli Theologiae praemisit, quam Hamburgi edidit anno 1618, laborique suo, ut supra monui, prorsus pepercit. Nec maior fuit industria bibliopolae Lugdunensis *Francisci de la Bottiere,* qui Marinum, anno 1626, excudendum curavit. Sed qui successit, anno 1700, Fabricius rem melius, etsi non optime, administravit. Cum Marini liber dimidia fere parte mancus in hominum manibus versaretur, quod ad integritatem deerat supplevit ex codicis Gudiani apographo, cuius ipsi copiam Scherzerus fecerat, supplementum Latine vertit, notasque adiecit et prolegomena. At viri incomparabilis in hac opellula summa fuit negligentia; multa imprudens omisit, absurdis-

ſimas lectiones vel propoſuit vel ſecurus reliquit: quod noto, non ut viri praeſtantiſſimi laudibus detraham, quae invidia procul eſt ab ingenio meo, ſed ut quod verum eſt dicam, lectoresque, ubi ipſe peccavero, aequiores habeam, cum Fabricius ille non ſit a culpa vacuus. Nemo, quem noverim, poſt Fabricium ad Marinum acceſſit; Londinenſis enim editio, anni 1703, mera eſt Fabricianae repetitio. Ex hoc editionum recenſu videre eſt, duas ſolummodo criticum poſſe uſum praebere; Tigurenſem principem et Fabricianam. Ad codices confugi, unde maius mihi praeſidium ſperabam; et ſtatim de Gudiano, quo Fabricius fuerat uſus, et quem nunc poſſidet Bibliotheca Guelferbytana, coepi cogitare. Conferendi laborem G. H. Schaeferus, quem meum nominare et gaudeo et glorior, in ſe recepit ultro, et excerptam mira cum diligentia lectionis varietatem ad me transmiſit, adſperſis hinc inde notulis, quas repraeſentavi. Egregiam Marino opem tulit hic codex; nam non pauca, quae vel Scherzerus, vel Fabricius prave ſcripſerat, in autographo rectius ſe ha-

bent. Guelferbytanus codex notatus est *num.* 78. *Graec.;* forma chartae est quaternaria, ipsaque charta vulgaris, manusque recentissima. „Nisi me omnia fallunt," (verba sunt Schaeferi) „ipse Gudius peregrinans scripsit, „fortasse sequens Italicum codicem. Quid si „Mediceus fuit?" Quae coniectura est verissima. Etenim in primo folio haec leguntur: *Scamn. LXXXVI. Num.* 3. *Codex in charta bombycina in 4to, et praemittitur Iamblichus de Vita Pythagorae optime et emendate scriptus;* et codex Mediceus, quem in meum usum humanissime contulit vir doctissimus Franc. de Furia, Bibliothecae Laurentianae ac Maruccellianae praefectus, notatur *Plut. LXXXVI. cod. III.* et inter alia Iamblichi Pythagoram continet. Iam patet Gudianum librum esse Medicei apographum: quod et olim adnotaverat Gudiani catalogi editor p. 542. Mediceus est papyraceus seculoque XIV. descriptus, ut Bandinius monuit; monuit me et alia Morellius in datis ad me literis officii plenissimis, quarum hic particulam describam: „Ad codicis Medicei commendationem

„faciunt haec Holſtenii verba in catalogo „codd. illorum, quem cum alio Wilhelmi Lan„gii ſimul ſcripto, ex Bibliotheca Burman„niana mihi iam diu comparavi: *Scamn.* „*LXXXVI. no.* 3. *Iamblichi de Vita et Phil.* „*Pythagorica libri IV, qui ex IX ſuperſunt,* „*ut ex indice huic operi praeſixo apparet,* „4*to mai. Subiungitur Vita Procli Lycii* „*auctore Marino, eius ſucceſſore, cuius di*„*midia pars tantum edita ſuit. Hic codex* „*omnium quotquot vidi (vidi autem et* „*contuli plures) optimus eſt et correctiſſi*„*mus: quod aliquando reipſa patebit.* Sic „habet ſincerus Holſtenii textus, non vitiatus „et mutilus, qualem Lilienthalius exhibuit in „Selectis Hiſtoricis et Litter. ann. 1715. Re„giomonti et Lipſiae impreſſis T. I. p. 112.“ Maximas, quas par eſt, Furiae, viro benigniſſimo, gratias ago, quod mea ſtudia tam egregio ſubſidio iuvare voluerit; nec inornatum ſilebo, quem ſibi ſocium laboris adſumſerat, virum Graece eruditiſſimum Gasparum Bencinium. Aeque promtam experiri mihi contigit Ioſephi Vernazzae, celeberrimi Taurinen-

ſis Bibliothecae praefecti, voluntatem, qui, cum non poſſet conferri, ob exempli Fabriciani defectum, codex Taurinenſis, integrum a capite ad calcem exprimendum in charta perlucida curavit, ita ut codicis totius *fac ſimile*, (quod nunc dicimus) immo ipſum quaſi codicem tractare potuerim. Stupendae hoc induſtriae miraculum debeo viro iuveni Carolo Ioſepho Ludovico Coſtae Caſtronovano ad Scriviam, qui ſtudio, cuius egregia vidi ſpecimina, pari artes et literas colit. Codex igitur Taurinenſis recenſetur in Catalogo Manuſcriptorum Regii Taurinenſis Athenaei T. I. p. 214, hisce verbis, inter alia quae, brevitatis cauſſa, omitto: *Codex CVII. chartaceus, ſaeculi XVI., conſtans foliis* 81, *olim Andreae Darmarii.* Haſius, cuius eruditionem ſuspiciunt omnes qui ſunt eruditi, legendum ſibi videri *Darbarii*, non *Darmarii*, mihi ſignificavit; me docens inſuper, Andream Darbarim, Andronici Iunioris protoſpatharium, multos poſſediſſe libros manuſcriptos, quorum non pauci, ipſius nomine manu ipſius exarato inſigniti, nunc in Bibliotheca Pariſina

ſervantur. Quae ſi vere ſunt animadverſa, ſequitur codicem hunc eſſe duobus saeculis antiquiorem. Penes eos erit iudicium, qui codicem poſſunt inſpicere. Duos autem e Bibliotheca Pariſina codices nactus ſum: Coiſlinianum alterum, optimae notae, membranaceum, et, indice Monteſalconio, X. circiter ſaeculi; Vaticanum alterum, no. 1197., chartaceum, ſaeculo XVI. exaratum, et in capite vigeſimo ſecundo, ut caeterae ante Fabricianam editiones, deficientem. Hae fuerunt meae in conſtituendis Marini verbis copiae, quibus num apte fuerim uſus, iudicent eruditi: caeteros non moror; illis non ſcripſi, et ſi curam in iſtis criticis rebus poſitam ridebunt, ſuam ipſis ſapientiam non invideo. Animadverſionibus meis, praeter illas interpretis Latini ſupra memoratas, Fabricianas etiam inſerui; nam liber Fabricii eſt rariſſimus, et ſi ad eas lectores remitterem, verendum erat, ut reperire poſſent. Nec alia cauſſa fuit, cur *Prolegomena* viri egregii denuo excudi curaverim. Caeterum ſunt lectu digniſſima, et ibi de Marino et Proclo multa docte dispu-

tata inveni, quae mihi nolenti nunc in hunc campum excurrere otium fecerunt. Quod Latinam verſionem ex editione Fabriciana repetiverim, rem quidem feci parum hac aetate dignam, qua talia legendi auxilia ſordent, et ab iſto praeſertim auctore alienam, quem eruditi homines fere ſoli cognoſcere cupient; ſed culpa ſi qua fuerit, in optimum Weigelium totam confero, qui huiusmodi additamentum utiliſſimum fore putavit, et, licet non perſuaſerit, ut de Procli Cratylo, tamen ſuo iudicio fruitur. Antequam autem lectores ad Marinum et meas notas dimittam, eos monitos volo, Schaeferum, quae ſumma eſt eius humanitas, plagularum a prelo exeuntium legendarum onus non detrectaviſſe, et illas accuratiſſime correxiſſe, accuratius profecto quam ego meis ipſe oculis uſus facere potuiſſem. Scripſi Pariſiis, Octobr. MDCCCXIII.



IO. ALB. FABRICII
EPISTOLA
AD
RICH. BENTLEIUM.

REVERENDO ET CLARISSIMO VIRO

RICHARDO BENTLEIO,

ANGLIAE VARRONI,

IOHANNES ALBERTUS FABRICIUS S.

Quam Procli vitam integram promiserunt multi edere, plures legere optaverunt, nunc denique felici fidere, in dias luminis auras, profero. Nulli eam consecrandam magis duxi quam Tibi, quia tuam iam pridem eruditionem admiratus et ex scriptis tuis patrio latinoque idiomate editis non pauca praeclara edoctus, volui extare publicum aliquod testimonium observantiae in Te meae. Tanta porro humanitate mihi esse videris, ut frustra insumturus sim verba, quibus hoc quicquid est apud Te excusem. Tam quoque ipse procul habeo adulationem et temeritatem, ut nec prolixis Te laudibus in praesenti onerandum putem, et nomen tuum perpetua coliturus sim veneratione. Vale, vir doctissime, ac de bonis literis, quod facis, egregie mereri perge. Scripsi Hamburgi prid. Nonar. April. Anni Christiani 1700.

PROLEGOMENA
IO. ALB. FABRICII.

Antequam te, Lector, quisquis es, erudite et benevole, ad Philosophum ipsum, qui tibi libello praesenti describitur, dimittam, pauca quaedam praefanda sunt, quae forte non ab re fuerit te moneri. Prior pars vitae Procli, quam vides, a Marino scriptae, iam pridem lucem adspexit, edente *) Guilielmo Xylandro, viro optimo et doctissimo, a quo cum versione nescio cuius autoris subiecta est praeceptis moralibus Marci Antonini, quibus se ipsum in virtutis studio alacriorem reddere olim voluit ille Philosophorum Imperator. Eandem priorem partem cum eadem versione sex Procli libris de Platonica Theologia praefixit **) Aemilius Portus. Ab eo tempore, tum Lucas Holstenius, vir summus, tum alii non pauci nostra patrumque memoria viri docti alteram, eamque praestantissimam partem, quae in Xylandri et Porti editionibus desideratur, nacti, edendae illius spem fecerunt. Cum vero, sive fato, sive aliis de caussis, prohibiti illi fuerint, quo minus promissis stare possent, tanto maiorem gratiam me hac editione apud viros eruditos initurum speravi, quanto plurium votis hoc Ma-

*) Graece et lat. Tiguri 1599. 8. [Cf. Bibl. Graec. t. IX. p. 363.]

**) Hamburgi 1618. fol. Praeter has editiones vitae Procli catalogus Bodleianus memorat etiam Lugdunensem Anni 1626. 8. [Exstat revera haec editio. Marinus subiectus est M. Antonini Commentariis, textu et versione repetitis ex editione Xylandrina; sed omissae sunt notae latini Interpretis.]

rini scriptum integrum desideratum fuisse intelligebam. Igitur cum partis ineditae apographum Graecum ex codice praestantissimo Gudiano [quem nunc possidet bibliotheca Guelferbytana] mecum ante aliquot menses communicasset *Henricus Volckmarus Scherzerus*, Theologi celeberrimi τοῦ μακαρίτου filius, statim de illo latine vertendo vulgandoque consilium cepi, indignum ratus, ut tam eximium antiquitatis monumentum, etsi commentis quibusdam incredibilibus hinc inde adspersum, diutius cum tenebris luctaretur. Prioris partis versionem veterem servavi, nisi quod paucis quibusdam in locis, in quibus a sententia Marini longius recedere mihi interpres visus est, eam duxi emendandam, quod in notis, quas toti libello adieci, brevibus diligenter moneo. Elenchum scriptorum Procli denique subiunxi *), veluti specimen quoddam exiguum *Bibliothecae Graecae*, quam in publicos studiosorum usus iampridem paro et instruo, et prelis quam primum subiicere Deo propitio constitui. Nunc pauca quaedam praemittam, primum de Marino, tum de gente, aetate, magistris ac successoribus Procli, denique de septem gradibus virtutum, quibus praestitisse praeceptorem suum affirmat celebratque Marinus.

I. DE MARINO NEAPOLITANO.

Autor huius vitae Marinus Procli discipulus, et in cathedra Atheniensi successor, Isidorique **) tum in Philosophia Aristotelica tum in Mathematicis disciplinis magister, patria fuit Neapolitanus, ex Flavia Neapoli Samariae sive Palaestinae prope montem ***) Garizim †),

*) [Hic Elenchus in hac editione fuit omissus. Nunc legitur amplior et accuratior in Bibliotheca Graeca t. IX. p. 373.]

**) Vide Photium pag. 231. et 550. edit. Hoeschelii.

***) Id. pag. 562.

†) [Confer. Itiner. a Burdig. edit. a Wesseling. p. 587.]

de qua urbe videndi Henricus Noris in dissertatione quinta de Epochis Syro-Macedonum, et Ioh. Harduinus in numis antiquis populorum et urbium illustratis. Alius ab hoc Marino fuisse videtur Marinus, sive, ut a Iustiniano [Edict. 13.] et Zonara [XIV. p. 55. C.] vocatur, Marianus Praefectus praetorio sub Anastasio Imperatore, etsi hic quoque Marinus Syrus dicitur ab Evagrio [III. 43.], Iohanne Malela [XVI. p. 122.] et Nicephoro [XV. c. ult.], et Procli Philosophi opera usus fuisse in navali pugna adversus Vitalianum Tyrannum a multis fertur. Sed Proclum istum diversum extitisse a nostro ac iuniorem infra ostendimus, et Marinum praetorio praefectum religione fuisse Christianum, nostrum autem de quo agimus Marinum Philosophum ac Rhetorem paganum, recte observat atque adeo ab altero distinguit vir incomparabilis Valesius ad caput 42. libri tertii Evagrii. Fuere et alii hoc nomine celebres, ut Marinus Tyrius, cuius Geographiam laudat et passim emendat in Geographico suo opere Claudius Ptolemaeus [cf. Bibl. Gr. t. V. p. 272.]. Marinus item medicus, cuius viginti libros Anatomicorum volumine tetrabiblo breviter se complexum refert Galenus *) de libris propriis. Ut omittam Marinum Apsiliensem [cf. Bibl. Gr. t. IX. p. 371.], cuius sub Leone Isauro meminit Theophanes, Marinumque Beryti Episcopum laudatum Evagrio lib. 3. cap. 33. et plures alios Ecclesiasticis scriptoribus memoratos, et recentiores. Sed nostrum Marinum autor est Suidas Procli vitam scripsisse et prosa et versu. Caeterum qui vitae Procli a Marino carmine descriptae mentionem praeterea faciat, neminem ex antiquis reperio; tantum abest, ut ipsa ad nos pervenerit. Quam prosa persecutus est, quaeque sola aetatem tulit, videtur concinnasse primo nondum anno **) post Procli obitum

*) T. IV. edit. Gr. Basil. p. 364. [cf. Bibl. Gr. t. IX. p. 372.]. *Posthumius Marinus* medicus apud Plin. X. 6. Epist.

**) Hoc est circa annum Christi 486.

elapso, ut ad pag. 92. [cap. 37.] observamus. Sub initium statim ait se Marinus religioni sibi duxisse, ut solus ex tanti viri discipulis sileret, neque aliquid de magistri laudibus commentaretur, unde merito colligas, etiam alios Procli auditores editis scriptis famam defuncti celebrasse. Quin ipse autem multum ingenii diligentiaeque in tradenda praeceptoris vita adhibuerit, negari nequit, ut merito autor Graeci epigrammatis, quod in postrema pagina huius libelli *) ex Anthologia reposuimus, beatum praedicet Proclum de tam felici virtutum suarum praecone. Sed et alia scripserat Marinus, quorum nonnulla hoc loco commemorare possumus. Sunt autem haec. 1. *Ζητήματα φιλοσόφων*, *Quaestiones Philosophorum*, quarum mentio apud Suidam. Et forte assensum eruditorum meruerit, qui pro eo quod in Suidae libris de Marino legitur: *ἔγραψε βίον Πρόκλου τοῦ αὐτοῦ διδασκάλου καὶ καταλογάδην καὶ ἐπικῶς καὶ ἄλλα τινὰ φιλοσόφων ζητήματα*, *scripsit vitam Procli praeceptoris sui et prosa et versu, et alias quasdam Philosophorum quaestiones*, rescribendum putet eadem verba hoc ordine: *ἔγραψε βίον Πρόκλου τοῦ αὐτοῦ διδασκάλου, φιλοσόφων ζητήματα, καὶ ἄλλα τινὰ καὶ καταλογάδην καὶ ἐπικῶς. Scripsit vitam Procli praeceptoris sui, quaestiones Philosophorum, et alia quaedam tam prosa quam carmine.* Nam ut verum fatear, vix persuadeo mihi, vitam Procli carmine etiam a Marino descriptam esse **), deinde inepte dicitur *καὶ ἄλλα τινὰ φιλοσόφων ζητήματα*, cum nullarum quaestionum mentio praecesserit. 2. *Ὑπόμνημα πολύστιχον εἰς τὸν Πλάτωνος Φίληβον*, *Commentarius prolixus in Philebum Platonis.* Sed hunc mox ipse flammis tradidit Marinus, cum mortuo Proclo eum Isidoro legendum censendumque dedisset et ex eo intellexisset, *ἱκανὰ εἶναι τὰ τοῦ διδασκάλου*, *sufficere iam*

---

*) [Vid. sub finem notarum.]

**) [Ipse tamen Fabricius ab hac sententia non ita fuit alienus in Bibl. Gr. t. IX. p. 371.]

quae a Proclo in eundem Philebum scripta essent, ut refert Damascius apud Photium pag. 550. et ex eo idem Suidas. 3. Ὑπομνήματα εἰς Παρμενίδην, *Commentaria in Platonis Parmenidem*. De his ita Suidas*): Ἤδη δὲ καὶ πρότερον δι' ἐπιστολῆς ἐκοινώσατο ὁ Μαρῖνος πρὸς Ἰσίδωρον τὴν ἑαυτοῦ δόξαν τῶν εἰς Παρμενίδην ὑποθέσεών τε καὶ ἐξηγήσεων. Τά τε ἐπιχειρήματα συντάξας ἔπεμψεν, οἷς ἐπείσθη μὴ εἶναι τὸν διάλογον περὶ θεῶν ὁ Μαρῖνος, ἀλλὰ περὶ εἰδῶν. Ἐφ' ᾧ καὶ ὑπομνήματα κατεβάλετο τοῦτον ἐξηγούμενα τὸν τρόπον τὰς Παρμενίδου διαλεκτικὰς ὑποθέσεις. Ὁ δὲ καὶ πρὸς ταύτην ἀντιγράφει τὴν ἐπιστολὴν, μυρίαις ὅσαις ἀποδείξεσι καταβαλλόμενος, ἀληθεστάτην εἶναι τὴν θειοτέραν ἐξήγησιν τοῦ διαλόγου (quam nempe Proclus aliique interpretes ante Marinum probaverant), ὥστε, εἰ μὴ ἔφθη τὸ βιβλίον ἐκδεδομένον, τάχα ἂν καὶ τοῦτο διέφθειρεν. Ἴσως δὲ αὐτὸν διεκώλυσε καὶ ἡ ὄψις τοῦ ἐνυπνίου, ὅτι θεάσασθαί ποτε ἔλεγεν ὁ Πρόκλος, ὡς ὑπομνημάτων εἰς Παρμενίδην αὐτοῦ Μαρίνου ἐσομένων. Collegit etiam Marinus et in unum systema composuit electos locos Commentariorum Syriani in Orphica carmina, quae Proclus ipsi roganti adnotaverat, ut refert ipse in Procli vita pag. 66. [cap. 27.] Plura de eius scriptis apud veteres non memorari vix est quod miremur, cum pauca eum scripsisse testetur Damascius, ubi addit, tam ex dictis eius quam scriptis colligi potuisse, quod in sublimiori philosophia non maximos profectus fecerit. Verba eius haec sunt: πλὴν ὁ Μαρῖνος ἐξ ὧν διελέγετο καὶ ἐξ ὧν ἔγραψεν (ὀλίγα δὲ ταῦτά ἐστι) δῆλος ἦν οὐ βαθεῖαν (ita potius scripsisse videtur Damascius, quam quod in ora libri notatur, ὁ βαθεῖαν) αὔλακα τῶν νοημάτων καρπούμενος, ἐξ ὧν τὰ σοφὰ βλαστάνει θεάματα τῆς τῶν ὄντων φύσεως. Fertur etiam sub Marini nomine commentarius in Data Euclidis, sive in Euclidem προθεωρία,

*) Confer Photium pag. 571.

quam graece et latine vulgavit Claudius *) Hardieus [cf. Bibl. Gr. t. IX. p. 371.]. Utrum vero sit nostri Marini, Mathematicarum literarum haud imperiti, an alius, non magis dicere habeo, quam nosterne scripserit praevia ad Opticam, Opticorum librum, librum item Catoptricorum, praevia ad Phaenomena et Phaenomenon librum, quae sub Marini nomine memorat Gerh. Ioh. Vossius lib. de scientiis Mathematicis pag. 442.

II. DE AETATE, GENTE, MAGISTRIS ET SUCCESSORIBUS PROCLI.

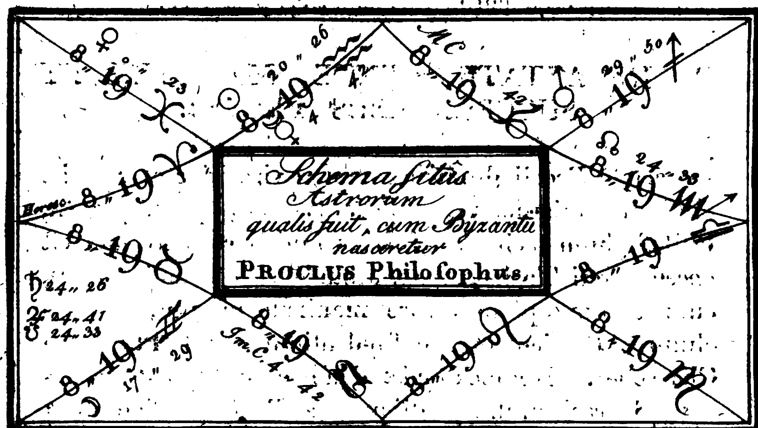
In aetate Procli dupliciter lapsos viros doctos reperio, alii enim antiquiorem, alii recentiorem, quam par est, Philosophum faciunt. Priores multis refellere non est necesse, qui Traiano Imp. aequalem fuisse affirmavere, cum eorum opinio errore manifesto nitatur, Plutarchum Atheniensem confundentium cum Plutarcho Chaeroneo. Nempe apud Suidam cum legerent Staeflerus, Schreckenfusius, aliique, a Proclo auscultatum Plutarchum, non de Atheniensi, sed de altero quem dixi celeberrimo Plutarcho cogitantes, illi supparem fecerunt, et ad Traiani tempora Proclum perperam retulerunt. Non minus peccat manifesto Cedrenus **), qui sub Iuliano Proclum nostrum floruisse et Maximo ac Libanio aequalem fuisse affirmat. Magis operae pretium est illorum expendere sententiam, qui dimidio fere seculo serius Proclum vixisse contendunt, quam ex hac illius vita a Marino scripta floruisse eum colligimus. Horum familiam ducit Petrus Lambecius, qui multis hoc agit libro septimo ***) Commentariorum de Bibliotheca

*) Paris. 1625. 4. Praeter hanc edit. Catalogus Bodleianus memorat etiam latinam Basil. 1536.

**) Aut apud Cedrenum pag. 304. pro Πρόκλος legendum Πρίσκος, ut videtur Lambecio VII. p. 50.

***) P. 46. seqq. et 404. seqq.

Vindobonensi. Quo rectius porro illum oppugnemus, prius ex Marino, quo tempore natus Proclus, quo mortuus fuerit, demonstraturi sumus. Tempus nativitatis optime intelligi potest ex themate Procli natalitio, quod pag. 87. seq. [c. 35.] exhibetur. Est autem *) hoc ipsum quod vides:



Haec genitura cum tabulis astrologicis et ephemeridibus comparata docet, Proclum, qui Byzantinus fuit, ubi elevatio poli graduum est quadraginta trium, et citra controversiam seculo post Christum natum 5. floruit, natum esse anno Christi 412. die 8. Februarii. Addit Marinus, novilunium proxime praecedens nativitatem contigisse in 8° 5′ 1, ♒. Ex eiusdem iterato testimonio scimus, Proclum vixisse annos quinque et septuaginta (lunares nempe, quibus usi Graeci), ut adeo mortuus sit Athenis anno Christi Iuliano 485. die 17. Aprilis. Hoc duplici praeterea argumento ex eadem vita confir-

*) In vita Procli pag. 87. pro ☉ in ♈, legendum in ♒. Et ♀ in ♓ 23 — legendum in ♓° — 23.

mari potest. Nam primum testatur Marinus, eclipsin solis maximam contigisse anno praecedente Procli obitum, illam nempe, quae in tabulis Rudolphinis notatur contigisse in 25 „ 39. ♎ anno Christi 484. die 13. Ian. Deinde [cap. 36.] affirmat, Proclum obiisse anno post Iuliani imperium centesimo vigesimo quarto, ubi nullus alius potest intelligi quam Iulianus Imperator, etsi in ora codicis MSti annotatam reperi hanc notulam: οὐ τὸν παραβάτην Ἰουλιανὸν λέγει, ἀλλ᾽ ἐν Ἀθήναις κληρωτὸν ἄρχοντα. Sed in Iuliano Imperatore tempus optime congruit, nec mirum Philosopho pagano Atheniensi sanctissimam fuisse Apostatae memoriam, ut ab illius imperio quandam veluti Epocham repetere voluerit, qui tantis beneficiis et honoribus affecerat Philosophos, et ipse non mediocriter in Philosophia profecerat. Nulli etiam tunc βασιλεῖς Athenis, neque Archontibus temere tribuitur nomen βασιλείας, imo hanc diserte isto in loco distinguit et veluti opponit Archonti Marinus. Constat igitur de Procli aetate non inficiandis, ut mihi videtur, testimoniis, quibus addi potest, quod iam sub Leone Thrace celebre fuit nomen Marini, Procli successoris, et Theodorico *) Gothorum rege Italiam tenente scripsit Damascius, mortuis iam tum Isidoro et Marino.

Iam age videamus, quid Lambecium impulerit, ut crederet natum demum Proclum anno Christi 443. sub Imp. Theodosio iuniore, mortuumque anno Christi 518. vel 519., cum iam periisset Anastasius Imperator. Nempe observavit apud Zonaram lib. 14. p. 55. referri, quod classem Vitaliani Thracis, tyrannidem sub Anastasio affectantis, Proclus combusserit speculis ustoriis ex aere fabricatis. Praeterea ex Theophane pag. 140. notavit, Proclum ὀνειροκρίτην Anastasio mortem imminentem praedixisse, quod testantur etiam Cedrenus [p. 362. D.]

*) Vide Photium p. 553.

et autor Chronici Paschalis, quod vulgo Alexandrinum audit, pag. 331. ubi Proclus iste *Asianus Philosophus* dicitur [cf. Bibl. Gr. t. IX. p. 369.], quod Lambecio iam sufficiebat, ut sibi persuaderet, de nullo alio quam nostro Proclo ibi sermonem esse posse. Et fortè Zonaras ipse Chronicique autor, cum haec scriberent, de nemine alio cogitarunt, ex quo tamen nondum conficitur, illos [non] errare, cum ita sentirent, fallique non potuisse. Non iam inquiram in veritatem rei ipsius, utrum speculis ustoriis de muro Byz. suspensis Vitaliani classis incensa fuerit, potueritve incendi, cum simile artificium, quo ab Archimede classem Marcelli infestatam memorant Diodorus Siculus, Galenus, Tzeza [Chil. II. hist. 35.] et alii, incredibilibus commentis adscribant Gabriel Naudaeus in syntagmate de studio militari, Ioh. Daniel *) Maior in Genio errante, et Lotharius Sarsius Sigensanus in libro de ratione ponderum, librae et simbellae, qui non maiore fide hoc narrari ait ab historicis, quam Babylonios fundarum vertigine ova percoquere solitos legitur apud Suidam in περιδινοῦντες. His adde Renatum Cartesium parte 2. Epist. 105. a quo demonstratam speculorum ustoriorum Archimedis ἀδυναμίαν agnoscit Peraultus **) in opere Gallico, quo veteres cum recentioribus confert, aut potius in omni genere doctrinae et artis longe ab iis antecelli contendit. Singillatim autem de Proclo Isaacus Vossius in observationibus de origine pulveris bellici apud Europaeos p. 88. *Neque enim credendum est,* inquit, *Zonarae aut aliis, qui classem istam Gothicam ope speculorum comburentium constructorum a Proclo Philosopho incensam fuisse scribunt. Quantumvis enim multa et bene constructa conferas specula, nunquam tamen istiusmodi efficias incendium.* Et vix

*) Confer. Georgii Paschii Inventa Novantiqua pag. 730. 731. edit. secundae.

**) Perault Parallele des anciens et des modernes T. I. pag. 85.

quisquam est inter veteres, qui hoc de Proclo tradat praeter Zonaram, etsi Evagrius in illam sententiam citatur a Gerh. Ioh. Vossio pag. 270. de scientiis Mathematicis, Evagrius et Marcellinus a Nic. Alemanno ad Procopium pag. 102. Evagrius et Paulus Diaconus a Rev. Ioh. Andrea Schmidio in vita Archimedis pag. 42. Sed neque Evagrius neque Marcellinus neque Paulus Diaconus vel verbulo meminere classis a Proclo speculorum ustoriorum ope incensae ac devastatae. Rectius etiam iudice Vossio Chronicon vetus ineditum igni sulphureo totum hoc adscribit. Idem quoque facit Iohannes Malela *), cuius haec sunt verba: *Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀναστάσιος πρώην μὲν ἦν μεταστειλάμενος διὰ Μαρίνου τὸν φιλόσοφον Πρόκλον τὸν Ἀθηναῖον, ἄνδρα περιβόητον; καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς Ἀναστάσιος κ. τ. λ. Imperator autem, accersito prius per Marinum Proclo Philosopho Atheniensi, magni nominis viro, Dic, Philosophe, inquit ei Anastasius Imperator, quid de cane hoc* (Vitaliano) *facturus sum, qui sic me Rempublicamque perturbat? Respondet ei Proclus: Animum ne despondeas, Imperator, quamprimum* **) *enim armatos aliquot in illum emiseris, fugam sine mora capessurus est. Edixit itaque Imperator Marino Syro Praefecto, qui ei cum Proclo verba facienti adstabat, uti ipse Vitalianum, qui e regione Constantinopolis cum copiis suis consederat, adoriretur. Proclus autem Philosophus Marinum Syrum coram Imperatore in hunc modum allocutus: Tu, inquit, Vitalianum adorturus, quod tibi dabo modo sumas velim. Iussit itaque Philosophus ingens vivi sulphuris pondus adduci, quod in partes minutissimas contritum Marino dedit, Hoc, inquiens, quibuscunque tu tectis aut navigiis superinieceris, ea statim ab exortu solis confla-*

---

*) Parte 2. Chronograph. pag. 120. 121.

**) [Malelas p. 120. φεύγει γὰρ καὶ ἀπέρχεται, ἢ μόνον πέμψεις κατ' αὐτοῦ τινάς. Legendum εἰ, non ἤ.]

grare videbis, adeoque ab ignibus absumi. Caeterum quomodocumque incendium illud classis Gothicae excitatum fuerit, cuius rationem forte quo magis occultarent Graeci, speculis comburentibus adscripserunt, ne dubito quidem alium Proclum fuisse, qui Anastasio adstitit, a Proclo cuius vitam hic exhibemus, quemadmodum supra ostendimus, Marinum quoque istum praefectum a Marino nostro longe diversum fuisse. Ac profecto praeter temporum rationem supra expositam suadet hoc vitae Procli nostri genus, Marini βιογράφου silentium, scriptorum, qui ista de Proclo altero tradunt, dissensio atque inscitia. Constat praeterea, plures Procli nomine celebres fuisse, ut Proclum Isidori Philosophi filium, cuius meminit Damascius apud Photium pag. 573. Proclum quaestorem, filium Pauli Byz. ἄνδρα συνετὸν καὶ ἀγχίνουν, quo encomio celebratur a Theophane, quemque magnae sub Iustino Imp. autoritatis fuisse ex Procopii I. Pers. observat Suidas [cf. Bibl. Gr. t. IX. p. 370.]. In eundem epigramma extat lib. IV. Antholog. pag. 433. editionis praestantissimae Wechelianae [cf. Anal. Brunck. t. 3. p. 136.]. Omitto alios antiquiores, ut Proclum Quintillianum, quem Procos. Asiae sub Decii imperio memorat autor Chronici Paschalis pag. 270. Proclum, qui sub Theodosio Magno praefectus Praetorio fuit annoque eius Imperatoris decimo quinto capite plexus est [cf. Bibl. Gr. t. IX. p. 367.]. Et hodieque CPoli stylobata obelisci in hippodromo prope Sophiae templum exhibet epigramma latinum et graecum huius Procli mentionem faciens, quorum illud quoniam Georgius Dousa in itinere suo CPolitano pag. 38. mutilum edidit, hoc loco integrum apponam [cf. Anthol. Lat. II. ep. 117.]:

Difficilis quondam Dominis parere serenis
Iussus et extinctis palmam praestare tyrannis,
Omnia Theudosio cedunt subolique perenni:
Ter denis sic victus ego domitusque diebus
Iudice sub Proclo superas elatus ad auras.

His addi possunt Procli duo Philosophi Stoici, patria Mallotae [cf. Bibl. Gr. t. IX. p. 365.] ex Mallo Ciliciae urbe, quorum alterum laudat Proclus noster lib. 3. in Timaeum pag. 166. *ἄτρεπτα ἄρα μένει τὰ οὐράνια, ὥσπερ δὴ τῶν ἀρχαίων Πρόκλος τε ὁ Μαλλώτης καὶ Φιλονείδης εἰρήκασι, τῶν δὲ νεωτέρων οἱ ἀπὸ Πλωτίνου πάντες Πλατωνικοί.* Utriusque mentionem facit Suidas, simulque docet, alterum scripsisse de sophismatibus Diogenis, et adversus Epicurum. Fuit et Proclus Naucratita, Pompeianus, Philostrati, qui plura de eo tradit *), praeceptor; Athenis eloquentiam professus, et memoria tam felici, ut ea nonagenarius etiam senex Simonidem vincere videretur. Proclus Rheginus, Methodicae sectae medicus Galeno [cf. Bibl. Gr. ib. p. 369.] memoratus, Proclus item Proculeius, Themisonis sive Themisonis cuiusdam filius hierophanta Laodicensis Syrus, cuius haec scripta refert Suidas: Theologiam, Commentarium in fabulam de Pandora apud Hesiodum, in aurea carmina, in Isagogem Arithmeticae Nicomachi Geraseni, et alia quaedam argumenti Geometrici. Omitto Proclinum Platonicum, cuius meminit Porphyrius in vita Plotini **), Eutychium Proculum sive Proclum Siccensem, quo in Grammaticis praeceptore usum M. Antoninum proconsulatus dignitate magistro collata vices referentem, autor est Iulius Capitolinus [c. 2. coll. Bibl. Gr. t. IX. p. 365.], quemque doctissimum sui temporis Grammaticum vocat Trebellius Pollio in Aemiliano Tyranno. Iulium praeterea Proclum a Commodo, ut refert Lampridius [c. 7. coll. Bibl. Gr. ib.], una cum suis interfectum. Christianos denique Proclum Torpa-

---

*) Philostratus lib. 2. de Sophistis pag. 598. seqq. [c. 21. p. 602. Ol.]. Huius Procli *πρεσβευτικὴν ἐπὶ πάντας τοὺς παιδεύοντας Ἀθήνησι* idem memorat pag. 611. edit. Morelli. [p. 617. Ol.]

**) [non Porphyrius, sed Longinus apud Porphyrium V. Plot. c. 20. et in fragmentis Longinianis p. 178. optimae quam b. Weiskio debemus editionis.]

cionem [cf. Bibl. Gr. ib. p. 368.] sive Dropacionem alipilarium, Evodiae procuratorem, de quo Samuel Petitus commentario ad leges Atticas pag. 301 seq. et Stephanus Lemonius notis ad Varia Sacra pag. 940. Proculum sive Proclum Montanistam [cf. Bibl. Gr. ib. p. 366.], autorem Proclianorum, eundemque strenuum ante Valentinianae haereseos oppugnatorem, qui male apud Theodoritum appellatur Patroclus *): Proclum Episcopum CPolitanum seculi quinti scriptorem [cf. Bibl. Gr. t. IX. p. 365.] ac nostro Philosopho huius nominis fere suppareim, et alios quam plurimos, quos dicere iam supersedeo, dum ex Plutarcho in vita Coriolani [cap. 11. edit. Corayanae] observem, Proclos a Romanis dictos, qui absente sive procul versante patre nati essent, uti Posthumios, qui post patrem iam defunctum et humi datum.

Ut ad Proclum nostrum revertamur, de gente eius sive cognatis nihil tradit Marinus, solos parentes **) commemorans Patricium et Marcellam. Ambiguum porro videri possit, utrum Patricius ibi sit nomen proprium an dignitatis. At Plutarchum Atheniensem a Proclo avi loco habitum esse idem Marinus ***) observat, non sane quod cognatione ulla eum attingeret, aut vere avus ipsius esset, sed quod praeceptor fuisset Syriani, quem inter magistros suos imprimis Proclus coluit, et parentis instar fuit veneratus. Illius porro Plutarchi familiam ita nobis exhibent Marinus et Damascius apud Photium:

---

*) [Similem permutationem vocum Προκλῆς et Πατροκλῆς animadvertit Fabricius in Suidae Παράβυστον (cf. Bibl. Gr. t. IX. p. 366.); sed in editione Kusteriana recte Πατροκλέους editur, non Προκλέους. Confunduntur in Isocrate Corayano t. 2. p. 267. Προκλῆς et Πατροκλῆς.]

**) Pag. 13. [c. 6.]

***) Pag. 74. [c. 29.]

Nestorius
I
Plutarchus

Hierius *) Asclepigenia **) Archiadae uxor
I
Asclepigenia Theagenis uxor.

Proclus ipse coelebs per omnem vitam mansit exemplo Thaletis, Pythagorae, Democriti, Platonis, Zenonis Cittiei, Epicuri, Epicteti, Apolloniique Tyanensis, qui, aliis probantibus illud Pythagoricum, *μη δεῖν παρ᾽ ἄλλην ἰέναι γυναῖκα ἢ τὴν ἑαυτοῦ*, aiebat, sibi potius dictum esse, *μήτ᾽ ἂν γῆμαι μήτ᾽ ἂν εἰς ὁμιλίαν ἀφικέσθαι ποτὲ Ἀφροδισίων*, ut refert Philostratus lib. 1. cap. 10. [cap. 13. p. 15. Olear.]. In vitae genere et dogmatis Pythagorica quidem et Platonica decreta imprimis secutus est Proclus, at non sola, sed quemadmodum sacrorum omnis generis interpretem et totius mundi ***) hierophantam volebat esse virum sapientem, ita quicquid apud Philosophos quoscunque reperisset singulare, hoc in unum veluti corpus quoddam Philosophiae coniunxit atque inter se conciliare studuit. Ex Pythagorae instituto ciborum quoque abstinentiam servavit assidue, adeo ut, aegrotantem cum Iacobus medicus crambe interdixisset, malvamque ei iussisset afferri, ille malvam gustare noluerit *Πυθαγόρειον νόμον* reveritus, ceu testatur Damascius apud Photium pag. 560. Nempe Iamblichus de vita Pythagorae pag. 107. [p. 91. Kuster.] et in protreptico ad Philosophiam pag. 159. autor est, Pythagoram malva abstinere iussisse, etsi priore loco perperam legitur *μάχης* pro *μαλάχης*. [Mendam sus-

---

*) Photius pag. 556.
**) Marinus pag. 29. 68. 71. [cc. 12. 28. 29.]
***) Marinus pag. 47. [cap. 19.]

tulit Kusterus.] In scriptis porro suis non modo Ethnicorum sed Christianorum quoque Philosophorum cogitata Proclus expressit et sectatus est, si credimus antiquo scriptori, qui apud Suidam in *Διονύσιος*, *ἰστέον*, inquit, *ὥς τινες τῶν ἔξω σοφῶν καὶ μάλιστα Πρόκλος θεωρήμασι πολλάκις τοῦ μακαρίου Διονυσιου κέχρηται, καὶ αὐταῖς δὲ ξηραῖς ταῖς λέξεσι.* Fateor tamen mihi longe videri credibilius, utrumque et Proclum et larvatum illum Dionysium *) Areopagitam una eademque Neoplatonicorum vitula arasse, quam Proclum ex Dionysio profecisse eiusque verba scriptis suis inseruisse. Quod vero Plotinus et reliqui ex Christianis dogmatis quaedam in suam Philosophiam sive receperint sive cum illa conciliare aut denique expolire conati fuerint, non videtur temere esse vel negandum vel explodendum. Inter Philosophos Ethnicos non modo Graecis sed etiam barbaris multum tribuit Proclus, Orpheo cum primis et Chaldaicis oraculis, ut praeter Marinum libri eius passim testantur. Magistri ipsius fuerunt Alexandriae primum Orion Grammaticus, Leonas Rhetor, Olympiodorus Philosophus, a quo Aristotelis placitis imbutus est, et Heron Mathematicus. Deinde Athenis Syrianus Philoxeni et Plutarchus Nestorii filius, sed cum primis Syrianus, quia alter non diu post, quam Proclus Athenas venisset, diem obiit. Huic Syriano patria Alexandrino, (non Gazaeo, ut affirmat Ionsius pag. 300. [III. 18. 1. p. 97.]) omnia debere se noster libenter

*) Stillingfleetus, Angliae lumen praematuro fato nuper extinctum, in Respons. ad Cressii Apologiam de Fanaticismo Ecclesiae Romanae cap. 2. pag. 130. observat, inter Apollinaris, cui scripta Pseudo-Areopagitae tribuebat celeberrimus Caveus, discipulos fuisse unum Dionysii et alium Timothei nomine; hinc pag. 133. non absurde coniicit, Dionysium istum sub antiqui illius Dionysii Areopagitae nomine scripta sua ex Plotino, Porphyrio, Iamblicho et similibus magnam partem sive derivata sive incrustata edidisse et Timotheo, suo nempe *συμφοιτητῇ*, sed qui felicissimo casu cognominis esset veteri Apostoli Pauli discipulo, dedicasse.

professus est, eo per multos annos usus fuit familiariter, hunc subinde laudat et assidue sequitur in suis commentariis, illi in cathedra Atheniensi successit, communi denique tumulo est cum eo conditus in suburbio Atheniensi, ubi Isidorus Philosophus *) ἐπιτάφιον θυμιαθρίδα secum afferens manes eius cultu prosecutus est. Quam subtilis Philosophus fuerit Syrianus Iamblichi strenuus sectator, non modo ex illis, quae ipso autore pluribus in locis Proclus affert, sed et ex commentario eius in Metaphysicam Aristotelis intelligi potest, qui Venetiis editus est latine ex versione Hieron. Bagolini, et graece occurrit in variis Bibliothecis Italiae, et ex Lucae Holstenii beneficio in Bibliotheca Iohannea huius urbis. Utrum istius Syriani sint quae in Hermogenem graece edidit inter Rhetoras Aldus Manutius, non iam audeo affirmare. De aliis scriptis, quae ad eum apud Suidam referuntur, dixi infra in elencho scriptorum Procli pag. 110. [cf. Biblioth. Gr. t. IX. p. 358.]

Forte hic Syrianus unus est ex xynoride sive biga sapientum Plutarcheorum, quam sive celebrat sive perstringit Synesius Epistola 135. ad fratrem. Qui vero apud eundem Synesium memoratur Proclus Epist. 129. 133. et modo θαυμάσιος Πρόκλος, modo πατὴρ, modo θαυμασιώτατος πατὴρ, modo ἑταῖρος Πρόκλος ab eo vocatur, diversus utique a nostro est et aetate superior, ac fortassis Christianus. Inter Syriani auditores laudatur etiam a Damascio **) et Suida Hermias Alexandrinus, cuius uxor praestantissima Aedesia Syrianum cognatione attigit, qui eam adhuc virginem Proclo ***) desponsurus erat, nisi hunc nescio quis Deorum a nuptiis prohibuisset. Fuit praeterea auditor Syriani Domninus Syrus, de quo praeter Damascium et Suidam Marinus c. 26. Procli auditores extitere inter alios

*) Phot. pag. 564. adde Lambec. VII. p. 464. seq.

**) Apud Photium pag. 554.

***) Suid. in Αἰδεσία ex Damascio.



innumeros Heliodorus et Ammonius Hermiae filii, Hierius Plutarchi, Asclepiodotus, Zenodotus, Severianus, Ulpianus Gazaeus, imprimis vero Marinus et Hegias, quorum ille in schola Atheniensi magistro successit, uti Marino Isidorus, qui et ipse Proclum *) audiverat, et postea recusante hoc munus **) Hegia, Marini locum obtinuit. Marinum audivit quoque Agapius, teste Suida, Ammonium Simplicius, Asclepius ***) Trallianus et Iohannes Philoponus. Isidoro denique successit Damascius Damascenus, ex cuius libro de vita praeceptoris insignia excerpta leguntur apud Photium, quae ab interprete male accepta alibi fortasse illustrabimus. Eiusdem Damascii opus subtilissimum, nec parvae molis, περὶ ἀρχῶν, graece manu exaratum occurrit tum in Bibliothecis Italiae, Galliae, Angliae, tum in Iohannea huius urbis ex legato viri summi Lucae Holstenii, et iam editionem eius moliri in Gallia viri docti dicuntur, quo de merito gaudemus.

III. DE GRADIBUS VIRTUTUM, SECUNDUM QUAS PROCLUM LAUDAT MARINUS.

Quanquam, ut Menedemo Eretrio olim recte videbatur, et multis docet in Protagora Socrates apud Platonem, unica est virtus, sive studium serium habitusque recte vivendi, quam prudentiam dicebat Apollophanes, ex qua tanquam lucido centro in omnes actiones hominis radii pulcherrimi sparguntur: iampridem tamen aliis Philosophis prope universis placuit, ut pro diversitate obiectorum varia virtutum genera inter se distinguerentur, variisque illa nominibus appellarentur. Ne iam dicam de Aristotele, cuius undenarius virtutum moralium, intellectualium quinarius numerus

*) Phot. pag. 571.
**) Photius pag. 568.
***) Vide Ionsium III. 18. de scriptoribus Hist. Philos.

tritissima est in libellis Ethicis fabella, neque de Zenone vel Chrysippo, quem variis [et] inutilibus virtutum nominibus Philosophiam gravasse queritur Plutarchus in libro de Ethica virtute, ne de tot recentioribus denique, Omeisio, Werdenhagenio, Erh. Weigelio, multisque aliis, qui numerum virtutum in tantum auxerunt, ut vel sola tenere nomina, si non virtutis, certe laboris esse videatur. Quis est in Morali disciplina adeo hospes, ut virtutum cardinalium quaternio ipsum fugiat, qua distinctione nescio an ulla est vel antiquior, vel quae latius patet, vel in qua minus est reprehendendum, modo hoc inconcussi instar principii teneamus, singulas tametsi cardinales vix dignas tamen esse nomine virtutis, nisi ex illo communi quod dixi centro profluant, atque ita unam virtutem homo colat, ut simul aliarum quoque omnium sit studiosus.

Visa igitur est non Platoni modo ac Pythagorae, sed quoque Stoicis et Epicuro et Peripateticis, ac ne Graecorum Philosophos solos commemorem, Hebraeis, Aegyptiis, Persis universa virtus hominis recte distingui in genera sive partes*) quatuor, quarum una esset prudentia, fortitudo altera, tertia temperantia, quarta denique iustitia. Quam tetradem virtutum tanquam fructum utilissimum sapientiae commendat autor libri, qui vulgo Salomon esse creditur, capite et tmemate octavo: *Docet enim temperantiam, prudentiam, iustitiam et fortitu-*

*) Marinus Victorinus in 1. Rhetoric. Ciceronis: *Virtus igitur habet partes quatuor, prudentiam, iustitiam, fortitudinem, temperantiam. Prudentia est rerum bonarum et malarum per omne tempus scientia. Iustitia est habitus animi ita informatus, ut omnibus meritis tribuat dignitatem. Fortitudo est considerata periculorum susceptio et laborum perpessio. Temperantia est animi circa res inutiles atque inhonestas victrix ac pudica dominatio. Harum partium partes in consequentibus cognoscemus.* [De principibus his quatuor virtutibus vide quae egregia notavit Wyttenbachius Animadv. ad Plutarch. de Aud. Poet. T. 1. p. 275. collata Krebsii nota p. 224.]

dinem, quibus nihil est in humana vita utilius. Has cum quatuor fontibus paradisi conferens Philo Iudaeus libro Allegoriarum legis primo ita exponit, ut prudentia doceat, quae agenda sint in vita, fortitudo, quae ferenda; porro, quid eligendum sit nec ne, a temperantia monearis, et quid cuique tribuendum, a iustitia. Mox idem Philo cum Platone tripertitam affirmans nostram animam, parti *rationabili*, quae in capite tanquam in arce sua collocatur, ait adesse prudentiam, *irascentem*, quae in pectore est, regi et in officio contineri a fortitudine, *concupiscentem* denique, quae in infimo ventre versatur, a temperantia gubernari. Quod si ira et concupiscentia hominis rationi recte obsequatur, atque ita tres animae partes optato consensu inter se conspirent, hanc esse iustitiam. Consimiliter Iosephus libro de Imperio rationis, quo Maccabaeorum martyrum laudes disertissime decantavit, quadripertitam sapientiam esse affirmat, quatuor autem partes has ipsas de quibus iam dicere coepimus virtutes. Ab Hebraeis eundem quaternarium accepere Christiani, non Latini modo, ut patet ex Ambrosio, qui primus virtutes illas *cardinales* dixisse observatur libro V. in Lucam, Hieronymo in cap. 1. Matthaei, Augustino lib. XIX. de civitate Dei cap. 20. multisque aliis, praesertim Scholasticis ac recentioribus; sed et Graeci, ex quibus Theodoritus libro quinto de haereticis fabulis capite decimo nostrum esse monet, ut non modo vitium penitus ex animo nostro expellamus, verum etiam studeamus vicissim virtutem introducere et huius partibus splendescere, animaeque decorem temperantiae, iustitiae, fortitudinis ac iustitiae floribus ornare. Quae quadripertita virtutis distinctio hodieque Christianis orientalibus probatur, ut constat vel ex confessione Ecclesiae Graecae, quam ante annos non ita multos cum versione sua in lucem edidit ingens Upsaliensis Academiae decus Laurentius Normannus. Equidem iampridem Proclus Episcopus CPolitanus in epistola, quae cum versione Dionysii Exigui extat in

haereſiologia Iohannis Heroldi, reprehendit Armenios, quod in hiſce quatuor virtutibus haerere non dubitarent, addens, ſe non tam quaternionem iſtum improbare, quam aegre ferre, quod, Chriſtiani cum ſint, Ethnicorum tamen more humi ſerpant perpetuo, neque ad ſublimitatem virtutum vere Chriſtianarum, *ſpem, fidem* ac *charitatem*, evehere animum ſuum conarentur. Potuerunt nihilominus et has ipſas ſub prioribus complecti, ut ſpes referretur ad fortitudinem, ad prudentiam fides, charitas vero ad iuſtitiam, cuius illa faſtigium quoddam videri poteſt. Nam ita et quatuor virtutes, quas in priorum locum nuper Geulinkii exemplo in Ethica Chriſtiana commendavit ſcriptor *) Gallus, ſub iisdem perſpicue continentur; diligentia ſub fortitudine, ſub prudentia accuratio, modeſtia ſive, ut vulgo appellatur, humilitas ſub temperantia, et obedientia denique ſub iuſtitia.

Verum ut ad Ethnicos noſter ſermo recurrat, convenit primum dicere de Aegyptiis, quorum ſententiam ita exprimit ſcriptor vetus ad Ammonem, quem ſub Hermetis Triſmegiſti nomine laudat Stobaeus in Eclogis Phyſicis [I. c. 52. §. 4.]: *ψυχὴ τοίνυν ἔστιν, ὦ Ἄμμων, οὐσία αὐτοτελὴς, ἐν ἀρχῇ κ. τ. λ. Anima, o Ammon, eſt eſſentia in ſe perfecta ab initio eligens vitam ſecundum fatum, et attrahit ſibi rationem ſimilem materiae, habentem iraſcentiam et concupiſcentiam. Et iraſcentia eſt materia. Haec ſi habitum fecerit ad animae intellectionem, fit* fortitudo *et non abducitur a timore. Concupiſcentia autem abducitur. Haec ſi habitum fecerit ad animae ratiocinium, fit* temperantia *et non movetur a voluptate, ſupplet enim ratiocinium indigentiam concupiſcentiae. Quando vero ambae concordes fuerint, et aequalem habitum fecerint et haereant ambae animae ratiocinio, fit* iuſtitia. *Aequalis*

*) Mr. Naudé dans ſa *Morale Evangélique* imprimée à Berlin 1699.

enim habitus ipsorum tollit quidem excessum irascentiae, adaequat autem indigentiam concupiscentiae. Principium vero est intellectualis essentia per se existens in sua providente ratione (ex hac προνοητικῷ λόγῳ prudentia) *imperium habens suam ipsius rationem. Imperat autem et ducat haec essentia tanquam princeps. Ratio autem ipsius providens ut consiliarius est.* Lib. XIV. pag. 41. edit. Francisci Patricii, in nova de universis philosophia.

Apud Persas in more positum esse refert Plato in priore Alcibiade, ut regis princeps filius, annos quatuordecim natus, quatuor magistris committeretur, quos regios paedagogos dictos esse ex Platone narrat etiam Clemens Alexandrinus, uni *sapientissimo*, a quo Magiam Zoroastris et Oromasdi sive cultum Deorum et artem imperii gerendi doceretur, alteri *iustissimo*, qui per omnem vitam fidem servare veritatisque studiosum esse moneret, tertio *temperantissimo*, a quo voluptates vincere nec ulli servire vitio disceret, et quarto denique *fortissimo*, qui imperterritum redderet eius animum. In qua Persarum disciplina haud contemnendum quatuor virtutum cardinalium vestigium extare, non ab re iudicavit Iacobus*) Thomasius ὁ μακαρίτης, etsi videtur Plato ex suo potius sensu quatuor illa epitheta sapientissimi, iustissimi, temperantissimi et fortissimi adiecisse, eaque accommodasse regiorum paedagogorum officiis, quorum alium Theologi, Politici alium, tertium Ethici magistri munere functum, quartum denique in militari disciplina regis filium instituisse est verisimile.

Inter Graecos primus omnium Pythagoras videtur quaternarii huius mentionem fecisse, quem ita exponit Hierocles in aureolo ad aurea carmina commentario pag. 28. sq. [p. 64. ed. Needh.]: Κακίας δὲ εἴδη πλείονα. Κατὰ μὲν τὸ λογικὸν κ. τ. λ. *Vitiorum quidem genera sunt permulta. In rationabili quidem parte ho-*

*) In dissert. I. de quatuor virtutibus cardinalibus. Lips. 1665.

minis imprudentia, in irascente timiditas, in appetente voluptatis et divitiarum studium, in omnibus denique facultatibus simul iniustitia. Quo fit, ut quatuor virtutum generibus ad eiusmodi malorum fugam opus fuisse videatur, prudentia quidem in eo quod ratione utitur, fortitudine autem in quo versatur animi motus, continentia vero in quo vis appetens, iustitia denique in qua simul habentur facultates omnes tanquam perfectissima, caeterasque virtutes uti partes proprias in se continens. Cum Hierocle ex asse consentiunt fragmenta Theagis, Archytae et Metopi Pythagoraeorum servata a Stobaeo, quae nescio qua de causa a Couringio habita sunt pro suppositis, et seculo post Christum natum secundo confictis, cum non appareat, in quorum gratiam illa quisquam tunc confinxerit, et scripta sint dialecto Dorica Pythagoraeis illis familiari, neque quidquam contineant, quod sit a veterum Pythagoraeorum dogmatis alienum. Addit praeterea Hierocles pag. 94. scopum aureorum carminum esse, ut τετρὰς illa πρακτικῶν ἀρετῶν cura diligenti ac iusta observatione in verbis et factis exprimenda traderetur ac commendaretur. Quid vero si ipsa Pythagorae tetractys tot vocibus ac scriptis celebrata mysterium quatuor virtutum, animae partibus respondentium divinasque perfectiones imitantium et a Numine solo tanquam fonte derivatarum complectatur? Caeterum τόλμαν sive fortitudinem a Pythagoricis dictam reperio δυάδα, τριάδα prudentiam, τετράδα sive numerum pariter parem iustitiam, ceu videre est in Denario Pythagorico Iohannis Meursii. Unde vero hauserit elegantissimus Caelius Calcagninus, ut lib. V. epist. 8. affirmaret, Pythagoram tribuisse monada prudentiae, dyada fortitudini, triada temperantiae, iustitiae denique tetradem, nescire me fateor. Quatuor porro illas virtutes ex Pythagoraeorum mente expositas videat lector, si placet, in Ethica Pythagorica Danielis Omeisii. Cum autem Pythagoras in numero virtutum partes animae secutus fuerit, ut ex Hierocle

et reliquis obſervavi, at Laertius teſtetur, ſecundum Pythagorae ſententiam animâ contineri *νοῦν*, *φρένας*, *θυμὸν*, hoc ita forte poterimus cum iis quae dicta ſunt conciliare, ut *νοῦς*, ſcilicet intellectus theoreticus, ſibi vindicet *iuſtitiam* partibus reliquis praeſcribendam, *φρένες*, ſive intellectus practicus, *prudentiam*, *θυμὸς*, pars irrationabilis, in duas iterum dispeſcatur, iram ſive animoſitatem et cupiditatem, quarum alteri adſit *fortitudo*, alteri *temperantia*.

Longum eſſet de reliquis dicere Philoſophis, qui univerſi fere quadripertitam illam virtutis diſtinctionem probarunt, ne ipſo quidem *Ariſtotele* excepto, ceu patet ex lib. X. cap. 8. Nicomach. et VII. 1. Politic. licet hic alibi virtutes aliter et, ut ipſe putat, accuratius dividit, qua de re videnda poſterior diſſertatio Iacobi Thomaſii de quatuor virtutibus cardinalibus, quae tota eſt de Ariſtotelis ſententia, illuſtratâ etiam ab Henrico Stephano in libello *) de differentia Ethicae Ariſtotelis, Hiſtoricorum, ac Poetarum. De *Stoicis* conſtat ex libro Plutarchi, quo illorum Philoſophorum repugnantias et contradictiones collegit, unde diverſas quoque Zenonis, Cleanthis et aliorum expoſitiones iſtius quaternarii licet repetere. Caeterum praeter Poſidonium, de quo Laertius, et Panaetium apud Ciceronem primo Officiorum, Marcus etiam Antoninus lib. 5. ſect. 12. praeceptorum moralium ad ſe ipſum, vere bonum eſſe aiens virtutem, haec quatuor enumerat: prudentiam, temperantiam, iuſtitiam ac fortitudinem. Omitto ſuppoſititium de quatuor virtutibus cardinalibus libellum, qui ſub Senecae nomine ambulat, centonesque ex eius ſcriptis utcunque conſutos complectitur: et quae de virtutum tetracty ex Stoicorum mente diſſerit Gaſpar Scioppius in elementis Philoſophiae Stoicae Moralis cap. 123. pag. 47. ſq. *Ariſtonis* ſententiam his verbis exponit

---

*) Prodiit cum eiusdem Muſa Principum monitrice Baſil. 1590. 8.

Galenus lib. ſeptimo de dogmatibus Hippocratis et Platonis pag. 310. νομίσας γοῦν ὁ Ἀρίστων μίαν εἶναι τῆς ψυχῆς δύναμιν, ᾗ λογιζόμεθα, καὶ τὴν ἀρετὴν τῆς ψυχῆς, ἔθετο μίαν ἐπιστήμην ἀγαθῶν καὶ κακῶν. ὅταν μὲν οὖν αἱρεῖσθαί τε δέῃ τὰ ἀγαθὰ καὶ φεύγειν τὰ κακὰ, τὴν ἐπιστήμην τήνδε καλεῖ σωφροσύνην· ὅταν δὲ πράττειν μὲν τἀγαθὰ, μὴ πράττειν δὲ τὰ κακὰ, φρόνησιν· ἀνδρείαν δ', ὅταν τὰ μὲν θαῤῥεῖ, τὰ δὲ φεύγει· ὅταν δὲ τὸ κατ' ἀξίαν ἑκάστῳ νέμει, δικαιοσύνην. ἑνὶ δὲ λόγῳ γινώσκουσα μὲν ψυχὴ χωρὶς τοῦ πράττειν τἀγαθά τε καὶ κακὰ σοφία τ' ἐστὶ καὶ ἐπιστήμη, πρὸς δὲ τὰς τάξεις ἀφικνουμένη τὰς κατὰ τὸν βίον, ὀνόματα πλείω λαμβάνει τὰ προειρημένα, φρόνησίς τε καὶ σωφροσύνη καὶ δικαιοσύνη καὶ ἀνδρεία καλουμένη. Ab *Epicuro* etiam agnitum eundem virtutum quaternionem, iamdudum notavit doctiſſimus Gaſſendus, cuius obſervationibus locupletiſſimis de morali philoſophia Gargettii illius Philoſophi nihil in praeſenti a nobis addi eſt neceſſe. Supereſt *Socrates* et *Plato*, quibus imprimis haec virtutum diviſio arriſit, ut patet ex libro quarto et ſexto de Republica, Enthydemo, Lachete, et lib. 1. de legibus, Laertio in Platone, Alcinoo cap. 1. Apuleio lib. 2. de dogmate Platonis et, ne alios commemorem, Proclo denique noſtro in diſſertationibus ad Rempublicam pag. 407. ſq. Quamvis interdum, ut in Menone, Philoſophus addit etiam alias, ut magnificentiam ac docilitatem memoriamque, quae duae poſtremae tamen non tam virtutes morales ſunt quam phyſicae facultates praeſtantiſſimae. *Iuniores Platonici* uno ore magiſtrum ſuum ſequuntur, ſed ut in aliis, ita in hac quoque de quatuor virtutibus doctrina non pauca addiderunt Platonis meditationibus. Inter haec additamenta non exiguum eſt, quod virtutum illarum plures gradus ac veluti ordines conſtituerunt, alii tres, alii quatuor, ſeptem denique alii vel octo, quorum primus gradus eſt quatuor virtutum cardinalium, *Phyſicarum*, alter *Ethicarum*, *Politicarum* tertius, *Purgatoriarum* quartus, quintus virtutum *purgati iam defaecatique*

animi, sextus *Theoreticarum*, septimus *Theurgicarum*, summus denique et homini vix ac ne vix quidem accessus *Divinarum*. Hunc postremum gradum respicit Marinus, cum memoratis prioribus, pag. 4. [c. 3.] ita scribit: τὰς δὲ ἔτι ἀνωτέρω σιωπήσαντες ὡς καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον ἤδη τεταγμένας.

Equidem Aristoteles Deo virtutes tribuere non audet lib. X. cap. 8. Nicomach. ubi solum eius ἔργον esse contendit contemplationem: *Quae enim aliae tribui ei possent actiones? Anne iustae? Hoc vero ridiculum erit, si permutare eum dicamus, aut depositum reddere, et si quae sunt huiusmodi. An vero fortes? Quomodo ergo terribilia subibit, aut in periculum de vita veniet honesti causa? Hoc vero et dictu est absurdum. An autem liberales?* (liberalitas, prudentia in distribuendis bonis) *Cui ergo et quid dabit, nam et hoc absurdum erit, si numos illi tribuamus aut quid simile, quibus cum ipse ad vitam opus habeat, honestatis tamen causa ea tradat aliis. Iam vero temperans quomodo erit, cum ne malas quidem habeat cupiditates? Omnes ergo eiusmodi actiones sunt exiguae nec Deo dignae.* Similiter fere ex Carneadis sententia disputat Cotta apud Ciceronem *) tertio de natura Deorum, sed dum exinde nullum esse Deum colligit, docet, non minus certo cadere virtutem in Deum, quam constat, Deum esse. Quamvis enim absurde aliquis Numini adscripserit humanas imbecillitates, quae in nostris virtutibus apparent, tamen quin sint in Deo summae perfectiones, quarum veluti umbrae ac lineamenta quaedam sunt, quae in nobis virtutes appellantur, negari non potest. Et hoc sensu Origenes quarto adversus Celsum pag. 180. eandem virtutem Dei et hominis esse docet, non gradu, sed scopo et fine, quae est summa perfectio et rectitudo, quam homo forte inten-

*) Pag. 617. edit. Petri Lescaloperii, qui in commentario Cottam refellit.

dit, ſolus Deus exacte tenet et ſemper atque ubique exprimit. Quo ſpectat illud Heracliti relatum ab eodem Origene libro ſexto pag. 283. ἦθος γὰρ ἀνθρώπειον μὲν οὐκ ἔχει γνώμας, θεῖον δὲ ἔχει. Neque fortaſſis aliter ſentiebant Stoici ſaniores, etſi eorum ſententiam, virtutem eandem Dei hominisque eſſe, affirmantium tanquam impiam et audaciſſimam explodunt Clemens ſeptimo Stromate et Theodoritus ſermone II. de fine et iudicio. Plotinus libro ſecundo Enneadis 1. ex Platone monens, ut per virtutem Deo aſſimilari ſtudeamus, fatetur ſane, in Deo non eſſe τὰς πολιτικὰς λεγομένας ἀρετὰς, φρόνησιν περὶ τὸ λογιζόμενον, ἀνδρίαν περὶ τὸ θυμούμενον, σωφροσύνην ἐν ὁμολογίᾳ καὶ συμφωνίᾳ τοῦ ἐπιθυμητικοῦ πρὸς τὸ λογικὸν, δικαιοσύνην δὲ τὴν ἑκάστου τούτων ὁμοῦ οἰκειοπραγείαν ἀρχῆς πέρι καὶ τοῦ ἄρχεσθαι, mox tamen ſubiungit, in illo eſſe ſubliimiora quaedam veluti exemplaria ideasque virtutum, quod Macrobius lib. 1. in Somnium Scipionis cap. 8. Plotini veſtigia legens ſuccincte explicat his verbis: *Si rerum aliarum, multo magis virtutum ideas eſſe in mente* (divina) *credendum eſt. Illic prudentia eſt, mens ipſa divina: temperantia, quod in ſe perpetua intenſione converſa eſt: fortitudo, quod ſemper idem eſt, nec aliquando mutatur: iuſtitia, quod perenni lege a ſempiterna operis ſui continuatione non flectitur.*

Quamvis porro Theoreticis ac Theurgicis virtutibus ſublimiorem, ceu obſervavimus, gradum memoret Marinus, et divinis nihil poſſit eſſe ſublimius, tamen Theoreticae ac Theurgicae virtutes itidem paſſim vocantur θεῖαι ſive divinae. Imo videas etiam virtutes purgati animi divinas appellari, ut de univerſis his accipiendum videatur illud vetus Pythagoricum:

Ταῦτά σε τῆς θείας ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει.

Nempe humanae virtutes iis audiebant practicae, quibus in vita humana opus, hoc eſt ethicae ac politicae, et purgatoriae denique, politicis ſublimiores, ſed infra divinas adhuc conſtitutae: divinae autem contem-

platoriae, ut docet Hierocles [p. 10. Needh.]: τὴν μὲν πρακτικὴν φιλοσοφίαν ἀνθρωπίνην ἀρετὴν εὑρίσκομεν λεγομένην, τὴν δὲ θεωρητικὴν θείαν ἀρετὴν ὑμνουμένην. Ratio est, quod vel praecipuum vel unicum Dei ἔργον, ut Aristotelem etiam sentire supra demonstravimus, crederent esse contemplationem. Hisce contemplatoriis affines sunt virtutes purgati animi et theurgicae. Sed inter duo priora genera tantum differentiae intercedit, quantum inter Daemones sive Angelos et Deum, etsi utrique homine praestant, et ad τὰ θεῖα referuntur etiam Daemones. Certe Iamblichus lib. de Mysteriis Aegypt. innuit iis, qui virtutibus purgati iam defaecatique animi pollent, proprie convenire nomen δαιμονίων, quo passim venit Plato: quemadmodum θεῖοι proprie dicuntur theoreticis insignes virtutibus, quique sunt, ut Herculianum laudat Synesius epistola 139. ὅλον θεωροὶ τῶν ὄντων καὶ τῆς τῶν θνητῶν ἀρχῆς τὰς ἀρετὰς διαβάντες. Quo sensu Diogenem et Heraclitum θείους vocat Epictetus cap. 21. Enchiridii. Per theurgicas virtutes reddebantur non modo θεῖοι, sed etiam Θεοπάτορες, si bonis illis viris credimus, qui videntur hoc commenti, quo opponerent Thaumaturgis et fidei θαυματοποιῷ Christianorum. Mira certe sunt, quae de theurgicis actionibus Apollonii Tyanensis, Iamblichi aliorumque leguntur apud Philostratum, Eunapium, Photium, Suidam, et quae de Procli effectibus theurgicis refert noster Marinus. Sed quam sunt mira, tam profecto parum credibilia. Fassus tamen est ipse Proclus, sua aetate in hac theurgica virtute altius profecisse Heraiscum Aegyptium, de quo Damascius apud Photium pag. 588. et Suidas in voce διαγνώμων atque Ἡραΐσκος paradoxa quaedam refert, quale est, quod ad idolum quodvis accedens extemplo cognoscere potuerit, utrum a Deo animaretur nec ne, et qualis Deus esset, qui imaginem incoleret. Nisi enim ἄψυχον esset τὸ ἄγαλμα καὶ ἄμοιρον θείας ἐπιπνοίας, Heraiscum statim enthusiasmo correptum, agitante Deo, incaluisse, intimisque sensibus et animo commotum

fuisse. Potuisse etiam mulierem prostitutae pudicitiae ab illibata virgine dignoscere: illa enim verba faciente continuo ipsi indoluisse caput, *ὅτι ἐνῆν τῇ τοῦ Ἡραΐσκου τοῦ φιλοσόφου φύσει καί τι τοὺς μολυσμοὺς τῆς γενέσεως ἀναινόμενον.* Ita legendum apud Photium ex Suida, non *ἀναιρούμενον. Erat aliquid in natura Philosophi Heraisci ab inquinamentis generationis abhorrens.*

Qua ratione porro virtutes theoreticae differant a virtutibus purgati animi, purgatoriis, politicis atque ethicis, praeter Porphyrium in sententiis num. XXXIV, Plotinum, Macrobium et nostrum imprimis Marinum perspicue docet Simplicius *) in Commentario ad Enchiridion Epicteti Philosophi, ubi ait, Epictetum in illo ethicas et politicas duntaxat commendare virtutes, non vero instruere eos, qui iam reliqua genera sublimiora attigerunt. Homines nempe virtute omni destitutos, sive hominum potius quaedam simulacra, quales sunt plerique, corporis sordibus prorsus demerso atque oppresso animo brutorum instar voluptatibus et perturbationibus assidue in transversa rapi: per ethicas vero et politicas virtutes paulatim reduci in conditionem humanam, ut animus corpori imperet, ratio irae ac cupiditati dominetur, atque ita in vita pariter ac Republica recte versari possint. *His boni viri,* ut ait ex Plotino **) Macrobius, *Reipublicae consulunt, urbes tuentur, his parentes venerantur, liberos amant, proximos diligunt, his civium salutem gubernant, his socios circumspecta providentia protegunt, iusta liberalitate devinciunt,* hisque sui memores alios fecere merendo. *Et est politicae prudentiae ad rationis normam quae cogitat quaeque agit universe dirigere ac nihil praeter rectum velle vel facere, humanisque actibus tanquam divis arbitris providere. Prudentiae insunt ratio, intellectus, circum-*

---

*) Pag. 4. edit. Heinsianae.

**) Plotin. Ennead. I. lib. 2. Macrobius lib. I. cap. 7. in Somnium Scipionis. Confer Plutarchi lib. de Ethica virtute.

ſpectio, providentia, docilitas, cautio. Fortitudinis *eſt animum ſupra periculi metum agere, nihilque niſi turpia timere, tolerare fortiter vel adverſa vel proſpera. Fortitudo praeſtat magnanimitatem, fiduciam, ſecuritatem, magnificentiam, conſtantiam, tolerantiam, firmitatem.* Temperantiae, *nihil appetere poenitendum, in nullo legem moderationis excedere, ſub iugum rationis cupiditatem domare. Temperantiam ſequuntur modeſtia, verecundia, abſtinentia, caſtitas, honeſtas, moderatio, parcitas, ſobrietas, pudicitia.* Iuſtitiae, *ſervare unicuique quod ſuum eſt. De iuſtitia veniunt innocentia, amicitia, concordia, pietas, religio, affectus, humanitas. His virtutibus vir bonus primum ſui atque inde Reip. rector efficitur, iuſte ac provide gubernans humana, divina non deſerens.* Haec eſt *πρώτη καὶ περίγειος τετρακτὺς ἀρετῶν.* Syneſio Epiſt. 139. At per virtutes *καθαρτικὰς* ſive purgatorias docet Simplicius hominem non contentum rationi cupiditatem iramque, animo corpus ſubieciſſe, plane eo eniti, ut animus in ſe collectus corpus corporisque affectiones effugiat, *φεύγειν ἀπὸ τοῦ σώματος βούλεται καὶ ἀπὸ τῶν σωματικῶν παθῶν εἰς ἑαυτὸν συννεύειν.* Quod Marinus *) vocat *ἀπολύεσθαι τῶν τῆς γενέσεως ὄντως μολυβδίνων, καὶ φεύγειν τὰ ἐντεῦθεν;* quod qui iam aſſecutus eſt, vere dicetur eniſus ad gradum virtutum, quas *purgati iam defaecatique animi* idem Macrobius appellat, et de quo agit Marinus cap. 21. De hoc genere multa dixerat Porphyrius in libris *de egreſſu animae,* ex quibus nonnulla in medium affert Auguſtinus libro X. praeſtantiſſimi operis de civitate Dei. Haec eſt, quam idem Porphyrius in ſententiis **) vocat, *mors Philoſophorum,* cuius meditationem Philoſophiam eſſe affirmat apud

*) Pag. 43. [c. 18.]

**) Porphyr. ſentent. 7. *ὁ γοῦν θάνατος διπλοῦς, ὁ μὲν συνεγνωσμένος, λυομένου τοῦ σώματος ἀπὸ ψυχῆς· ὁ δὲ τῶν φιλοσόφων, λυομένης τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος.*

Platonem *) Socrates. Cum vero ad *κάθαρσιν* illam diversis modis paulatim perveniri posse senserint Philosophi, forte non ab re hoc loco fuerit verba Olympiodori de triplici purgatione, Pythagorica, Socratica et Peripatetica sive Stoica, adscribere ex commentario eius inedito ad Alcibiadem Platonis: *Τρεῖς εἰσὶ τρόποι καθάρσεως, Πυθαγορικὸς, Σωκρατικὸς, Περιπατητικὸς ἢ Στωϊκός. Καὶ ὁ μὲν Στωϊκὸς διὰ τῶν ἐναντίων τὰ ἐναντία ἰᾶται, τῷ μὲν θυμῷ τὴν ἐπιθυμίαν ἐπάγων, καὶ οὕτω μαλάσσων αὐτὴν, τὴν δὲ ἐπιθυμίαν τῷ θυμῷ, καὶ οὕτω ῥωννύων αὐτὴν καὶ ἀνάγων πρὸς τὸ ἀνδρικώτερον, δίκην τῶν κεκαμμένων ῥάβδων, ἃς οἱ θέλοντες εὐθύναι πρὸς τὸ ἐναντίον περιλυγίζουσιν, ἵνα ἐκ τῆς εἰς τὸ ἐναντίον περιφορᾶς τὸ σύμμετρον ἀναφανῇ. Οὕτως καὶ ἐπὶ ψυχῆς ἐκ τοῦ τοιούτου τρόπου ἁρμονίαν ἐμποιεῖν ἐπιτήδευον. Ὁ δὲ Πυθαγορικός ἐστιν ὁ μικρὸν κελεύων ἐνδιδόναι τοῖς πάθεσι, καὶ ὥσπερ ἄκρῳ δακτύλῳ αὐτῶν ἀπογεύεσθαι, ὃ φασὶν οἱ ἰατροὶ σμικρῷ ἔλαττον. Ἔλεγον γὰρ, ὅτι οἱ φλεγμαίνοντες πάθει τινὶ εἰ μὴ κατὰ αὐτὸ ἐνεργήσωσιν, οὐ πρότερον αὐτοῦ ἀφίστασθαι. Οὕτω γὰρ ἐπὶ τοῦ Πανδάρου πεποίηκεν ἡ Ἀθηνᾶ, θέλοντος ἐπιορκῆσαι, ἐνδέδωκεν αὐτῷ, διὸ καὶ τελευταῖον τῇ γλώσσῃ πεποίηται κολαζόμενος εἰς τὴν γενομένην ὄργανον αὐτῷ τῆς ἐπιορκίας. Ὁ δὲ Σωκρατικὸς τρόπος τῆς καθάρσεως ἀπὸ τῶν ὁμοίων ἐπὶ τὰ ὅμοια μετάγει, εἰ μέν τις ἔστι φιλοχρήματος, λέγων, μάθε, τίς ἡ ὄντως αὐτάρκεια, εἰ δὲ φιλήδονος, τίς ἡ θεία ῥαστώνη, καὶ ἁπλῶς ὅσα προείρηται. Κρείττων δὲ ὁ τοιοῦτος τρόπος τῶν ἄλλων. Ὁ μὲν γὰρ κακῷ τὸ κακὸν ἰᾶται, εἴγε πάθος πάθει, ὁ δὲ οὐκ ἐᾷ τὴν ψυχὴν ἀκηλίδωτον διὰ τῆς ἐπαφῆς τῶν παθῶν.* Eadem tria genera *καθάρσεων* illustrantem vide sis Danielem Heinsium in libro de satyra Horatiana

---

*) In Phaedone et 7. de Rep. Adde Macrob. I. 13. in Somn. Iulian. Orat. 6. pag. 190. Naz. Epist. 70. et ex recentioribus Holsten. pag. 48. de vita Porphyr. Cudworth. pag. 792. Ioh. Lud. Fabric. pag. 49. sq. Opp. Theolog. Ioh. Faes. ad Gyraldum pag. 706. edit. secundae.

pag. 44. sq. Alia tria genera sublimiora purgationum animae memorat Proclus noster commentario in eundem Alcibiadem itidem inedito his verbis: *Τριττὴ ἡ ἀληθινὴ κάθαρσις τῆς ψυχῆς, ἡ μὲν διὰ τελεστικῆς, περὶ ἧς ὁ ἐν Φαίδρῳ Σωκράτης λέγει· ἡ δὲ διὰ φιλοσοφίας, περὶ ἧς ὁ ἐν Φαίδωνι λέλεκται πολλά. Καὶ γὰρ ἡ φρόνησις ἐκεῖ καὶ ἑκάστη τῶν ἄλλων ἀρετῶν καθαρμός τις ἐπωνόμασται. Ἡ δὲ διὰ τῆς ἐπιστήμης ταύτης τῆς διαλεκτικῆς* (de qua in Alcibiade I.) *εἰς ἀντίφασιν περιάγουσα καὶ τὴν ἀνωμαλίαν ἀπελέγχουσα τῶν δογμάτων, καὶ τῆς διπλῆς ἡμᾶς ἀγνοίας ἀπαλλάττουσα.* Quemadmodum autem per virtutes *καθαρτικὰς* a corpore se liberat animus, ita per theoreticas, quas virtutes animae intellectualiter operantis vocat *) Porphyrius, altius adhuc ire gestit, naturamque suam vincere ac se ipso superior fieri conatur, *τὴν ἑαυτοῦ λογικὴν ζωὴν ὑπερτρέχων*, ut loquitur dicto loco Simplicius, *καὶ ὅλος εἶναι βουλόμενος τῶν κρειττόνων. Vita rationi consentanea sive homine digna non contentus, quantus quantus est, Deorum esse divinamque vitam degere studet.* In his nefas est passiones sive perturbationes animi vel nominari, quas virtutes ethicae politicaeque emolliunt, iam auferunt purgatoriae, virtutes purgati animi altae oblivioni tradunt. Duo tamen circa has theoreticas virtutes probe observanda monent Philosophi, primum quidem, ne temere illas iactent sibique vindicent, qui ad inferiores nondum adspirarunt. *Καὶ ἄλλως ἀναγκαῖον*, inquit Philo **) Iudaeus libro de profugis, *τοὺς τῶν θείων ἀξιοῦντας μεταποιεῖσθαι δικαίων τὰ ἀνθρώπεια πρότερον ἐκπληρῶσαι. Πολλὴ γὰρ εὐήθεια τῶν μειζόνων ὑπολαμβάνειν ἐφίξεσθαι, ἀδυνατοῦντας τῶν ἐλαττόνων περιγίνεσθαι.* Et paulo ante: *τὸν γὰρ πρακτικὸν τοῦ θεωρητικοῦ βίον δεῖ προαγῶνά τινα ἀγῶνος τελειοτέρου*

*) Porphyr. sentent. num. 34. pag. 237. edit. Cantabrig.

**) Philo pag. 356. edit. Genev. Confer eiusd. librum *περὶ βίου θεωρητικοῦ*.

καλὸν πρότερον διαθλῆσαι. Alterum, ut, qui in ſublimi illo gradu vitae theoreticae ſunt conſtituti, meminerint tamen, non in campis Elyſiis, ſed adhuc inter homines ſe verſari, quoad in hac vita degunt, adeoque ferant imbecilliores, et quam ſapientem Protei artem laudat Syneſius epiſt. 136. diſcant *συνεῖναι τοῖς ἀνθρώποις οὐ θείως,* *) *ἀλλὰ πολιτικῶς,* ne vel alios deterreant paradoxo ſuo vivendi genere iisque moleſti ſint, incidantve in arrogantiam inſolentemque aliorum contemtum, contemnendi viciſſim aliis ac deridendi, imo fugiendi et praeter rem exoſum inviſumque reddituri ſtudium ſapientiae.

Supereſt, ut verbo dicamus de *virtutibus phyſicis,* quae primo ſtatim loco apud Marinum noſtrum memorantur, et infimum gradum abſolvunt. Proprie nimirum non ſunt virtutes, quae a ratione et voluntate hominis proficiſcuntur, ſed dotes, quibus a natura corpus hominis ornatur, ut commodum inſtrumentum praebeat animae. Talia utique dicenda ſunt ſanitas, bonus habitus ſenſuum, robur et agilitas, forma denique praeſtans ac concinna membrorum proportio. Hoc genus virtutum Proclus in Alcibiadem vocat *ἐσκιαγραφημένον ὑπὸ τῆς φύσεως καὶ ἀτελὲς ἔσχατον ἴχνος τοῦ ἀληθοῦς, imperfectam ſpeciem virtutis a natura adumbratam, et leviſſimum veſtigium veri boni.*

Atque haec dicta ſufficiant de quatuor virtutibus earumque diverſis gradibus, quibus praeceptorem ſuum enituiſſe oſtendit Marinus, perinde uti Ammianus Marcellinus Iulianum Imp. de quo ita ſcribit lib. 25. cap. 4.

---

*) Alia duo genera vitae practicae Philoſopho dignae memorat Hierocles p. 309. *τοῦ δὲ πρακτικοῦ δύο θῶμεν εἴδη, πολιτικὸν καὶ τελεστικὸν, τὸ μὲν διὰ τῶν ἀρετῶν ἀποκαθαῖρον ἡμᾶς, τὸ δὲ διὰ τῶν ἱερῶν μεθόδων τὰς ὑλικὰς φαντασίας ἀποτέμνον.* Ubi *τῷ πολιτικῷ* ſive vitae ad normam virtutum moralium exactae opponit *τὸ τελεστικὸν,* hoc eſt vitam in ſacris myſteriisque obeundis occupatam. Syneſius autem ei opponit genus vivendi *θεῖον,* ſive quod conſiſtit in exercitio aſſiduo virtutum theoreticarum.

Cum enim ſint, ut ſapientes definiunt, virtutes quatuor praecipuae, temperantia, prudentia, iuſtitia, fortitudo, eisque accidentes extrinſecus aliae, ſcientia rei militaris, autoritas, felicitas atque liberalitas, intento ſtudio coluit omnes ut ſingulas. Pluribus hoc deinde perſequitur ſcriptor eruditus, abunde laudari eum exiſtimans, qui ita laudatur. Ac Chriſtianos quoque principes hoc laudis genere efferri non inſuetum fuiſſe, teſtatur vetus icon Caroli Calvi, quatuor virtutum cardinalium imagines adiunctas habens, cuius meminit Iohannes Mabillonius T. 1. Muſei Italici p. 71. ſeq.

Sed iam denique tempus eſt, ut ad Marinum ipſum te, Lector, dimittam, dum monuero, ſectiones in capita, quibus Procli vitam diſtinctam vides, non antiquas eſſe, ſed a me recens additas ad allegandi reperiendique facilitatem, tum quoque ad voluptatem legentium, quorum plerique, velut in itinere peregrinantes, eiusmodi interſtitiis neſcio quomodo delectantur ac reficiuntur.



ΜΑΡΙΝΟΥ ΝΕΑΠΟΛΙΤΟΥ
ΠΡΟΚΛΟΣ
Η ΠΕΡΙ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΣ.

ά.

Εἰ μὲν εἰς τὸ μέγεθος τῆς ψυχῆς ἢ τὴν ἄλλην ἀξίαν p. 1. Edit. Fabric.
ἔβλεπον τοῦ καθ᾽ ἡμᾶς γεγονότος φιλοσόφου Πρόκλου, ἔτι δὲ εἰς τὴν παρασκευὴν καὶ τὴν ἐν τῷ λέγειν δύναμιν τῶν ἀναγράφειν ὀφειλόντων τὸν ἐκείνου βίον, καὶ πρὸς τούτοις ἑώρων τὴν ἐμὴν ἐν τοῖς λόγοις οὐδένειαν, καλῶς ἂν ἔχειν ἔδοξέ μοι ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ μὴ (τὸ λεγόμενον) ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἅλλεσθαι, καὶ τοιοῦτον ἐκ τοῦ λέγειν ἀναῤῥιπτεῖν κίνδυνον. Νυνὶ δὲ οὐ ταύτῃ παραμετρῶν τὸ ἡμέτερον, ἐνθυμούμενος δὲ, ὅτι κἂν τοῖς ἱεροῖς οἱ τοῖς βωμοῖς προσιόντες οὐκ ἐκ τῶν ἴσων ἕκαστοι τὰς ἁγιστείας ποιοῦνται, ἀλλ᾽ οἱ μὲν διὰ ταύρων ἢ αἰγῶν, καὶ τῶν ἄλλων τῶν p. 2.
τοιούτων ἐπιτηδείους ἑαυτοὺς παρασκευάζουσι πρὸς τὴν μετουσίαν τῶν θεῶν ὧν οἱ βωμοὶ, καὶ δὴ καὶ τοὺς ὕμνους κομψότερον ἐργάζονται τοὺς μὲν ἐν μέτρῳ, τοὺς δὲ καὶ ἄνευ μέτρου, ἕτεροι δὲ τούτων μὲν οὐδὲν ἔχοντες προσάγειν, πόπανον δὲ μόνον καὶ χόνδρον, εἰ τύχοι, λιβανωτοῦ θύοντες, καὶ βραχεῖ δέ τινι προσρήματι τὰς ἐπικλήσεις ποιούμενοι, οὐδὲν ἧττον ἐκείνων εὐηκοΐας ἀπολαύουσιν· ταῦτα λογιζόμενος, καὶ προσέτι δεδιὼς κατ᾽ Ἴβυκον μή τι, οὐ παρὰ θεοῖς, ὥς που ἐκεῖνος ἔφη, παρὰ δὲ ἀνδρὶ σοφῷ ἀμπλακὼν, τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω (δέδοικα γὰρ μὴ οὐδὲ ὅσιον ᾖ μόνον ἐμὲ τῶν ὁμιλητῶν σιωπᾶν, καὶ μὴ τὰ ἀληθῆ περὶ αὐτοῦ κατὰ δύναμιν ἱστορεῖν, καίτοι πρὸ τῶν ἄλλων ἴσως ὀφείλοντα φθέγγεσθαι)· τάχα δὲ οὐδὲ p. 3.
τὴν παρὰ τῶν ἀνθρώπων τιμὴν ἀμείψω (οὐ γὰρ πάντως οἰήσονταί με τὴν αὐθάδειαν εὐλαβούμενον, δι᾽ ἀργίαν δὲ

τινα τῆς διανοίας ἢ καί τι ἄλλο δεινότερον τῆς ψυχῆς νόσημα, ἀπολιμπάνεσθαι τοῦ προκειμένου σκοποῦ)· ἐκ τούτων ἁπάντων καθεῖναι πάντως ἐμαυτὸν ἐδοκίμασα εἰς τὸ συγγράφειν ἔνια τῶν τοῦ φιλοσόφου μυρίων ὅσων ἐν τῷ βίῳ πλεονεκτημάτων, καὶ ὅλως τῶν περὶ αὐτὸν ἀληθῶς ἱστορημένων.

β΄.

Ἄρξομαι δὲ τοῦ λόγου οὐ τὸν εἰωθότα τρόπον τοῖς λογογράφοις, τοῖς κατὰ κεφάλαια τὸν λόγον ἐν τάξει μεθοδεύουσιν, ἀλλὰ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ μακαρίου ἀνδρὸς κρηπῖδα, οἶμαι, πρεπωδεστάτην τῷ λόγῳ θήσομαι. Καὶ γὰρ οἶμαι αὐτὸν εὐδαιμονέστατον γεγονέναι ἀνθρώπων
p. 4. τῶν ἐν μακρῷ τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ τεθρυλλημένων, οὐ κατὰ μόνην λέγω τὴν τῶν σοφῶν εὐδαιμονίαν, εἰ καὶ τὰ μάλιστα ταύτην διαφερόντως ἐκέκτητο; οὔθ᾽ ὡς αὐτῷ τε τῆς ἀρετῆς εἶχεν αὐτάρκως πρὸς εὐζωΐαν, οὐδ᾽ αὖ πάλιν τὴν πρὸς τῶν πολλῶν ὑμνουμένην εὐποτμίαν, εἰ καὶ αὐτὶ πάλιν ἐκ τύχης αὐτῷ εὖ παρεσκεύαστο, εἴπερ τῳ ἄλλῳ ἀνθρώπων· κεχορήγητο γὰρ ἀφθόνως ἅπασι τοῖς ἔξωθεν λεγομένοις ἀγαθοῖς· τελείαν δέ τινα βούλομαι καὶ πάντη ἀνελλιπῆ ἐξ ἀμφοτέρων ἐκείνων εὐδαιμονίαν συνεστῶσαν εἰπεῖν.

γ΄.

Πρῶτον δὴ οὖν κατὰ γένη διελόμενοι τὰς ἀρετὰς, εἴς τε φυσικὰς, καὶ ἠθικὰς, καὶ πολιτικὰς, καὶ ἔτι τὰς ὑπὲρ ταύτας καθαρτικάς τε καὶ θεωρητικὰς, καὶ τὰς οὕτω δὴ καλουμένας θεουργικὰς, τὰς δὲ ἔτι ἀνωτέρω τούτων
p. 5. σιωπήσαντες, ὡς καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον ἤδη τεταγμένας, ἀπὸ τῶν φυσικωτέρων τὴν ἀρχὴν ποιησόμεθα· αἵτινες ἐκ γενετῆς τοῖς ἔχουσι συμφύτως ὑπάρχουσι, καὶ τῷ ὑμνουμένῳ δὲ παρ᾽ ἡμῶν ἀνδρὶ μακαρίῳ ἐκ τῆς πρώτης γενέσεως συγγενεῖς ἦσαν ἅπασαι· ὧν τὰ ἴχνη καὶ ἐν τῷ τελευταίῳ καὶ ὀστρεώδει αὐτοῦ περιβλήματι ἐναργῶς διεφαίνετο. Πρῶτον εὐαισθησία μέν τις ὑπεραίρουσα, ἣν δὴ φρόνησιν σωματικὴν ἐπονομάζουσι, καὶ μάλιστα τῶν τιμιωτάτων αἰ-

σθήσεων ὄψεως καὶ ἀκοῆς, αἳ δὴ καὶ πρὸς φιλοσοφίαν καὶ τὸ εὖ εἶναι παρὰ θεῶν τοῖς ἀνθρώποις δεδώρηνται, τούτῳ δὲ καὶ παρὰ πάντα τὸν βίον ἀσινεῖς αὗται διέμειναν. Δευτέρα δὲ ἰσχὺς σωματικὴ, ἀπαθὴς μὲν ὑπὸ χειμώνων καὶ καυμάτων, ἄτρωτος δὲ καὶ ὑπὸ τῆς μοχθηρᾶς p. 6.
καὶ ἠμελημένης διαίτης καὶ πόνων ἐκείνων οὓς νύκτωρ τε καὶ μεθ' ἡμέραν ἐξήντλει, εὐχόμενος, καὶ τὰ δόγματα ἀνελίττων, καὶ συγγράφων, καὶ τοῖς ἑταίροις συγγινόμενος, καὶ ἕκαστον οὕτως ἐντόνως διαπραττόμενος, ὡς αὐτὸ ἐκεῖνο μόνον ἐπιτηδεύων· τὴν δὲ τοιαύτην δύναμιν εἰκότως ἄν τις ἀνδρείαν σωματικὴν προσαγορεύσειεν. Τρίτη δὲ αὐτῷ ὑπῆρξεν ἀρετὴ σώματος, ἡ κατὰ τὴν σωφροσύνην τεταγμένη, ἣν δὴ περὶ τὸ κάλλος τὸ σωματικὸν θεωρεῖν ἀξιοῦσι, καὶ τοῦτο εὐλόγως. Καθάπερ γὰρ ἐκείνη ἐν συμφωνίᾳ καὶ ὁμολογίᾳ θεωρεῖται τῶν τῆς ψυχῆς δυνάμεων, οὕτω καὶ τὸ ἐν σώματι κάλλος ἐν συμμετρίᾳ τινὶ ὁρᾶται τῶν ὀργανικῶν αὐτοῦ μορίων. Ἰδεῖν δὲ ἦν σφόδρα ἐράσμιος· καὶ γὰρ οὐ μόνον αὐτῷ τὰ τῆς συμμετρίας εὖ εἶχεν, ἀλλὰ γὰρ καὶ τὸ ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἐπανθοῦν τῷ σώματι οἱονεὶ φῶς ζωτικὸν, θαυμάσιον ὅσον ἀπέστιλβε, καὶ οὐ p. 7.
πάνυ φράσαι τῷ λόγῳ δυνατόν. Οὕτω δὲ ἦν καλὸς ἰδεῖν, ὥστε μηδένα τῶν γραφέων ἐφικέσθαι αὐτοῦ τῆς ὁμοιότητος, πάσας δὲ τὰς φερομένας αὐτοῦ εἰκόνας, καίπερ καὶ αὐτὰς παγκάλους οὔσας, ὅμως ἔτι λείπεσθαι πολλῷ εἰς μίμησιν τῆς τοῦ εἴδους ἀληθείας. Τετάρτην δὲ τὴν ὑγίειαν βούλονται μὲν ἀναλογεῖν τῇ ἐν ψυχῇ δικαιοσύνῃ, καὶ εἶναι δικαιοσύνην τινὰ καὶ ταύτην ἐν σώματι, ὡς ἐκείνην ἐν ψυχῇ. Ἡ γὰρ ἀστασίαστα τὰ μόρια τῆς ψυχῆς ἀπεργαζομένη, οὐκ ἄλλη τίς ἐστιν ἕξις ἢ δικαιοσύνη, καὶ ἡ, ἐξ ἀτάκτων δὲ τῶν σωματικῶν στοιχείων, τεταγμένα αὐτὰ καὶ προσήγορα ἀλλήλοις ἀποτελοῦσα, ὑγίεια καὶ πρὸς τῶν Ἀσκληπιαδῶν ἐπονομάζεται. Καὶ αὕτη δὲ οὕτω καλῶς ἐκ σπαργάνων αὐτῷ δεδημι- p. 8.
ούργητο, ὥστε καὶ ἔχειν αὐτὸν εἰπεῖν, ὁσάκις εἰς νόσον ὑπαχθείη τὸ σῶμα, ὡς δὶς μόνον ἢ καὶ τρὶς ἐν μακρῷ βίῳ καὶ ἔτεσιν ὅλοις πέντε καὶ ἑβδομήκοντα. Τεκμήριον δὲ τούτου ἱκανὸν, ᾧ καὶ αὐτὸς ἐπέστησα ἐν τῇ

τελευταίᾳ αὐτοῦ νόσῳ, τὸ μηδὲ πάνυ αὐτὸν διαγιγνώσκειν ὁποῖά ποτε ἦν τὰ προσπίπτοντα τῷ σώματι πάθη, διὰ τὴν πολλὴν αὐτῶν ἀπειρίαν.

δ'.

Καὶ ταῦτα μὲν εἰ καὶ σωματικά ἐστι τὰ πλεονεκτήματα, ἀλλὰ πρόσδρομα ἴσως ἄν τις καλέσειε τῶν τῆς τελείας ἀρετῆς διακεκριμένων εἰδῶν. Τὰ δέ γε περὶ τὴν ψυχὴν πρῶτα καὶ αὐτοφυῶς καὶ αὐτοδιδάκτως συμφυντα αὐτῷ, καὶ ταῦτα μέρη τῆς ἀρετῆς, θαυμάσειεν ἄν τις
p. 9. ὡς ταῦτα ἐκεῖνα ἐτύγχανεν ὄντα, ὅσα Πλάτων στοιχεῖα εἶναι βούλεται τῆς φιλοσόφου φύσεως. Καὶ γὰρ μνήμων ἦν καὶ εὐμαθὴς καὶ μεγαλοπρεπὴς καὶ εὔχαρις, φίλος τε καὶ συγγενὴς ἀληθείας, δικαιοσύνης, ἀνδρείας, σωφροσύνης. Οὐδαμοῦ γὰρ ἑκὼν εἶναι ψεῦδος προσήκατο, ἀλλὰ πάνυ μὲν ἐμίσει, τὴν δὲ ἀψεύδειαν καὶ ἀλήθειαν ἔστεργεν. Ἔδει δὲ ἄρα τὸν μέλλοντα τῆς τοῦ ὄντος ἀληθείας ἐφάπτεσθαι, εὐθὺς ἐκ νέου ὅτι μάλιστα ταύτης ὀρέγεσθαι. Ἀλήθεια γὰρ πάντων μὲν ἀγαθῶν θεοῖς ἡγεῖται, πάντων δὲ ἀνθρώποις. Ὅτι δὲ καὶ πρὸς τὰς μὲν σωματικὰς ἡδονὰς ὑπερηφάνως εἶχε, σωφροσύνης δὲ ἦν φίλος ὅτι μάλιστα, ἱκανὴ, οἶμαι, καὶ μόνη παρα-
p.10. στῆσαι ἡ πρὸς τὰ μαθήματα αὐτοῦ καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον εἶδος σφοδροτέρα ἔφεσίς τε καὶ ῥοπή· αἳ δὴ τὴν μὲν ζωώδη καὶ φορτικὴν ἡδονὴν οὐδὲ ἐγγενέσθαι τὴν ἀρχὴν συγχωροῦσι, τὴν δὲ τῆς ψυχῆς αὐτῆς καθ' αὑτὴν εὐφροσύνην ἐμποιεῖν δύνανται· φιλοχρηματίας δὲ οὐδέ ἐστιν εἰπεῖν ὅσον ἀφειστήκει· ὅς γε καὶ τῶν πατέρων, καίτοι πλούτῳ διαφερόντων, τῆς οὐσίας ἐκ παίδων ὠλιγώρει, διὰ τὸν περὶ φιλοσοφίαν πολὺν ἔρωτα. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ πρὸς ἀνελευθερίαν καὶ τὴν λεγομένην μικρολογίαν ἀλλοτριώτατα διέκειτο, ἅτε τοῦ ὅλου καὶ παντὸς ὀρεγόμενος θείου τε καὶ ἀνθρωπίνου. Ἐκ δὲ τῆς τοιαύτης διανοίας μεγαλοπρεπὴς γενόμενος, οὐδὲν ᾤετο εἶναι τὸν ἀνθρώπινον βίον, οὐδὲ τὸν θάνατον, ὥσπερ ἕτεροι,
p.11. δεινόν τι εἶναι ὑπελάμβανεν: πρὸς ἅπαντα δὲ τὰ δοκοῦντα τοῖς ἄλλοις εἶναι φοβερὰ ἀδεῶς εἶχε καὶ ἐκ μόνης

τῆς φυσικῆς ταύτης ἐπιτηδειότητος, ἣν οὐκ ἄλλην τινὰ ἀρετὴν, ἀνδρείαν δὲ μόνην προσήκει καλεῖν. Ἐκ δὲ τούτων αὐτῶν δῆλον ἤδη που καὶ παντὶ καὶ τῷ μὴ πειρασθέντι τῆς ἐκείνου εὐφυΐας, ὡς εὐθὺς ἐκ νέου δικαιοσύνην τε ἠγάπα, καὶ δίκαιός τε ἦν καὶ ἥμερος, καὶ οὐδαμῶς δυσκοινώνητος ἢ δυσξύμβολος ἢ ὅλως ἄδικος· ἐπείπερ κόσμιος καὶ οὐ φιλοχρήματος, οὐδὲ ἀνελεύθερος, οὐδὲ ἀλαζὼν, ἢ δειλὸς ἡμῖν ἐφάνη τὴν φύσιν.

ε'.

Τὸ δὲ δὴ εὐμαθὲς αὐτοῦ καὶ γόνιμον τῆς ψυχῆς μὴ καὶ περιττὸν ᾖ ἐγκαταλέγειν, καὶ μάλιστα πρὸς τοὺς ἰδόντας ἢ καὶ ἀκούσαντας, ὅσων μὲν ἐγκύμων ἐγένετο παγκάλων μαθημάτων, ὅσα δὲ αὐτὸς ἀπέτεκε καὶ εἰς φῶς p.12.
τοῖς ἀνθρώποις ἐξέδωκε, καὶ ὅτι μόνος οὗτος οὐδὲν τοῦ πόματος τῆς λήθης ἐδόκει πεπωκέναι. Μνημονικὴν δὲ ἔχων δύναμιν, οὐδαμῇ ἐδυσχέραινεν, οὐδὲ τὸ τῶν ἐπιλανθανομένων πάθος ὑπέμενεν, ἑαυτὸν δὲ ἀπεδέχετο ὡς καθεκτικῶς ἔχοντα τῶν μαθημάτων, καὶ τὴν περὶ ταῦτα πρᾶξιν μόνην ἠσπάζετο. Πόῤῥω δὲ ἦν καὶ τῆς ἀμούσου καὶ τραχυτέρας φύσεως, συγγενῶς δὲ εἶχε πρὸς τὰ ἀμείνω· καὶ γὰρ διὰ τὸ ἐν ταῖς κοιναῖς συνουσίαις καὶ ταῖς ἱεραῖς αὐτοῦ ἑστιάσεσι, καὶ ταῖς ἄλλαις δὲ πράξεσιν ἀστεῖόν τε καὶ εὔχαρι, καὶ ταῦτα δὲ οὐκ ἔξω τοῦ σεμνοῦ, τοὺς συνόντας ἀεὶ ἐπήγετο, καὶ εὐθυμοτέρους ἀπέπεμπεν.

ϛ'.

Τούτοις δὴ ἅπασι καὶ τοῖς ἄλλοις φυσικοῖς ἀγαθοῖς p.13.
ἐξ ἀρχῆς αὐτὸν συμπεφυκότα, τίκτει μὲν Μάρκελλα μήτηρ Πατρικίῳ κατὰ νόμον συναρμοσθεῖσα. Λύκιοι δὲ οὗτοι ἄμφω γένει τε καὶ ἀρετῇ ὑπερφέροντες. Ὑποδέχεται δὲ αὐτὸν καὶ οἱονεὶ μαιεύεται ἡ τοῦ Βυζαντίου πολιοῦχος, ἥτις τότε μὲν αὐτῷ τοῦ εἶναι γέγονεν αἰτία, τεχθέντι κατὰ τὴν αὐτῆς πόλιν, χρόνῳ δὲ ὕστερον, καὶ τοῦ καλῶς εἶναι προὐνοήσατο, ἡνίκα εἰς παῖδας ἤδη καὶ μειρακίσκους ἐτέλει. Αὕτη γὰρ αὐτῷ ὄναρ φαινομένη, ἐπὶ φιλοσοφίαν παρεκάλει. Ὅθεν, οἶμαι, αὐτῷ συνέβη p.14.

καὶ πολλὴ οἰκειότης περὶ τὴν θεὸν, ὥστε καὶ ἐξαιρέτως τὰ ταύτης ὀργιάζειν, καὶ ἐνθουσιαστικώτερον αὐτῆς τοὺς θεσμοὺς μετιέναι. Ἄγουσι δὲ αὐτὸν τέως οἱ πατέρες τεχθέντα εἰς τὴν ἑαυτῶν πατρίδα, τὴν ἱερὰν τοῦ Ἀπόλλωνος Ξάνθον, καὶ ταύτην κατὰ θεῖόν τινα κλῆρον πατρίδα αὐτοῦ γενομένην. Ἔδει γὰρ, οἶμαι, τὸν μέλλοντα πασῶν ἐπιστημῶν ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τῷ μουσηγέτῃ θεῷ τροφῆς τε καὶ παιδείας μεταλαγχάνειν. Ἔνθα δὴ τοῖς καλλίστοις ἤθεσι παιδαγωγούμενος τὰς ἠθικὰς ἀρετὰς ἐπεκτήσατο, προσεθιζόμενος φιλεῖν τε ἃ δεῖ πράττειν καὶ ἀποστρέφεσθαι τὰ μὴ τοιαῦτα.

ζ.

Τηνικαῦτα δὲ σαφῶς καὶ τὸ θεοφιλὲς συγγενὲς πολὺ
p.15. ἔχων ἐδείχθη. Κάμνοντος γὰρ αὐτῷ ποτὲ τοῦ σώματος ὑπὸ νόσου, καὶ χαλεπῶς ἤδη καὶ ἀνιάτως διακειμένου, παρέστη τῇ κλίνῃ ὑπερφαινόμενος παῖς, ὃς ἐδόκει νέος κομιδῇ καὶ ὡραῖος ἰδεῖν. Εἰκάσαι δὲ ἦν αὐτὸν εἶναι τὸν Τελεσφόρον καὶ πρὶν τὸ ὄνομα εἰπεῖν. Εἰπὼν δὲ ὅμως ὅστις εἴη καὶ τὸ ὄνομα ἐπιφθεγξάμενος, καὶ τῆς κεφαλῆς ἐφαψάμενος (αὐτοῦ γάρ που καὶ εἱστήκει τῷ προσκεφαλαίῳ ἐπαναπαυόμενος), ὑγιῆ ἐξαίφνης ἐκ κάμνοντος ἀπετέλεσε, καὶ οὕτως ἀφανὴς αὐτῷ ἐγένετο. Τοῦτο μὲν οὕτω θεῖον τότε καὶ θεοφιλὲς τῷ μειρακίῳ ὑπήρχθη.

η.

Ἐπ' ὀλίγον δὲ ἐν Λυκίᾳ φοιτήσας γραμματικῷ, ἀπῆρεν εἰς τὴν πρὸς Αἰγύπτῳ Ἀλεξάνδρειαν, ἐπαγόμενος
p.16. ἤδη καὶ τὰ τῆς περὶ τὸ ἦθος ἀρετῆς ἰδιώματα, οἷς δὴ καὶ τοὺς ἐκεῖσε διδασκάλους εἷλε. Λεωνᾶς γοῦν ὁ σοφιστὴς, Ἴσαυρος, οἶμαι, τὸ γένος, καὶ εὐδοκιμῶν ἐν τῷ πλήθει τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁμοτέχνων, οὐ μόνον αὐτῷ λόγων τῶν ἑαυτοῦ ἐκοινώνησεν, ἀλλὰ καὶ σύνοικον ἔχειν ἠξίου, καὶ συνδιαιτᾶσθαι γυναικὶ καὶ τέκνοις παρεσκεύασεν, οἷα παῖδα αὐτῷ γνήσιον καὶ τοῦτον γενόμενον. Γνώριμον δὲ αὐτὸν ἐποίει καὶ τοῖς τὰς ἡνίας ἔχουσι τῆς Αἰγύπτου, οἳ δὴ καὶ αὐτοὶ ἀγασθέντες τοῦ νέου τὴν φυσι-

κὴν ὀξύτητα καὶ τὴν τοῦ ἤθους καλοκαγαθίαν, ἐν τοῖς φιλτάτοις ἔταττον. Ἐφοίτησε δὲ καὶ εἰς γραμματικοῦ Ὠρίωνος, ὃς ἦν ἐκ τοῦ παρ' Αἰγυπτίοις ἱερατικοῦ γένους p.17.
καταγόμενος, καὶ μετρίως τὰ τῆς τέχνης ἐπεσκεμμένος οὕτως, ὥστε καὶ συγγραμμάτια ἑαυτοῦ ἴδια ἐκπονῆσαι, καὶ τοῖς μεθ' ἑαυτὸν χρήσιμα καταλιπεῖν. Ἐπλησίασε δὲ καὶ Ῥωμαϊκῶν διδασκαλείων διατριβαῖς, καὶ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πολλὴν ἐπίδοσιν καὶ περὶ τοὺς τοιούτους ἔσχε λόγους· καὶ γὰρ ἤγετο τὴν ἀρχὴν ἐπὶ τὸ τοῦ πατρὸς ἐπιτήδευμα, ἐφ' ᾧ δὴ ἐκεῖνος σφόδρα ὀνομαστὸς ἐγεγόνει, τὴν δικανικὴν ἐν τῇ βασιλίδι πόλει δεόντως μεταχειρισάμενος. Μάλιστα δὲ ἐδόκει νέος ὢν χαίρειν τότε ῥητορικῇ, ἄγευστος ἔτι ὢν λόγων φιλοσόφων, καὶ πάνυ ηὐδοκίμει ἐπ' αὐτῇ, καὶ θαῦμα ἑαυτοῦ πολὺ παρεῖχε τοῖς τε συμφοιτῶσιν ἑταίροις καὶ αὐτοῖς τοῖς διδασκάλοις, ἐπί τε τῷ καλῶς λέγειν, καὶ ἐπὶ τῷ ῥαδίως ἐκμανθάνειν, καὶ p.18.
ἔτι τῷ διδασκάλου μᾶλλον ἢ μαθητοῦ ἕξιν καὶ μελέτην ἔχειν.

θ'.

Ἔτι δὲ φοιτῶντα αὐτὸν Λεωνᾶς ὁ σοφιστὴς συνεκδημεῖν ἑαυτῷ παρασκευάζει τὴν ἐπὶ τὸ Βυζάντιον ἐπιδημίαν, ἣν καὶ αὐτὸς ἐποιεῖτο φίλῳ χαριζόμενος Θεοδώρῳ τῷ τῆς Ἀλεξανδρείας τότε ἄρχοντι, ἀνδρὶ ἀστείῳ καὶ μεγαλοπρεπεῖ καὶ φιλοσοφίας ἐραστῇ. Ὁ δὲ καὶ νέος ὢν προθυμότερον εἵπετο τῷ διδασκάλῳ, ἵνα μὴ αὐτῷ τὰ τῶν λόγων παραποδίζοιτο· τὸ δὲ ἀληθέστερον εἰπεῖν, τύχη τις αὐτὸν ἀγαθὴ ἐπανῆγεν αὖθις ἐπὶ τὴν τῆς γενέσεως αἰτίαν. Τότε γὰρ αὐτὸν ἐλθόντα προὔτρεψεν ἡ θεὸς εἰς φιλοσοφίαν, ἰδεῖν καὶ τὰς Ἀθήνησι διατριβάς· ἐπαν- p.19.
ελθὼν δὲ πρότερον εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ῥητορικῇ καὶ τοῖς ἄλλοις περὶ ἃ πρώην ἐσπούδαζε χαίρειν εἰπών, τὰς τῶν ἐκεῖ φιλοσόφων μετεδίωκε συνουσίας. Καὶ φοιτᾷ ἐπὶ μὲν Ἀριστοτελικοῖς παρ' Ὀλυμπιόδωρον τὸν φιλόσοφον, οὗ κλέος εὐρύ· ἐπὶ δὲ μαθήμασιν Ἥρωνι ἐπέτρεψεν ἑαυτόν, ἀνδρὶ θεοσεβεῖ, καὶ τελείαν παρασκευὴν ἐσχηκότι τῶν κατὰ παίδευσιν ὁδῶν. Τοσοῦτον δὲ καὶ οὗτοι

p.20. οἱ ἄνδρες τὸ ἦθος τοῦ μειρακίου ἠγάσθησαν, ὥστε τὸν μὲν Ὀλυμπιόδωρον θυγάτριον ἔχοντα, ἠγμένον καὶ αὐτὸ φιλοσόφως, βουληθῆναι αὐτῷ κατεγγυῆσαι, τὸν δὲ Ἥρωνα θαῤῥῆσαι αὐτῷ τὸν τρόπον ἅπαντα τῆς ἑαυτοῦ θεοσεβείας, καὶ ὁμοέστιον συνεχῶς ποιεῖσθαι. Ὀλυμπιοδώρου δὲ ἀκροώμενος ἀνδρὸς δυνατοῦ λέγειν, καὶ διὰ τὴν περὶ τοῦτο εὐκολίαν καὶ ἐντρέχειαν ὀλίγοις τῶν ἀκουόντων ὄντος ἐφικτοῦ, ἐξιὼν αὐτὸς μετὰ τὴν συνουσίαν, ἅπαντα πρὸς τοὺς ἑταίρους τὰ τῶν πράξεων ἀπεμνημόνευεν ἐπ᾽ αὐτῶν λέξεων, πλεῖστα ὄντα, ὥς μοί
p.21. τις εἶπε τῶν συμφοιτητῶν, Οὐλπιανὸς ὁ Γαζαῖος, ἀνὴρ καὶ οὗτος τὴν ζωὴν ἱκανῶς φιλοσοφήσας. Καὶ αὐτὰ δὲ τὰ Ἀριστοτέλους λογικὰ συγγράμματα ῥᾷστα ἐξεμάνθανε, καίτοι χαλεπὰ ὄντα τοῖς ἐντυγχάνουσι, καὶ πρὸς μόνην ψιλὴν ἀνάγνωσιν.

ι.

Τούτοις οὖν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ συσχολάσας, καὶ καθόσον αὐτοὶ δυνάμεως εἶχον, τῆς συνουσίας αὐτῶν ἀπονάμενος, ἐπειδὴ, ἐν τῇ συναναγνώσει τινὸς, ἔδοξεν αὐτῷ οὐκέτι ἀξίως τῆς τοῦ φιλοσόφου διανοίας φέρεσθαι ἐν ταῖς ἐξηγήσεσιν, ὑπεριδὼν ἐκείνων τῶν διδασκαλείων, ἅμα δὲ καὶ μεμνημένος τῆς ἐν τῷ Βυζαντίῳ θείας ὄψεως καὶ παρακελεύσεως, ἐπὶ τὰς Ἀθήνας ἀνήγετο σὺν
p.22. πομπῇ τινὶ πάντων τῶν λογίων καὶ τῶν φιλοσοφίας ἐφόρων θεῶν τε καὶ δαιμόνων ἀγαθῶν. Ἵνα γὰρ ἀνόθευτος ἔτι καὶ εἰλικρινὴς σώζηται ἡ Πλάτωνος διαδοχὴ, ἄγουσιν αὐτὸν οἱ θεοὶ πρὸς τὴν τῆς φιλοσοφίας ἔφορον, ὡς ἐναργῶς ἐδήλωσε καὶ τὰ προοίμια αὐτοῦ τῆς ἐπιδημίας, καὶ οἱ γενόμενοι θεῖοι ὄντως σύμβολοι προμηνύοντες αὐτῷ σαφῶς τὸν ἀπὸ τοῦ πατρὸς κλῆρον, καὶ τὴν ἄνωθεν ἐσομένην ψῆφον τῆς διαδοχῆς. Ὡς γὰρ εἰς τὸν Πειραιᾶ κατῆρε, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει κατεμηνύθη τοῦτο, Νικόλαος ὁ ὕστερον μὲν περιφανὴς ἐπὶ
p.23. σοφιστικῇ γενόμενος, τηνικαῦτα δὲ σχολάζων τοῖς ἐν Ἀθήναις διδασκάλοις, κατέβη εἰς τὸν λιμένα ὡς πρὸς γνώριμον, ὑποδεξόμενός τε αὐτὸν καὶ ξεναγήσων ὡς πο-

λίτην· Λύκιος γὰρ καὶ ὁ Νικόλαος. Ἦγεν οὖν αὐτὸν ἐπὶ τὴν πόλιν. Ὁ δὲ ἐκ τοῦ βαδίζειν κόπου ᾔσθετο κατὰ τὴν ὁδὸν, καὶ περὶ τὸ Σωκρατεῖον, οὔπω εἰδὼς οὐδὲ ἀκηκοὼς ὅτι Σωκράτους αὐτοῦ που ἐγίγνοντο τιμαὶ, ἠξίου δὴ τὸν Νικόλαον ἐπιμένειν τε αὐτόθι βραχὺ καὶ καθέζεσθαι, ἅμα δὲ καὶ εἰ ἔχοι ποθὲν ὕδωρ, αὐτῷ πορίσασθαι· καὶ γὰρ δίψει πολλῷ, ὡς ἔλεγε, κατείχετο. Ὁ δὲ ἑτοίμως αὐτῷ, καὶ τοῦτο οὐκ ἀλλαχόθεν ποθὲν, ἐξ αὐτοῦ δὲ ἐκείνου τοῦ ἱεροῦ χωρίου ἐποίει φέρεσθαι· οὐδὲ γὰρ πόῤῥω ἦν ἡ πηγὴ τῆς Σωκράτους στήλης. Πιόντι δὲ αὐτῷ, σύμ- p.24.
βολον ὁ Νικόλαος, καὶ τότε πρῶτον ἐπιστήσας, εἶπεν, ὡς τῷ Σωκρατείῳ εἴη ἐνιδρυθεὶς, καὶ πρῶτον ἐκεῖθεν Ἀττικὸν ὕδωρ πιών. Ὁ δὲ ἐξαναστὰς καὶ προσκυνήσας, ἐπὶ τὴν πόλιν ἐπορεύετο. Ἀναβάντι δὲ αὐτῷ καὶ εἰς τὴν ἄκραν, περιτυγχάνει ὁ θυρωρὸς πρὸς τῇ εἰσόδῳ, ἤδη τὰς κλεῖς ἐπιτιθέναι μέλλων ταῖς θύραις, ὥστε καὶ εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν (ἐπ' αὐτῶν δὲ ἐρῶ τῶν τοῦ ἀνθρωπίου ῥημάτων)· „Ἀληθῶς, εἰ μὴ ἦλθες, ἔκλειον." Καὶ τίς ἂν ἐγένετο σύμβολος τούτου σαφέστερος, καὶ οὐδὲ Πόλλητος ἢ Μελάμποδος ἢ τῶν ὁμοίων εἰς κρίσιν δεόμενος;

ια.

Ὑπερφρονήσας δὲ κἀνταῦθα τῶν ῥητορικῶν διατρι- p.25.
βῶν, καίτοι περιμάχητος τοῖς ῥητορικοῖς γενόμενος, ὡς δὴ καὶ ἐπ' αὐτὸ τοῦτο ἥκων, ἐντυγχάνει πρώτῳ τῶν φιλοσόφων Συριανῷ τῷ Φιλοξένου· παρῆν δὲ τῇ συνουσίᾳ καὶ Λαχάρης, ἀνὴρ διακορὴς μὲν γενόμενος καὶ τῶν φιλοσόφων λόγων, καὶ συμφοιτητὴς ἐν τούτοις αὐτοῦ τοῦ φιλοσόφου, ἐπὶ σοφιστικῇ δὲ τοσοῦτον ἑαυτοῦ θαῦμα ἐγείρας, ὅσον Ὅμηρος ἐπὶ ποιητικῇ. Παρῆν οὖν, ὡς ἔφην, καὶ αὐτος· καιρὸς δὲ ἔτυχεν ὢν ὁ τῆς δείλης ὀψίας. Ἤδη γοῦν αὐτῶν διαλεγομένων, ἐν δυσμαῖς μὲν ἥλιος ἐγίγνετο, σελήνη δὲ ἀπὸ συνόδου πρῶτον ἐφαίνετο. Ἀποπέμπειν p.26.
οὖν ἐπειρῶντο, προσειπόντες, τὸν νέον, ὡς ξένον, ἵνα δὴ σχολὴν ἔχοιεν αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτῶν προσκυνεῖν τὴν θεόν· ὁ δὲ ὀλίγον προελθὼν, καὶ θεασάμενος καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ αὐτοῦ οἴκου φαινομένην τὴν σελήνην, ὑπολυσάμενος αὐτόθι ἃ

ἦν αὐτῷ ὑποδήματα, ὁρώντων ἐκείνων, τὴν θεὸν ἠσπάζετο. Ἐνταῦθα δὴ ὁ Λαχάρης ἐκπλαγεὶς τοῦ μειρακίου τὴν παῤῥησίαν, πρὸς τὸν φιλόσοφον εἶπε Συριανὸν τοῦτο
p.27. ἐκεῖνο τῷ Πλάτωνι δαιμονίως εἰρημένον ἐπὶ τῶν μεγάλων φύσεων· „Οὗτος γὰρ" ἔφη „ἢ μέγα ἀγαθὸν ἔσται, ἤγε τούτῳ ἐναντίον." Καὶ τοιαῦτα μὲν, ὡς ὀλίγα ἐκ πολλῶν εἰπεῖν, ἐγένετο τῷ φιλοσόφῳ θεόθεν τὰ σημεῖα, ἄρτι ἐπιδημήσαντι ταῖς Ἀθήναις.

ιβ'.

Παραλαβὼν δὲ αὐτὸν ὁ Συριανὸς προσάγει τῷ μεγάλῳ Πλουτάρχῳ τῷ Νεστορίου. Ὁ δὲ νέον μὲν ἰδὼν καὶ οὐδὲ ὅλον εἰκοστὸν ἔτος ἄγοντα, ἀκούσας δὲ αὐτοῦ τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν πολλὴν ἔφεσιν τοῦ ἐν φιλοσοφίᾳ βίου, σφόδρα ἥσθη ἐπ' αὐτῷ, ὥστε καὶ ἑτοίμως ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι αὐτῷ τῶν φιλοσόφων διατριβῶν, καὶ ταῦτα κωλυόμενος ὑπὸ τῆς ἡλικίας· μάλα γὰρ ἦν ἤδη πρεσβύτης. Ἀνα-
p.28. γινώσκει οὖν παρὰ τούτῳ Ἀριστοτέλους μὲν τὰ περὶ ψυχῆς, Πλάτωνος δὲ τὸν Φαίδωνα. Προὔτρεπε δὲ αὐτὸν ὁ μέγας καὶ ἀπογράφεσθαι τὰ λεγόμενα, τῇ φιλοτιμίᾳ τοῦ νέου ὀργάνῳ χρώμενος, καὶ φάσκων ὅτι, συμπληρωθέντων αὐτῷ τῶν σχολίων, ἔσται καὶ Πρόκλου ὑπομνήματα φερόμενα εἰς τὸν Φαίδωνα. Καὶ ἄλλως δὲ ἔχαιρε τῷ νεανίσκῳ πεῖραν αὐτοῦ λαβὼν τῆς πρὸς τὰ καλὰ ἐπιτηδειότητος, καὶ τέκνον αὐτὸν συνεχῶς ἀπεκάλει καὶ ὁμοέστιον ἐποιεῖτο. Καὶ ἐπειδὴ ἑώρα αὐτὸν πρὸς τὴν ἀποχὴν τῶν ἐμψύχων καρτερικῶς ἔχοντα, παρεκάλει μηδὲ τούτων πάντη ἀπέχεσθαι, ὅπως ἂν καὶ τὸ σῶμα ὑπηρε-
p.29. τοῦν ἔχοι ταῖς ψυχικαῖς ἐνεργείαις. Τὰ αὐτὰ δὲ καὶ τῷ φιλοσόφῳ Συριανῷ περὶ τῆς διαίτης τοῦ νέου παρεκελεύετο. Ὁ δὲ πρὸς τὸν πρεσβύτην ἔλεγεν, ὡς διεμνημόνευε πρὸς ἡμᾶς ἡ θεία κεφαλὴ, ὅτι „Ἔασον αὐτὸν μαθεῖν ὅσα „βούλομαι, ἐγκρατῶς διαιτώμενον, καὶ τότε, εἰ ἐθέλοι, „ἀποθάνοι." Οὕτω διὰ πάντων ἐκήδοντο αὐτοῦ οἱ διδάσκαλοι. Δύο δὲ μόνα σχεδὸν ἔτη ἐπεβίω αὐτῷ ἐπιδημήσαντι ὁ πρεσβύτης, καὶ τελευτῶν τῷ διαδόχῳ Συριανῷ τὸν νέον συνίστη, οἷα καὶ τὸν ἔγγονον Ἀρχιάδαν. Ὁ δὲ πα-

ραλαβὼν αὐτὸν, οὐ μόνον ἔτι περὶ τοὺς λόγους μειζόνως ὠφέλει, ἀλλὰ καὶ σύνοικον τοῦ λοιποῦ, καὶ τοῦ φιλοσόφου βίου κοινωνὸν εἶχεν, τοιοῦτον αὐτὸν εὑρών, οἷον πάλαι ἐζήτει ἀκροατὴν ἔχειν καὶ διάδοχον, δεκτικὸν ὄντα p.30.
τῶν ἐκείνῳ παμπόλλων μαθημάτων καὶ θείων δογμάτων.

ιγ'.

Ἐν ἔτεσι γοῦν οὔτε δύο ὅλοις πάσας αὐτῷ τὰς Ἀριστοτέλους συνανέγνω πραγματείας, λογικάς, ἠθικάς, πολιτικάς, φυσικάς, καὶ τὴν ὑπὲρ ταύτας θεολογικὴν ἐπιστήμην. Ἀχθέντα δὲ διὰ τούτων ἱκανῶς, ὥσπερ διά τινων προτελείων καὶ μικρῶν μυστηρίων, εἰς τὴν Πλάτωνος ἦγε μυσταγωγίαν, ἐν τάξει καὶ οὐχ ὑπερβάθμιον πόδα, κατὰ τὸ λόγιον, τείνοντα, καὶ τὰς παρ' p.31.
ἐκείνῳ θείας ὄντως τελετὰς ἐποπτεύειν ἐποίει, τοῖς τῆς ψυχῆς ἀνεπιθολώτοις ὄμμασι καὶ τῇ τοῦ νοῦ ἀχράντῳ περιωπῇ. Ὁ δὲ ἀγρύπνῳ τε τῇ ἀσκήσει καὶ ἐπιμελείᾳ χρώμενος νύκτωρ τε καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ τὰ λεγόμενα συνοπτικῶς καὶ μετ' ἐπικρίσεως ἀπογραφόμενος, τοσοῦτον ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ ἐπεδίδου, ὥστε ὄγδοον καὶ εἰκοστὸν ἔτος ἄγων, ἄλλα τε πολλὰ συνέγραψε, καὶ τὰ εἰς Τίμαιον, γλαφυρὰ ὄντως καὶ ἐπιστήμης γέμοντα ὑπομνήματα. Ἐκ δὲ τῆς τοιαύτης ἀγωγῆς τὸ ἦθος ἐπὶ μᾶλλον κατεκοσμεῖτο, μετ' ἐπιστήμης τὰς ἀρετὰς ἀνειληφώς.

ιδ'.

Καὶ δὴ καὶ τὰς πολιτικὰς προσελάμβανεν, ἔκ τε p.32.
τῶν Ἀριστοτέλους πολιτικῶν συγγραμμάτων, καὶ τῶν παρὰ τῷ Πλάτωνι νόμων τε καὶ πολιτειῶν. Ἵνα δὲ μηδὲ ἐν τούτοις δοκῇ λόγος εἶναι μόνον, ἔργου δὲ μηδενὸς ἀνθάπτεσθαι, ἐπειδὴ πράττειν αὐτὸς ἐκωλύετο τὰ πολιτικά, διὰ τὸ καὶ περὶ μείζονα ἠσχολῆσθαι, Ἀρχιάδαν τὸν τοῖς θεοῖς φίλον ἐπὶ τοῦτο παρεκάλει, ἅμα τε ἐκεῖνον διδάσκων καὶ ὑφηγούμενος αὐτῷ τὰς πολιτικὰς ἀρετὰς καὶ τὰς μεθόδους, καί, ὥσπερ οἱ τοῖς θέουσι παρακελευόμενοι, ὅλης τε τῆς ἑαυτοῦ πόλεως προΐστασθαι κοινῇ

προτρεπόμενος, καὶ ἕκαστον ἰδίᾳ εὐεργετεῖν κατὰ πᾶν εἶδος τῆς ἀρετῆς, διαφερόντως δὲ τῆς δικαιοσύνης. Καὶ ἔργῳ δὲ ζῆλόν τινα αὐτῷ ἐνέτικτεν, ἐλευθεριότητα τὴν περὶ τὰ
p.33. χρήματα καὶ μεγαλοπρέπειαν αὐτῷ ἐνδεικνύμενος τῷ δωρεῖσθαι ὅτε μὲν φίλοις, ὅτε δὲ συγγενέσι, καὶ ξένοις καὶ ἀστοῖς, καὶ κρείττονα ἑαυτὸν πάντῃ ἀποφαίνειν τῆς τῶν χρημάτων κτήσεως. Καὶ εἰς ἔργον δὲ δημόσιον οὐ σμικρὰ ἐχαρίσατο· τελευτῶν δὲ καὶ μετὰ Ἀρχιάδαν ταῖς πόλεσι καταλέλοιπε κτήματα, πατρίδι τε τῇ ἑαυτοῦ καὶ ταῖς Ἀθήναις. Τοιοῦτος δὲ ὁ φιλαλήθης Ἀρχιάδας οἴκοθέν τε καὶ ἐκ τῆς τούτου φιλίας ἀπεδείχθη, ὡς καὶ τοὺς ἐφ᾽ ἡμῶν ἀνθρώπους, εἴποτε ἐθέλοιεν μνήμην αὐτοῦ ποιεῖσθαι, οὐκ ἄλλως ἢ τὸν εὐσεβέστατον Ἀρχιάδαν εὐφήμῳ τῷ στόματι καλεῖν.

ιε΄.

p.34. Καὶ αὐτὸς δὲ ἐνίοτε ὁ φιλόσοφος ἐφήπτετο πολιτικῶν βουλευμάτων, τοῖς κοινοῖς ὑπὲρ τῆς πόλεως συλλόγοις παραγιγνόμενος, καὶ γνώμας ἐμφρόνως εἰσηγούμενος, καὶ ἄρχουσιν ἐντυγχάνων, ὑπὲρ δικαίων πραγμάτων, καὶ τούτους οὐ μόνον παρακαλῶν, τρόπον δέ τινα προσαναγκάζων τῇ φιλοσόφῳ παῤῥησίᾳ, τὸ προσῆκον ἑκάστοις ἀπονέμειν. Κοινῇ δὲ πάλιν τῆς κοσμιότητος τῶν ἀναγινωσκόντων ἐπεμελεῖτο, καὶ σωφροσύνην ἐποίει πολιτεύεσθαι, οὐ ψιλῷ λόγῳ διδάσκων, ἔργῳ δὲ μᾶλλον διὰ παντὸς τοῦ βίου ἐπιτηδεύων, καὶ οἱονεὶ πρότυπωμα σωφροσύνης οὗτος τοῖς ἄλλοις γιγνόμενος. Τὸ δὲ δὴ τῆς πολιτικῆς ἀνδρείας εἶδος Ἡράκλειον ὄντως
p.35. ἐπεδείξατο. Ἐν ζάλῃ γὰρ παρελθὼν καὶ τρικυμίᾳ πραγμάτων, καὶ πνευμάτων τυφωνείων ἀντιπνεόντων τῇ ἐννόμῳ ζωῇ, ἐμβριθῶς οὗτος ἀνὴρ καὶ ἀστεμφῶς, εἰ καὶ παρακινδυνευτικῶς, τὸν βίον διενήξατο, καί ποτε ἐν περιστάσει τινῶν γυπογιγάντων ἐξετασθεὶς, ἀπῆρεν, ὡς εἶχε, τῶν Ἀθηνῶν, τῇ τοῦ παντὸς περιφορᾷ πειθόμενος, καὶ τὴν ἐπὶ τὴν Ἀσίαν ἐποιεῖτο πορείαν, καὶ ταύτην δὲ πρὸς ἀγαθοῦ τοῦ μεγίστου. Ἵνα γὰρ μηδὲ τῶν ἐκεῖ ἀρχαιοτέρων ἔτι σωζομένων θεσμῶν ἀμύητος ᾖ, πρό-

φασιν αὐτῷ τὸ δαιμόνιον τῆς ἀποδημίας ταύτην ἐμηχανήσατο. Αὐτός τε γὰρ τὰ παρ' ἐκείνοις σαφῶς ἐπεγίγνωσκε, κἀκεῖνοι, εἴτι ὑπὸ τοῦ μακροῦ χρόνου παρεώρων τῶν δρωμένων, ἐδιδάσκοντο, ὑφηγουμένου τοῦ φιλοσόφου τὰ τῶν θεῶν ἐντελέστερον. p.36. Καὶ ταῦτα πάντα δρῶν, καὶ κατὰ ταῦτα ζῶν, τοσοῦτον ἐλάνθανεν, ὅσον οὐδὲ οἱ Πυθαγόρειοι τὸ ΛΑΘΕ ΒΙΩΣΑΣ παράγγελμα τοῦ καθηγεμόνος ἀσάλευτον φυλάττοντες. Ἐνιαυτὸν δὲ μόνον περὶ Λυδίαν διατρίψας, πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπανῆλθεν προνοίᾳ τῆς φιλοσόφου θεοῦ. Οὕτω μὲν οὖν αὐτῷ καὶ τὰ τῆς ἀνδρείας, φύσει τε ἐξ ἀρχῆς καὶ ἔθει, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπιστήμῃ, καὶ τῷ τῆς αἰτίας λογισμῷ κατεδεῖτο. Καὶ τρόπῳ δὲ ἄλλῳ τὴν πολιτικὴν ἕξιν πρακτικὸν ἀπέφηνεν, τοῖς ἐν ταῖς δυναστείαις ἐπιστέλλων, καὶ ὅλας πόλεις ἐκ τούτων εὖ ποιῶν. p.37. Μάρτυρες δέ μοι τοῦ λόγου οἱ εὖ πεπονθότες ἄνθρωποι, νῦν μὲν Ἀθηναῖοι, αὖθις δὲ Ἀργεῖοι καὶ ἄλλοι ἐξ ἄλλων ἐθνῶν.

ιϛ'.

Ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὰ τῶν λογικῶν ἐπιτηδευμάτων ηὔξησεν, αὐτός τε ἐπικουρῶν τοῖς μετιοῦσι, καὶ τοὺς ἄρχοντας ἀπαιτῶν σιτηρέσιά τε καὶ τὰς ἄλλας κατ' ἀξίαν ἀπονέμειν ἑκάστῳ τιμάς. Καὶ ταῦτα δὲ οὐκ ἀνεξετάστως ἔπραττεν, οὐδὲ κεχαρισμένως, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς ἐκείνους ὑπὲρ ὧν ἐσπούδαζεν, ἠνάγκαζεν ἐπιμελεῖσθαι συντόνως τῶν οἰκείων ἐπιτηδευμάτων, ἐρωτῶν καὶ βασανίζων ἕκαστα τῶν παρ' αὐτοῖς· ἱκανὸς γὰρ ἦν περὶ ἁπάντων κριτής. Εἰ δέ τινα ῥαθυμότερον περὶ τὸ ἑαυτοῦ ἐπάγγελμα ηὕρισκεν, ἐπετίμα σφοδρότερον, ὥστε καὶ δοκεῖν θυμοειδέστατος εἶναι καὶ ἄγαν φιλότιμος, p.38. ἐκ τοῦ θέλειν τε ἅμα καὶ δύνασθαι ἅπαντα κρίνειν ὀρθῶς. Καὶ ἦν φιλότιμος, ἀλλὰ τῇ φιλοτιμίᾳ οὐχ, ὡς ἕτεροι, πάθει ἐχρήσατο. Ἐφιλοτιμεῖτο δὲ πρὸς μόνην ἀρετὴν καὶ τὸ ἀγαθόν· τάχα δὲ οὐδ' ἂν γένοιτό τι μέγα ἐν ἀνθρώποις ἄνευ τῆς τοιαύτης ἐνεργείας. Ἦν δὲ καὶ θυμοειδής, οὐδὲ τοῦτο ἀναιρῶ, ἀλλ' ἅμα καὶ πρᾶος· καὶ γὰρ ἐπαύετο

p.39. ῥᾳδίως, καὶ ὀστράκου περιστροφῇ κήρινον ἀπεδείκνυ τὸν θυμόν. Ἐν τούτῳ γὰρ, ὡς εἰπεῖν, ἐπέπληττε, καὶ ἐπὶ τὸ εὐεργετεῖν αὐτοὺς ἐκείνους καὶ ὑπὲρ αὐτῶν παρακαλεῖν τοὺς ἄρχοντας ὑπὸ συμπαθείας ἐφέρετο.

ιζ΄.

Εὖ δὲ ὅτι μοι καὶ τὸ τῆς συμπαθείας αὐτοῦ ἴδιον ἐπὶ νοῦν ἦλθεν. Τοσαύτην γὰρ οἶμαι ἐν μηδενὶ ἄλλῳ ἀνθρώπων ἱστορῆσθαι. Γάμων τε γὰρ ἢ παίδων οὐδεπώποτε πεῖραν λαβὼν, διὰ τὸ μηδὲ αὐτὸς ἑλέσθαι, καίτοι πολλῶν προταθέντων αὐτῷ γάμων γένει τε καὶ πλούτῳ ὑπερεχόντων, τούτων ἁπάντων, ὡς ἔφην, ἐλεύθερος γενόμενος, οὕτως ἐκήδετο τῶν ἑταίρων καὶ φίλων ἁπάντων καὶ τῶν τούτοις προσηκόντων παίδων τε καὶ γυναικῶν,
p.40. ὡς κοινός τις πατὴρ καὶ αἴτιος αὐτοῖς τοῦ εἶναι γενόμενος· παντοδαπῶς γὰρ καὶ τοῦ βίου ἑκάστων ἐπεμελεῖτο. Εἰ δέ ποτέ τις τῶν γνωρίμων νόσῳ κατείχετο, πρῶτον μὲν τοὺς θεοὺς λιπαρῶς ἱκέτευεν ὑπὲρ αὐτοῦ ἔργοις τε καὶ ὕμνοις, ἔπειτα τῷ κάμνοντι παρῆν ἐπιμελέστατα, καὶ τοὺς ἰατροὺς συνῆγεν, ἐπείγων τὰ ἀπὸ τῆς τέχνης ἀμελλητὶ πράττειν. Καί τι καὶ αὐτὸς ἐν τούτοις περιττότερον εἰσηγεῖτο, καὶ πολλοὺς ἤδη ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων οὕτως ἐῤῥύσατο. Ὅσον δὲ ἦν αὐτοῦ καὶ τὸ περὶ τοὺς ἐπιτηδειοτέρους τῶν οἰκετῶν φιλάνθρωπον, ἔνεστι τῷ βουλομένῳ καταμαθεῖν ἐκ τῆς διαθήκης τοῦ μακαρίου ἀνδρός. Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα τῶν γνωρίμων τὸν Ἀρχιάδαν ἐφίλει, καὶ τοὺς ἐκείνῳ γένει προσήκοντας, προη-
p.41. γουμένως μὲν διὰ τὴν τοῦ φιλοσόφου Πλουτάρχου διαδοχὴν τοῦ γένους, ἔπειτα δὲ καὶ διὰ τὴν Πυθαγόρειον φιλίαν, ἣν πρὸς τὸν Ἀρχιάδαν ἐστήσατο, συμφοιτητὴς αὐτοῦ γενόμενος ἅμα καὶ διδάσκαλος. Τῶν γὰρ δύο εἰδῶν καὶ σπανίως ἐν τοῖς ἄνω ἱστορημένων φιλιῶν, ἡ τούτων ἔδοξεν εἶναι σπουδαιοτέρα. Οὐδὲν γὰρ ἦν Ἀρχιάδας, ὃ μὴ Πρόκλος βούλοιτο, οὐδ᾽ ἔμπαλιν οὗτος, ὃ μὴ καὶ Ἀρχιάδας.

ιή.

Ἤδη δὲ καὶ τοῖς περὶ τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ ἀρετῆς κεφαλαίοις ἐλάττοσιν οὖσι τῶν ἀληθῶν, πέρας τὸ οἰκεῖον p.42. ἐπιθέντες, καὶ τῇ φιλίᾳ ἐπισφραγισάμενοι, ἐπὶ τὰς καθαρτικὰς μετίωμεν, ἑτέρας οὔσας παρὰ τὰς πολιτικάς. Εἰ γὰρ δὴ καὶ ταύταις ἔργον ὑπόκειται τὸ καθαίρειν πῃ τὴν ψυχὴν, καὶ παρασκευάζειν καθόσον οἷόν τε ἀσχέτως προνοεῖν τῶν ἀνθρωπίνων, ἵνα καὶ τὴν ὁμοίωσιν ἔχῃ πρὸς τὸν θεὸν, ὅπερ τέλος ἐστὶ τὸ ἄριστον τῆς ψυχῆς, ἀλλ' οὐ τὸν ὅμοιον τρόπον πᾶσαι χωρίζουσι, κατὰ τὸ μᾶλλον δὲ ἢ ἧττον ἕκασται· ἐπεὶ καὶ αἱ πολιτικαὶ καθάρσεις τινές εἰσιν, αἳ καὶ μένοντας ἔτι τοὺς ἔχοντας ἐνταῦθα κατακοσμοῦσι καὶ ἀμείνους ποιοῦσιν, ὁρίζουσαι καὶ μετροῦσαι τούς τε θυμοὺς καὶ τὰς ἐπιθυμίας, καὶ p.43. ὅλως τὰ πάθη καὶ ψευδεῖς δόξας ἀφαιροῦσαι· αἱ δέ γε ὑπὲρ ταύτας καθαρτικαὶ πάντῃ χωρίζουσι καὶ ἀπολύουσι τῶν τῆς γενέσεως ὄντως μολυβδίδων, καὶ φυγὴν τῶν ἐντεῦθεν ἀκώλυτον ἀπεργάζονται, ἃς δὴ καὶ αὐτὰς ὁ φιλόσοφος ἐπετήδευσε παρὰ πάντα τὸν ἐν φιλοσοφίᾳ βίον, ἔν τε τοῖς λόγοις καλῶς ἐκδιδάσκων τίνες τέ εἰσι καὶ ὅπως τῷ ἀνθρώπῳ παραγίγνονται καὶ αὐταὶ, καὶ ζῶν μάλιστα κατ' αὐτὰς, καὶ ταῦτα πράττων ἑκάστοτε, ἀφ' ὧν τὸ χωρίζεσθαι συμβαίνει τῇ ψυχῇ, νύκτωρ τε καὶ μεθ' ἡμέραν ἀποτροπαῖς καὶ περιῤῥαντηρίοις καὶ τοῖς ἄλλοις καθαρμοῖς χρώμενος, ὅτε μὲν Ὀρφικοῖς, ὅτε δὲ Χαλδαϊ- p.44. κοῖς, ἐπὶ θάλαττάν τε ἀόκνως ἑκάστου μηνὸς κατιὼν, ἔσθ' ὅτε δὲ δὶς ἢ καὶ τρὶς τοῦ αὐτοῦ, καὶ ταῦτα οὐκ ἀκμαζούσης μόνον αὐτῷ τῆς ἡλικίας διεκαρτέρει, ἀλλὰ καὶ αὐταῖς δὲ ἤδη ταῖς δυσμαῖς τοῦ βίου προσομιλῶν, ἀπαραλείπτως τὰ τοιαῦτα ἔθη ὡς νόμιμά τινα ἐξεπλήρου.

ιθ'.

Τὰς δὲ ἀπὸ σίτων καὶ ποτῶν ἀναγκαίας ἡδονὰς, ἀπαλλαγὰς πόνων ἐποιεῖτο, ἵνα μὴ ἐνοχλοῖτο ὑπ' αὐτῶν· βραχέα γὰρ τούτων προσεφέρετο. Τὰ πολλὰ δὲ τὴν τῶν ἐμψύχων ἀποχὴν ἠσπάζετο· εἰ δέ ποτε καιρός τις ἰσχυρότερος ἐπὶ τὴν τούτων χρῆσιν ἐκάλει, μόνον ἀπε-

p.45. γεύετο καὶ τούτων ὁσίας χάριν. Τὰς δὲ Μητρωακὰς παρὰ Ῥωμαίοις ἢ καὶ πρότερόν ποτε παρὰ Φρυξὶ σπουδασθείσας καστείας ἑκάστου μηνὸς ἥγνευεν, καὶ τὰς παρ' Αἰγυπτίοις δὲ ἀποφράδας ἐφύλαττε μᾶλλον ἢ αὐτοὶ ἐκεῖνοι, καὶ ἰδικώτερον δέ τινας ἐνήστευεν ἡμέρας ἐξ ἐπιφανείας. Πᾶσαν γὰρ ἔνην καὶ νέαν τοῦ μηνὸς μηδὲ προδειπνήσας ᾔσίτει, ὥσπερ δὴ τὰς νουμηνίας λαμπρῶς ἐπε-
p.46. τέλει καὶ ἱεροπρεπῶς, καὶ τὰς παρὰ πᾶσι δὲ, ὡς εἰπεῖν, ἐπισήμους ἑορτὰς, καὶ τὰ παρ' ἑκάστοις πάτρια, δρῶν ἐνθέσμως διετέλεσε, καὶ οὐδὲ ταύτας ὥσπερ ἕτεροι πρόφασιν ἐποιεῖτο ἀναπαύλης τινὸς ἢ καὶ πληρώσεως τοῦ σώματος, ἐντυχιῶν δὲ ἀγρύπνων καὶ ὑμνῳδίας καὶ τῶν ὁμοίων· δηλοῖ δὲ ἡ τῶν ὕμνων αὐτοῦ πραγματεία, οὐ τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι μόνον τιμηθέντων ἐγκώμια περιέχουσα, ἀλλὰ καὶ
p.47. Μάρναν Γαζαῖον ὑμνοῦσα, καὶ Ἀσκληπιὸν Λεοντοῦχον, Ἀσκαλωνίτην, καὶ Θυανδρίτην ἄλλον Ἀραβίοις πολυτίμητον θεὸν, καὶ Ἶσιν τὴν κατὰ τὰς Φίλας ἔτι τιμωμένην, καὶ τοὺς ἄλλους ἁπλῶς ἅπαντας. Καὶ γὰρ πρόχειρον ἐκεῖνο εἶχεν ἀεὶ καὶ ἔλεγεν ὁ θεοσεβέστατος ἀνὴρ, ὅτι τὸν φιλόσοφον προσήκει οὐ μιᾶς τινὸς πόλεως, οὐδὲ τῶν παρ' ἐνίοις πατρίων εἶναι θεραπευτὴν, κοινῇ δὲ τοῦ ὅλου
p.48. κόσμου ἱεροφάντην. Καὶ οὕτω μὲν αὐτῷ καθαρτικῶς καὶ ἱεροπρεπῶς παρεσκεύαστο τὰ τῆς ἐγκρατείας.

κ΄.

Τὰς δὲ ἀλγηδόνας ἀφῄρει, ἢ καὶ προσπιπτούσας ποτὲ πρᾴως ἔφερε, καὶ ἐλάττους ἐποίει τὸ μὴ τὸ ἄριστον ἑαυτῷ συμπάσχειν. Τὸ δὲ πρὸς ταύτας αὐτοῦ τῆς ψυχῆς παράστημα ἱκανῶς ἐδήλωσε καὶ ἡ τελευταία νόσος.
p.49. Πιεζόμενος γὰρ ὑπὸ ταύτης καὶ περιωδυνίαις συνεχόμενος, ἐκκρούειν ἐπειρᾶτο τὰς ἀλγηδόνας. Παρεκελεύετο οὖν ἡμῖν ἑκάστοτε ὕμνους λέγειν, καὶ λεγομένων τῶν ὕμνων, πᾶσα εἰρήνη τῶν παθῶν ἐγίγνετο καὶ ἀταραξία. Καὶ ὅ γ' ἔτι τούτου παραδοξότερον, ὅτι καὶ μνήμην εἶχε τῶν λεγομένων, καίτοι τῶν ἀνθρωπίνων σχεδὸν ἁπάντων ἐπιλελησμένος, ἐπιβρισάσης αὐτῷ τῆς παρέσεως. Ἀρχομένων γὰρ ἡμῶν ὑμνεῖν, ἐκεῖνος ἀνεπλήρου τοὺς ὕμνους

καὶ τῶν Ὀρφικῶν ἐπῶν τὰ πλεῖστα· καὶ γάρ ταῦτά ἐστιν ὅτε παρόντες ἀνεγιγνώσκομεν. Καὶ οὐχὶ πρὸς μόνα τὰ σωματικὰ πάθη οὕτως ἀπαθῶς διέκειτο, ἀλλ' ἔτι μειζόνως, καὶ πρὸς τὰ ἔξωθεν περιστατικῶς ἐπισυμβαίνοντα, καὶ τὰ δοκοῦντα παραλόγως γίγνεσθαι· ὥστε καὶ λέγειν ἐφ' ἑκάστοις τῶν συμπιπτόντων: „Ταῦτα τοιαῦτ' „ἐστὶ, ταῦτα εἰωθότα ἐστίν." Ὅπερ ἐμοὶ ἐδόκει ἀπόφθεγμα μνήμης ἄξιον εἶναι, καὶ τῆς τοῦ φιλοσόφου μεγαλοψυχίας ἱκανὸν τεκμήριον. Καὶ τὸν θυμὸν δὲ, καθ' ὅσον οἷόν τε ἦν, ἐκόλαζεν, ὥστε ἢ μὴ κινεῖσθαι τὸ παράπαν, ἢ μὴ τὴν λογικὴν εἶναι ψυχὴν τὴν συνοργιζομένην, ἑτέρου δὲ εἶναι τὸ ἀπροαίρετον, καὶ τοῦτο δὲ ὀλίγον καὶ ἀσθενές. Ἀφροδισίων δὲ αὐτῷ φυσικῶν μετῆν, ὅσον οἶμαι μέχρι φαντασίας χωρεῖν, προπετοῦς καὶ ταύτης. p.50.

κα'.

Καὶ οὕτως ἐκ πάντων ἑαυτὴν συνάγουσα καὶ ἀθροίζουσα πρὸς ἑαυτὴν ἡ τοῦ μακαρίου ἀνδρὸς ψυχὴ, ἀφίστατο σχεδὸν τοῦ σώματος, ἔτι ὑπ' αὐτοῦ κατέχεσθαι δοκοῦσα. Ἦν γὰρ αὐτῇ τὸ φρονεῖν, οὐκέτι, οἷον τὸ πολιτικὸν, τὸ πράττειν εὖ περὶ τὰ ἐνδεχόμενα καὶ ἄλλως ἔχειν, αὐτὸ δὲ καθ' αὑτὸ εἰλικρινὲς τὸ νοεῖν, καὶ τὸ πρὸς ἑαυτὴν ἐστράφθαι, μηδαμοῦ συνδοξάζειν τῷ σώματι· τὸ δὲ σωφρονεῖν, τὸ μὴ συγγίγνεσθαι τῷ χείρονι, μηδὲ μετριοπαθεῖν, πάντη δὲ καὶ πάντως ἀπαθεῖν· ἀνδρίζεσθαι δὲ, τὸ μὴ φοβεῖσθαι αὐτὴν ἀφισταμένην τοῦ σώματος. Λόγου δὲ καὶ νοῦ ἡγουμένων ἐν αὐτῇ, τῶν δὲ χειρόνων μηκέτι ἀντιτεινόντων, καθαρτικῇ δικαιοσύνῃ κεκόσμητο αὐτοῦ ἡ σύμπασα ζωή. p.51.

κβ'.

Ἐκ δὴ τῆς τοιαύτης ἰδέας τῶν ἀρετῶν ἀπολύτως καὶ εὐηνίως καὶ οἱονεὶ κατὰ βαθμὸν ἕνα τελεστικὸν προκόπτων, ἐπὶ τὰς μείζους καὶ ὑπὲρ ταύτας ἀνέτρεχε, φύσει τε δεξιᾷ καὶ ἀγωγῇ ἐπιστημονικῇ ποδηγετούμενος. Ἤδη γὰρ κεκαθαρμένος καὶ τῆς γενέσεως ὑπερανέχων, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ναρθηκοφόρων ὑπερορῶν, περὶ τὰ πρῶτα ἐβαν- p.52.

χευε, καὶ αὐτόπτης ἐγίνετο τῶν ἐκεῖ μακαρίων ὄντως
θεαμάτων, οὐκ ἔτι μὲν διεξοδικῶς καὶ ἀποδεικτικῶς
συλλογιζόμενος αὐτῶν τὴν ἐπιστήμην, ὥσπερ δὲ ὄψει,
p.53. ἁπλαῖς ἐπιβολαῖς τῆς νοερᾶς ἐνεργείας θεώμενος, τὰ ἐν
τῷ θείῳ νῷ παραδείγματα· καὶ ἀρετὴν προσλαμβάνων,
ἣν οὐκ ἔτ' ἄν τις φρόνησιν κυρίως ἐπονομάσειεν, σοφίαν
δὲ μᾶλλον προσερεῖ, ἢ καί τινα σεμνοτέραν ταύτης ἐπω-
νυμίαν. Κατὰ ταύτην δὴ ἐνεργῶν ὁ φιλόσοφος, πᾶσαν
μὲν θεολογίαν ἑλληνικήν τε καὶ βαρβαρικὴν καὶ τὴν μυ-
θικοῖς πλάσμασιν ἐπισκιαζομένην κατεῖδέ τε ῥᾳδίως καὶ
τοῖς ἐθέλουσί τε καὶ δυναμένοις συνέπεσθαι εἰς φῶς ἤγα-
γεν, ἐξηγούμενός τε πάντα ἐνθουσιαστικώτερον, καὶ εἰς
συμφωνίαν ἄγων· πᾶσι δὲ τοῖς τῶν παλαιοτέρων συγ-
γράμμασιν ἐπεξιὼν, ὅσον μὲν ἦν παρ' αὐτοῖς γόνιμον,
p.54. τοῦτο μετ' ἐπικρίσεως εἰσεποιεῖτο, εἰ δέ τι ἀνεμιαῖον ηὕ-
ρισκε, τοῦτο πάντη ὡς μῶμον ἀπῳκονομεῖτο, τὰ δέ γε
ὑπεναντίως ἔχοντα τοῖς καλῶς τεθεῖσι μετὰ πολλῆς βασά-
νου ἀγωνιστικῶς διήλεγχε, ἔν τε ταῖς συνουσίαις δυνατῶς
ἅμα καὶ σαφῶς ἐπεξεργαζόμενος ἕκαστα, καὶ ἐν συγγράμ-
μασιν ἅπαντα καταβαλλόμενος· φιλοπονίᾳ γὰρ ἀμέτρῳ
χρησάμενος, ἐξηγεῖτο τῆς αὐτῆς ἡμέρας πέντε, ὁτὲ δὲ καὶ
πλείους πράξεις, καὶ ἔγραφε στίχους τὰ πολλὰ ἀμφὶ τοὺς
ἑπτακοσίους. Συνεγίγνετό τε καὶ τοῖς ἄλλοις φιλοσόφοις
προϊὼν, καὶ ἀγράφους ἑσπερινὰς πάλιν ἐποιεῖτο συνου-
σίας· καὶ ταῦτα πάντα μετὰ τὴν νυκτερινὴν ἐκείνην καὶ
p.55. ἄγρυπνον θρησκείαν, μετὰ τὸ προσκυνῆσαι ἥλιον ἀνί-
σχοντα, μεσουρανοῦντά τε καὶ ἐπὶ δύσιν ἰόντα.

κγ'.

Πολλῶν δὲ καὶ αὐτὸς πατὴρ ἐγένετο δογμάτων, οὐ πρότερον ἐγνωσμένων, φυσικῶν τε καὶ νοερῶν καὶ τῶν ἔτι θειοτέρων. Πρῶτος γὰρ οὗτος ἐπέστησεν, ὅτι γένος ἐστὶ ψυχῶν δυναμένων πολλὰ ἅμα εἴδη θεωρεῖν, ὃ δὴ καὶ μέσον ἤδη εἰκότως ἐτίθετο τοῦ τε νοῦ τοῦ ἀθρόως καὶ κατὰ μίαν ἐπιβολὴν ἅπαντα νοοῦντος, καὶ τῶν καθ' ἓν εἶδος τὴν μετάβασιν ποιουμένων ψυχῶν. Ἔξεστι δὲ τῷ βουλομένῳ καὶ τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ γεννήμασιν ἐντυχεῖν,

ἐπεξιόντι ταῖς ἐκείνου πραγματείαις, (ἅπερ ἐν τῷ παρόντι λέγειν παρῃτησάμην, ἵνα μὴ ἐπὶ πλεῖον μηκύνω τὸν p.56. λόγον, ἐπεκδιηγούμενος ἕκαστα)· ὁ δὲ ἐντυγχάνων εἴσεται, ὡς καὶ τὰ πρότερα ἀληθῆ πάντα περὶ αὐτοῦ ἱστόρηται, ἔτι δὲ μᾶλλον, εἴ τις εἶδεν αὐτὸν, ἐπέτυχέ τε τῆς ἐκείνου θέας, ἐξηγουμένου τε ἤκουσεν καὶ διεξιόντος λόγους παγκάλους, Πλατώνειά τε καὶ Σωκράτεια κατ᾿ ἐνιαυτὸν ἄγοντος· οὐ γὰρ ἄνευ θείας ἐπιπνοίας ἐφαίνετο διαλέγεσθαι, καὶ τὰ ταῖς νιφάδεσσιν ὄντως ἐοικότα ῥήματα προχέειν τοῦ σωφρονοῦντος ἐκείνου στόματος. Μαρμαρυγῆς γάρ τινος ἐδόκει τὰ ὄμματα αὐτοῦ πληροῦσθαι, καὶ τὸ ἄλλο πρόσωπον ἐλλάμψεως θείας μετεῖχεν. Ποτὲ γοῦν τις αὐτῷ παραγενόμενος ἐξηγουμένῳ ἀνὴρ τῶν ἐπι- p.57. φανῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ, ἀψευδὴς καὶ ἄλλως αἰδοῖος (Ῥουφῖνος αὐτῷ ὄνομα), φῶς εἶδε περιθέον τὴν αὐτοῦ κεφαλήν. Ὡς δὲ πέρας ἐπέθηκε τῇ αὐτοῦ ἐξηγήσει, ἀναστὰς ὁ Ῥουφῖνος προσεκύνησέ τε αὐτὸν καὶ τὰ τῆς θείας ἐκείνης ὄψεως ὀμνὺς ἀπήγγελλεν. Οὗτος δὲ αὐτῷ ὁ Ῥουφῖνος καὶ χρυσίον ἱκανὸν τηνικαῦτα προσήγαγεν μετὰ τὴν περίστασιν καὶ τὴν ἐκ τῆς Ἀσίας ἐπάνοδον. Ὁ δὲ καὶ πρὸς τοῦτο ὑπεροπτικῶς ἔσχε καὶ οὐδαμῶς εἵλετο δέξασθαι.

κδ΄.

Ἀλλ᾿ ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς πρόθεσιν ἐπανίωμεν· τὰ περὶ τῆς θεωρητικῆς αὐτοῦ σοφίας εἰ καὶ μὴ ἱκανῶς ἤδη προϊστορήσαντες, ἕπεται δὴ λέγειν, τίς ἡ σύστοιχος δικαιοσύνη τῷ τοιούτῳ γένει τῶν ἀρετῶν. Οὐκ ἔτι γὰρ αὕ- p.58. τη ἐν πλήθει μερῶν, ὥσπερ ἐκεῖναι αἱ πρὸ ταύτης, οὐδὲ ἐν ὁμολογίᾳ ἄλλου πρὸς ἄλλο, ἐν οἰκειοπραγίᾳ δὲ οὐδὲν ἧττον καὶ αὐτὴ ἀφορισθήσεται καθ᾿ αὑτὴν καὶ μόνης τῆς λογικῆς ψυχῆς. Οἰκεῖον δὲ αὐτῇ οὐδὲν ἕτερον ἢ τὸ πρὸς νοῦν καὶ θεὸν ἐνεργεῖν, ὅπερ καὶ διαφερόντως ὁ φιλόσοφος ἔπραττεν. Καὶ γὰρ ἀπὸ τῶν μεθημερινῶν πόνων μόγις σχολάσας καὶ ὕπνῳ ποτὲ τὸ σῶμα ἐπιτρέψας, ἴσως μὲν οὐδὲ τότε ἔξω ἦν τοῦ νοεῖν. Ὅμως δ᾿ οὖν ἐπειδὴ ταχέως καὶ τοῦτον ἀπεσείετο ὡς ἀργίαν τινὰ τῆς ψυχῆς, καὶ οὔπω καιρὸς ἐκάλει τῶν εὐχῶν, διὰ τὸ μὴ πολὺ πα-

ρωχηκέναι τῆς νυκτὸς, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ ἐπὶ κλίνης
p.59. ὢν, ἢ ὕμνους ἐποίει ἢ τὰ δόγματα ἐξετάζων ηὕρισκε, καὶ ἐξανιστάμενος μεθ' ἡμέραν ἀπεγράφετο.

κέ.

Σωφροσύνην δὲ τὴν ταύταις ἀντακολουθοῦσαν εἶχεν ἑπομένην. Αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ εἴσω πρὸς νοῦν στροφὴ τῆς ψυχῆς, πρὸς δὲ τὰ ἄλλα πάντα ἀνέπαφος καὶ ἀπερίσπαστος διάθεσις. Ἀνδρίαν δὲ τὴν ξυνέριθον τελείως προὐβάλλετο, τὴν ἀπάθειαν τοῦ πρὸς ὃ ἔβλεπε ζηλώσας, ἀπαθοῦς ὄντος ἐκείνου τὴν φύσιν, καὶ ὅλως ζῶν κατὰ Πλωτῖνον, οὐχὶ τὸν ἀνθρώπου βίον τὸν τοῦ ἀγαθοῦ, ὃν ἀξιοῖ ἡ πολιτικὴ ἀρετὴ διαζῇν, ἀλλὰ τοῦτον
p.60. μὲν καταλιπὼν, ἕτερον δὲ ἀλλαξάμενος τὸν τῶν θεῶν· πρὸς γὰρ τούτους αὐτῷ, οὐ πρὸς ἀνθρώπους ἀγαθοὺς ἡ ὁμοίωσις.

κς'.

Καὶ τοιαύταις μὲν ἀρεταῖς συνεβίω ἔτι συσχολάζων τῷ φιλοσόφῳ Συριανῷ, καὶ τὰς τῶν ἀρχαιοτέρων ἐπεξιὼν πραγματείας· τῆς δὲ Ὀρφικῆς καὶ Χαλδαϊκῆς θεολογίας στοιχεῖα ἄττα καὶ οἱονεὶ σπέρματα παρὰ τοῦ διδασκάλου λαβὼν, διὰ τὸ μὴ φθῆναι καὶ ἐν τοῖς ἔπεσιν αὐτῷ συγγενέσθαι (προέθετο μὲν γὰρ ἐξηγήσασθαι αὐτῷ τε καὶ τῷ ἐκ τῆς Συρίας φιλοσόφῳ καὶ διαδόχῳ Δομνίνῳ θάτερα
p.61. τούτων, ἤτοι τὰ Ὀρφέως ἢ τὰ λόγια, καὶ αἵρεσιν αὐτοῖς προὔτεινε τῶν ἑτέρων· ἐπειδὴ δὲ οὐ συνηχθησαν, οὐδὲ τὰ αὐτὰ εἵλοντο ἀμφότεροι, ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν τὰ Ὀρφέως, ὁ δὲ ἡμέτερος τὰ λόγια, τοῦτό τε αὐτὸ διεκώλυσεν καὶ τὸ μὴ πολὺν ἐπιβιῶναι χρόνον τὸν μέγαν Συριανὸν), λαβὼν δ' οὖν, ὡς εἴρηται, παρὰ τοῦ καθηγεμόνος τὰς ἀφορμὰς, καὶ μετ' ἐκεῖνον τοῖς τε εἰς Ὀρφέα αὐτοῦ ὑπομνήμασιν ἐπιμελῶς ἐντυγχάνων, καὶ τοῖς Πορφυρίου καὶ Ἰαμβλίχου μυρίοις ὅσοις εἰς τὰ λόγια καὶ τὰ σύστοιχα τῶν Χαλδαίων συγγράμματα, αὐτοῖς τε τοῖς θείοις λο-
p.62. γίοις ἐντρεφόμενος, ἐπὶ τὰς ἀκροτάτας τῶν ἀρετῶν, ὡς πρὸς ἀνθρωπίνην ψυχὴν, ἀνέδραμεν, ἃς ὁ ἔνθους Ἰάμ-

βλιχος ὑπερφυῶς θεουργικὰς ἀπεκάλεσεν. Καὶ τὰς τῶν πρὸ αὐτοῦ φιλοσόφων ἐξηγήσεις συνελὼν μετὰ τῆς προσηκούσης ἐπικρίσεως ἐξεπόνησεν, τάς τε ἄλλας Χαλδαϊκὰς ὑποθέσεις καὶ τὰ μέγιστα τῶν ὑπομνημάτων εἰς τὰ θεοπαράδοτα λόγια κατεβάλετο, ἐν πέντε ὅλοις ἔτεσιν αὐτὰ συμπληρώσας· ἐφ' οἷς καὶ τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἐνύπνιον ἐθεάσατο. Ἐδόκει γάρ οἱ προαγορεύειν ὄναρ ὁ μέγας Πλούταρχος, ὡς τοσοῦτον ἀριθμὸν ἐτῶν ζήσεται, ὁπό- p.63.
σος τίς ἐστιν καὶ ὁ τῶν τετράδων τῶν εἰς τὰ λόγια αὐτῷ συγκειμένων. Ἀριθμήσας δὲ αὐτὰς, ηὕρισκεν ἑβδομήκοντα οὔσας. Ὅτι δὲ θεῖον ἦν τὸ ὄνειρον, ἐμήνυσεν ἡ πρὸς τῷ τέλει τοῦ βίου ἔκβασις. Ἐβίω μὲν γὰρ, ὡς καὶ ἔμπροσθεν εἴπομεν, πέντε ἔτη ἐπὶ τοῖς ἑβδομήκοντα, τὰ δὲ πέντε οὐκ ἔτι ἐῤῥωμένως. Ὑπὸ γὰρ τῆς σκληροτέρας ἐκείνης καὶ ἀνυποίστου διαίτης καὶ τῶν πυκνῶν περιχυμάτων καὶ τῶν ὁμοίων διακαρτερήσεων καταπονηθὲν τὸ εὖ πεφυκὸς αὐτῷ σῶμα, ἤρξατο παρεῖσθαι μετὰ τὸ ἑβδομηκοστὸν ἔτος, ὥστε καὶ ἐνδεέστερον διακεῖσθαι πρὸς πάσας τὰς ἐνεργείας. Ηὔχετο μὲν γὰρ καὶ οὕτως ἔχων, καὶ ὕμνους ἐποίει, καὶ ἔγραφέν τινα, καὶ ἑταίροις συνε- p.64.
γίγνετο, πάντα δὴ ἐπὶ τὸ ἀσθενέστερον πράττων· ὅθεν καὶ μεμνημένος τοῦ ὀνείρου ἐθαύμαζεν, καὶ ἔλεγεν ἑκάστοτε, ἑβδομήκοντα μόνα ἔτη βεβιωκέναι. Οὕτω δὲ ἀσθενῶς αὐτὸν ἔχοντα, προθυμότερον ἐποίει μάλιστα περὶ τὰς ἐξηγήσεις Ἡγίας ὁ νέος, δείγματα φέρων καὶ ἐκ μειρακίου ἐναργῆ πασῶν τῶν προγονικῶν ἀρετῶν καὶ τῆς ἀπὸ Σόλωνος χρυσῆς ὄντως τοῦ γένους σειρᾶς. Συνεγίγνετο οὖν αὐτῷ ἐπιμελῶς ἔν τε τοῖς Πλατωνικοῖς καὶ ταῖς ἄλλαις θεολογίαις. Καὶ γραμμὰς δὲ αὐτῷ ὁ γέρων p.65.
παρεδίδου, καὶ σφόδρα εὐφραίνετο, ὁρῶν τὸν παῖδα κατὰ πῆχυν ἐπιδιδόντα πρὸς ἕκαστον τῶν μαθημάτων. Καὶ ἡ μὲν περὶ τὰ τῶν Χαλδαίων αὐτοῦ παρασκευὴ ἀκροθιγῶς πως εἴρηται.

κζʹ.

Ἀναγινώσκων δὲ ἐγώ ποτε παρ' αὐτῷ τὰ Ὀρφέως, καὶ οὐ μόνον τὰ παρὰ τῷ Ἰαμβλίχῳ καὶ Συριανῷ ἀκούων

ἐν ταῖς ἐξηγήσεσιν, ἀλλὰ πλείω τε ἅμα καὶ προσφυέστερα τῇ θεολογίᾳ, ᾔτησα τὸν φιλόσοφον μηδὲ τὴν τοιαύτην ἔνθεον ποίησιν ἀνεξήγητον ἐᾶσαι, ὑπομνηματίσασθαι δὲ καὶ ταύτην ἐντελέστερον. Ὁ δὲ ἔφασκεν προθυμηθῆναι
p.66. μὲν πολλάκις γράψαι, κωλυθῆναι δὲ ἐναργῶς ἔκ τινων ἐνυπνίων. Αὐτὸν γὰρ ἔλεγεν θεάσασθαι τὸν διδάσκαλον, ἀπείργοντα αὐτὸν μετὰ ἀπειλῆς. Μηχανὴν οὖν ἐνταῦθα ἄλλην ἐπινοῶν, ἠξίωσα γὰρ παραγράφειν αὐτὸν τὰ ἀρέσκοντα τοῖς τοῦ διδασκάλου βιβλίοις. Πεισθέντος δὲ τοῦ ἀγαθοειδεστάτου, καὶ παραγράψαντος τοῖς μετώποις τῶν ὑπομνημάτων, ἔσχομεν συναγωγὴν εἰς ταὐτὸν ἁπάντων, καὶ ἐγένετο εἰς Ὀρφέα αὐτῷ σχόλια καὶ ὑπομνήματα στίχων οὐκ ὀλίγων, εἰ καὶ μὴ εἰς πᾶσαν τὴν θεομυθίαν ἢ πάσας τὰς ῥαψῳδίας ἐξεγένετο αὐτῷ τοῦτο ποιῆσαι.

κή.

p.67. Ἀλλ᾽ ἐπεὶ, ὡς ἔφην, ἐκ τῆς περὶ τὰ τοιαῦτα σχολῆς ἀρετὴν ἔτι μείζονα καὶ τελεωτέραν ἐπορίσατο τὴν θεουργικὴν, καὶ οὐκ ἔτι μέχρι τῆς θεωρητικῆς ἕστατο, οὐδὲ κατὰ θάτερον τῶν ἐν τοῖς θείοις διττῶν ἰδιωμάτων ἔζη, νοῶν μόνον καὶ ἀνατεινόμενος εἰς τὰ κρείττονα, πρόνοιαν ἤδη καὶ τῶν δευτέρων ἐτίθετο θειότερόν τινα καὶ οὐ κατὰ τὸν ἔμπροσθεν εἰρημένον πολιτικὸν τρόπον. Ταῖς γὰρ τῶν Χαλδαίων συστάσεσι καὶ ἐντυχίαις καὶ τοῖς θείοις καὶ ἀφθέγκτοις στροφάλοις ἐκέχρητο. Καὶ γὰρ
p.68. ταῦτα παρειλήφει, καὶ τὰς ἐκφωνήσεις καὶ τὴν ἄλλην χρῆσιν αὐτῶν μεμαθήκει παρὰ Ἀσκληπιγενείας τῆς Πλουτάρχου θυγατρός. Παρ᾽ αὐτῇ γὰρ καὶ μόνῃ ἐσώζετο ἀπὸ Νεστορίου τοῦ μεγάλου Ὄργια καὶ ἡ σύμπασα θεουργικὴ ἀγωγὴ, διὰ τοῦ πατρὸς αὐτῇ παραδοθεῖσα. Πρὸ δὲ τούτων ἐν τάξει ὁ φιλόσοφος τοῖς Χαλδαϊκοῖς καθαρμοῖς καθαιρόμενος, φάσμασι μὲν Ἑκατικοῖς φωτοειδέσιν αὐτοπτουμένοις ὡμίλησεν, ὡς καὶ αὐτός που μέμνηται ἐν ἰδίῳ συγγράμματι. Ὄμβρους τε ἐκίνησεν, ἴυγγά τινα
p.69. προσφόρως κινήσας, καὶ αὐχμῶν ἐξαισίων τὴν Ἀττικὴν ἠλευθέρωσεν. Φυλακτήριά τε σεισμῶν κατετίθετο, καὶ

τῆς τοῦ τρίποδος μαντικῆς ἐνεργείας ἐπειράθη, περί τε τῆς αὐτοῦ λήξεως στίχους ἐξέβαλεν. Ἔδοξε γὰρ ἔτος ἄγων τετταρακοστὸν ὄναρ λέγειν αὐτὸς ἔπη τοιαῦτα·

Ἔνθ' ὑπερουρανίη πωτάσκεται ἄμβροτος αἴγλη
Πηγαίης προθοροῦσα πυρισμαράγου θιασείης, —

καὶ δευτέρου δὲ ἔτους ἀρξάμενος ἐπὶ τοῖς τετταράκοντα, κεκραγὼς ἐδόκει λέγειν ταῦτα·

Ψυχή μοι πνείουσα πυρὸς μένος εἰλήλουθεν, p.70.
Καὶ νόον ἀμπετάσασα πρὸς αἰθέρα πυρσοέλικτος
Ὄρνυται, ἀθανάτης τε βρέμει πολυτειρέα κύκλα.

Καὶ πρὸς τοῖς εἰρημένοις, ὅτι τῆς Ἑρμαϊκῆς εἴη σειρᾶς σαφῶς ἐθεάσατο, καὶ ὅτι τὴν Νικομάχου τοῦ Πυθαγορείου ψυχὴν ἔχοι, ὄναρ ποτὲ ἐπίστευσεν.

κθ'.

Καὶ πολλὰ ἄν τις ἔχοι λέγειν μηκύνειν ἐθέλων, καὶ p.71. τὰ τοῦ εὐδαίμονος ἐκείνου θεουργικὰ ἐνεργήματα ἀφηγούμενος. Ἑνὸς δὲ ἄλλου ἐκ τῶν μυρίων ἐπιμνησθήσομαι· θαῦμα γὰρ ὄντως καὶ ἀκοῦσαι. Καὶ Ἀσκληπιγένειά ποτε ἡ Ἀρχιάδου μὲν καὶ Πλουτάρχης θυγάτηρ, Θεαγένους δὲ τοῦ καθ' ἡμᾶς εὐεργέτου γαμετὴ, ἔτι κόρη οὖσα καὶ ὑπὸ τοῖς πατράσι τρεφομένη, νόσῳ χαλεπῇ κατείχετο καὶ τοῖς ἰατροῖς ἰάσασθαι ἀδυνάτῳ. Ὁ δὲ Ἀρχιάδας ἐπ' αὐτῇ μόνῃ τὰς ἐλπίδας ἔχων τοῦ γένους, ἤσχαλλε καὶ ὀδυνηρῶς διέκειτο, ὥσπερ ἦν εἰκός. Ἀπογιγνωσκόντων δὲ τῶν ἰατρῶν ἦλθεν, ὥσπερ εἰώθει ἐν τοῖς μεγίστοις, ἐπὶ τὴν ἐσχάτην ἄγκυραν, μᾶλλον δὲ ὡς ἐπὶ p.72. σωτῆρα ἀγαθὸν τὸν φιλόσοφον, καὶ λιπαρήσας αὐτὸν ἠξίου σπεύδοντα καὶ αὐτὸν εὔχεσθαι ὑπὲρ τῆς θυγατρός. Ὁ δὲ παραλαβὼν τὸν μέγαν Περικλέα τὸν ἐκ τῆς Λυδίας, ἄνδρα μάλα καὶ αὐτὸν φιλόσοφον, ἀνῄει εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον προσευξόμενος τῷ θεῷ ὑπὲρ τῆς καμνούσης. Καὶ γὰρ ηὐτύχει τούτου ἡ πόλις τότε, καὶ εἶχεν ἔτι ἀπόρθητον τὸ τοῦ σωτῆρος ἱερόν. Εὐχομένου δὲ αὐτοῦ τὸν ἀρ- p.73. χαιότερον τρόπον, ἀθρόα μεταβολὴ περὶ τὴν κόρην ἐφαίνετο καὶ ῥαστώνη ἐξαίφνης ἐγίγνετο· ῥεῖα γὰρ ὁ σωτὴρ, ὥστε θεὸς, ἰᾶτο. Συμπληρωθέντων δὲ τῶν ἱερῶν, πρὸς

τὴν Ἀσκληπιγένειαν ἐβάδιζε καὶ κατελάμβανεν αὐτὴν ἄρτι μὲν τῶν περιεστώτων τὸ σῶμα λελυμένην παθῶν, ἐν ὑγιεινῇ δὲ καταστάσει διάγουσαν. Καὶ τοιοῦτον ἔργον διεπράξατο οὐκ ἄλλως ἢ κἀνταῦθα τοὺς πολλοὺς λανθάνων, καὶ
p.74. οὐδεμίαν πρόφασιν τοῖς ἐπιβουλεύειν ἐθέλουσι παρασχών· συνεργησάσης αὐτῷ πρὸς τοῦτο καὶ τῆς οἰκίας, ἐν ᾗ αὐτὸς ᾤκει· καὶ γὰρ πρὸς τοῖς ἄλλοις εὐτυχήμασιν, ἁρμοδιωτάτη αὐτῷ καὶ ἡ οἴκησις ὑπῆρξεν, ἣν καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Συριανὸς καὶ ὁ προπάτωρ, ὡς αὐτὸς ἐκάλει, Πλούταρχος ᾤκησαν, γείτονα μὲν οὖσαν τοῦ ἀπὸ Σοφοκλέους ἐπιφανοῦς Ἀσκληπιείου, καὶ τοῦ πρὸς τῷ θεάτρῳ
p.75. Διονυσίου, ὁρωμένην δὲ ἢ καὶ ἄλλως αἰσθητὴν γιγνομένην τῇ ἀκροπόλει τῆς Ἀθηνᾶς.

λ'.

Ὅπως δὲ αὐτὸς καὶ αὐτῇ τῇ φιλοσόφῳ θεῷ προσφιλὴς ἐγένετο, παρέστησε μὲν ἱκανῶς καὶ ἡ αἵρεσις τοῦ ἐν φιλοσοφίᾳ βίου, τοιαύτη γενομένη οἵαν ὁ λόγος ὑπέδειξε· σαφῶς δὲ καὶ αὐτὴ ἡ θεὸς ἐδήλωσεν, ἡνίκα τὸ ἄγαλμα αὐτῆς τὸ ἐν Παρθενῶνι τέως ἱδρυμένον ὑπὸ τῶν καὶ τὰ ἀκίνητα κινούντων μετεφέρετο. Ἐδόκει γὰρ τῷ φιλοσό-
p.76. φῳ ὄναρ φοιτᾶν παρ' αὐτὸν εὐσχήμων τις γυνὴ, καὶ ἀπαγγέλλειν, ὡς χρὴ τάχιστα τὴν οἰκίαν προπαρασκευάζειν· „Ἡ γὰρ κυρία Ἀθηναΐς“, ἔφη „παρὰ σοὶ μένειν ἐθέλει.“ Τήν γε μὴν περὶ τὸν Ἀσκληπιὸν αὐτοῦ οἰκειότητα ἔδειξε μὲν καὶ τὸ πρώην ἔργον, ἔπεισε δὲ ἡμᾶς καὶ ἐν τῇ τελευταίᾳ νόσῳ ἐπιφάνεια τοῦ θεοῦ. Μεταξὺ γὰρ ὢν ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως, εἶδε δράκοντα περὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἕρποντα, ἀφ' ἧς αὐτῷ τὴν ἀρχὴν ἐπέθετο τὸ τῆς παρέσεως νόσημα, καὶ οὕτω ἐκ τῆς ἐπιφανείας ἀνακωχῆς τινὸς τοῦ νοσήματος ᾔσθετο, καὶ εἰ μὴ προθυμία καὶ πολλὴ ἔφεσις τοῦ θανάτου ἐκώλυσεν, ἐπιμελείας δὲ τῆς προσηκούσης ἠξίωσε τὸ σῶμα, ὑγιὲς, οἶμαι, τέλεον αὖθις ἐγεγόνει.

λά.

p.77. Κἀκεῖνα δὲ μνήμης ἄξια διηγεῖτο ὑπὸ συμπαθείας οὐκ ἄνευ δακρύων. Ἐδεδίει γὰρ ἀκμαζούσης αὐτῷ τῆς

ἡλικίας, μήποτε ἡ τοῦ πατρὸς ἀρθρῖτις νόσος, ἅτε φιλοῦσα καὶ εἰωθυῖα δὲ τὰ πολλὰ εἰς παῖδας ἐκ πατέρων χωρεῖν, οὕτω καὶ ἐπ' αὐτὸν ἔλθοι· καὶ οὐκ ἀδεὲς, οἶμαι, ἐδεδίει. Ἤδη γὰρ ἦν πρὸ τοῦ, ὅπερ καὶ ἔδει πρότερον ἱστορῆσαι, ἀλγηδόνος τοιαύτης αἰσθόμενος, ἡνίκα δὴ καὶ ἄλλο παράδοξον ἐγεγόνει περὶ αὐτόν. Συμβουλευθεὶς γὰρ παρά τινων ἐπέθηκε τὸ λεγόμενον πτυγμάτιον τῷ ἀλγοῦντι ποδὶ, καὶ κειμένου αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κλίνης, στρουθὸς ἐξαίφνης καταπτὰς ὑφήρπασε τὸ πτυγμάτιον. p.78. Ἦν μὲν οὖν καὶ ὁ σύμβολος θεῖος καὶ ὄντως παιώνειος ἱκανός τε θάῤῥος ἐμποιῆσαι περὶ τοῦ μέλλοντος· ὁ δὲ, ὥσπερ ἔφην, καὶ ἐς ὕστερον οὐδὲν ἧττον φόβῳ τῆς νόσου κατείχετο. Ἱκετεύσας δὴ τὸν θεὸν περὶ τούτου καὶ δεηθεὶς φῆναί τι αὐτῷ σαφὲς, καθευδήσας εἶδε (τολμηρὸν μὲν καὶ ἐνθυμηθῆναι, τολμητέον δ' οὖν ὅμως καὶ οὐκ ἀποδειλιατέον τὸ ἀληθὲς εἰς φῶς ἀγαγεῖν) εἶδε δὲ, ὡς ἐδόκει, ἥκοντά τινα ἐξ Ἐπιδαύρου καὶ ἐπικύψαντα εἰς τὰ σκέλη, καὶ οὐδὲ τὰ γόνατα διὰ φιλανθρωπίαν ἀπαρνησάμενον φιλεῖν. Διετέλεσεν οὖν τὸ ἐντεῦθεν πάντα τὸν βίον περὶ p.79. τούτου θαῤῥῶν, καὶ εἰς γῆρας ἀφίκετο βαθὺ μηδενὸς ἔτι πάθους τοιούτου ἐπαισθανόμενος.

λβ'.

Καὶ μὴν ὁ ἐν Ἀδρόττοις θεὸς ἐναργῶς ἔδειξεν τοῦ θεοφιλοῦς ἀνδρὸς τὴν πρὸς αὐτὸν οἰκειότητα. Εὐμενᾶς γὰρ αὐτὸν ἐδεξιοῦτο ταῖς ἐπιφανείαις φοιτῶντα πρὸς τὸν νεών. Καὶ ἀποροῦντι καὶ εὐχομένῳ μαθεῖν, τίς ἢ τίνες οἱ ἐπιφοιτῶντες καὶ τιμηθέντες ἐν τῷ τόπῳ θεοὶ, διὰ τὸ μηδὲ τοὺς αὐτοὺς κρατεῖν παρὰ τοῖς ἐπιχωρίοις λόγους (ἐνίων μὲν δοξαζόντων Ἀσκληπιοῦ εἶναι τὸ ἱερὸν καὶ τοῦτο ἐκ πολλῶν τεκμηρίων πιστουμένων· καὶ γὰρ ὄντως ἀκοαὶ λέγονταί που εἶναι τῷ τόπῳ, καὶ τράπεζά τις τῷ p.80. θεῷ ἀνειμένη, καὶ χρησμοὶ δίδονται ἑκάστοτε ὑγιαστικοὶ, καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων σώζονται παραδόξως οἱ προσιόντες· ἑτέρων δὲ τινῶν οἰομένων τοὺς Διοσκούρους ἐπιφοιτᾷν τῷ τόπῳ· ἤδη γάρ τινες καὶ δύο νεανίσκους, ὡς ἐδόκουν, ἐθεάσαντο ὕπαρ κατὰ τὴν ἐπὶ τὰ Ἄδροττα ὁδὸν,

μάλα εὐειδεῖς, ἐφ' ἵππων θέοντας καὶ λέγοντας ἐπὶ τὸ
ἱερὸν σπεύδειν, ὡς ὑπολαβεῖν μὲν ἀνθρώπων εἶναι τὴν
ὄψιν, πεισθῆναι δὲ παραυτίκα, ὅτι δαιμονιωτέρα ἦν ἡ
ἐπιφάνεια· ἐπειδὴ γὰρ πρὸς τῷ νεῷ οἱ ἄνθρωποι ἐγέ-
νοντο, οὔτε πυνθανομένοις ἐλέγοντο ὦφθαι τοῖς περὶ
τὸ ἱερὸν ἠσχολημένοις ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ αὐτοῖς ἐκεί-
p.81. νοις ἐξαίφνης εἰς τὸ ἀόρατον μετέβαλλον·), ἐκ τού-
των οὖν, ὡς εἴρηται, ἀποροῦντι τῷ φιλοσόφῳ καὶ οὐκ
ἔχοντι ἀπιστεῖν τοῖς ἱστορημένοις, δεηθέντι τῶν ἐντο-
πίων θεῶν μηνῦσαι αὐτῷ τὴν σφῶν αὐτων ἰδιότητα,
ἐδόκει οἱ ὁ θεὸς ὄναρ ἐπιφοιτᾶν καὶ ἐναργῶς ταῦτα
p.82. ὑφηγεῖσθαι· „Τί δαί; Ἰαμβλίχου οὐκ ἀκήκοας λέγοντος
„τίνες οἱ δύο, καὶ ὑμνοῦντος Μαχάονά τε καὶ Ποδα-
„λείριον;“ Καὶ πρὸς τούτοις ὁ θεὸς τοσαύτης τὸν εὐ-
δαίμονα τοῦτον εὐμενείας ἠξίωσεν, ὥστε καθάπερ οἱ ἐν
τοῖς θεάτροις ἐγκώμια τινῶν λέγοντες, οὕτω καὶ αὐτὸν
παρεστάναι καὶ λέγειν μεθ' ὑποκρίσεώς τινος καὶ τοῦ
σχήματος τῆς χειρὸς ἀποτεινόμενον (ἐπ' αὐτῶν δὲ ἐρῶ
τῶν θείων ῥημάτων)· „Πρόκλος ὁ κόσμος τῆς πολιτεί-
p.83. „ας.“ Καὶ τίς ἂν εἴη μαρτυρία ταύτης μείζων περὶ
τῆς θεοφιλείας τοῦ τὰ πάντα εὐδαίμονος; Διὰ δὲ τὴν
περὶ τὸ θεῖον πολλὴν συμπάθειαν πάντως εἰς δάκρυα
ὑπήγετο, εἴ ποτε καὶ τούτων ὧν εἶδε πρὸς ἡμᾶς ἐποιεῖ-
το μνήμην, καὶ τοῦ εἰς αὐτὸν ῥηθέντος θείου ἐγκωμίου.

λγ'.

Ἀλλ' εἰ οὕτως ἐθέλοιμι πᾶσιν ἐπεξιέναι καὶ τὴν
φιλίαν αὐτοῦ φράζειν τὴν πρὸς τὸν Πᾶνα τὸν Ἑρμοῦ,
καὶ τὴν πολλὴν εὐμένειαν καὶ σωτηρίαν, ἧς ἔτυχεν Ἀθή-
νησι παρὰ τοῦ θεοῦ, ἔτι γε μὴν τὴν εὐμοιρίαν ὅσην
ἔλαχε παρὰ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν ἐπεκδιηγεῖσθαι, ἐφ'
ᾗ δὴ μάλιστα ηὔχει καὶ σφόδρα εὐφραίνετο, ἀδολεσχεῖν
p.84. ἴσως ἂν δόξαιμι τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἐνίοις δὲ καὶ ἄπι-
στα λέγειν. Πολλὰ γὰρ ἦν καὶ μεγάλα καὶ τὰ παρὰ
τῆς θεοῦ εἰς αὐτὸν ὁσημέραι πραττόμενά τε καὶ λεγό-
μενα, ὧν διὰ τὸ πλῆθος καὶ τὸ ἀπροσδόκητον συγγρα-
φῆς οὐδὲ τὴν μνήμην ἔχω γε νῦν πάνυ διηρθρωμένην.

Εἰ δέ τις ἐπιποθεῖ κατιδεῖν αὐτοῦ καὶ ταύτην τὴν ἐπιτηδειότητα, λαβέτω εἰς χεῖρας τὴν μητρῳακὴν αὐτοῦ βίβλον. Ὄψεται γὰρ, ὡς οὐκ ἄνευ θείας κατακωχῆς τὴν θεολογίαν τὴν περὶ τὴν θεὸν ἐξέφηνεν ἅπασαν, καὶ τὰ ἄλλα τὰ μυθικῶς περὶ αὐτὴν καὶ τὸν Ἄττιν δρώμενά τε καὶ λεγόμενα φιλοσόφως ἀνέπτυξεν, ὡς μηκέτι θράττεσθαι τὴν ἀκοὴν ἐκ τῶν ἀπεμφαινόντων θρήνων καὶ τῶν p.85.
ἄλλων τῶν ἐκεῖ κρυφίως λεγομένων.

λδ'.

Ἐπιδραμόντες τοίνυν καὶ τοῖς ἀπὸ τῆς θεουργικῆς αὐτοῦ ἀρετῆς ἐνεργήμασι καὶ εὐτυχήμασι, καὶ διὰ πάντα ἄνδρα παρισωμένον ταῖς ἀρεταῖς ἱστορήσαντες, οἷον οὐδεπώποτε ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ ἑωράκασιν ἄνθρωποι, πέρας ἤδη ἐπιθῶμεν τοῖς περὶ αὐτοῦ λόγοις. Γέγονε δὲ ἡμῖν ἡ ἀρχὴ οὐκ ἀρχὴ μόνον, οὐδὲ μὴν, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἥμισυ τοῦ παντὸς, αὐτὸ δὲ ὅλον τὸ πᾶν. Ἀπὸ γὰρ τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ ἀρξάμενοι καὶ δι' αὐτῆς μέσης προελθόντες, ἐπ' αὐτὴν αὖθις ἐπανήλθομεν, τῷ λόγῳ p.86.
τὰ παρὰ τῶν θεῶν καὶ ὅλως τῆς προνοίας δωρηθέντα τῷ σπουδαίῳ ἀγαθὰ παραστήσαντες, εὐηκοΐας καὶ ἐπιφανείας καὶ θεραπείας καὶ τὴν ἄλλην αὐτῶν ἐπικουρίαν μηνύσαντες, τά τε ἀπὸ τῆς εἱμαρμένης καὶ τῆς ἀγαθῆς τύχης αὐτῷ κληρωθέντα, πατρίδα τε καὶ γονεῖς καὶ σώματος εὐφυΐαν, διδασκάλους τε καὶ φίλους, καὶ τὴν ἄλλην περιουσίαν, μεγέθει τε καὶ λαμπρότητι τῶν παρὰ τοῖς ἄλλοις ἅπαντα διαφέροντα τῷ λόγῳ παραστήσαντες, ἔτι γε μὴν τὰ ἐκ τῆς οἰκείας αὐτοῦ προαιρέσεως καὶ οὐκ ἔξωθέν ποθεν ἐπιγενόμενα πλεονεκτήματα ἀπαριθμησάμενοι (τοιαῦτα γὰρ ἦν τὰ κατὰ τὴν σύμπασαν αὐτοῦ ἀρετὴν τῆς ψυχῆς κατορθώματα), συλλήβδην δὲ τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ τῆς ψυχῆς ἐπιδείξαντες κατ' ἀρετὴν τελείαν p.87.
προϊοῦσαν, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς ἱκανῶς κεχορηγημένην θείοις τε καὶ ἀνθρωπίνοις καὶ ἐν βίῳ τελείῳ.

λέ.

Ἵνα δὲ καὶ οἱ φιλοκαλώτεροι ἀπὸ τῆς τῶν ἄστρων διαθέσεως, ὑφ' ᾗ ἐτέχθη, συμβάλλειν ἔχοιεν, ὅπως ὁ κλῆρος αὐτῷ τῆς αἱρέσεως οὐκ ἐν τελευταίοις ἔπιπτεν οὐδὲ ἐν μέσοις τισὶν, ἀλλ' ἐν τοῖς πρωτίστοις, ἐξεθέμην αὐτῶν τὰ σχήματα, ὡς εἶχεν ἐν τῇ γενέσει.

☉	Κριῷ, μορίῳ	ιϛ'	-	κϛ'
☾	Διδύμοις	ιζ'	-	κθ'
♄	Ταύρῳ	κδ'	-	κγ'
♃	Ταύρῳ	κδ'	-	μά
♂	Τοξότῃ	κθ'	-	ν'
♀	Ἰχθύσι	κγ'		
☿	Ὑδροχόῳ	δ'	-	μβ'
p.88.	Ὡρόσκοπος Κριῷ	ή	-	ιθ'
	Μεσουράνημα Αἰγοκέρωτι	δ'	-	μβ'
	Ἀναβιβάζων Σκορπίῳ	κδ'	-	λγ'
	Προγενομένη σύνοδος Ὑδροχόῳ	ή	-	νά

λϛ'.

Ἐτελεύτησε δὲ τῷ δ' καὶ κ' καὶ ρ' ἔτει ἀπὸ τῆς Ἰουλιανοῦ βασιλείας, ἄρχοντος Ἀθήνησι Νικαγόρου τοῦ νεωτέρου, μηνὸς κατὰ μὲν Ἀθηναίους Μουνυχιῶνος ιζ', κατὰ δὲ Ῥωμαίους Ἀπριλίου ιζ'. Καὶ θεραπείας τὸ σῶμα ἠξιώθη κατὰ τὰ πάτρια τὰ Ἀθηναίων, καὶ ὡς αὐτὸς ἔτι περιὼν διετάξατο. Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο ὑπῆρξεν τῷ μακαρίῳ ἀνδρὶ, εἴπερ τινὶ καὶ ἄλλῳ, γνῶσις καὶ ἐπιμέλεια τῶν δρωμένων περὶ τοὺς ἀποιχομένους. Οὐδένα γὰρ καιρὸν τῆς εἰωθυίας αὐτῶν θερα-
p.89. πείας παραλέλοιπεν, ἑκάστου δὲ ἔτους κατά τινας ὡρισμένας ἡμέρας, καὶ τὰ τῶν ἀττικῶν Ἡρώων περινοστῶν, τά τε τῶν φιλοσοφησάντων μνήματα, καὶ τῶν ἄλλων τῶν φίλων καὶ γνωρίμων αὐτῷ γεγονότων, ἔδρα τὰ νενομισμένα, οὐ δι' ἑτέρου, ἀλλ' αὐτὸς ἐνεργῶν. Μετὰ δὲ τὴν περὶ ἕκαστον θεραπείαν, ἀπιὼν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, τὰς τῶν προγόνων καὶ ὅλως τὰς ὁμογνίους ψυχὰς ἀφορισμένως ἐν τόπῳ τινὶ ἐξιλεοῦτο. Κοινῇ δὲ πάλιν ταῖς

τῶν φιλοσοφησάντων ἁπάντων ψυχαῖς ἐν ἑτέρῳ μέρει ἐχεῖτο. Καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις ὁ εὐαγέστατος τρίτον ἄλλον περιγράψας τόπον, πάσαις ἐν αὐτῷ ταῖς τῶν ἀποιχομένων ἀνθρώπων ψυχαῖς ἀφωσιοῦτο. Περισταλὲν, ὡς εἴρηται, καὶ αὐτοῦ τὸ σῶμα κατὰ τὴν παρ' αὐτοῦ ὑφήγησιν, καὶ ἐκκομισθὲν ὑπὸ τῶν ἑταίρων, ἐτάφη ἐν p.90.
τοῖς ἀνατολικωτέροις προαστείοις τῆς πόλεως πρὸς τῷ Λυκαβηττῷ, ἔνθα καὶ τὸ τοῦ καθηγεμόνος Συριανοῦ κεῖται σῶμα. Ἐκεῖνος γὰρ αὐτῷ τοῦτο παρεκελεύσατο ἔτι περιὼν καὶ τὴν θήκην τοῦ μνήματος διπλῆν διὰ τοῦτο ἐργασάμενος. Καὶ μετὰ θάνατον δὲ ἐπειδήποτε ἐβουλεύετο ὁ ὁσιώτατος μὴ παρὰ τὸ καθῆκον εἴη, τὸν p.91.
αὐτὸν ὄναρ ἐπαπειλοῦντα αὐτῷ, καὶ διότι μόνον τοῦτο ἐνεθυμήθη. Ἐπιγέγραπται δὲ τῷ μνήματι καὶ ἐπίγραμμα τετράστιχον, ὃ αὐτὸς ἑαυτῷ ἐποίησε, τοιοῦτον·

Πρόκλος ἐγὼ γενόμην Λύκιος γένος, ὃν Συριανὸς
Ἐνθάδ' ἀμοιβὸν ἑῆς θρέψε διδασκαλίης·
Ξυνὸς δ' ἀμφοτέρων ὅδε σώματα δέξατο τύμβος·
Αἴθε δὲ καὶ ψυχὰς χῶρος ἕεις λελάχοι.

λζ'.

Ἐγένοντο δὲ καὶ διοσημεῖαι πρὸ ἐνιαυτοῦ τῆς τελευτῆς, ὡς ἡ ἔκλειψις ἡ ἡλιακὴ, οὕτως ἐναργὴς, ὥστε καὶ p.92.
νύκτα μεθ' ἡμέραν γενέσθαι. Σκότος γὰρ ἐγένετο βαθὺ καὶ ἀστέρες ὤφθησαν. Αὕτη μὲν οὖν ἐν αἰγοκέρωτι ἐγένετο κατὰ τὸ ἀνατολικὸν κέντρον. Ἀνεγράψαντο δὲ καὶ ἑτέραν οἱ ἡμερογράφοι, ὡς ἐσομένην καὶ αὐτὴν πληρουμένου τοῦ πρώτου ἐνιαυτοῦ. Τὰ δὲ τοιαῦτα περὶ τὸν οὐρανὸν δοκοῦντα συμβαίνειν παθήματα, σημαντικά φησι γίγνεσθαι τῶν περὶ γῆν συμβαινόντων, καὶ ἡμῖν δὲ σαφῶς ἐδήλωσε τὴν στέρησιν καὶ οἷον ἀπόλειψιν τοῦ ἐν φιλοσοφίᾳ φωτός.

λή.

Ἐμοὶ μὲν οὖν καὶ ταῦτα ἀποχρώντως περὶ τοῦ p.93.
φιλοσόφου ἱστορείσθω. Ἐξέστω δὲ τῷ βουλομένῳ καὶ περὶ τῶν συγγεγονότων αὐτῷ ἑταίρων τὰ ἀληθῆ ἀναγρά-

φειν· πολλοὶ γὰρ αὐτῷ πολλαχόθεν ἐφοίτησαν, οἱ μὲν ἐπὶ ἀκροάσει μόνον ψιλῇ, οἱ δὲ καὶ ζηλωταὶ καὶ διὰ φιλοσοφίαν αὐτῷ συσχολάσαντες. Καὶ τὰ συγγράμματα δὲ αὐτοῦ ὁ φιλοπονώτερος ἐπὶ κεφαλαίων ἀπαριθμείσθω. Ἐγὼ γὰρ διά τε τὸ ἐμαυτοῦ συνειδὸς, καὶ ἵνα ἀφοσιώσωμαι πρὸς τὴν θείαν αὐτοῦ ψυχὴν καὶ τὸν εἰληχότα αὐτὴν ἀγαθὸν δαίμονα, καὶ ταῦτα προήχθην
p.94. εἰπεῖν· περὶ δὲ τῶν συγγραμμάτων τοσοῦτον ἐρῶ, ὅτι ἀεὶ μὲν τῶν ἄλλων πάντων προετίθει τὰ εἰς Τίμαιον ὑπομνήματα. Ἠρέσκετο δὲ πάνυ καὶ τοῖς εἰς Θεαίτητον. Εἰώθει δὲ πολλάκις καὶ τοῦτο λέγειν, ὅτι „Κύ„ριος εἰ ἦν, μόνα ἂν τῶν ἀρχαίων ἁπάντων βιβλίων „ἐποίουν φέρεσθαι τὰ Λόγια καὶ τὸν Τίμαιον, τὰ δὲ „ἄλλα ἠφάνιζον ἐκ τῶν νῦν ἀνθρώπων, διὰ τὸ καὶ „βλάπτεσθαι ἐνίους τῶν εἰκῇ καὶ ἀβασανίστως ἐντυγχα„νόντων αὐτοῖς.“

Πρόκλος ἢ περὶ εὐδαιμονίας τετέλεσται
μετὰ τοῦ θεοῦ.

MARINI NEAPOLITANI PROCLUS.

I.

Si magnitudinem animi, vel caeteram dignitatem Pro- p. 1.
cli nostri temporis Philosophi considerassem, tum qui-
bus rebus instructos, quaque facultate dicendi praeditos
esse conveniat, qui sibi vitam illius describendam su-
mant, denique ad meam respexissem inopiam dicendi,
rectius esse iudicassem me continere, fossasque, quod
aiunt, non transilire, ac tantum orationis declinare pe-
riculum. Iam vero in hoc non habui tam exquisitam
rationem mei, cum cogitarem, quod etiam in templis,
qui ad aras accedunt, non paria singuli sacra faciant, p. 2.
sed alii tauris, vel capris, caeterisque generis eiusdem
curent, ut Deorum, quorum illae sunt arae, non in-
digni sint beneficentia: item hymnos efficiant elegantius
alii metro, alii oratione soluta: caeteri vero, qui ni-
hil eorum habent quod offerant, sed vel placentam so-
lum, et micam forte thuris sacrificant, et brevi com-
pellatione invocationes expediunt, non minus aliis ex-
audiantur. Haec, inquam, dum cogitarem, et vererer,
ut est apud Ibycum, ne quid non erga deos (sic enim
aiebat ille) sed erga sapientem virum delinquens, lau-
dem apud homines assequerer: etenim neque fas esse
duco, quod unus ego familiarium sileam, atque de eo
non pro viribus ea referam, quae vera sunt, quem for- p. 3.
te prae caeteris loqui deceat: ac fortasse ne apud ho-
mines quidem gloriam consequar, quod non omnino
existimaturi sint, ostentationem me vitare voluisse, sed

quadam mentis inertia, vel etiam graviori animi morbo ab instituto negotio refugisse: his omnibus commotus aggrediendum mihi existimavi, ut aliqua huius Philosophi praeclara conscriberem, cum sint infinita, atque adeo verissime de eo commemorentur.

II.

Auspicabor itaque non usitata scriptorum consuetudine, qui orationem in capita distributam ordine pertractant, sed ipsam felicitatem beati viri rectissime videor fundamentum iacturus orationis. Etenim arbitror, fuisse eum felicissimum eorum hominum, qui multis
p. 4. antea seculis celebrati sunt non dico sapientum beatitudine tantum, quamvis hanc omnium maxime possideret, neque eo, quod illi corporis bona quam optime constituta fuerint, neque rursum ratione fortunarum, tametsi etiam istae, si cuiquam hominum, illi maxime contigerunt; omnium enim, quae dicuntur externa bona, magna suppetebat illi copia: sed perfectam, omnibus partibus absolutam et ex his utrisque constitutam felicitatem dico. Primum itaque secundum genera diductis virtutibus in naturales, et morales, et politicas, itemque sublimiores, quae in purificatione versantur et contemplatione, easque quibus ad aliquam deorum similitudinem pervenitur, quae vero sunt his etiam
p. 5. superiores praeteritis, ut iam supra hominem positis, a magis naturalibus initium faciemus.

III.

Eas igitur omnes, quibuscum, si contingunt, nascimur, hic quem laudamus vir beatus, ab ipsis natalibus habuit naturaliter insitas, quarum vestigia etiam in extremo, et instar ostrei sibi circumdato amictu, evidenter apparebant. Primum integritas sensuum singularis, quam prudentiam corporis nominant, sensusque praecipue digniores, visus, et auditus (qui quidem a Diis ad philosophiam, et ad commodius vivendum

hominibus dati sunt) huic per omnem vitam integri permanserunt. Secundo robur corporis, quod nullis frigoribus afficeretur, nec quicquam ex vitiosa, et neglecta ratione victus atque laborum convelli aut com- p. 6. moveri posset, quos die noctuque exhauriebat, dum precaretur, et libros evolveret, et ipse conscriberet, et operam daret familiaribus, et haec universa tam naviter faceret, ut singulis tantum studere videretur. Eiusmodi vero facultatem recte fortasse quis fortitudinem corporis appellaverit. Tertia fuit illi virtus corporis, pulchritudo, quam cum temperantia collatam, aliquam habere cum ea affinitatem putant: et recte. Vt enim illam in quodam concentu et consensione consideramus animi facultatum: sic etiam haec in corpore pulchritudo ex quadam congruentia partium corporis, quibus agimus, intelligitur. Erat autem aspectu iucundissimus, quod non tantum esset hac egregia proportione praeditus, sed hoc animi floridum de corpore instar vitalis lucis mirum p. 7. quantum resplenderet, ut nec oratione satis explicari possit. Atque adeo quidem pulcher erat, ut neque pictorum quisquam illius assequi posset similitudinem, et omnes eius imagines, quae circumferebantur, quamvis essent pulcherrimae, tamen plurimum a rei veritate, quam imitarentur, abessent. Quartam vero, scilicet sanitatem, respondere volunt ei, quae est in animo, iustitiae, et esse iustitiam quandam et hanc in corpore, ut est illa in animo. Nihil est enim aliud iustitia, quam habitus quidam, partes animi continens in officio. Ita quae inter pugnantia corporum elementa consensum concordiamque conciliat, sanitas a medicis appellatur, quae quidem huic ab incunabulis usque tam bene constituta fuit, ut ipse dice- p. 8. ret, sibi, ut esset aeger corpore, bis tantum aut ter, tam longa vita, annis videlicet totis septuaginta quinque contigisse. Quin et hoc satis argumento fuerit, cui ipse astiti, quod cum postremo morbo detineretur, prorsus ignoraret, quaenam essent illa ingruentia mala, quae corpus invasissent, propter magnam illorum insolentiam.

IV.

Et quamvis haec quidem sunt bona corporis, tamen vocaverit ea quispiam praenuncios et quasi comites illarum, in quas perfectam diduximus virtutem, formarum. Iam vero primas dotes animae, quae a natura, sine praeceptoris industria illi contigerunt, easque
p. 9. virtutis partes, miraretur quis, in eo quales quantaeque fuerint, quas Plato naturae philosophicae vult esse elementa. Nam erat insigni memoria, et ingenio, et magnificentia praeditus, comis, amicus, et quasi necessarius veritatis, iustitiae, fortitudinis, temperantiae; nequaquam enim prudens mendacium admittebat, sed oderat vehementissime, fugam vero mendacii atque veritatem amabat. Ac me hercle necesse est, qui tanto studio veritatem esset prosequuturus, ut eius statim a puero summe cupidus fuerit; est enim veritas omnium bonorum principium Diis et hominibus. Sed et corporis voluptates contempsisse, ac temperantiae fuisse quam amantissimum, convincet vel solum ad perdiscen-
p.10. das disciplinas ac studiorum omne genus desiderium, summaque propensio, quae sane belluinam atque illiberalem voluptatem nunquam ingenerari sinunt, animae quidem ipsius ex se ipsa sinceram delectationem possunt excitare. Ab avaritia vero, dici non potest, quam fuerit alienus, ut etiam parentum, quamvis ditissimorum, divitias puer contempserit propter incredibile studium philosophiae. Quamobrem et ab illiberalitate procul aberat, et a rerum cura minorum, cum esset universi et rerum divinarum atque humanarum studiosissimus. Ex tali mente nactus animi magnitudinem, nihili faciebat humanam vitam, nec, ut alii, mortem quicquam esse grave putabat. Omnia vero, quae caeteris formidanda videbantur, nequaquam perti-
p.11. mescebat, hac affectione sola naturali, quam non alio virtutis nomine quam fortitudinis appellari convenit. Ex his autem iam omnibus, etiam iis, qui periculum

illius optimae indolis non fecerunt, conſtare arbitror, quod ſtatim a puero iuſtitiam amaverit, iuſtus facilisque fuerit, nequaquam in convictu vel in contractibus difficilis aut denique iniuſtus. Nobis certe quidem viſus eſt modeſtus et elegans, non avarus, non illiberalis, non arrogans, aut timidus eſſe natura.

V.

Bonitatem vero ingenii atque ubertatem nonne ſupervacuum fuerit commemorare? apud eos praeſertim, qui ſciunt quique audierunt, quod pulcherrimarum diſciplinarum plenus fuerit, quam multa ipſe p.12.
pepererit, et in lucem hominibus ediderit, ita ut ſolus ex oblivionis poculo nihil bibiſſe videatur, ea facultate memoriae praeditus, nusquam conturbabatur, neque, quod accidit obliviſcentibus, illi contingebat, nunquam excidebat ipſe ſibi, ut retinendis diſciplinis ſufficiens, et qui tantum illarum ſtudio delectaretur. Erat autem ab agreſti et a Muſis averſa atque horrida natura remotiſſimus, ad cultiora vero maxime propenſus: etenim propter ſingularem in communibus congreſſibus ac ſacris ſuis epulis aliisque actionibus urbanitatem ac feſtivitatem, ſervata tamen honeſtate, ſuos familiares alliciebat, alacrioresque ſemper dimittebat.

VI.

His itaque omnibus et aliis naturae dotibus inde p.13.
ab initio praeditum, parit Marcella mater Patricio legitime iuncta: ambo Lycii, genere et virtute excellentes. Naſcentem excipit ac tanquam obſtetrix curat Dea tutelaris Byzantii, quae tum quidem illi, ut eſſet, cauſa fuit, naſcenti ſcilicet in ipſius civitate: poſtea vero etiam, ut bene eſſet, providebat, cum iam inter pueros et adoleſcentes annumeraretur. Nam ipſa per quietem illi viſa hortabatur ad philoſophiae ſtudium, unde videlicet extitit illi tam propenſus erga deam animus, ut illius potiſſimum ſacra perageret, maioreque, ut ita di- p.14.

cam, cum furore coleret instituta. Parentes denique natum deducunt in suam patriam Apollini consecratam Xanthum, quae ipsa quoque patria illi quadam divina providentia contigit, credo quod eum, qui omnium scientiarum princeps futurus erat, sub Musarum duce Deo educari atque erudiri oportebat. Ibi tum elegantissimis moribus institutus morales virtutes assequebatur, assuescens amare, quae facere conveniret, fugereque contraria.

VII.

Tum vero Deorum amor, qui illum a natalibus
p.15. summus comitabatur, manifeste apparebat. Nam cum quodam tempore corporis aliquo morbo detineretur, et graviter quidem ac vix iam ut videretur sanari posse, astitit ad lectum procerior adolescens, qui admodum iuvenis et aspectu pulcher videbatur, ut vel antequam nomen diceret, existimare posset esse Telesphorum: se tamen prodens, quisnam esset, nomenque pronuncians, attacto capite (stabat enim, caput in illius cervical reclinans) confestim sanitatem restituit aegrotanti, atque ita simul evanuit. Hoc ergo divinum, eaque divina benevolentia tum sic puero exhibebatur.

VIII.

Brevi spatio temporis cum in Lycia dedisset operam Grammatico, profectus Alexandriam Aegypti, secum singulares morum virtutes attulit, quibus etiam
p.16. eius loci magistros ad se diligendum permovebat. Quamobrem Leonas Rhetor, Isaurus, opinor, genere, inter complures, qui tum erant Alexandriae suae professionis clarus, non tantum suorum studiorum fecit participem, sed etiam domesticum habere dignatus est, curavitque, ut cibum una cum uxore liberisque caperet, non aliter, quam si ipse quoque sibi verus filius exstitisset. Perfecit autem, ut principibus in Aegypto viris innotesceret, qui mirifice delectati adolescentis acumine

ingenii, et morum elegantia, atque integritate, eum inter amicissimos habuerunt. Eruditus est etiam ab Orione Grammatico, cuius fuerant maiores apud Aegyptios, sacerdotali functi munere, quique tantum in artis p.17. cognitione profecerat, ut ipse libros elaboraret, posterisque non fine fructu relinqueret. Romanorum quoque praeceptorum scholas adiit, magnosque fecit in ea lingua progressus; etenim principio deductus est ad studium patris, in quo ille summo opere claruit, cum ex officio studium iuris tractaret in urbe regia. Vehementer autem arte dicendi delectari, cum esset adolescens, videbatur, cum nondum scripta Philosophorum attigisset, et magnam ex ea gloriam adeptus est, summamque sui admirationem praebuit condiscipulis ac magistris, et propter sermonis elegantiam, atque in percipiendo celeritatem, et quod magis praeceptoris habitum atque in- p.18. dustriam, quam discipuli prae se ferret.

IX.

Dumque adhuc scholam frequentaret, Rhetor Leonas eum sibi itineris comitem adiunxit, profecturus Byzantium. Quam ipse profectionem suscipiebat, ut gratificaretur amico Theodoro, qui tum Alexandriae praefectus erat, viro urbano, et magnifico, et amanti philosophiae. Ille vero, quamvis adolescens, hoc alacrius praeceptorem sequebatur, ne sua studia interrumpere cogeretur. Sed, ut verius dicam, bona quaepiam fortuna illum reduxit ad suae nativitatis principium. Tum enim reversum Dea ad philosophiam adhortata est, ut Atheniensium quoque scholas inviseret. Reversus p.19. autem prius Alexandriam, Rhetorica caeterisque, quibus ante studuerat, valere iussis, sese qui tum ibi erant philosophorum sermonibus dedidit. Frequentabat Aristotelicae doctrinae imbibendae causa Olympiodorum, Philosophum clarissimum, in disciplinis autem Mathematicis se Heroni permittebat, viro religioso, et qui rationum illarum, quibus eas tradi conveniret, erat pe-

ritissimus. Adeo vero etiam hi viri adolescentis moribus delectati sunt, ut Olympiodorus suam filiolam, quae erat ipsa quoque literis instituta, illi despondere voluerit, et Hero omnem ei suam religionem committeret, atque assiduum sibi convictorem ascisceret. Cum autem Olympiodorum audivisset, virum magna facultate dicendi praeditum, et propter suam in dicendo celeritatem et gravitatem rerum, de quibus ageret, a paucissimis auditoribus intelligeretur, exiens, dimissa multitudine, omnia quae dicta fuerant, suis consodalibus ad verbum pene referebat, cum essent plurima, ut quidam condiscipulorum mihi dicebat Ulpianus Gazaeus, qui non minimam ipse quoque suae vitae partem in Philosophia consumpsit. Quin etiam Philosophica Aristotelis scripta magna facilitate perdidicit, quantumvis aggredientibus ea, vel ad nudam tantum lectionem, difficilia.

p.20.

p.21.

X.

His itaque cum Alexandriae daret operam, et in iis quae quidem praestare poterant, illorum familiaritate frueretur, postquam in auctoris cuiusdam lectione, quam una conferebant, visi sunt illi non pro dignitate Philosophi mentem interpretari, contemptis iis gymnasiis, et simul memor illius visi, quod Byzantii divinitus contigisset, et exhortationis, Athenas contendebat, comitatus eloquentiae et philosophiae praesidibus Diis, bonisque geniis. Ut enim germana et integra successio Platonis conservaretur, deducitur a Diis ad philosophiae praesidem, ut manifeste declararunt sui adventus initia, et omnia divinitus excitata, quae aperte illi praesagiebant illud munus a patre sive Deo, et hoc caelitus futurum suffragium successionis. Nam ut ad Piraeum appulit, idque civibus esset nuntiatum, Nicolaus, qui post in arte dicendi floruit, tum vero studebat apud Atheniensium magistros, descendit ad littus tanquam ad notum aliquem, excepturus illum, et hospitio velut civem recepturus; erat enim Nicolaus quoque Ly-

p.22.

p.23.

cius; itaque deduxit ad civitatem. Ille vero, cum ex itinere lassitudinem sentiret, ad sacellum Socratis, cum nondum sciret nec audivisset, quod aliquo eo in loco Socrates coleretur, rogavit Nicolaum, maneret ibi paulisper atque consideret, et, si posset alicunde, aquam sibi ministraret, laborabat enim, ut dicebat, magna siti. Statim ille, idque non aliunde, quam ex eo ipso consecrato loco, curabat adferri, neque enim procul aberat fons statuae Socratis. Bibenti tum ei, Nicolaus, idque tum primum considerans, Omen hoc est, inquit, quod p.24. in sacello Socratis consederis, et inde primam aquam Atticam biberis. Tum ille consurgens atque exhibita reverentia, ad civitatem pergebat. Cum iam ad arcem pervenisset, ianitor adfuit ad introitum, repagula foribus obditurus, ut etiam ad illum diceret (ipsius autem hominis verba referam): Certe, nisi venisses, clausissem. Et quod potuit omen esse manifestius, quodque minus Pollete, vel Melampode, vel similibus egeat interpretibus?

XI.

Sed hic quoque despiciens Rhetorum scholas, p.25. quamvis ab iis admodum expeteretur, ac si ob eam ipsam causam venisset, incidit in principem Philosophorum Syrianum, Philoxeni filium. Erat in eo simul congressu Lachares, vir multum in philosophia versatus, et in ea studiorum huius Philosophi socius, in eloquentia vero tanta erat admiratione, quanta Homerus in arte poetica. Ille igitur, ut dixi, simul aderat. Iam erat autem crepusculum vespertinum, dumque inter se loquerentur, sol occidebat. Luna vero ab interlunio primum apparere coeperat. Quare salutato hospite, tanquam iuniorem conabantur a se dimittere, quo videlicet esset integrum, ut ipsi seorsim Deam adorarent. p.26. At ille non longo spatio progressus, conspicatus ipse quoque ex eadem domo lunam apparere, depositis ibi, quae habebat, calceamentis, illis inspectantibus, Deam

ſalutabat. Hic Lachares vehementer admiratus adoleſcentis fidentiam, alloquens Philoſophum Syrianum, Hoc eſt illud, inquit, quod divine dixit Plato de magnis ingeniis: Hic, inquit, aut magnum dabit bonum,
p.27. aut quod eſt ei contrarium. Atque talia quidem, ut de multis pauca referam, Philoſopho ſigna divinitus contigerunt, cum primum Athenas veniſſet.

XII.

Syrianus autem illum deducit ad magnum Plutarchum, Neſtorii filium, qui cum vidiſſet adoleſcentem nondum annos viginti natum, audiviſſetque illius amorem ac deſiderium philoſophicae vitae, magnopere illi placuit, ſic ut eum continuo ſtudii philoſophici participem fecerit, quamvis aetate pene prohiberetur: erat enim iam valde ſenex. Praelegit igitur huic Ariſtotelis
p.28. quidem de anima commentarium, Platonis autem Phaedonem. Hortatusque eſt eum Magnus, ut ea conſcriberet, quae dicerentur, uſus adoleſcentis ambitione, tanquam inſtrumento, cum diceret, ſiquidem ea ſcholia abſolviſſet, futurum, ut etiam Procli commentaria in Phaedonem ferrentur. Et cum adoleſcentem alias plurimum amaret, quod eius ad optima quaeque ſtudium cognoviſſet, tum etiam filium vocitabat, ac domeſticum habuit. Ut autem perquam temperantem vidit ab animalibus, hortatus eſt, ne ab iis in univerſum abſtineret, quo etiam corpus functiones naturales
p.29. obire poſſet. Idem quoque Syriano de ratione victus adoleſcentis commendabat. At ille ſeni reſpondet, ut nobis retulit divinum illud caput (ſcilicet Proclus): Sine illum diſcere, quae volo, cum ea frugalitate, ac tum, ſi voluerit, moriatur. Tantam habuerunt eius, in omnibus rebus, magiſtri curam. Senex autem circiter biennium poſt illius adventum vixit, et moriens adoleſcentem ſuo ſucceſſori Syriano commendavit, quemadmodum et Archiadam, nepotem ſuum; ille vero cum eum ſuscepiſſet, non tantum in literis multum iuvit,

ſed etiam domeſticum, quod ad caetera, et vitae philoſophicae ſocium ſibi aſcivit, cum eum talem inveniſſet, qualem iam diu quaeſiſſet auditorem et ſucceſſorem, et qui plurimis literis, humanis divinisque, percipiendis aptus eſſet. p.30.

XIII.

Itaque breviore quam biennii ſpatio omnia Ariſtotelis opera una cum eo perlegebat, Logica, Ethica, Politica, Phyſica, itemque ſcientiam theologicam. In his vero ſatis inſtitutum, ut quibusdam tirociniis parvisque myſteriis, ad ipſam Platonis deduxit ſacram diſciplinam, et ordine id quidem, neque, quod aiunt, tranſcendenti pede. Utque ſpectaret apud eum vera p.31. myſteria, curavit, animi non caliginoſis oculis, et mentis integra et ab omni labe puriſſima ſpeculatione. Atque ille quidem die noctuque vigiliis, exercitationi ac ſtudio incumbens, cum ea quae dicerentur compendioſe, adhibito ſuo iudicio, conſcriberet, tantum exiguo tempore profecit, ut annum agens vigeſimum octavum cum alia multa conſcripſerit, tum illa in Timaeum vere concinna et eruditionis plena commentaria. Ex eiusmodi vero inſtitutione mores quoque magis ornabantur, cum, ut ſcientia, ſic etiam virtutibus proficeret.

XIV.

Civiles etiam virtutes aſſequebatur ex Ariſtotelis p.32. libris politicis, et Platonis de legibus et de rep. Sed ne in his contemplando tantum verſari, nihil autem videretur operis aggredi, poſtquam ipſe remp. tractare impediebatur, quod in maioribus occupatus eſſet; adhortabatur ad eam virum religioſum Archiadam, ſimul inſtituens, et exponens illi politicas virtutes ac rationes. Et quemadmodum qui currentes incitant, ſic eum hortatus eſt, ut in ſua civitate univerſae reip. in commune praeeſſet, et in ſingulos privatim beneficia conferret, ſecundum omnes virtutes, praecipue vero iuſti-

tiam. Et re ipſa ſui aemulationem in eo excitabat,
p.33. cum ſuam illi liberalitatem circa divitias et magnifi-
centiam declararet largiendo iam amicis, iam propin-
quis, et hoſpitibus, et civibus, et cum ſe nunquam ab
avaritia vinci oſtenderet, et ad opera publica non pau-
ca conferret. Moriens autem haeredes Archiadae ſub-
ſtituebat civitates, ſuam patriam et Athenas. Archia-
das vero tantus amator veri cum ex domeſtica ſuorum
conſuetudine, tum ex huius amicitia extitit, ut noſtri
homines, ſi quando velint illius mentionem facere, non
aliter quam religioſum Archiadam celebranti voce
nominent.

XV.

Ipſe quoque Philoſophus conſultationes civiles agi-
p.34. tabat, cum publicis conventibus, ubi de republica age-
retur, intereſſet, ſententiasque dicebat prudentiſſimas,
et cum principibus de iure conferebat, eosque non hor-
tabatur modo, ſed quodam modo ea auctoritate philo-
ſophica compellabat, ut ſuum cuique tribuerent. Ha-
bebat etiam publice quandam de moribus Principum
curam, utque ſobrie imperarent, non tantum oratione,
verum et exemplo ſuo per omnem vitam docebat, cum
ipſe velut exemplar temperantiae caeteris eſſet. Civilis
autem fortitudinis ſpecimen prorſus Herculeum edidit.
Nam cum eſſet in ipſum quaſi pelagus et maximas ne-
p.35. gotiorum tempeſtates delatus, ſpirantibus ex adverſo
integerrimae vitae ventis furentibus, graviter hic vir
et conſtanter, quantumvis periclitatus, vitam ſuam tra-
duxit. Et cum eſſet aliquando violentorum hominum
pernicioſa ſibi et periculoſa improbitate multum exer-
citatus, Athenis relictis, ne fato adverſaretur, iter in-
ſtituebat in Aſiam, idque non ſine magno ſuo bono: ut
enim eius quoque loci antiquiorum rituum, quos adhuc
retinuiſſent, non imperitus eſſet, hanc illi Deus profe-
ctionis praebuit occaſionem. Nam et ipſe, quae apud
eos eſſent, diligenter cognoſcebat, et illi, ſi quid longi

temporis intervallo neglexiſſent, docebantur, Philoſopho nimirum, quae ad Deos pertinerent, accuratius p.36. referente. Cumque haec omnia faceret et ſecundum ea viveret, tamen usque adeo latebat, quantum ne Pythagorei quidem, qui praeceptum hoc auctoris ſui, *Λάθε βιώσας*, inconcuſſum ſervant. Annum vero tantum verſatus in Lydiae partibus, rediit Athenas providentia Deae philoſophiae praeſidis. Sic autem in eo fortitudo quoque, natura primum, tum conſuetudine, poſtea doctrina, quae rerum cauſas explicat, perficiebatur. Item alio modo re ipſa, quem haberet uſum in admini-ſtranda republica, declarabat, dum proceribus literas ſcriberet, atque ita civitates univerſas afficeret beneficio. p.37. Huius mihi teſtes ſunt illi, in quos ea collata fuerunt, tum Athenienſes, tum Argivi, tum alii aliarum gentium.

XVI.

Quin et ſtudia literarum hac ratione plurimum promovebat, eorum qui literas tractabant curam ſuſcipiens, principesque poſcens ſtipendia, et ut cuique pro dignitate praemia decernerentur. Atque haec quidem non temere nec ad gratiam faciebat, ſed eos ipſos, quod erat ſibi magnopere curae, cogebat, ut in ſua quisque profeſſione diligentiſſime verſaretur, ipſe ſingula eorum perquirens et expendens. Erat enim omnium ſatis inſtructus iudex. Quod ſi quem negligentius ſuum ſtudium tractare comperiſſet, acerrime reprehendebat: ſic, ut etiam vehementiſſimus videretur, et ambitioſiſſimus, p.38. eo quod vellet ſimul et poſſet omnia recte diiudicare. Et erat ſane gloriae cupidus. Verum non erat id in eo, ut in plerisque, vitium, propterea quod ad bona tantum reſpiciebat atque virtutem. Ac fortaſſe ne fieret quidem in hominibus quidquam praeclarum absque hac animi concitatione. Sed et erat vehemens: ne id quidem negabo. Verum tamen erat ſimul etiam lenis, nam facillime placabatur, et vel momento ſuam

p.39. ram demonstrabat esse ceream. Eodem enim fere tempore et in reprehendendo, ut ita dicam, totus efferebatur, et ut illis ipsis benefaceret, eorumque nomine intercederet apud principes, animi quodam naturali coniunctione commovebatur et quasi societate doloris.

XVII.

Opportune quidem et hoc illius naturalis coniunctionis animi cum aliis peculiare exemplum in mentem mihi venit. Neque enim arbitror de quoquam hominum tale fuisse relatum. Nam cum esset inexpertus coniugii et liberorum (propterea quod nec desideraret, cum enim offerrentur complures nobilissimae et ditissimae, quas ducere potuisset, tamen ab his omnibus, ut dicebam, liber) tanta cura in familiares et omnes amicos eorumque uxores et liberos extitit, ac si communis
p.40. aliquis pater, illisque causa nascendi fuisset. Singularem enim cuiusque etiam vitae curam gerebat. Nam si quando necessariorum aliquis morbo detentus esset, primum quidem Deos enixe pro eo supplicabat, cum sacrificiis, tum etiam hymnis, deinde aegrotanti promptus aderat, convocabat medicos, urgebat, ut, si quid ab arte profici posset, quam citissime experirentur, ipse nonnunquam inter medicos singulare quippiam proferebat, et ita iam quidem multos ex magnis liberavit periculis. Quanta vero fuerit illius etiam erga servos, quibus plurimum usus erat, humanitas, qui vult, ex testamento beati viri potest intelligere. Ex omnibus familiaribus inprimis amabat Archiadam eiusque cognatos, eo vero
p.41. potissimum nomine, quod genus duceret a Plutarcho Philosopho, deinde propter Pythagoricam amicitiam, quam cum Archiada constituerat, quum illius et studiorum socius et praeceptor esset. Quod alterum genus amicitiae ex duobus his, quae superius paucis attigimus, firmissimum inter illos praestantissimumque fuisse videtur. Nihil enim volebat Archiadas, quod non vellet etiam Proclus, nec vicissim hic, quod non Archiadas.

XVIII.

Sed iam virtutis politicae generibus, quae ſunt veris inferiora, impoſito ſuo fine, inque amicitia terminatis, p.42. ad purificantes virtutes transeamus, diverſas a politicis. Quamvis illae quoque in eo verſentur, ut animum quodammodo purgent, et, quoad eius fieri poteſt, efficiant, ut quaſi ſolutus ac liber proſpiciat humanis rebus, habeatque cum Deo ſimilitudinem quandam, qui finis eſt optimus animi. Atqui non eodem modo omnes ſeparant, verum aliae magis, aliae minus. Quandoquidem et politicae ſunt quaedam purgationes, quae ſuos poſſeſſores, etiam dum hic manent, exornant, glorieſque efficiunt, regentes ac moderantes et iram, et cupiditatem, et omnes denique affectus, et falſas opiniones tol- p.43. lentes e medio: illae vero, quae ſunt his ſuperiores, purificantes, in univerſum ſeparant ab hac corporis maſſa vere plumbea et ab huius mundi rebus efficiunt facilem diſceſſum. Quibus etiam ipſis hic Philoſophus ſtuduit per omnem vitam, qua eſt in Philoſophia verſatus, cum et oratione doceret, qualesnam eſſent, quoque modo parentur homini, et ſuam ipſe maxime vitam ad eas inſtitueret, et ea ſubinde faceret, quibus animus ſeparatur, noctu et interdiu deprecationibus ac luſtrationibus, et aliis uſus purificationibus, tum ab Orpheo, tum a p.44. Chaldaeis inſtitutis, et impigre unoquoque menſe ad mare deſcenderet, eodem nonnunquam etiam bis aut ter. His autem exercebatur non tantum in vigore aetatis, ſed etiam ſub occaſum vitae, eamque perpetuo conſuetudinem, tamquam ſtatuta quaedam, obſervabat.

XIX.

Cibi vero potusque neceſſariis voluptatibus utebatur, tantum ut morbos evitaret, neque ab iis infeſtaretur; erat enim in his multo frugaliſſimus: inprimis ab animalibus abſtinentiam amabat. Quod ſi quando tempus accidiſſet, quo vehementius, ut ea comederet, invi-

p.45. taretur, tantum deguſtabat, et parce atque delibantis
more. Sacris autem in honorem matris Deum a Ro-
manis, vel etiam prius a Phrygibus celebratis ſe purifi-
cabat ſingulis menſibus, Aegyptiorum nefaſtos dies
diligentius obſervabat, quam illi ipſi, ac inſuper certis
diebus peculiariter ieiuniis vacabat propter aliquas appa-
ritiones. Menſis quoque ultimo die ieiunium ne pridie
quidem caenatus inſtituebat. Novilunia vero quam
ſplendide quamque ſancte celebraverit, et omnium fere
p.46. gentium inſigniora feſta ſecundum cuiusque patriae mo-
rem ſacrificiis rite peregerit, et ex his non, ut plerique,
otii ceperit occaſionem, aut intemperantiae, ſed pre-
cum aſſiduarum et hymnorum atque ſimilium, decla-
rant ipſius hymni, qui non tantum eorum, quos Graeci
venerantur, laudes continent, ſed etiam Marnam Ga-
p.47. zaeum celebrant, et Aeſculapium Leontuchum Aſcalo-
nitem, et Theandritem alium, quem Deum Arabes
magna veneratione proſequuntur, et Iſidem, quae colitur
Philis, ac denique alios omnes. Etenim hoc erat illi
valde familiare, ut ſemper diceret religioſiſſimus ille vir,
decere Philoſophum, non unius cuiusdam civitatis, ne-
que certarum tantum gentium inſtitutorum ac rituum
curam gerere, ſed eſſe in univerſum totius mundi ſacro-
p.48. rum antiſtitem. Sic itaque purus et ſanctus erat, quan-
tum ad temperantiam attinet.

XX.

Dolores autem declinabat. Quod ſi quando accidiſ-
ſent, leniter perferebat, eoque minuebat eos, quod non
id etiam, quod eſſet in ſe optimum, ſimul doloribus affi-
ceretur. Animi fortitudinem in his poſtremus morbus
p.49. ſatis oſtendit. Cum enim eo premeretur, torquereturque
graviſſimis cruciatibus, depellere tantos dolores conaba-
tur. Quamobrem ſaepe iubebat nos hymnos dicere, qui
cum dicebantur, omnino remiſſio doloris erat et ſedatio:
quodque magis mirum eſt, meminerat eorum quae au-
diebat, quamvis oblitus omnium pene rerum humana-

rum, resolutione corporis ingravescente. Nos enim cum dicere coepissemus, ille supplebat hymnos, et Orphei carmina complura, nam haec erant, quae praesentes recitabamus. Nec vero tantum in malis corporis perferendis tam constans erat, sed adhuc multo magis in his, quae extrinsecus infortunia contingebant, quaeque videbantur praeter expectationem evenire: ut etiam de singulis, quae accidissent, ea diceret, Haec talia sunt, p.50. Consueta sunt. Quae mihi videtur, aut tum potius videbatur memorabilis esse sententia, et huius Philosophi animi magnitudinis evidens argumentum. Iram, quantum posset, prohibebat, ut vel omnino non concitaretur, vel ratio saltem non consentiret, sed praeter voluntatem altera animae rationis expers facultas, modice tamen et leviter, commoveretur. Quod ad venerem attinet, ea secundum naturam utebatur, sed ita nimirum, ut non ultra phantasiam procederet, eamque levissimam.

XXI.

Ita ex omnibus partibus se ipsum colligens et ad p.51. sese recipiens anima beati viri, a corpore quodammodo discedebat, dum adhuc eo contineri videretur. In ea fuit enim prudentia, non ut civilis, quae versatur in iis bene administrandis, quae vel hoc, vel alio modo se habere possunt, sed ipsa per se sincera, in contemplando scilicet, seque in se ipsam convertendo, nec uspiam consentiendo corpori. Fuit in eo temperantia, quod mala non attingeret, et ne mediocriter quidem afficeretur, imo prorsus ab omnibus affectibus liber esset. Fuit denique fortitudo, quod non metuerit suum a corpore discessum. Ratio vero et mens cum in eo principatum obtinerent, facultates autem inferiores se non amplius opponerent iustitiae purificanti, vita illius omnis ornabatur.

XXII.

p.52. Hoc quoque virtutum genere absoluto feliciter et superato, veluti per gradum summum mysticumque progressus faciens ad virtutes maximas et consummatissimas ascendit, duce usus felicitate naturae et institutione ad scientiam comparata. Iam itaque purgatus defaecatusque et nativitatis suae victor, susque deque habitis vanis sapientiae thyrsigeris ac iactatoribus, ipse adyta eius feliciter penetravit, et contemplator factus est vere beatorum quae illic sunt spectaculorum. Non amplius prolixis dissertationibus aut demonstrationibus indigens
p.53. ad colligendam sibi illarum rerum scientiam, sed simplici contemplatione fruens mentisque actu spectans exemplar mentis divinae, assecutus virtutem, quam nemo proprie satis prudentiam dixerit, rectius sapientiam, aut si quod est nomen aliud magis venerabile. Ad cuius praescriptum opere ac re ipsa Philosophus omnem quidem Theologiam Graecorum Barbarorumque, et quae fabularum commentis adumbrata est, facile perspexit, et in usum eorum, qui volunt et possunt assequi, in clarissima luce posuit. Singula vero divinius interpretatus, ostendensque inter illa consensum, omnibus antiquiorum scriptis pervestigatis, quicquid in illis genuini saporis ge-
p.54. neralique consensu comprobatum offendit, non sine iudicio adscivit; si quid ventosum et vanum reperisset, ea omnino reiecit, utpote vitiosa. Quaeque recte positis adversa fronte occurrerent, haec diligenti instituto examine fortiter convellit, et in conventibus egregie simul et perspicue quaeque tractans, et in libris cuncta describens. Vir enim ad miraculum laboriosus uno saepe die quinas, interdum etiam plures lectiones absolvit, scripsit etiam plurima, ad septingentorum saepe versuum multitudinem. Ad alios praeterea Philosophos convenit, eorumque consuetudine usus est, et iterum vespertinos coetus cum illis celebravit, cessans a labore scribendi, et haec quidem universa executus est ita, ut

nec Deos de nocte quoque colere cessaret exsomnis, p.55.
solique orienti, culminanti et occidenti assidue supplicaret.

XXIII.

Plurium placitorum ipse primus auctor extitit, quae ante illum nemini in mentem venerant, tam in rebus naturalibus quam intelligibilibus ac divinioribus. Primus ille docuit, esse genus quoddam animarum pollentium facultate plures simul species contemplandi, quod medium nempe posuit non sine verisimilitudine inter mentem confertim atque uno veluti intutu omnia intelligentem, et animas versus unicam speciem tantum aciem dirigere valentes. Quod si quem iuvat scripta illius percurrere, longe plura dogmata illi peculiaria offendere licebit, quae ego quidem iam recensere prae- p.56.
termisi, ne singula persecutus nimis in longum producerem orationem. Qui vero illa quae dixi scripta evolvet, facile sentiet, etiam ea, quae superius de eo narravimus, verissima esse omnia, multo magis vero, si quis ipsum novit ac de facie vidit, audivitque interpretantem et vacantem praestantissimis dissertationibus, Platonicaque et Socratica dogmata annuis scholis persequentem. Neque divinae inspirationis expers fuisse videtur, sapientissimo enim ex ore verba protulit simillima candidissimae ac confertissimae nivi, ita ut splendore oculi fulgere viderentur, et reliquus eius vultus divina luce resplenderet. Hinc cum ei docenti aliquando et interpretanti supervenisset vir magni in rep. nominis Rufinus, veritatis p.57.
studiosus et alioqui dignus veneratione, caput Procli lumine circumfundi sensit, cumque Philosophus finem interpretationi imposuisset, Rufinus assurgens eum adoravit, divinaeque quam observaverat visionis testimonium iuratum ipsi perhibuit. Ab eodem Rufino plurimum auri ei tunc oblatum est, cum finito belli

periculo ex Afia reverſus fuiſſet. Verum Proclus hoc quoque munus ſprevit, neque ulla ratione voluit recipere.

XXIV.

Sed ut ad ea quae nobis initio propoſuimus revertamur, poſtquam de contemplatoria Philoſophi ſapientia, etſi parum pro dignitate, diſſeruimus, conſequens eſt,
p.58. ut iam quoque dicamus de iuſtitia, quae ad hoc virtutum genus pertinet. Neque enim haec ſimiliter, uti illae, de quibus antea diximus, in diſtributione aut proportione verſatur: removeri etiam aeque debet genus iuſtitiae erga ſe ipſam agentis, quo ad rationalem animam duntaxat omnia diriguntur. Solum enim illi, de qua iam agimus, proprium eſt ad mentem et Deum actiones ſingulas unice referre. Quod eximia prorſus ratione Philoſophus feciſſe intelligitur. Etenim vix a diurnis laboribus requieſcens ſomnoque corpus reficiens, ac forte ne tum quidem vacavit a meditando et contemplando. Certe ſomno quam maturrime veluti quodam animae torpore excuſſo, cum nondum ipſum vocaret precationum tempus, quod non magna pars noctis elapſa erat,
p.59. ſolus atque in lecto recumbens vel hymnos compoſuit, vel dogmata examinavit et rimatus eſt, quae ſurgens interdiu tradidit literis.

XXV.

Simili ratione temperantiam quoque hisce virtutibus affinem eſt conſectatus, quae conſiſtit in animae ad mentem converſione, aliis autem rebus quibuscunque nec tangi ſe nec moveri patitur. Denique perfecta quadam ratione adiunxit ſociam fortitudinem, ſumma ope adſpirans ad illam libertatem, quae ignorat omnes paſſiones, quamque obſervavit natura ineſſe ei quam contemplabatur menti divinae: atque adeo per omnia non

hominis quantumvis probi vitam degit, ad quam, ut
ait Plotinus, etiam virtutes politicae deducere poſſunt,
verum hac longe poſt ſe relicta, eam cum alia quadam p.60.
illaque longe perfectiore Deorum immortalium permu-
tare aggreſſus eſt: his enim, non hominibus virtute
praeditis, ſimilis evadere geſtiebat.

XXVI.

Iſtas porro virtutes iam ſibi familiares reddidit,
cum etiamnum frequentaret Philoſophum Syrianum,
commentariosque veterum evolveret atque perſequere-
tur. Orphicae vero et Chaldaicae theologiae exigua
quaedam elementa ac veluti ſemina bibit ex ore prae-
ceptoris, quia ipſi integrum haud fuit Orphei car-
mina magiſtrum interpretantem auſcultare. Syrianus
enim Proclo et Domnino, qui Syrus natione Philoſo-
phus ac Syriani itidem poſtea ſucceſſor fuit, alterutra p.61.
ſe horum, vel Orphica vel oracula, expoſiturum,
optione illis relicta, receperat. At enim hi duo minime
inter ſe in eligendo conſpirarunt: Domninus enim Or-
phei carmina ſibi, Proclus oracula exponi malebat,
quod tamen ipſum perfectum minime eſt, quia non diu
poſtea in vivis ſupereſſe deſiit magnus ille Syrianus.
Itaque primis, ut diximus, adminiculis ex praeceptoris
ore hauſtis, ad ſcriptos eiusdem in Orpheum commen-
tarios ſumma cum cura incubuit, Porphyriique ac
Iamblichi copioſis in oracula et ſimilia ſcripta Chal-
daeorum lucubrationibus, tum ipſis oraculis aſſidue in-
nutritus, quantum homini licet, profecit ad faſtigium p.62.
ſummarum virtutum, quas divinus ille Iamblichus
praeclare prorſus ac divine theurgicas ſolebat appellare.
Expoſitionibus itaque Philoſophorum, qui aetate eum
praeceſſerant, colligendis non ſine exquiſito iudicio inſu-
davit, tum alia doctrinae Chaldaicae capita et ſenten-
tias, ac praeſtantiſſimos quosque in divina oracula com-

mentarios in unum contraxit, quinquennio integro id opus abſolvens, de quo hoc etiam divinum ſomnium ſomniavit. Viſus ipſi eſt per quietem adeſſe magnus Plutarchus, affirmans, eum tot annos victurum, quot in
p.63. oracula tetrades ſive quaterniones compoſuiſſet. Horum ille poſtea numero inito, ſeptuaginta eſſe deprehendit. Quod vero divinum fuerit hocce ſomnium, facile oſtendit, in extremo vitae ipſius, rei eventus. Quinque enim et ſeptuaginta annos vivendo attigit, ut ſupra etiam diximus, quinque vero poſtremis non amplius viribus integris uſus eſt. Duriore ſiquidem illo ac vix tolerabili diaetae genere crebrisque lavationibus et tot inediis debilitatum corpus, optime alioqui a natura affectum, poſt ſeptuageſimum aetatis annum exactum languere coepit, ut in omnibus expediendis longe eſſet quam ante remiſſior. Orationi tamen et componendis hymnis neque ita comparatus vacare deſtitit; ſcripſit itidem nonnulla et cum amicis verſatus eſt, ſed in ſin-
p.64. gulis priſtinas vires deſideravit. Hinc ſomnii memor miratus eſt, et ſeptuaginta duntaxat annos vixiſſe ſe paſſim dixit. Tam infirmo autem corpore cum uteretur, alacriorem illum maxime ad interpretanda ſcripta reddidit Hegias quidam iuvenis, qui a teneris iam egregia avitarum omnis generis virtutum ſigna prae ſe ferebat, et ſane unus erat aureae illius a Solone catenae. Hic Proclo Platonicam aliasque theologias tradenti adhaeſit diligentiſſime: Proclus vero aetate iam provectus
p.65. ſcriptis ſuis cum adoleſcente communicatis non mediocriter laetatus eſt, poſtquam intellexit, eum in quovis genere doctrinae cubitales profectus facere. Atque haec de apparatu Philoſophi in Chaldaica oracula breviter ac ſtrictim dicta ſunto.

XXVII.

At ego, lectis quodam tempore apud ipſum verſibus Orphei, auditisque inter eius commentationes non modo iis, quae apud Iamblichum ac Syrianum occurrunt, ſed pluribus etiam aliis reconditam theologiam ſapientibus, Philoſophum rogavi, ut nec haec divina carmina inexplanata relinqueret. Tuli vero reſponſum, eundem ſaepius de ſcribendis in Orphica commentariis p.66. cogitantem graviter prohibitum fuiſſe non uno ſomnio. Viſus nempe illi adeſſe Syrianus, qui minis adhibitis a propoſito eum deterreret. Aliis igitur machinis illum aggreſſus oravi, ut ſaltim quae in magiſtri libris praecipue ei probarentur, adnotaret. Quod cum perſuaſus a me feciſſet doctor optimus et in fronte ſingulorum (Syriani) commentariorum nonnulla annotaſſet, hinc nata eſt nobis horum omnium collectio, atque adeo in Orpheum ſcholia et commentaria non parvae molis, quamquam in univerſam illam divinam Poeſin atque integras Rhapſodias Orphicas idem praeſtare Proclo non fuit integrum.

XXVIII.

Quandoquidem vero, ceu dictum eſt, incredibile p.67. harum rerum ſtudium maiorem illi perfectioremque virtutis theurgicae gradum conciliaverat, hinc non amplius in contemplatoria ſubſtitit, neque alterutro genere duplicium in divinis proprietatum contentus, mentem duntaxat et cogitationem in praeſtantiora exeruit, ſed et alterum genus iam curavit diviniore quidem illa nec civili amplius, de qua ſupra actum fuit, ratione. Chaldaeorum enim coetibus ac colloquiis, divinisque et ſermone melioribus circumrotationibus uſus eſt, quibus perceptis ſignificationes illorum ac reliquum p.68. uſum perdidicit ex Aſclepigenia, Plutarchi filia. Illa enim ſola tum ſervabat a Neſtorio usque per patrem tra-

ditam ſibi magnorum Orgiorum univerſaeque diſcipli-nae theurgicae notitiam. Antea quoque Philoſophus Chaldaicis luſtrationibus rite atque ordine purgatus lucidis Hecates phaſmatis ipſe epoptes interfuit, cuius rei in commentario quodam ſuo ipſe alicubi facit mentionem. Sed et iynge quadam ſive ſphaerula Hecatica opportune motitata imbres deduxit, et Atticam infau-
p.69. ſto aeſtu liberavit. Terrae quoque motus poſitis faſcinis inhibuit, et tripodis fatidicae exprimentum virtutis cepit, et de ſua ipſiusmet ſorte verſus fudit. Annum agens quadrageſimum hos ſibi verſiculos dicere per quietem viſus fuit:

Immortalis ibi eſt, qualis ſuper aethera, ſplendor,
De fonte exiliens divini luminis igneo.

Secundum autem a quadrageſimo annum auſpicatus, hosce viſus ſibi eſt verſus alta voce pronunciare:

p.70. *Ecce anima flammas divini exaeſtuat ignis,*
Ac mentem pandens ad lucida ſidera fertur
Ignea et ipſa, tenere fremens coeleſtia Tempe.

Praeterea ad catenam Mercurialem pertinere ſe viſo perſpicuo intellexit: et Nicomachi Pythagorei animam ipſi contigiſſe, ſomnium aliquando fecit fidem.

XXIX.

p.71. Quod ſi mihi prolixo eſſe placeret, plurimas beatiſſimi illius viri operationes theurgicas referre poſſem, ex quarum infinito numero unam duntaxat hoc loco memorabo, ſane miram auditu. Aſclepigenia, Archiadis et Plutarchae filia, Theagenis vero, cui nos plura beneficia in acceptis referimus, uxor, cum etiamnum puella eſſet atque in parentum familia aleretur, in morbum graviſſimum et a medicis incurabilem incidit. Archiades, qui in hac ſola ſpem generis ſui habebat repoſitam, aegerrimo animo ferre, lugere, ut par erat. Medicis vero deſperantibus, quod in rebus maximi mo-

menti facere consueverat, ad supremam ancoram confugere, hoc est, Proclum Philosophum velut optimum p.72.
servatorem adire eique assidue instare, ut pro filia sine cunctatione precibus suis apud Deum intercederet. Hic itaque, assumto secum Pericle Lydio, viro non minus dignissimo Philosophi nomine, Aesculapii templum petiit pro aegrotae salute ibi Deum oraturus. Hoc enim numine tunc temporis civitas feliciter fruebatur, et Dei Servatoris templo adhuc integro minimeque vastato gaudebat. Simulac igitur Proclus antiquo ritu p.73.
oraret, magnam puella mutationem morbique sui levamentum extemplo sensit, nullo quippe negotio illam Aesculapius sanitati restituit utpote Deus. Sacris finitis, ad Asclepigeniam Proclus convenit, morbique malis, quae eam ante vexaverant, liberatam ac sanitate iam utentem deprehendit. Caeterum universum hoc negotium a Proclo peractum est clam plerisque aliis, atque ita ut perscrutari conantibus nullum rei indicium praeberet. Ad quod ipsum aedibus, quas inhabitabat, ma- p.74.
xime commodis utebatur. Nam praeter alias fortunas domus quoque illi fuit aptissima, quam pater eius sive praeceptor Syrianus, et avus (ita enim ipse vocare eum non dubitabat) Plutarchus quondam inhabitaverat, vicinam Aesculapii fano, a Sophocle celebratissimo, et aedi Liberi, quae est prope theatrum, prospicientemque versus arcem summam Minervae aut saltim ab illa p.75.
conspiciendam.

XXX.

Quantum vero ab ipsa praeside sapientiae Dea Minerva adamatus fuerit Proclus, abunde docet genus vitae philosophicum, quod ipsa suadente delegit, idque tanto cum successu, ut hactenus ostendimus. Sed et ipsa hoc manifesto demonstravit, cum imago eius in Parthenone sive templo eo usque dedicata ab iis, qui

ſanctiſſima quaevis atque immota loco movere non du-
p.76. bitant, tolleretur. Viſa enim Philoſopho per ſomnium adeſſe mulier honeſta forma, quae moneret aedes quam citiſſime inſtruere; *Dominae ſiquidem Minervae,* inquit, *apud te commorari placet.* Quam porro gratus ac familiaris Aeſculapio fuerit, praeter ea, quae paulo ante narravimus, nobis perſuaſit, quod in ſupremo morbo ſuo eiusdem Dei ſenſit praeſentiam. Medius enim inter ſomnum ac vigilias conſtitutus vidit draconem capiti ſuo obrepentem, ex quo morbus ipſi remiſſionis initium fecit, atque ita ex hac viſione allatum eſt quoddam aegritudini illius lenimentum, adeo ut ſanitati integrae reſtitutum fuiſſe credibile ſit, niſi deſiderium, quo ducebatur, atque exſpectatio ingens mortis hoc prohibuiſſet, vel ipſe corpus ſuum diligentius curare non ſusque deque habuiſſet.

XXXI.

p.77. Sed et haec quoque digna quae memorentur retulit, non quidem ſine lacrymis prae condolentia. Veritus enim fuerat aucta aetate, ne arthritis patri infeſta, qui morbus frequenter amat ſoletque in liberos a parentibus derivari, ſibi quoque moleſtiam crearet. Neque hoc, ut videtur, citra cauſam extimuit. Iam enim antea, id quod prius narrandum a nobis erat, doloribus eiusmodi uſtulatus eſt, cum aliud quoddam mirum ipſi accidit. Ex praeſcripto cuiusdam, quem conſuluerat, pedi laboranti impoſuit emplaſtrum, quod, dum in lecto
p.78. iacet, avis inopina advolans eripuit. Fuit certe hoc omen Proclo divinum ac vere ſalutiferum, quod etiam in futurum illi, ut bono animo eſſet, ſuadere poterat. Verum hic, ut iam dixi, nihilo ſecius timore morbi angebatur. Supplicavit igitur Deo hoc nomine, oravitque eum, ut evidentius ab illo doceretur: quo facto cum obdormiſſet, vidit (audax quidem eſt tale aliquid vel

mente concipere, audendum tamen neque extimescendum, quo veritas in lucem proferatur) Epidaurium ad se accedentem, accuratiusque contemplantem ipsius crura, nec prae humanissimo amore dedignantem genua p.79. osculo contingere. Quo viso Proclus per omnem vitam deinde bono animo fuit et ad extremam senectutem nullis amplius eiusmodi doloribus vexatus est.

XXXII.

Deus insuper, qui ab Adrottenis colitur, non minus perspicue demonstravit, quam familiariter coleretur ab illo viro Diis carissimo: ipsi enim templum frequentanti non semel benevole se videndum praebuit. Cumque dubius haereret et scire vellet, quis Deus vel quinam isto in loco degerent colerenturque Dii, quia non eadem sententia incolarum ea de re obtinet, aliis opinantibus, Aesculapii ibi templum esse, ac de hoc per varia signa persuasis: nam certe et voces in illo loco exaudiri dicuntur et mensa Deo consecrata est, et ora- p.80. cula de sanitate recuperanda redduntur passim, et ex gravissimis vitae periculis miraculo liberantur accedentes: aliis contra existimantibus, Dioscuros illo in loco versari, quia fuerant, qui in via quae Adrotta versus tendit binos iuvenes videre sibi visi erant forma pulcherrimos et in equis celerrime vectos, dicentes se ad templum properare; hos ora quidem sive vultus referre hominum, statim autem fidem factam esse, quod divinior praesentia fuerit; cum enim ad templum iam homines accessissent, iisdem nihil tale sciscitantibus et circa sacra occupatis iuvenes iam memoratos apparuisse, sed mox iterum visui eorundem se subtraxisse: circa haec itaque cum dubius, ut dictum est, haereret Philoso- p.81. phus, neque narratis fidem negaret, rogassetque Deos ipsius loci indigetes, ut se ipsos, quinam essent, manifestare dignarentur, visus ei est per somnium Deus adesse

ac perſpicue haec ad ipſum profari: *Quid vero? Non-*
p.82. *ne inaudiiſti de Iamblicho docente, qui duo iſti eſſent, Machaonemque ac Podalirium celebrante?* Tanta inſuper beatum noſtrum benevolentia dignatus eſt Deus, ut, veluti qui in theatris laudes aliorum decantant, ſic et ipſe ſe ſtiterit, voceque clara et habitu compoſito, protenſa dextra (quidni vero ipſa verba numinis referre iuvat?) exclamare non dubitaverit: *Proclus decus civitatis.* Quodnam vero poteſt eſſe aliud maius teſti-
p.83. monium de beatiſſimi huius viri amicitia cum Deo? At ille quidem propter inſignem ſympathiam, qua Diis coniungebatur, nunquam lacrymas potuit continere, cum huius apud nos rei mentionem fecit, divinumque de ſe encomium commemoravit.

XXXIII.

Quod ſi velim ſingula ſimiliter proſequi et referre de familiaritate eiusdem cum Pane Mercurii F., de frequentibus benevolentiae documentis ac multiplici ope, quam numen iſtud Proclo Athenis ferre dignatum eſt, praeterea de felicitatis genere prorſus ſingulari, quod a matre Deum ipſi obtigit, et in quo potiſſimum trium-
p.84. phare ac gaudere ſolebat, forte lectoribus multa temere dicere, aliis incredibilia proferre videbor. Multa enim et magna fuerunt quotidie Deae in ipſum bene facta et dicta, quae cum innumera ſint et inaudita, nec ipſe accurata memoria in praeſenti teneo. Quod ſi quis deſiderat etiam in his qualis fuerit cognoſcere, eius librum de matre Deum evolvat oportet, ex quo intelliget, Philoſophum non absque divina ope omnem Deae illius theologiam in lucem protraxiſſe, et praeterea, quaecunque cum de eadem tum de Atti in fabulis aguntur dicunturve, philoſophico more explicaſſe, ut ceſſent de-
p.85. nique poſthac aures turbari perceptis lamentationibus caeterisque quibus illa perſonant plenis myſterii.

XXXIV.

Poſtquam igitur virtutem Procli etiam theurgicam eiusque actiones ac quae feliciter illi circa eandem evenerunt percurrimus, oſtendimusque, eum quovis genere virtutum non minorem extitiſſe, qualem certe virum per longiſſima tempora non conſpexere mortales, ſupereſt, ut finem orationi de illo noſtrae imponamus. Fuit enim iam tum nobis non principium ſermonis duntaxat, neque, quod eſt in proverbio, totius dimidium, ſed ipſe totus integer. A Philoſophi enim felicitate facto initio, per eandem progreſſa oratio noſtra ad illam nunc iterum redit, poſtquam expoſuimus quae viro egregio a Diis providentiaque conceſſa fuere bona, auditas prompte preces, et viſas ſpecies Deorum, curationes quoque, et quam praeterea illi opem ſollicitudinemque Dii teſtatam fecerunt, perſecuti. Ea quoque, quae bono fato auſpicataque fortuna ipſi obtigere, explicuimus, patriam, parentes, bonum habitum corporis, praeceptores, amicos, bonaque reliqua ſive facultates. Quae ſingula cum longe, quam in aliis hominibus, maiora ac ſplendidiora in illo fuiſſe oſtenſa a nobis ſunt, tum illa quoque diligenter enumerata, quae non poſſent pro extrinſecus adſcitis lenociniis haberi, ſed ab ſua ipſius voluntate dependerent, qualia ſunt animi eius ſecundum virtutem univerſam recte ac praeclare geſta. Atque ita ſummatim demonſtravimus, mentem eius ad virtutis perfectiſſimae faſtigium opere ipſo perveniſſe, bonis omnis generis divinis humaniſque in vita perfecta feliciſſime cinctam ac ſtipatam.

p.86. p.87.

XXXV.

Ut vero elegantiorum literarum ſtudioſi etiam ex aſtrorum ſitu, ſub quo natus eſt, coniicere queant, ſortem vitae, quae ipſi obtigit, minime inter poſtremas neque e mediocribus, ſed vero ex praecipuis ac feliciſſimis exti-

tiſſe, ſchema genituræ ipſius hoc loco exponere volui. Fuit igitur

☉	16°	-	26′	♈
☾	17	-	29	♊
♄	24	-	23	♉
♃	24	-	41	♉
♂	29	-	50	♐
♀	23			♓
☿	4	-	42	♒

p.88. Horoſcopus	8°	-	19′	♈
Medium coeli	4	-	42	♑
☊ ſive caput draconis	24	-	33	♏
Novilunium antegreſſum nativitatem	8	-	51	♒

XXXVI.

Diſceſſit Proclus ex hac vita anno poſt Iuliani imperium centeſimo vigeſimo quarto, Archonte Athenis Nicagora iuniore, Munychionis Attici ſive Romanorum Aprilis die ſeptimo decimo. Corpus exſangue ritu patrio Athenienſium curatum eſt, ceu ipſe, cum adhuc ſuperſtes foret, praeceperat. Quod ſi cuiquam, huic certe viro beatiſſimo aderat quoque notitia et cura diligens officiorum, quae defunctis debentur. Neque enim ullum locum conſuetae eorum religionis praetermiſit, ſed quo-
p.89. tannis per certos dies inviſit ad Atticorum Heroum, tum Philoſophorum quoque ſepulchra, aliorum praeterea amicorum ipſius ac familiarium Manibus, non per alium, ſed ipſe iuſta fecit. Exhibitoque ita ſingulis conveniente cultu ac honore, in Academiam progreſſus ſingillatim ibi in loco quodam placavit Manes maiorum ſuorum cognatorumque, mox in altera parte eiusdem Academiae communiter univerſis animabus omnium ſupplicavit Philoſophorum. Quibus religionibus defunctus vir praeſtantiſſimus tertio loco ad hoc delecto univerſis animabus hominum defunctorum ſacra fecit.

Procli igitur cadaver ex ipfius praefcripto, ceu diximus, compofitum, efferentibus amicis, tumulatum eft in orientali parte fuburbiorum prope Lycabettum, ubi et Syriani, praeceptoris eius, corpus requiefcit, qui ipfe hoc, p.90.
cum adhuc in vivis effet, noftrum rogaverat, et fepulchri loculum duplicem ideo fieri curaverat. Cum porro confuleretur vir fanctiffimus, quid in funere fuo factum vellet, ne quicquam effet indecens aut parum decorum, tibias, quas fomnium minatum ipfi erat, nec p.91.
quicquam praeterea defideravit. Infcriptum eft fepulchro epigramma, quatuor conftans verfibus, quod ipfe fibi compofuit in hanc fententiam:

Proclus ego heic Lycius iaceo, tuus, optime, alumnus
Succefforque tuus qui, Syriane, fui.
Condita communi hoc tumulo funt corpora noftra.
Sic et utramque animam coelica templa tenent.

XXXVII.

Nec prognoftica defuere anno, qui eius obitum anteceffit, veluti defectus folis tantus, ut interdiu nox intendi videretur. Tenebrae enim ingruebant graviffi- p.92.
mae, ut aftra etiam in coelo apparerent. Accidit hoc, cum fol verfaretur in capricorno, in cardine orientali. Praeterea aliam quoque eclipfin folis adnotarunt fcriptores Ephemeridum futuram anno proximo exacto. Dicuntur autem labores eiusmodi coeleftium corporum obfervati portendere ea, quae in terris contingunt: nobis certe privationem et quafi defectionem eximii luminis Philofophiae perfpicue admodum eclipfis fignificavit.

XXXVIII.

Atque haec de Philofopho hactenus a me narrata p.93.
fufficiant. Iam aliis, qui id laboris in fe fuscipere voluerint, integrum erit etiam de difcipulis eius atque amicis vera literis tradere. Plurimos enim undique

adventantes ipſum frequentaſſe conſtat, alios duntaxat auditores, alios etiam ſectatores aſſiduos ipſius doctrinae, ac propter Philoſophiam illi familiares. Scripta quoque Procli ſingillatim recenſeri optem ab alio, qui me ſit laborioſior. Nam haec tantum tradidi, propriae conſcientiae ut ſatisfacerem, teſtarerque, divinam me Procli animam bonumque illius genium ſancte colere. De ſcriptis igitur Philoſophi nihil addo, niſi quod reli-
p.94. quis univerſis ſemper praelatos audivi commentarios in Timaeum. Vehementer etiam probati ſunt compoſiti ab ipſo in Theaetetum commentarii. Idem frequenter dicere ſolitus eſt, per ſe ſi ſtaret, ſe ex omnibus ſcriptis veterum ſola ſervaturum oracula ac Timaeum. *Caetera*, inquit, *abolerem univerſa*, *aetatique praeſenti ſubtraherem*, *quia multos contingit offendi*, *cum temere nec probe inſtituti ad ea legenda accedunt.*

NOTAE IN MARINVM.

P. 1. edit. Fabric. *ΠΕΡῚ ΕΥ̓ΔΑΙΜΟΝΊΑΣ*] Codex Taurinensis π. τῆς E.

P. 1. τὴν παρασκευὴν καὶ] Haec verba, quae invenerat in suo codice Latinus Interpres, sed quae absunt ab editionibus, restitui e codicibus Coisliniano, Mediceo, Guelferbytano, Taurinensi, et e Dorvilliano ad Charit. p. 602.

P. 1. οὐδένειαν, καλῶς ἂν ἔχειν ἔδοξέ μοι ἡσυχίαν ἄγειν] Taurin. οὐδὲν εἶ, κ. ἂν ἔδοξέ μοι ἄγειν.

P. 1. ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἅλλεσθαι] „Proclus libro quin„to [immo *tertio*] capite trigesimo, de Pentathlo scribens „ait: initium unde saltus fit dicitur βατὴρ, finis autem τὰ „ἐσκαμμένα: ὅθεν ἐπὶ τῶν τὸν ὅρον ὑπερπηδώντων οἱ παροι„μιαζόμενοι λέγουσι πηδᾷν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα. Multa de „hoc proverbio sunt apud Suidam annotata.“ INTERPRES LATINVS. — „Meminit huius proverbii praeter „Platonem in Cratylo [c. 64. ubi Heindorfius.], Pollucem „[III. c. 30. §. 6.], Zenobium [Cent. VI. 23.], Suidam „[in ὑπὲρ τὰ ἐσκ. ubi Kusterus.] et Apostolium [Cent. XIX. „92. p. 249.], Hieronymus adversus errores Ioh. Hieroso„lymitani: *cum ergo ista quaerantur, cur tu omissis super „quibus pugna est, de scammate et loco certaminis egrede„ris, in peregrinis et longe alienis disputationibus immora„ris?*“ FABRICIVS. — Eumathius Hysm. IV. p. 133. ἂν δ' ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷ: ubi Gaulminus. Adde Erasmum Ad. II. 1. 93; Ferrerium prov. 41., et Bastium ep. crit. p. 243. nova promentem.

P. 1. ἀναῤῥιπτεῖν κίνδυνον] Coislinianus, Taurinensis et Guelferbytanus ἀναῤῥιπτεῖν, quod praetuli edito ἀναῤῥίπτειν. Suidas habet ἀναῤῥιπτεῖν, sicque semper Thucydides. Caeterum res levissima est, poteramque servare ἀναῤῥίπτειν, ni aliter suasissent optimi codices. Plutarchus Nic. c. 11. τὸν περὶ ὀστράκου κίνδυνον ἀνέῤῥιψε. Agathias H. I. p. 17 D. ἀναῤῥίψοντες κίνδυνον. De locutione vide viros doctos ad Ellipses Graecas p. 238. editionis illius luculentissimae, quam curavit et egregie ornavit Schaeferus, vir praestantissimus. Cf. Abresch. ad Aeschyl. t. 1. p. 156. Ammianus Marc. XXVI. 6. p. 459.

„vel atrocem mortem clementiorem ratus malis quibus affli-„ctabatur, *aleam periculorum omnium iecit* abrupte.“

P. 1. παραμετρῶν] Taurin. περιμετρῶν.

P. 1. διὰ ταύρων] In Taur. nota marginalis: ποικιλότης τῶν πάλαι θυσιῶν.

P. 2. ἐν μέτρῳ] CMGT μέτρῳ, quod recepi pro μέτροις. Iidem mox ἄνευ μέτρου pro ἄν. μέτρων dederunt, ubi etiam δὲ omittunt M et G. Superſunt Ariſtidis hymni τῶν ἄνευ μέτρου exemplum. Ipſe initio hymni in Iovem: ὑπισχνούμενος ὕμνον ἐρεῖν Διὸς, καὶ ταῦτα ἄνευ μέτρου.

P. 2. πόπανον δὲ μόνον, καὶ χόνδρον, εἰ τύχοι, λιβανωτοῦ] T χόνδρονοι τύχοι. — „Tibullus [IV. 1. 14. et ibi Hey-„nius.]:

„*Parvaque Coeleſtes pacavit mica, nec illis*
„*ſemper inaurato taurus cadit hoſtia cornu.*“

FABRIC. — Ad Tibullum et ad Noſtrum facit Alciphron III. 35. ὁ πένης πόπανον, ὁ δὲ ἔτι πενέστερος λιβανωτοῦ χόνδρους εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, ταῦρον δὲ οὐδείς: ubi Berglerus. Menander Athenaei IV. 27. p. 73.

ὁ λιβανωτὸς εὐσεβὲς
καὶ τὸ πόπανον· τοῦτ' ἔλαβεν ὁ Θεὸς ἐπὶ τὸ πῦρ
ἅπαν ἐπιτεθέν.

Iamblichus V. P. 11. p. 40. πρὸς τοὺς βωμοὺς προσενεγκεῖν, οἷον πόπανα καὶ ψαιστὰ, καὶ κηρία, καὶ λιβανωτόν. Quid ſit πόπανον, tradit Schol. Platon. p. 162. Eunapius p. 51. χόνδρον καθαγίσας λιβανωτοῦ. Lucianus Cron. 16. οἱ δὲ λιβανωτοῦ χόνδρους πεμπόντων. Auctor Fabulae Aeſopicae ex Editione Furiae, Viri doctiſſimi, 1. p. 177. χόνδρον λιβανωτοῦ δοῦσα αὐτῷ. Socrates Stobaei: τὸν λιβανωτὸν τοῖς θεοῖς, τὸν δὲ ἔπαινον τοῖς ἀγαθοῖς ἀπονέμειν δεῖ. Schowius p. 9. ſcripſit τὸ λιβ. citra neceſſitatem. Conferetur apte narratio Sopatri in Prolegomenis ad Ariſtidem: λέγεται ὅτι εἰσελθόντος εἰς Δελφοὺς εὐτελοῦς τινὸς καὶ λαβόντος χρησμὸν, Νέρων οὐκ ἔλαβε, ζητῶν ὁ αὐτὸς πυθέσθαι περί τινος· εἶτα ἤρετο ἀνθ' ὅτου; ἡ δὲ Πυθία ἀπεκρίθη, ἔα δέ μοι χθιζὸς λίβανος κλυτοῦ Ἑρμηνῆος. Τοῦτο δὲ ἐσήμαινεν ὅτι, πλείων μοι ἀρέσκει ὁ Ἑρμηνεὺς θύων εὐτελές τι, ὢν εὐσεβὴς, ἢ Νέρων πολλὰ θύσας. Emendabo:

Εὔαδέ μοι χθιζὸς —

Et mox πλεῖον.

P. 2. εὐηκοΐας ἀπολαύουσιν] Ny ἐφελκυστικὸν addidi ex M et G. Supra G παρασκευάζουσιν, quod ſecure potui negligere. De talibus non ubique monebo. — Eunapius p. 12. εὐηκοΐας ἔτυχε θεῶν. Noſter infra c. 34. p. 86. Proclu

in Cratyl. c. 122. Isis *Εὐάκοος* dicitur in Inscriptione Mytilenensi, quam Villoisonus descripsit:

ΟΚΤΑΥΙΑ ΜΑΡΚΟΥ
ΘΥΓΑΤΗΡ
ΕΙΣΙΔΙ ΠΕΛΑΓΙΑ
ΕΥΑΚΟΩ

Vide virum doctissimum in *Memoriis Academ. Inscription.* t. 47. p. 306.

P. 2. *δεδιὼς κατ' Ἴβυκον μή τι*] CL et G δεδειώς. T δεδεικώς. Scholiastes ineditus Philostrati Icon. I. 2. *ἰστέον ὅτι πᾶς παρακείμενος διὰ τοῦ κ ἔχων τὴν λήγουσαν καὶ μακρᾷ παραληγόμενος, εἰ ἀποβολῇ τοῦ κ ποιήσεται, συστέλλει τὴν παραλήγουσαν, οἷον· ἑστηκὼς, ἑσταὼς, βεβηκὼς, βεβαὼς, δεδοικὼς, δεδιώς.* — Codices *μή τι,* quod scripsi pro *μή τοι* Fabricianae unius; nam *μή τι* in caeteris, ut apud Platonem Synesiumque mox citandos. Damascius Suidae in *μή τοι* hoc Ibyci loco utens scripsit quidem *μή τοι,* sed est emendandus ex vocibus *ἀμπλάκημα* et *Ἰβύκειον,* ubi rectius *μή τι.* — „Plato in Phaedro [p. 242 C.] *ἐδυσωπούμην „κατ' Ἴβυκον, μή τοι* [immo *μή τι,* quod editur.] *παρὰ „θεοῖς ἀμπλακὼν, τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω.* Meminit et Plutarchus VIIII Sympos. [p. 748 C.], Suidas in „*μή τοι.*" FABRIC. — „Sensus videtur esse obscurior, „sic autem intelligendus. Ibycus metuebat, ne, dum captaret gloriam vulgi, Deos offenderet: Marinus autem veretur, ne, non Deos quidem, sed virum sapientem offendat, „dum studet suae laudi apud homines. Ibyci poetae Lyrici „mentio fit in' proverbio, *Ibyci grues* [apud Suidam in „*Ἴβυκος.* Conf. G. Canter. N. L. I. 12. Iacobsium ad Antip. Sid. Ep. 78.]." INTERPR. LAT. — Qui legerit Ruhnkenium ad Tim. p. 90. nihil desiderabit de hac Ibyci celeberrima sententia. Synesius, inter alios a viro doctissimo indicatos auctores, ep. 105. p. 247 A. *οὐ γὰρ νεώτερόν ἐστι τὸ δέος, ἀλλὰ καὶ λίαν ἀρχαῖον, τὸ μή τι περὶ θεὸν ἀμπλακὼν, τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἐφεύρω.* Codices duo habent *παρὰ θεὸν,* unde reposuerim *παρὰ θεῷ.* Damascius quidem in *τῷ* Suidae *Ἰβύκειον* habet *περὶ θεοὺς,* quod probat Kusterus, sed utique praeferenda lectio *παρὰ θεοῖς,* quae invenitur in vocibus *ἀμπλάκημα* et *μή τοι,* nec non apud Platonem Nostrumque. Synesii scholiastes: *Ἴβυκος ὁ λυρικὸς ποιητὴς τοῦτό φησιν.*

P. 2. (*δέδοικα γὰρ μὴ οὐδὲ ὅσιον ᾖ — φθέγγεσθαι —*)] T *φέγγεσθαι.* — Parenthesi locum intricatum iuvare mihi visus sum. Agathias praef. Hist. p. 4 C. *δεδιέναι μοί πως*

ἐπῆλθε, μή τι ἄρα οὐχ ὅσιον εἴη ἔργα οὕτω μέγιστα — καταλιπεῖν ἄμνηστα.

P. 3. δι' ἀργίαν δέ τινα τῆς διανοίας] CT fine τινα. Infra cap. 24. fomnum vocat ἀργίαν τινὰ τῆς ψυχῆς.

P. 3. μυρίων ὅσων] Infra c. 26. p. 61. ὑπομνήμασι μυρίοις ὅσοις. Confer Schaeferum ad Dionyf. p. 184.

P. 3. ἱστορημένων] Haec eft fcriptura Codicum, et Editionum omnium, praeter Fabricianam, in qua ἱστορουμένων. Infra c. 17. 32. idem tempus a Fabricio male mutatum revocavi.

P. 3. Ἄρξομαι] LG in margine ἀρίστη ἡ τοῦ ὅλου λόγου οἰκονομία. C ἀρίστη τ. ὅ. λ. ἡ οἰκον.

P. 3. κρηπῖδα] Parifinus Codex κρηπίδα, ut Xylander et Lugdunenfis: fed Fabriciana, Portiana, CT κρηπῖδα, quod rectius effe videtur. Fragmentum lexici ab Hermanno editi, et cuius auctor forte eft Nicephorus Gregoras (vide Baftium in Schoellii *Repertorio* p. 414.), p. 325. οἱ Ἀττικοὶ βραχύνουσι τοῦ κ α ρ ὶ ς τὴν λήγουσαν, ἕτεροι δὲ ἐκτείνοντες την παραλήγουσαν, ἐκτείνουσι καὶ τὴν λήγουσαν· ὁμοίως τὸ ψηφὶς, κρηπὶς, τευθίς. Herodianus de Profodia (confer Baftium ibidem p. 415.) ab Hermanno quoque editus p. 447. ἐκτείνεται δὲ τὸ ι καὶ μάλιστα ἐπὶ δισυλλάβων, εἰ ἡ πρὸ τέλους μακρὰ ὑπῆρχεν, ἤ τοι φύσει ἢ θέσει· κηκὶς, κηλὶς, κτλ. Confer Schaeferum ad Longum p. 347. et Wernsdorf. ad Himer. p. 184.

P. 3. κρηπῖδα — θήσομαι] Euripides Herc. Fur. 1261.

Ὅταν δὲ κρηπὶς μὴ καταβληθῇ γένους
Ὀρθῶς.

Maximus Tyr. III. 2. ὥσπερ κρηπὶς τῇ σωτηρίᾳ τοῦ βίου ὑποβέβληται.

P. 4. τεθρυλλημένων] CG τεθρυλημ.

P. 4. τὴν τῶν σοφῶν εὐδαιμονίαν] „Intelligit animi bo„na." INT. LATIN.

P. 4. πρὸς εὐζωΐαν] „Graece dicit εὐζωΐαν, quam ad „corporis felicitatem refero, quae confiftit in fanitate, for„ma, robore. Nam ζωὴ, tefte Ammonio [in βιοῦν p. 30.], „de ftirpibus etiam et brutis dicitur. Ita ut in homine fit „haec vita animae et corpori communis." INT. LAT.

P. 4. εὐπαρεσκευάστο] T παρεσκευάστο. G εὖ παρ. quod praeferendum. — Mox pro εἴπερ τῳ, editiones εἴπερ τῷ, excepta Xylandriana.

P. 4. Πρῶτον δὴ οὖν] Hic cum Lugdunenfi pofui capitis tertii diftinctionem, quam Fabricius fecerat inferius ad αἵ

τινες ἐκ γενετῆς, male; nam *αἵ τινες* cohaerent cum *φυσικώτεραι*.

P. 4. *κατὰ γένη διελόμενοι*] „De his virtutum divisioni„bus dictum in prolegom. [§. 3.]" FABR. Confer Olearium ad Philostr. p. 243. et Wyttenbachium ad Platon. Phaedon. p. 216. 172.

P. 4. *ἠθικάς*] Plutarchus de Educatione cap. 4. *τὸ ἦθός ἐστι πολυχρόνιον, καὶ τὰς ἠθικὰς ἀρετὰς ἐθικὰς ἄν τις λέγῃ, οὐκ ἄν τι πλημμελεῖν δόξειεν.* Xylander coniecit *ἦθος ἔθος ἐστὶ πολυχρ.* quod et Heusingero placuit Wolfioque. Equidem fateor, verisimillimam esse hanc coniecturam, et timidus propono meam, *ἦθός ἐστί τι πολυχρόνιον*.

P. 4. *καθαρτικάς*] „De his vide Porphyrium apud Sto„baeum [p. 47. Schow.] in sermone de virtute." INT. LATIN.

P. 4. *οὕτω δὴ καλουμένας θεουργικάς*] De hoc *τοῦ οὕτω* pleonastico usu cf. quae animadverterunt egregii viri, Bastius Ep. crit. p. 37. et Schaeferus Append. ad eandem Epist. p. 7. et in Melet. I. p. 14. 81.

P. 5. *συγγενεῖς ἦσαν*] Sic Codices omnes et Editiones ante Fabricium, qui, nescio cur et unde, scripsit *συνῆσαν*. Infra c. 3. *συγγενῶς εἶχε πρὸς τὰ ἀμείνω*. c. 7. *τὸ θεοφιλὲς συγγενὲς πολὺ ἔχων ἐδείχθη*.

P. 5. *ὀστρεώδει*] „Est periphrasis humani corporis. Con„similis locutio reperitur apud Platonem in Phaedro [p. „250 G.] *καθαροὶ καὶ ἀσήμαντοι τούτου, ὃ νῦν σῶμα περι„φέροντες ὀνομάζομεν ὀστρέου τρόπον δεδεσμευμένοι.*" INT. LAT. — „Corpus *ὄστρεον* Platoni in Phaedro, Arriano „in Epicteteis [IV. 7. 5.], etc." FABR. Themistius or. XXI. p. 261 B. *πᾶσα γὰρ ἡ τοιαύτη ἀνανδρία σμικρᾶς τε καὶ ἀνελευθέρου ψυχῆς καὶ σφόδρα τὸ ὄστρεον τοῦτο τιμώσης.* Codex Valesianus *ὄστριον*, quod est magis atticum, si tamen scribas *ὄστρειον* per diphthongum. Vide Notas ad Moerin p. 285. et Schweighäuserum ad Ath. III. 44. Proclus in Cratyl. c. 60. dixit *ὀστρεΐνον σῶμα*. Cf. Abresch. ad Aeschyl. t. 1. p. 526. Admetus Epigr.

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον· βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός.

ubi vid. Iacobsium.

P. 5. *ἣν δὴ φρόνησιν*] Coisl. in margine: *Εὐαισθησία ἀνάλογον τῇ φρονήσει.*

P. 5. *τῶν τιμιωτάτων αἰσθήσεων — δεδώρηται*] Editi *δεδώρηται*, quod mutavi e CGT. — „Plato in Timaeo

„[c. 37. 38.], et ibi Proclus, ac Chalcidius [c. 265.].“ FABR. Describam locum Platonis: ὄψις δὴ κατὰ τὸν ἐμὸν λόγον αἰτία τῆς μεγίστης ὠφελείας γέγονεν ἡμῖν, φωνῆς τε δὴ καὶ ἀκοῆς πέρι, πάλιν ὁ αὐτὸς λόγος, ἐπὶ ταῦτα τῶν αὐτῶν ἕνεκα παρὰ θεῶν δεδωρῆσθαι. Chalcidius: „Sunt igi-„tur principales duo sensus, visus et auditus, utrique „philosophiam adiuvantes.“

P. 5. Δευτέρα δὲ ἰσχὺς] CG ad marginem: ἰσχὺς ἀνάλογον ἀνδρία. E Laurentiano enotatur ἀνάλογος.

P. 5. ὑπὸ χειμώνων καὶ καυμάτων] Sic scripsi pro καμάτων, e codicibus LG et Dorvilliano ad Char. p. 500. adstipulante Schaefero ad Ellips. p. 86. CTV καμάτων, ut editi. Aristides Or. Sacr. II. p. 292. ἐπειδὴ γὰρ ἐκομίσθην ἀπὸ τῆς Ἰταλίας, πολλὰ καὶ παντοῖα συνειληχὼς τῷ σώματι ἀπὸ τῶν συνεχῶν καμάτων τε καὶ χειμώνων, οἷα ἐχρησάμην ἀπιὼν διὰ Θρᾴκης καὶ Μακεδονίας: forte καυμάτων. Themistius Or. II. p. 39 C. σῶμα βασιλικὸν στερεώτερόν ἐστιν ἀδάμαντος ὑπὸ τῶν πόνων· οὕτω ῥαδίως (Codex Valesianus ῥᾷστα) αὐτὸ καὶ εὐκόλως ἐμπιέζει (Cod. πιέζει) μὲν ἐνδείᾳ, δίψῃ (Cod. δίψει) δὲ ἀνιᾷ, θυραυλίᾳ δὲ ἐποτρύνει, προβάλλει δὲ χειμῶνι, καύματι δὲ ἐπιδίδωσιν. Stobaeus p. 123. Sch. οἱ τὸ σῶμα εὖ διακείμενοι καὶ καύματα καὶ ψύχη ὑπομένουσιν. Theano p. 742. καὶ λιμὸν καὶ δίψος ἐνεγκεῖν, ἔτι καὶ ψῦχος καὶ θάλπος.

P. 6. ἠμελημένης] LG ἠλημένης.

P. 6. νύκτωρ τε καὶ μεθ' ἡμέραν] Fabricius scripsit μεθ' ἡμέρας e correctione Heraldi in Iamblich. p. 150. qui νύκτωρ et μεθ' ἡμέραν eundem habere sensum putabat; sed fuit iure reprehensus a Gatakero videndo ad Antonin. III. §. 4., ipsumque postea ad Martial. IV. 28. emendationis huius merito poenituit. Caeteros Nostri locos, ubi μεθ' ἡμέραν legebatur, pariter corrupit Fabricius, uno excepto cap. 18. qui eius acumen effugit. Vbique pristinam et sinceram lectionem revocavi. Μεθ' ἡμέραν significat *interdiu*. Suidas: μεθ' ἡμέραν, ἀντὶ τοῦ ἐν ἡμέρᾳ. Charito IV. 6. μεθ' ἡμέραν οὖν τήρησιν ἐποιεῖτο τῆς γυναικός: ubi Dorvillius legendus. Aristaenetus a Pauwio bene correctus I. 24. οὐ νύκτωρ, οὐ μεθ' ἡμέραν, ubi Abreschius p. 150. similia collegit. Aeschines Ctes. p. 468 R. οὓς μεθ' ἡμέραν ἐπιορκῶν, νύκτωρ φησὶν ἑαυτῷ διαλέγεσθαι. Plutarchus Thes. 6. Lucianus Pseud. 2. Synesius Regn. p. 6 A. Polybius non semel, ut patet ex Indice. Alciphron II. 4. Μένανδρον καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἐμοὶ περικείμενον: ubi Berglerus et Wagnerus videndi. Mazaris ineditus in

διαλόγῳ νεκρικῷ Cod. 2991 A. νύκτωρ δὲ καὶ μεθημέραν τῷ αὐτοκράτορι συνὼν καὶ διαλεγόμενος. Ibidem: ἡ γὰρ τούτων μνήμη τὸ μὲν σῶμα κατατρύχει, δίκην δὲ σκώληκος ἰοβόλου νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν τὴν ψυχὴν δάκνει. Rurſus: τῷ ταύτης καὶ αὖθις ἄλους ἔρωτι, μᾶλλον δὲ καταγοητευθεὶς, νύκτωρ καὶ μεθημέραν τῷ ταύτης ἐγκαλινδουμένην βεβορβορωμένῳ σώματι. Plato Phaedr. p. 251 E. οὔτε νυκτὸς δύναται καθεύδειν οὔτε μεθ' ἡμέραν, οὗ ἂν ᾖ, μένειν. Philippus Epiſt. Olympiadi: καὶ νυκτὸς καὶ μεθ' ἡμέραν σκόπει τὸ συμφέρον ταῖς τῆς ἡγεμονίας προσόδοις: Codex 3002. νύκτωρ. Theano Epiſt. p. 742. σὺ δὲ ἄθυμος εἶ καὶ νύκτα καὶ μεθ' ἡμέραν. Lucianus Pſeud. 31. ἐν νυκτί γε καὶ σὺν σκότῳ, τὸ δὲ μεθ' ἡμέραν ἄπαγε. Himerius Orat. XXIII. §. 3. νύκτωρ φροντίζων καὶ μεθ' ἡμέρας. Wernsdorfius: ἡμέραν *forte*, immo, certe. Apud Aſtrampſychum p. 6. ἡμέρας vertit interpres *interdiu*, quaſi eſſet poſitum pro μεθ' ἡμέραν, cum ſit genitivus ab ἥμερος:

Νῆξις θαλάσσης, ἀγρίας δηλοῖ λύπας·
Νῆξις θαλάσσης, ἡμέρας ὄναρ καλόν.
„*Natatio marina ſaevos indicat dolores.*
„*Natatio marina interdiu bonum eſt ſomnium.*"

Corrigo: N. θαλάσσης ἀγρίας, δηλοῖ λ. — N. θαλάσσης ἡμέρας, ὄναρ καλόν. *Natatio per mare procelloſum, indicat dolores: natatio per mare tranquillum, bonum eſt ſomnium.* Miror Dorvillium, qui verſu priore uſus eſt ad Char. p. 418., vitium non animadvertiſſe.

P. 6. ἐξήντλει] Illuſtrat Heraldus ibidem. Euripides Cycl. 10. καὶ νῦν ἐκείνων μείζον' ἐξαντλῶ πόνον. ubi vide Höpfner. et ad v. 110. Cicero Tuſc. I. extr. „*cum exan-*„*tlaviſſet omnes labores:*" ubi videndus Daviſius.

P. 6. τοῖς ἑταίροις συγγινόμενος] Editi συγγενόμενος, quod mutavi e CLGT. Ἑτέροις legitur in LGT: qua de permutatione confer notam ad Philoſtr. Her. p. 345., Wolfium ad Liban. epiſt. 1005. et Hermannum ad Orph. 568. — Et in aliis bene multis vocibus αι et ε confuſa vitium ſcripturae pepererunt. Himerius Or. III. p. 434. στεφανοῦται δὲ ἡ γῆ καὶ ἀγάλλεται οὐκ ἀνεμώναις καὶ ἴοις καὶ τοῖς ἄλλοις ἄνθεσιν, ἀλλὰ τοῖς Διονύσου τε δώροις καὶ τῷ γλαυκῷ τῆς ἰδέας στέμματι: forte τῆς Ἰδαίας, nempe Cybeles. Apud Eunapium p. 238. παιδίῳ et πεδίῳ permutantur, ut et in his ineditis verſibus, qui in Codice 3019. Philoſtrati ferunt nomen, hominis ignoti.

Στίχοι τοῦ Φιλοστράτου.

Ἰδοὺ τὰ τόξα, καὶ τὸ πῦρ, καὶ τὰ βέλη,
Καὶ τὸ πτερωτὸν τοῦ τυράννου παιδίον [1]).
Ποῖ παραβυσθῶ; ποῖ τραπῶ; ποῖ προσφύγω;
Ἂν τῶν ὀϊστῶν τὴν βολὴν ὑπεκφύγοι,
Ἀμήχανόν μοι καὶ τὸ πῦρ ἀποδρᾶσαι.
Ἂν δὲ πρὸς αὐτὸ [2]) καὶ τὸ πῦρ ὑπεκδράμω,
Τὸ κοῦφον εὑρίσκει με τοῦ πτεροῦ τάχος.
Οὐκοῦν ἀπαρέγκλιτα μαθὼν τὰ τρία,
Ἔρως, δυσωπῶ, τῷ πτερῷ μόνῳ κράτει [3]),
Καί με προβαίνων καὶ προκαταλαμβάνων
Δοῦλον, ταπεῖνον, κλίνε τὴν δέρην πατῶν.
Οὐκ ἀντιβαίνω· μὴ καταπίμπρα μάτην.
Οὐ κακοπραγῶ· μὴ κένου τὴν φαρέτραν.
Οὐ δραπετεύω· μὴ τάνυε τὰ πτίλα.
Εὐγνωμονῶ σοι, προσκυνῶ, κλίνω γόνυ.
Κείσθω τὸ γόνυ, μηδ᾽ ἀφιπτάσθω βέλος,
Τὸ πῦρ στρεφέσθω, μηδὲ τεινέσθω πτίλον.
Ταῦτα πρὸς ἐχθροὺς, μὴ πρὸς οἰκέτας ἔχε
Τοὺς τῷ κράτει σου προσκλίναντας αὐχένα.

Sequitur eiusdem forte auctoris carmen aliud, quod, breve cum ſit, deſcribere non gravabor: et in ſecundo verſu αι et ε rurſus confuſa videre eſt.

Ὁρᾷς, θεατὰ, τοῦ φυτῶνος [4]) τὴν χάριν.
Πρόκυψον, ἅψαι [5]) τῶν φυτῶν, οὐδεὶς φθόνος.
Ἰδοὺ κρίνον· τρύφησον, ἀλλὰ σωφρόνως.
Ἰδοὺ χλόη· τρύφησον, ἀλλὰ μετρίως.
Ὕδωρ ἰδού· ῥόφησον, ἀλλ᾽ οὐκ εἰς κόρον.
Ὡς ἐν τύποις δὲ καὶ σεαυτόν μοι βλέπε.
Ἀνθεῖς, ἀπανθεῖς· τοῦτο δὴ καὶ τοῦ κρίνου. [6])
Θάλλεις, μαραίνῃ· τοῦτο δὴ καὶ τῆς χλόης.
Ῥέεις, παρέρχῃ· τοῦτο καὶ τῶν ὑδάτων.
Ἂν, ὡς ἔφην, ἄνθρωπε, τὸν κῆπον βλέπῃς,

---

1) Codex πεδίον. 2) Forte πρὸς αὐτῷ. 3) Cod. κρά.

4) En vocis φυτών exemplum, quod deſiderabat Baſtius ad Gregor. p. 224.

5) Cod. ἄψε.

6) Mazaris ineditus in διαλόγῳ νεκρικῷ: Τὸ μὲν κάλλος ἐκείνης, ὦ γυναικομανὲς, ὡς ἠρινὸν ἀπεῤῥύη κρίνον, ὁ δ᾽ ὄλβος ἅπας διεφθάρη ὑπὸ τοῦ ὡς ἐκ νεκύδων φθεγγομένου υἱοῦ αὐτῆς, τοῦ τὰς φρένας ἐν πτέρναις ἔχοντος Ἀνατολίου. Simili proverbio Galli utimur, *avoir l'esprit aux talons.*

Πλήσεις μὲν, οἶδα, καὶ χαρᾶς τὴν καρδίαν,
Καὶ ψυχικὴν δὲ κερδανεῖς σωτηρίαν.

P. 6. *αὐτὸ ἐκεῖνο μόνον*] Vide Toupium ad Longin. fr. 5. §. 8.

P. 6. *ἀνδρείαν*] GCT *ἀνδρίαν*. Sic infra c. 4. pro *ἀνδρείας* VCLGT et Xylander *ἀνδρίας*: ibidem pro *ἀνδρείαν* Codices, ut hic, *ἀνδρίαν*: c. 15. bis in *ἀνδρείας* eadem Codicum invenitur permutatio. c. 25. Editiones cum Codicibus in *ἀνδρίαν* consentiunt; sed ibi, ut constans essem, reposui *ἀνδρείαν*. De hac confusione vide Reitzium ad Luc. t. 9. p. 550. et Schaeferum Melet. p. 41. Böckhius ad Min. p. 93. *ἀνδρίαν* praetulerit. Gorgias Hel. Encom. extr. *ἐπειράθην καταλῦσαι μώμου ἀδικίαν καὶ δόξης ἀμαθείαν*. Codices Paris. 1038. et Coislin. 249. *ἀμαθίαν*, rectius, hucque ducit accentus in *ἀμάθειαν*.

P. 6. *ἀνδρείαν*] Mox de Procli eximia pulchritudine loquetur Marinus. Iunxit ergo Proclus res fere dissociabiles, pulchritudinem et fortitudinem. Dio Chrys. Or. XXIX. p. 544. duos tantum fuisse ait viros fortes simul et egregie pulchros; *μόνους δὲ ἂν εἴποι τις ἀνδρείους τῶν ἄγαν καλῶν Θησέα καὶ Ἀχιλλέα, καὶ τούτοις οὐ πάνυ ἡ σωφροσύνη ὑπῆρξεν. οὐ γὰρ ἂν αὐτῶν ὁ μὲν Ἑλένην πρὸς βίαν ἥρπασεν, ὁ δ' ἐστασίαζεν*: plenius et melius Codex 2958. *ὁ δ' ἐστάσίαζεν ἐπὶ Τροίας ὢν ἕνεκεν ἐστασίαζεν*. Paulo ante dixerat: *εὕροι δ' ἄν τις ἐξ ἀρχῆς ἀναλογιζόμενος τοὺς καλλίστους τῶν πρότερον, τοὺς δὲ πολλοὺς αὐτῶν, οὐδὲ ἀνδρείας οὐδὲ ἀρετῆς ἔργον ἀποδειξαμένους*. Bene Codex *τοὺς δὴ πολλοὺς*, et *οὐδὲν ἀνδρείας — ἔργον*: Reiskius *οὐδὲν* iam coniecerat.

P. 6. *τεταγμένη*] G *τετιμένη*. Nondum vidi *τεταγμένη* cum *τετιμένη* permutatum, quod saltem meminerim, saepius cum *τεταμένη*. Themistius Or. VI. p. 73 D. *γνώμη πρὸς ἐκεῖνον ὁρῶσα καὶ πρὸς τὸν ἐκείνου ζῆλον συντεταγμένη*: malim *συντεταμένη* cum Codice 2988. Videoque Heusdium, virum doctissimum, Spec. Platon. p. 105. nonnulla huius permutationis promentem exempla, Themistio eamdem medicinam attulisse. Clemens Const. Apost. II. p. 46 A. *χρὴ νηφαλέως καὶ ἐγρηγορότως ἑστάναι ἐκτεταμένην ἔχοντα τὴν ἀκοὴν ἐπὶ τὸν τοῦ Κυρίου λόγον*. Aristides Or. sacr. 3. p. 313. *ἦν οἰμωγὴ τῆς τε μητρὸς καὶ τροφοῦ καὶ τῶν ἄλλων οἰκετῶν, καὶ ὅτε δὴ Ζώσιμος συνετετάρακτο, καί πως ἐπνευσα τοῖς πλείοσιν ἔξοδον, καὶ παρετετάμην πρὸς τὸ συμβησόμενον*. Codex 1040. *παρετετάγμην*, male, sed *ἔνευσα*,

quod utique maluerim.[1]) Idem Or. ſacr. 2. p. 305. τὸ τῆς ἀμηχανίας τῆς περὶ τὴν ἀναπνοὴν ἐπετάχθη. Lege e Codice ἐπετάθη, ut optime coniecit Abreſchius Dil. Thucyd. p. 788. agens de hac permutatione temporum quorumdam in verbis τείνειν et τάττειν. Achilles Tat. IV. 19. in deſcriptione Crocodili: ὀδόντες δὲ πολλοὶ καὶ ἐπὶ πλεῖστον τεταγμένοι. Codex Venetus 409. τεταμένοι: placet vulgata. In Ariſtophanis Pluto 325. permutantur συντεταγμένως et συντεταμένως. Cf. Schweighäuſerum ad Simplic. p. 190. Proclum ad Cratyl. cap. 175.

P. 6. ἣν δὴ περὶ τὸ κάλλος — θεωρεῖν] LG ad marginem: κάλλος ἀνάλογον σωφροσύνη. T omittit θεωρεῖν.

P. 6. θεωρεῖται] Quae ſequuntur verba usque ad τῶν ὀργανικῶν, omiſerat negligentior Fabricius.

P. 7. καλὸς ἰδεῖν] Damaſcius Photii p. 1068. Εὐφραίνετο δὲ ὁρῶν τὸν Πρόκλον ὁ Ἰσίδωρος αἰδοῖόν τε ἅμα καὶ δεινὸν ἰδεῖν, αὐτὸ δοκῶν ἐκεῖ ὁρᾶν τὸ φιλοσοφίας τῷ ὄντι πρόσωπον.

P. 7. τῶν γραφέων] Editiones abſurde γραφῶν. CT γραφόντων, quod recipere debui. Vide omnino Baſtii Comment. Palaeogr. p. 811. 812. Vt autem γράφων pro γραφεὺς Marinus dixit, ſic Lydus de Magiſtr. p. 63. συγγράφων pro συγγραφεύς: ὡς εἴρηται τοῖς συγγράφουσιν ἑτέρας φωνῆς.

P. 7. Τετάρτην δὲ τὴν ὑγίειαν βούλονται] G ad marginem: ὑγίεια ἀνάλογον δικαιοσύνη. L ἀνάλογος. — Pro δὲ LG δή. V ὑγίαν. C τετάρτη δὲ ἡ ὑγίεια ἣν βουλ. et ſic T, omiſſo ἡ.

P. 7. ἐξ ἀτάκτων] LG ἐξετάκτων.

P. 7. Καὶ αὕτη δὲ οὕτω] Scripſi αὕτη pro αὐτή. Dio Caſſ. XXXV. 25. Εἰ δέ σε οὐχὶ ἡ ἀτιμία αὕτη οὐδ' ἡ φυγὴ αὕτη λυπεῖ: malim bis αὐτή. Achilles Tat. VI. 16. οὐ καλοῦμαι Λάκαινα. ὕβρις αὐτή ἐστιν πειρατική· λελήστευμαι

---

1) Sic apud Themiſtium Or. VII. p. 88 A. Petavius ediderat: τὸ δὲ περισῶσαι τοὺς κρατηθέντας τοῦ σοῦ μόνου πνεύματος ἤρτηται. Melius Harduinus dedit νεύματος, quam lectionem habet Valeſianus. Cf. Bernardum ad Nonn. T. 1. p. 226. In eadem Themiſtii pagina, iſta deſcribens, locum video e Codice augendum. Νίκης γὰρ ὄφελος οὐδὲ ἓν τοῖς καλῶς αὐτὴν μὴ διενεγκοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τοὐναντίον πολλάκις εἰς βλάβην κατέστη τοῖς εὐτυχήμασιν. Ἢ πόθεν εἰσεφοίτησεν ἡ παροιμία, καὶ τί ποτέ ἐστιν ἡ Καδμεία νίκη ἢ ὅταν τινὲς ὑπὸ τῆς νίκης κτλ. Verba ἢ πόθεν εἰσ. ἡ παρ. inſerui e Codice Valeſiano.

καὶ τοὔνομα. Melius *αὕτη* in Cod. Veneto 409. — Mox T *ἐκ σπαργάνων αὐτῶν*, pro *αὐτῷ*.

P. 8. *ὑπαχθείη*] LGCT *ὑπαχθῇ*.

P. 8. *δὶς μόνον ἢ καὶ τρὶς*] V *τρεῖς*. — Heliodorus II. 19. *τοῦτο ποιῶν ἅπαξ μὲν, καὶ αὖθις, καὶ τρίτον ἐπαληθεύσας ὤφθη.* Codex Venetus 409. *καὶ τοῦτο π. ἅ. μ. καὶ δὶς, καὶ τρίτον...* Achilles Tat. III. 17. *δίς πού καὶ τρὶς ἐπάταξε τὴν σορόν*: ubi Codex Venetus 409. male *τρεῖς*.

P. 8. *ἔτεσιν ὅλοις πέντε καὶ ἑβδομήκοντα*] T sine *καί*. — „infra c. 26.“ FABR. — C. 12. *οὐδὲ ὅλον εἰκοστὸν ἔτος ἔχοντα.* Adde c. 13. c. 26.

P. 8. *ᾧ καὶ αὐτὸς*] CT *ὡς*. — Memini loci cuiusdam in Libanii epistola 59. ubi pronomen *οὓς* scribendum est pro *ὡς*: *τὸ γὰρ ἄγειν ἐπὶ τὴν δύναμιν ὡς ἄξιον, αὐτῶν ἐστὶ τῶν ἀγόντων ἔπαινος.* Codex 3002. *οὓς ἄξιον*, quod Wolfius coniiciebat. Apud Themistium Or. XX. p. 234 D. pronomen illud non corruptum est, sed plane omissum: *ἄγοντες καὶ τὰ σὰ παιδικὰ τὸν θεῖον Ἀριστοτέλην. καὶ ἐνθάδε ἐν τῇ μετοικήσει συνεῖναι ἐπεχείρεις.* Restituo e Codice Valesiano, *Ἀριστοτέλην, ᾧ καὶ ἐνθάδε...*

P. 8. *τὸ μηδὲ — διαγιγνώσκειν*] C *τῷ*. LG *διαγιγνώσκειν*, quod praetuli edito *διαγινώσκειν*. Res levissima. — „Vltima syllaba scripta hoc compendio *ἴσ*. En novum exemplum confusionis litterarum *ισ* et *κ*, de qua egregie „Bastius noster in notis ad Gregor. Corinth. p. 720.“ SCHAEFER.

P. 8. *πρόδρομα*] Sic CTLG, pro *πρόσδρομα*, quod nollem servatum. Praepositiones *πρὸ* et *πρὸς* saepissime fuerunt permutatae. Auctor Homericae vitae p. 314. Galaei: *τοιούτοις μὲν δὴ τρόποις καὶ σχήμασι χρησάμενος Ὅμηρος καὶ τοῖς μετ' αὐτὸν ὑποδείξας, τῆς ἐπὶ τούτοις εὐδοξίας πρὸς πάντων δικαίως τυγχάνει.* Forte *πρὸ πάντων*. Coniecturam potest firmare similis sententia p. 323. *πῶς οὐκ ἂν εἴη πρὸ πάντων θαυμάζεσθαι ἄξιος;* Heraclides Allegor. p. 45. hos recitat Alexandri Ephesii versus:

Πάντες δ' ἑπτατόνοιο λύρης φθόγγοισι συνῳδὸν
Ἁρμονίην προσέχουσι, διαστὰς ἄλλος ἀπ' ἄλλου.

Schowius proponit *παρέχουσι*, quod esse videtur prosaïcum et frigidius; malim *προχέουσι*, verbum vere poeticum.

P. 8. *καλέσειε τῶν τῆς τελείας*] Fabricius *τῆς* male omiserat. Ex CT *καλέσειε* pro *καλέσειεν*. — Mox C *ἀδιδάκτως*.

P. 8. *ὅσα Πλάτων στοιχεῖα εἶναι βούλεται*] „Ait enim „in Epinomide: *φύσεις ἄρισται αἳ τήν τε ἀνδρείαν ἀγάμεναι*, „*καὶ πρὸς τὸ σωφρονεῖν εὐπειθεῖς, καὶ εὐμαθεῖς, καὶ μνή-*

„μονές, καὶ φιλομαθεῖς.“ INT. LATIN. — „Plato sexto „de Rep. [c. 3. Astii.] et in Epinomide.“ FABR. En Platonis verba: Ἔστιν οὖν ὅπῃ μέμψει τοιοῦτον ἐπιτήδευμα, ὃ μήποτ᾽ ἄν τις οἷός τε γένοιτο ἱκανῶς ἐπιτηδεῦσαι, εἰ μὴ φύσει εἴη μνήμων, εὐμαθὴς, μεγαλοπρεπὴς, εὔχαρις, φίλος τε καὶ ξυγγενὴς ἀληθείας, δικαιοσύνης, ἀνδρίας, σωφροσύνης;

P. 9. ἑκὼν εἶναι ψεῦδος προσήκατο, ἀλλὰ πάνυ μὲν ἐμίσει] CT προήκατο. De ἑκὼν εἶναι vide notata ad Gregorium Cor. p. 74. — Plato de Rep. VI. c. 5. τούτῳ μετέσται ψεῦδος ἀγαπᾶν· ἢ πᾶν τοὐναντίον μισεῖν;

P. 9. ἀλήθειαν ἔστεργεν] Lexicon Coislinianum 393. sic definit ἀλήθειαν: Ἀλήθεια, ἀπόφασις λέγουσα τὸ ὑπάρχον ὡς ὑπάρχον, καὶ τὸ μὴ ὑπάρχον ὡς μὴ ὑπάρχον.

P. 9. Ἔδει δὲ ἄρα τὸν μέλλοντα τῆς τοῦ ὄντος ἀληθείας ἐφάπτεσθαι] „Al. τῆς ὄντως ἀληθείας.“ FABR. Quod nescio unde habuerit; et alibi variantes lectiones indicat, quarum fontem ignoro. Plato de Rep. VI. 5. οὐδ᾽ ἀπολήγοι τοῦ ἔρωτος, πρὶν αὐτοῦ, ὅ ἐστιν, ἑκάστου τῆς φύσεως ἅψασθαι, ᾧ προσήκοι ψυχῆς ἐφάπτεσθαι τοῦ τοιούτου (προσήκει δὲ ξυγγενεῖ)· ᾧ πλησιάσας καὶ μιγεὶς τῷ ὄντως ὄντι, γεννήσας νοῦν καὶ ἀλήθειαν γνοίη τε καὶ ἀληθῶς ζῴη. — Noster c. 6. eadem forma orationis: ἔδει γὰρ, οἶμαι, τὸν μέλλοντα κτλ.

P. 9. Ἀλήθεια γὰρ πάντων] „Plutarch. de Iside et Osi„ride [init.] ὡς οὐθὲν ἀνθρώπῳ λαβεῖν μεῖζον, οὐ χαρίσα„σθαι θεῷ σεμνότερον ἀληθείας.“ FABR. Verba sunt Platonis Leg. p. 605 F. quae adhibuit et Proclus Plat. Theol. c. 21. p. 55. Eunapius p. 77. Εἴ γε πεπηγὼς ὁ Πλάτωνος λόγος, ὡς ἀλήθεια πάντων μὲν ἀγαθῶν θεοῖς, πάντων δὲ ἀνθρώποις ἡγεῖται: ubi vide Notam.

P. 9. πρὸς τὰς μὲν] LGCT πρὸς μὲν τάς. — Mox εἶχε pro εἶχεν ex CT. — σωφροσύνης καὶ in V, pro σ. δέ.

P. 9. παραστῆσαι] C. 30. παρέστησε μὲν ἱκανῶς καὶ ἡ αἵρεσις. c. 34. ἅπαντα διαφέροντα τῷ λόγῳ παραστήσαντες.

P. 10. ἔφεσίς τε καὶ ῥοπή] C. 12. πολλὴν ἔφεσιν τοῦ ἐν φιλοσοφίᾳ βίου. Synesius de Regno p. 6 B. οὐ γὰρ ἀπογινώσκω τῆς ἡλικίας χωρῆσαι πᾶσαν ἐπίδοσιν, μόνον εἴ τις αὐτὴν εἰς ζῆλον ἀρετῆς μυωπίσειεν (Scholium in Codice 1038. κινήσειε.)· ἰσχυρὸν γὰρ ἡ νεότης ἐφ᾽ ἑκάτερα ῥοπῇ. Eunapius p. 30. Ἐῴκει γὰρ εὖ πεφυκέναι πρὸς ἀρετῆς ῥοπήν.

P. 10. τῆς ψυχῆς αὐτῆς καθ᾽ αὑτὴν] Fabricius αὐτῆς, quod habent LGCT. Caeterae editiones et V αὐτήν. —

Theophylactus Sim. ep. 32. ποταμὸς γὰρ καθ' ἑαυτὸν ἐπαχθής. Codex 2991 A. π. γ. αὐτὸς καθ' ἑ. ἐπ. Dio Chryſ. Or. XXXI. p. 566. Εἰκὸς γὰρ ἦν καὶ καθ' αὑτοὺς ὑμᾶς τὸ δέον εὑρεῖν σκοποῦντάς γε ἅπαξ. Addidi εὑρεῖν e Codice 2958.

P. 10. τῶν πατέρων] Cap. 29. ἔτι κόρη οὖσα καὶ ὑπὸ τοῖς πατράσι τρεφομένη. Confer notam ad Eunap. p. 153. ubi et pro ὀλιγώρει reponebam ὠλιγώρει, quod dein inveni in LGCT.

P. 10. ἀνελευθερίαν — μικρολογίαν] Theophraſtus Ch. 22. ſic ἀνελευθερίαν definit: ἡ δὲ ἀνελευθερία ἐστὶ περιουσία τις ἀφιλοτιμίας δαπάνην ἔχθουσα: ſic lego poſt Caſaubonum et Reiskium, non quod certas et probas has coniecturas putem, ſed quod aptum et loci naturae convenientem ſenſum praebent. Μικρολογία, definiente eodem Ch. 10., ἐστι φειδωλία τοῦ διαφόρου ὑπὲρ τὸν καιρόν.

P. 10. τοῦ ὅλου καὶ παντὸς] Haec verba ſaepius apud Polybium iunguntur: confer indicem Schweighäuſerianae Editionis, collata nota ad Eunap. p. 163.

P. 11. καὶ ἐκ μόνης] Coniunctionem obtulerunt CLG.

P. 11. πειρασθέντι] CLGT πειραθέντι. Cap. 28. ἐπειράθη et ἐπειράσθη. Vide Baſtium Epiſt. crit. p. 199.

P. 11. δικαιοσύνην τε ἠγάπα, καὶ δίκαιός τε ἦν] Quatuor priora verba omittuntur in CLGT, et omnino poſſunt abeſſe, cum nihil amplius ſignificent quam ſequens δίκαιός τε ἦν. CGT dederunt τε. — Mox οὐδὲ ἀνελεύθερος omiſerat Fabricius in hac Marini editione nimium negligens et inaccuratus.

P. 11. μὴ καὶ περιττὸν ᾖ] LG ἦν. Peperit ν adſcriptum ἰῶτα. Reſtituendum ἦν Achilli Tatio V. 1. τοιαύτη τις οὖν ἰσότητος τρυτάνη. Codex Venetus 409. bene: τ. τις ἦν ἰσότ.

P. 11. πρὸς τοὺς ἰδόντας ἢ καὶ ἀκούσαντας] καὶ abeſt a V. Iam notavi ad Eunapium p. 204. ἰδεῖν et ἀκούειν frequenter iungi. Sophocles in Hipponoo:

Πρὸς ταῦτα κρύπτε μηδὲν, ὡς ὁ πάνθ' ὁρῶν
καὶ πάντ' ἀκούων πάντ' ἀναπτύσσει χρόνος.

Plutarchus Ageſ. p. 607 F. προσεποιεῖτο μήτε ὁρᾷν αὐτοὺς μήτε ἀκούειν ἐντυγχανόντων. Demoxenus Athenaei I. 26.

οὔτ' ἀκήκοα
ἔμπροσθεν, οὔθ' ἑώρακα τοιαύτην χάριν.

P. 12. ὅσα δὲ καὶ αὐτὸς ἀπέτεκε] Simili metaphora c. 22. πολλῶν δὲ καὶ αὐτὸς πατὴρ ἐγένετο δογμάτων. Ibidem Procli libri vocantur αὐτοῦ γεννήματα. Non aliter Mege-

ibius Procopio [1]) epist. 49. ἦν ἐν τοῖς ἁπάντων στόμασι τὰ χρυσᾶ σοῦ γεννήματα. Synesius ep. 138. p. 275 D. πρὸς

---

1) Procopii huius Gazaei Photius Cod. 160. p. 337, 13. laudat λόγους, ἄξιον ζήλου καὶ μιμήσεως χρῆμα. Ex his orationibus, nunc maximam partem, ut videtur, deperditis, unam protulit Villoisonus Anecdot. II. p. 28. Panegyricum nempe in Anastasium Imperatorem. Non minus operae pretium facturum me credidi, si hic aliam Procopii orationem describerem, in Codice 1038. inventam, levissimi quidem argumenti, non tamen prorsus contemnendam.

Ἠθοποιΐα Προκοπίου Σοφιστοῦ Γάζης.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους ποιμὴν, ἐκ σφοδροτέρου χειμῶνος ἔαρος ἐπιλάμποντος.

Ὢ καινοτέρου φωτὸς, ὃ πάλαι μὲν ἐπόθουν, ἰδεῖν δὲ οὐκ εἶχον, εὔχεσθαι δὲ μόνον ἐλείπετο. Νῦν ἥλιος μὲν εὐμενὴς, ἀὴρ δὲ διέλυσε τὰς ὀφρῦς, καὶ πνεῦμα μέτριον καὶ χειροήθης ἡ θάλασσα, γῆ δὲ τοῖς ἄνθεσι ζωγράφων τέχνην μεμίμηται. Νῦν συγχορεύουσι Μοῦσαι τοῖς ὄρνισι, τοῖς λειμῶσιν αἱ Χάριτες, ὁ Πὰν τοῖς ποιμνίοις, ταῖς δὲ γνώμαις οἱ Ἔρωτες. Πάντα μετέστραπται καὶ γέγονεν εὐμενῆ, καὶ σπένδεται τάχα, καὶ πόλεμος οὐδαμοῦ. Θαῤῥεῖτε νῦν, αἶγες καὶ θρέμματα, καὶ ποιὰν χρονίαν ἀσπάζεσθε. Πρώην γὰρ ὁ Ζεὺς πολὺς ἐπεχύθη τῇ γῇ, καὶ ὁ ἥλιος ὁ λαμπρὸς οὗτος ἐκέκρυπτο, τοῖς νέφεσι πολεμούμενος, ἀὴρ δὲ καὶ δένδρα συνεδονεῖτο τοῖς πνεύμασι, θάλαττα δὲ μετέωρος ἤρετο καὶ ναύταις ἠπείλει πόλεμον (a), οἷά τις λέων ἐπιβρυχόμενος, χείμαῤῥοι δὲ ταύτην μιμούμενοι τὰ προστυχόντα κατέσυρον. Ἐθάῤῥει δέ πως οὐχ ὁδοίπορος ὁδὸν, οὐ ναύτης τὸ σκάφος, οὐ κυνηγέτης τὴν θήραν. Οὐ νομή τις ἦν, οὐκ ἀγέλαι πρὸς ταύτην ἐφοίτων. Εἱστήκει καὶ τὰ δένδρα καθάπερ ἐν πένθει τὴν κόμην ἀποκειρόμενα. Ἐγὼ δὲ καὶ ταυτὶ τὰ προβάτια μηδὲν πλημμελοῦντα, ὥσπερ ἐν εἱρκτῇ, τῷ σπηλαίῳ δεσμῶται γεγονότες καθήμεθα· καὶ τὰ μὲν φυλλίδα ξηρὰν ἐκ θέρους ἀπόθετον ἐσιτίζετο, καὶ ἦν αὐτῶν ἐλεεινὰ τὰ βληχήματα, ἐγὼ δὲ τυρῷ διέζων νεαρὸν (b) οὐδὲν ὑποφαίνοντι. Τὸ δὲ ψυχρὸν τῆς ὥρας τῆς εἱρκτῆς ὑπῆρχε βαρύτερον (c)· οὐ γὰρ ἦν ἑτοίμως οὐ πόδας κινεῖν, οὐ χεῖρας εἰς δέον ἐκτείνειν, οὐ καλάμοις ἐμπνεῖν, οὐκ αὐλοὺς ἁρμόζεσθαι, καὶ καθεύδειν ἔδει καὶ δι᾽ ἡμέρας ἐγκαταδῦντα τοῖς θρέμμασι καὶ τοῖς ἐκείνων ἐρίοις παραμυθούμενον. Οὐδὲν δὲ μούσης ἠκούετο, ἀλλὰ καὶ χελιδὼν ἡ λάλος ἐκάθευδεν, οἶμαι. Ἤδη τι καὶ τῆς ἀράχνης ἐμφωλεύει τῇ σύριγγι. Πάντα δὲ σιγᾶν ἐδόκει, πλὴν ὅτι Ζεὺς ἀστράπτων κτύπον ἐπῆγε δεινὸν, ὥσπερ ἢ σκευὴν κινῶν, ἢ μετασκευάζων τὸν οὐρανόν. Πολλάκις τοῦτον ἱκετεύων ὑπέμνησα· „Τί „τοσοῦτον, ὦ Ζεῦ, λελυπήκαμεν (d); Παῦσαι πάντα συγκρούων, μὴ „συντριβῇ πόλις καὶ δεήσῃ νέαν δημιουργεῖν. Μήτι σοι Γιγάντων „πάλιν πλῆθος ἐπανέστη πολέμιον;“ Τί δεῖ λέγειν; ἦν γὰρ πλέον οὐδὲν, ἕως ἑκὼν ἐπείσθη· τάχα δὲ κέκμηκε πάντα κινῶν, καὶ καθεύδει νῦν ἐκ πόνου μακροῦ, ὅθεν δὴ σπένδεται καὶ λαλεῖ καὶ νεάζειν ἔοικε τὸ γῆρας ἀποδυσάμενος (e). Σκιρτᾶτε νῦν, αἶγες, καὶ τοῖς πηδήμασι

(a) Ad margin. γρ. πολεμικῶς.
(b) Cod. νεαρῷ a prima manu: νεαρὸν legitur e correctione.
(c) Cod. βαθύτερον (sic). ρ
(d) Forte λελύπηκάς με;
(e) Lectio marginalis: Codex ἀποδυσάμενος.

ποῖον ἄλλο πυρεῖον [hanc vocem illustrat Bastius Epist. crit. p. 141.] παρατριβεὶς μετὰ τὴν ἱεράν σου ψυχὴν, ἀποτέκοιμι τοῦ νοῦ φωτοειδὲς ἔγγονον; Idem de insomn. p. 156 C. ὅστις οὖν ἐρᾷ τοῦ παρ' ἀνθρώποις εἰς ἔπειτα λόγου καὶ σύνοιδεν ἑαυτῷ δυναμένῳ τίκτειν ἐν δέλτοις ἀθάνατα,

---

πρὸς οὐρανὸν ἐγείρεσθε· μέσον ἐμπίπλασθε τῆς πόας, πλὴν εἴ τις δι' ἔρωτα πρὸς τὸ φυτὸν μεταβέβληται καὶ σώζει τὸ κάλλος καὶ εἰς τὴν φύσιν μετέβαλλε (a). Καλὸς ὁ Νάρκισσος, ἀλλὰ τοῦ κάλλους εἶχε τὸ πάθος (b) ἀνάξιον. Καλὸς Ὑάκινθος, ἀλλὰ γίγνεσθε Ζεφύρου φιλανθρωπότεροι καὶ φείδεσθε μειρακίου καλοῦ. Εἰ δὲ καὶ πίνειν δεήσει, πρὸς πηγὴν ἄξω καὶ καθηγοῦμαι τῇ σύριγγι· ὑμεῖς δὲ τοῖς μέλεσιν ἕπεσθε, τῷ γὰρ ἀπολειφθέντι λύκος ἔσται ζημία. Εἰ δὲ καὶ μεσημβρία λυπήσει, ὑπὸ πίτυν ἄξω τὸ ποίμνιον, καὶ ἄνωθεν μὲν ἀήδων ἐαρινὸν ἀναφθέγξεται, ὥς, φησὶ, τὸν (c) παῖδα ζητεῖ καὶ οἷα μήτηρ ὀδύρεται. Ἐγὼ δὲ πρὸς ταύτην ἁμιλλήσομαι τῇ πηκτίδι (d)· τὰ δέ μοι πρόβατα τάξει κατακλείσεται (e) τῶν μελῶν ἀκροώμενα. Τότε μᾶλλον ὁ Πὰν τὴν Ἠχὼ βοήσει κόρην οὔτε φθεγγομένην οὔτε σιγῶσαν, πλησίον δὲ δοκοῦσαν ἀεὶ καὶ λανθάνουσαν καὶ νόθῳ φωνῇ παραμυθουμένην τὸν ἐραστήν. Νῦν κύκνοι καὶ χελιδόνες ὑπὲρ κεφαλῆς ᾄδουσι τὸν αἰθέρα περιπλανώμενοι· ὁ δ' Ἀπόλλων ἥδεται δάφνῃ στεψάμενος καὶ φυτὸν ἔχων ἣν κόρην ἔχειν βούλετο. Νῦν τοῖς λειμῶσιν ἐπιβομβοῦσιν αἱ μέλιτται· ἄξω τὰ πολλὰ τῶν κηρίων, καὶ τούτων ἀμέλγων τὸ μέλι, ἐγκαταμίξω τῷ γάλακτι· καὶ τί μοι πρὸς τοῦτο νέκταρ ἐκεῖνο τὸ μάτην θρυλλούμενον πόμα; Νῦν ἀγέλαις Ἔρωτες συγχορεύουσι, καὶ ταῦρος μὲν ἐρωτικὸν ἐμυκήσατο, κριοὶ δὲ φριμαξάμενοι τῶν ἀρνῶν ἐπιβαίνουσιν. Οὐδ' ἐγὼ νῦν μάτην ἑστήξομαι· ἀργεῖν γὰρ μόνον ἐστὶν ἀφόρητον. Ἄξω τὴν ἐρωμένην καὶ τὴν ἀγέλην μιμήσομαι· ἀντὶ δὲ στρωμνῆς ποὰ μαλακή τις ἡμῖν ὑποκείσεται. Ἐπισπάσω δὲ αὐτῇ τῶν ἴων καὶ ἀνθῶν πολλὰ, μᾶλλον δὲ ῥόδων, ἵνα καὶ τὴν Ἀφροδίτην τιμήσωμεν· οὐδὲ γὰρ αὐτὴ διαφυγεῖν ἠδυνήθη τὸν Ἔρωτα. Σοβαρὸν γὰρ τὸ παιδάριον καὶ θρασὺ καὶ κατὰ τοῦ τυχόντος ὁπλίζεται· λυπεῖ καὶ τὴν Ἀφροδίτην, οὐδὲ τὴν τεκοῦσαν αἰδούμενος (f), ἵνα μὴ μέγα φρονῇ καὶ τεκοῦσα καὶ διαφυγοῦσα τὸν Ἔρωτα. Τί οὖν ἐκεῖνος; αἱρεῖ τὸ ξίφος καὶ προσγελᾷ τὴν τεκοῦσαν, καὶ βέλος τι μικρὸν ἐγκατέθηκε, καὶ Ἄδωνις ἐξαίφνης ἐδόκει καλὸς, καὶ ῥᾷον ἄν τις εἶδεν αἰγὸς συζύγου τράγον ἀφιστάμενον ἢ τὴν Ἀφροδίτην Ἀδώνιδος. Σιωπῶ τὸ πάθος τῇ θεῷ χαριζόμενος, μὴ καὶ λυπήσω λέγων, καί μοι δείξῃ τὴν ἀγέλην ἀνέραστον· πλὴν αἵματι τῆς Ἀφροδίτης τὸ ῥόδον ἡμῖν ἠρυθραίνετο. Τοιαῦτα τῆς ὥρας ἀπολαύων, εὔξομαι μετὰ τῆς ἀγέλης καὶ θέρος ἰδεῖν, καὶ σιωπῶν τὸν χειμῶνα, ἔαρ αὖθις ἡμῖν ἀναλάμψαι. — Τέλος. —

(a) Forte μετέλαβε. (b) Cod. του πάθους.
(c) Cod. ὥς φησι τήν. (d) Cod. πυκτίδι.
(e) Forte κατακλαύσεται. [Nisi praestat κατακείσεται. SCHAEF.]
(f) Hic locus poterit admoveri Aristaeneto l. 8. εἰ δὲ τοσοῦτον κάλλος ἔχων ἐρᾷς, νὴ τὴν Ἀφροδίτην ἀδικοῦσιν οἱ Ἔρωτες· ὅμως γε τοῦτό σε μὴ σφόδρα λυπείτω, καὶ τὴν ἑαυτῶν ἔτρωσαν ἐκεῖνοι μητέρα. Sabinus Epist. 3. v. 69.
„Quid mirum est potuisse Parin succumbere Amori,
„Immunis sub quo non fuit ipsa parens?“

μετίτω τὴν παρανομουμένην ὑφ᾽ ἡμῶν συγγραφὴν θαῤῥῶν. ἑαυτὸν παρατιθέσθω τῷ χρόνῳ. Malim diſtinguere cum Codicibus 1038. 831. συγγραφήν. Θαῤῥῶν ἑαυτὸν παρατ. Iulianus Or. II. p. 50 A. ὁ πατὴρ ἐκείνων τῶν λόγων. Photius Bibl. 41. ἐξ ὧν ἐστὶ συμβαλεῖν Ἰωάννην εἶναι τὸν πατέρα τοῦ βιβλίου. Themiſtius Or. XXV. p. 311. οἷοί περ ἂν ἐξ ἀρχῆς τεχθῶσι (οἱ λόγοι), τοιοῦτοι καὶ τὸν ἅπαντα μένουσι χρόνον. Petaviana editio τεθῶσι. Harduini lectionem reperi in Codice Valeſiano. Themiſtius alibi Or. XXIV. p. 301 C. in loco quem infeliciſſime tentavit Bernardus ad Syneſ. p. 207.: τοῦτο τοῖς ἡμετέροις πρόσεστι λόγοις· ἐλεύθεροι σφόδρα εἰσὶ καὶ αὐτόνομοι, καὶ ἔξεστιν αὐτοῖς ἐκ τοῦ πατρὸς μὴ μίαν τινὰ ὁδὸν ἠναγκασμένην βαδίζειν, ἀλλ᾽ ἐὰν αὐτοὺς ἑτέρα τῆς προκειμένης μᾶλλον ἀρέσαι, μεταβαίνουσιν εὐθέως. Codex Valeſii omittit μᾶλλον, quo carere poſſumus, et ἀρέσῃ exhibet, quod eſt rectius. Tryphiodorus 115.

Ἄφνω δ᾽ ἀενάων ἐπέων ὠδῖνας ἀνοίξας.

Vide Merrickium ibi et in indice. Adde Petavium ad Syneſii Epiſtolam 1., Wolfium ad Liban. epiſt. 929. 1037., Iacobſium ad Anth. VII. p. 392., Heindorfium ad Plat. Phaedr. p. 284., Schweighäuſerum ad Athen. t. 8. p. 390. Martialis X. 104. ad librum:

„*Qui pigrum faciant* t u u m p a r e n t e m.“

Dicebam apud Themiſtium μᾶλλον omitti poſſe, hancque huius adverbii ellipſin adſtruxit Baſtius Epiſt. crit. p. 186. cuius notatis adde Schaeferi et aliorum animadverſiones ad Ellipſ. p. 770., Nanſiique ad Nonnum p. 41. Philoſtratus V. A. II. 25. τὸν κόσμον τοῦτον ἀγασθῆναι ἢ τὰ ἐν Βαβυλῶνι φλεγμαίνοντα. Charito I. 1. p. 4. ἥδεϊαν ταύτην τὴν ἡμέραν ἤγαγον οἱ Συῤῥακούσιοι τῆς τῶν ἐπινικίων: ubi Cocchii et Dorvillii coniectura ἡδίω eſt prorſus inutilis; ſubauditur μᾶλλον, quod miror non vidiſſe Dorvillium, qui de hac ipſa ellipſi notam ſcripſit p. 528. Et ſic Latini. Apuleius Ap. p. 33. Pric. „Idque a me „ſusceptum officii gratia, *quam* lucri cauſa docebo.“ Claudianus Gild. 186.

„*Phalarim tormentaque flammae*
„*profuit et Siculi mugitus ferre iuvenci,*
„q u a m *tales audire choros.*“

ubi Barthius videndus, Claverius Burmannusque. — *Μᾶλλον* non male omiſſum, nec male nonnunquam addunt Codices, ita ut criticus haereat anceps. Themiſtius Or. IV. p. 60 D. ἆρα ἀγνοεῖτε ... ὅτι φανεῖητε ἂν ἐπ᾽ αὐτῷ

δικαίως ἢ ἐπὶ τοῖς λιμέσι. Codex Valesianus habet *μᾶλλον* ante *δικαίως*, et opportune *φρονοίητε* pro *φανείητε*. Theophylactus Sim. Epist. 21. *σειρήνων γὰρ ἢ μουσῶν ὀδυρομένων ἀκούσαιμεν.* Codex 2991 A. *σειρ. γὰρ μᾶλλον ἢ μ.* Et *ἀκούσομεν* melius quam *ἀκούσαιμεν*.

P. 12. *οὐδὲν τοῦ πόματος τῆς λήθης — πεπωκέναι*] CLG *οὐδὲν τοῦ τῆς λ. ἐδ. πεπ. πόματος.* T *οὐδὲ τῆς λ. ἐδ. πεπ. πομ.* V *πεπτωκέναι.* Qua de confusione perfectorum a *πίπτειν* et *πίνειν* vide Wyttenbachium Bibl. II. 1. p. 102. cuius meminisse poterat Heindorfius ad Lys. extr.; et Brunckium ad Lysistrat. 395. Cf. Casaubon. ad Athen. VI. c. 10.

P. 12. *τοῦ πόματος τῆς λήθης*] „*Γενεσιουργὸς λήθη* vo„catur Proclo. Cebes in tab. [c. 6.] de poculo *ἀπάτης*, „*πλάνης, ἀγνοίας: πάντες πίνουσιν*, inquit, *ἀλλ' οἱ μὲν* „*πλεῖον, οἱ δὲ ἧττον.* Similiter Socrates ap. Platon. Pro„clus ad Platonis Alcibiadem, laudans Odyss. *K.* v. 326." FABRIC. Proclus in Cratyl. c. 2. *ἀρίδηλα τοῖς μὴ παντάπασι σκοτοδινιῶσιν καὶ πολὺ τὸ τῆς λήθης ὕδωρ ἐμφορηθεῖσιν.* Idem H. in Mus. v. 25.

Μηδ' ἐμὲ ληθαίοις ὑπὸ χεύμασιν οὐλοὰ ῥέζων
Δαίμων αἰὲν ἔχοι —

ubi vide Iacobsium. — Mazaris ineditus in *διαλόγῳ νεκρικῷ: Τούτων μέμνημαι καὶ μεμνήσομαι, κἂν πίω κἂν οὐ πίω τὸ τῆς λήθης ὕδωρ.*

P. 12. *ἀστεῖον*] CLG ad marginem: *ὅτι καὶ εὐτράπελος ἦν Πρόκλος.*

P. 12. *οὐκ ἔξω τοῦ σεμνοῦ*] Confer notam ad Her. Philostr. p. 524. — Mox *ἀπέπεμπεν* malui in fine capitis cum LG, quam editum *ἀπέπεμπε*.

P. 12. *Μάρκελλα*] CT *Μαρκέλλα*. — Rectius *Μάρκελλα*. Eunapius p. 10. *Μάρκελλαν*.

P. 13. *κατὰ νόμον*] CT *κ. νόμους*.

P. 13. *γένει τε καὶ ἀρετῇ ὑπερφέροντες*]. Vltimam vocem omisit Fabricius. Infra c. 17. *γένει τε καὶ πλούτῳ ὑπερεχόντων.* V. Porsonum ad Euripid. Hecub. 272. — Lycii erant ex urbe Xantho, ut mox videbimus.

P. 13. *ἡ τοῦ Βυζαντίου πολιοῦχος*] Editiones *ὁ* ante Fabricium, qui scripsit *ἡ*, consentientibus Codicibus, excepto V, in quo *ὁ*. LG *πολυοῦχος*. — „Minervam innuit, „quae Dea tutelaris Byzantii, ut Apollo Deus *πολιοῦχος* „Xanthi, urbis Lyciae. Apud Olympiodorum Commentar. „MS. in Platonis Alcibiadem Dii vel sunt *ὑπερκόσμιοι*, „*ὧν αἱ ἡμέτεραι ψυχαὶ εἰσὶν ἐξημμέναι, καὶ οὐδέτι σῶμα,*

„vel ἐγκόσμιοι, ὧν τὰ σώματα μόνον ἐξῆπται. Horum ite„rum alii ſunt οὐράνιοι, alii αἰθέριοι ſive πύριοι, alii ἀέ„ριοι, alii ἐνύδριοι, alii χθόνιοι, alii ὑποταρτάριοι. Inter „χθονίους alii ſunt κλιματάρχαι, alii πολιοῦχοι, alii deni„que κατοικίδιοι." FABRIC. — Heſychius: πολιοῦχοι, οἱ τὴν πόλιν σώζοντες, καὶ οἱ ἄρχοντες αὐτῆς. Plutarchus Th. c. 6. Ποσειδῶνα γὰρ Τροιζήνιοι σέβουσι διαφερόντως, καὶ θεὸς οὗτός ἐστιν αὐτοῖς πολιοῦχος. Confer Cuperum Obſerv. III. 16. p. 337., Spanhemium ad Callim. Pall. 53. ubi de ipſa Minerva πολιούχῳ agit, et Niclas ad Geopon. p. 3.

P. 13. τοῦ εἶναι γέγονεν αἰτία] Infra c. 9. Τύχη τις αὐτὸν ἀγαθὴ ἐπανῆγεν αὖθις ἐπὶ τὴν τῆς γενέσεως αἰτίαν. c. 17. ὡς κοινός τις πατὴρ καὶ αἴτιος αὐτοῖς τοῦ εἶναι γενόμενος.

P. 13. προὐνοήσατο] V προενοήσατο.

P. 13. εἰς παῖδας ἤδη — ἐτέλει] CT ἔτι, non ἤδη. — Eunapius p. 58. εἰς ἐφήβους ἄρτι τελῶν: ubi nota videatur.

P. 14. αὐτῷ συνέβη καὶ πολλὴ οἰκειότης] CT ſine καί. T συνέθη.

P. 14. τέως] *interea*. Herodianus Philet. p. 434. Τὸ δὲ τέως σημαίνει τὸ μέχρι, καὶ προτοῦ, καὶ ἕως, καὶ ἐν τοσούτῳ. Scholia Platonis p. 85. ἐν δὲ τῇ Εἰρήνῃ ὁ αὐτὸς [Ἀριστοφάνης] ἀντὶ τοῦ ἐν τοσαύτῳ κέχρηται. Confer Heſychium et notas.

P. 14. ὑπὸ τῷ μουσηγέτῃ θεῷ] T ὑ. τῶν μουσιγέτῃ θ. Himerius Or. III. 9. σοὶ μὲν καὶ Ἀπόλλων φίλος καὶ διὰ τοῦτο, οἶμαι, καὶ ὅμοιος. Μουσηγέτης ἐστὶν ἐκεῖνος καὶ χοροὺς Μουσῶν καθ' Ἑλικῶνα τὸν Βοιώτιον ἵστησιν.

P. 14. τροφῆς τε καὶ παιδείας] V παιδίας. — Haec verba frequenter iunguntur. Plato Crit. 12. περὶ τὴν τοῦ γενομένου τροφήν τε καὶ παιδείαν. 5. ἢ γὰρ οὐ χρῆν ποιεῖσθαι παῖδας, ἢ ξυνδιαταλαιπωρεῖν καὶ τρέφοντα καὶ παιδεύοντα. Ibid. ἐκθρέψαι καὶ ἐκπαιδεῦσαι. 13. ἡμεῖς γάρ σε γεννήσαντες, ἐκθρέψαντες [de γενέσθαι καὶ τραφῆναι ago ad Eunap. p. 200.], παιδεύσαντες. Adde Ariſtophanem N. 532. Iſocratem Arch. 42. Iulian. Or. I. p. 3 C. 4 D. collatis Gottlebero ad Menex. p. 26. et Wyttenbachio ad Iuliani p. 8 D.

P. 14. ἃ δεῖ πράττειν] Xylander ἃ ἀδεῖ. Hamburg. ἃ ἔδει. Lugdun. et Fabricius ἃ δεῖ, ut Codices. T ἃ δή, quae permutatio eſt ſolennis. Philoſtratus V. A. II. 11. p. 59. τῷ δὲ δὴ μαχίμῳ τε καὶ πολεμιστηρίῳ τίνων δή; Codex 1696. τίνων δεῖ; optime: nec aliter coniecerant interpretes latini, ut patet ex ipſorum verſione. Diſſentit

quidem Olearius, ſed fallitur. Vide Lennepium ad Phal. p. 297. 357. Soni ſimilitudo inter η et ει hanc peperit σύγχυσιν. Heraclidi Alleg. p. 9. corrupto, e parte tantum medebatur Schowius. Ὑμεῖς, Heraclides ait, μάρτυρες ἐστὲ τῆς Ὁμήρου θεοσεβοῦς προαιρέσεως, ὅτι πάθεσιν ἐξαιρέτως, ἐπὰν νεωκορῇ τὸ δαιμόνιον, ἐπεὶ καὐτός ἐστι θεῖος. Schowius bene poſt ὅτι, νεωκορεῖ reponit pro νεωκορῇ, ſed ἐπῶν, quod loco vocis depravatae ἐπὰν coniicit, nemini placere poterit. Lego: ὅτι πάθεσιν ἐξαιρέτοις ἅπαν νεωκορεῖ τὸ δαιμόνιον, *omnes Deos*. Supra dixerat: ἃ μὲν γὰρ ἐξ ἴσου καὶ κατὰ κοινὸν ὑπὲρ ἁπάντων (τῶν θεῶν) ἱεροπρεπῶς τεθεολόγηται, τί δεῖ καὶ λέγειν; Poteſt et η ob ſoni ſimilitudinem cum ι confundi. Demetrius Cydonius de Cont. mort. c. 25. §. 5. οὕτω δὴ ἄγνοιαν ταῖς ἀκαθάρτοις ἡδοναῖς σπένδεται. Lego: οὕτω δι' ἄγνοιαν.

P. 14. καὶ ἀποστρέφεσθαι] E regione huius loci LG ad marginem: οὕτως ὄναιο, Μαρῖνε.

P. 14. συγγενὲς] non in VT. Vide ſupra p. 6.

P. 15. ὑπερφαινόμενος] „Anonymus exemplari meo editionis Fabric. haec adſcripſit: *Thucydid. 4. 93. et 96.* „ὑπερεφάνησαν τοῦ λόφου. *Aliter Lucianus Zeux. 9. T. I.* „*p. 847, 81.*" SCHAEFER.

P. 15. Εἰκάσαι δὲ ἦν — Τελεσφόρον] Scripſi δὲ pro δ', ſecutus CLT. — „Apollinem intellige, a quo annus etiam „τελεσφόρος ſaepe apud Homerum [Il. τ. 32. etc.]." FABRIC. — Non Apollinem intellige, ſed Deum Teleſphorum, de quo vide Hiſtoriam Academiae Pariſinae literarum et inſcription. t. 21. p. 26. Imaginem Teleſphori cucullati in nummis inſpice apud illuſtriſſimum *Choiſeul de Gouffier* itin. in Graec. t. 2. tab. 5. num. 12. et tab. 11. num. 9. 15. 17. 25. Conf. Desmoletſii *Memorias* tom. X. p. 384.

P. 15. ἐγένετο] LGCT ἐγίνετο. Statim C τούτῳ.

P. 15. ἐν Λυκίᾳ φοιτήσας γραμματικῷ] LGCT ἐν Λυκίᾳ. — φοιτᾷν τινί illuſtravi ad Philoſtr. Her. p. 521. Infra c. 9. abſolute φοιτῶντα αὐτόν. c. 8. extr. συμφοιτῶσιν ἑταίροις. Cum παρὰ ſtruitur c. 9. φοιτᾷ παρ' Ὀλυμπιόδωρον.

P. 16. Λεωνᾶς] „Haec de Leona Iſauro [usque ad Αἰ„γύπτου] ad verbum repetit Suidas [in Λεωνᾶς]. Alius „Leonas Syrus pugil, cuius meminit Artemidorus lib. IV. „cap. 84. [immo 82.]" FABRIC. — T λεονᾶς. Infra c. 9. iterum ſit Leonae mentio, ubi T recte λεωνᾶς.

P. 16. τοῖς τὰς ἡνίας ἔχουσι] Suidas ſine τάς. — Theodoretus H. E. I. c. 3. τῆς μὲν Ῥωμαίων ἐκκλησίας Σίλβεστρος κατεῖχε τὰς ἡνίας. Leo Diaconus Hiſt. VI. c. 1. Editionis

quam Hasio debemus, viro eruditissimo: τὰς τῆς βασιλείας ἡνίας Ἰωάννης, ὁ κατ᾽ ἐπίκλησιν Τζιμισκῆς, ὑποζώννυται. et c. 6: τοῦ δὲ Πολυεύκτου ἐπὶ τρισκαίδεκα ἐνιαυτοὺς τὰς τῆς πατριαρχείας ἡνίας ἰθύναντος. — Statim οἳ δὴ scripsi pro edito οἱ δὴ, ex CT.

P. 16. Ἐφοίτησε δὲ καὶ εἰς γραμματικοῦ] Ellipsis τοῦ δόμον vel οἶκον, de qua vide indicata Schaefero ad Ellipf. p. 105. Themistius Or. XXVII. p. 340 C. Εἰ δὲ οὐκ ἐξευρίσκεις τὸν νοῦν τοῦ ἔπους, βούλει σε ἀναμνήσω καὶ ἄλλον λόγον, ὃν ἔτι μειράκιον ὢν ἔμαθες ἐκ διδασκάλων; Codex Valesianus: ἔμαθες ἐν διδασκάλου; Epigramma ἀδέσπ. 754.

ἀλλ᾽ ἄρα μούνῳ
Παρθενίην ἐρατὴν σώσαθ᾽ ἕως Ἀΐδου.

Affatur poeta Itorium et puellam. Wesselingius proposuit μοῦνοι, quod placet Iacobsio; sed mihi placet magis μούνω in duali numero. Praeterea, cum Muratorius habeat ΣΩΣΑΤΕΩΣ, scribendum est, σώσατε ὡς Ἀΐδου: ὡς pro πρὸς, ut alibi saepissime. Haec ellipsis reperitur et in Epigrammate 63. Leonidae Tarentini, quod non omnino sanum esse mihi videtur:

Εὔθυμος ὢν ἔρεσσε τὴν ἐπ᾽ Ἄϊδος
Ἀταρπὸν ἕρπων· οὐ γάρ ἐστι δύσβατος,
Οὐδὲ σκαληνὸς, οὐδενὸς πλέως πλάνης.

Propono οὐδ᾽ ἀνάπλεως πλάνης. Contextus postulat οὐδέ. Dein αν et εν saepe commutantur. Achilles Tat. IV. 4. ἀνὴρ Ἕλλην ἀνέθηκε τὴν κεφαλὴν κατὰ μέσην τοῦ θηρίου τὴν κεφαλήν. Codex Venetus 409. habet ἐνέθηκεν, quod iam ex Anglicano libro notum recipiendum erat. Quam frequenter ος et α inter se fuerint permutata, docuit Bastius Comment. palaeogr. p. 773. Iam vides, quam facile sit ex οὐδενὸς πλέως restituere οὐδ᾽ ἀνάπλεως. Photius Bibl. cod. 163. τῆς Ἑλληνικῆς πλάνης ὑπόπλεα.

P. 16. Ὠρίωνος] „De Orione grammatico idem Suidas. „Hic est quem frequenter laudat scriptor magni Etymolo-„gici.“ FABR.

P. 17. Ῥωμαϊκῶν διδασκαλείων διατριβαῖς] LGC διδασκαλίων. c. 9. τὰς Ἀθήνησι διατριβάς. c. 11. τῶν ῥητορικῶν διατριβῶν. Adde c. 12.

P. 17. ἄγευστος ἔτι ὢν λόγων φιλοσόφων] LGCT ὢν ἔτι. — Ad λόγων φιλοσόφων confer notam ad Eunapium p. 131. Lucianus Nigr. 35. φιλοσόφων προσάψασθαι λόγων. Vide et Casaubonum Lect. Theocr. c. 1. p. 15.

P. 18. παραποδίζοιτο] V παραμποδίζοιτο. Marinus scripserat forte παρεμποδίζοιτο.

P. 18. ἐπὶ τὴν τῆς γενέσεως αἰτίαν] „Patriam nempe." FABRIC. Minervam potius. Statim προὔτρεψεν ἡ θεός.

P. 19. φοιτᾷ ἐπὶ μὲν Ἀριστοτελικοῖς] Sic fcripfi ex LGCT. Editiones φ. μὲν ἐπὶ Ἀρ. ante Fabricium, qui dedit φ. μὲν ἐπὶ λόγοις Ἀριστ. „λόγοις [*inquit*] addidi ex „Suida [in Ὀλυμπιόδωρος, ubi haec, fed non accurate, de-„fcribit, turbato ordine et fenfu] ubi hunc locum defcri-„bit. Confule Lambecium lib. VI. Commentar. de Bibl. „Vindob. p. 181. Idem vertit: *Ariftotelicae dialecticae* „*difcendae caufa*. Sed mihi vox λόγων Ἀριστοτελικῶν latius „patere videtur. Antea legebatur in verfione latina: *fre-„quentabat ex Ariftotelicis Olympiodorum*. Caeterum fal-„litur Lambecius, cum hunc Olympiodorum Procli magi-„ftrum eundem effe putat cum philofopho eiusdem nomi-„nis, cuius commentarii eruditi in Platonis quosdam libros „manu exarati fuperfunt in variis bibliothecis. Nam in „his non modo Proclus ipfe, fed et Proclo longe iunior „Damafcius laudatur." FABRIC. — Additio vocis λόγοις prorfus fuit inutilis. Infra c. 26. συνεγίγνετο οὖν αὐτῷ ἐπιμελῶς ἔν τε τοῖς Πλατωνικοῖς, καὶ ταῖς ἄλλαις θεολογίαις. — Scholium in Coiflliniano: Ὀλυμπιόδωρος Πρόκλον κατῆρξε φιλοσόφων λόγων.

P. 19. οὗ κλέος εὐρὺ] Formula Homerica. Odyff. *A*. 344.
ἀνδρὸς, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.
et alibi faepe.

P. 19. Ἥρωνι — ὁδῶν] „Apud Suidam, ubi haec de „Herone [in Ἥρων] exfcribit, perperam editur ὁδῶν Ἀλε-„ξάνδρου [Kufterus e cod. Ἀλεξανδρείας]. At Suidas vo-„luit innuere, Heronem effe Alexandrinum, itaque legen-„dum Ἀλεξανδρεὺς, et vox haec loco fuo mota, iterum „reftituenda poft nomen Ἥρων. Paulo aliter Lambecius „lib. VII. pag. 404. Caeterum plures fuere Herones Ma-„thematici, de quibus dicam, Deo propitio, in Bibliothe-„ca Graeca [L. III. C. XXIV. §. 7.]." FABR. — Suidas κατὰ τὴν παίδευσιν. — Scholium in Laurentiano: ὅτι δὲ κυνικὸς ἦν, ἐδήλωσεν εἰπὼν, καὶ κύων οὐ τὴν ἀναισχυντίαν, ἀλλὰ τὴν παῤῥησίαν. — Suidas Heroni tribuit ἐπιτομὴν τῶν Ἡρακλείδου ἱστοριῶν, hanc ipfam fortaffe, quam nunc habemus.

P. 20. ἡγμένον] Apud Suidam in ἡγμένος, fine Auctoris nomine, quod Kufterum ad hunc locum, fed non femper, latuit: confer t. 3. p. 718. Vide notam ad Eunap. p. 157.

P. 20. θαῤῥῆσαι — θευσεβείας] Scholium Coiflinianum: οὗτος, ὡς ἔοικεν, Πρόκλῳ τῆς ἁπάσης ἀπωλείας καὶ

τῆς περὶ τὰς ἀτόπους ἐπῳδὰς καὶ μαντείας ἐξηγήτης. In Laurentiano ultima fic efferuntur: καὶ μεν γανείας εἰσηγήτης. Furia, vir doctiffimus, apte corrigit μαγγανείας. Eunapius p. 50. αἱ δὲ τὴν αἴσθησιν ἀπατῶσαι μαγγανεῖαι καὶ γοητεύουσαι, θαυματοποιῶν ἔργα. Ibidem μαγγανείας in μανίας abiiffe videtur. - Confer Wyttenbachium epift. crit. p. 45.

P. 20. ὁμοέστιον] LGC ὁμέστιον. T ὁμόστιον. Suidas lectionem non malam ὁμέστιον interpretatur, ὁμόοικον, ὁμορόφιον. Sed editam firmat Nofter c. 12. ὁμοέστιον ἐποιεῖτο.

P. 20. εὐκολίαν καὶ ἐντρέχειαν] Eunapius p. 30. τῶν ἐπιτρεχουσῶν κοσμίως καὶ εὐκόλως ἀποδείξεων: ubi vide notam. Argumentum Ariftideae in Apellam t. 1. p. 67. θαυμασίως δὲ ἔχει καί τι τῆς εὐρυθμίας ἐντρέχον. Longinus 44. 1. δριμεῖαί τε καὶ ἐντρεχεῖς φύσεις: ubi Toupius legendus. Adde Erneftium L. Techn. in εὐκολία.

P. 20. τὰ τῶν πράξεων] Infra c. 22. ἐξηγεῖτο πράξεις, ubi vide notam.

P. 20. ἀπεμνημόνευεν ἐπ᾽ αὐτῶν λέξεων] CT ἀπεμνημόνευσεν: qua de permutatione aorifti et imperfecti dixi ad Philoftr. Her. p. 530. Eunapius p. 107. ἐπαίδευεν: codex ἐπαίδευσεν. Vide ibi notata. Permutantur et paffiva haec tempora. Infra c. 10. κατεμηνύθη et κατεμηνύετο legémus. — ἐπ᾽ αὐτῶν λ. Sic c. 10. fin. ἐπ᾽ αὐτῶν ῥημάτων. Adde c. 32. Cafaubonus ad Script. Aug. p. 37 D. quorumdam virorum prodigiofae memoriae exempla colligens, Proclum omnes, adducto hoc loco, fuperare contendit.

P. 20. Οὐλπιανὸς ὁ Γαζαῖος] LGCT Ὀλυμπιανὸς. Varietas infignis. Nihil tamen mutare aufus fum, in re tam dubia. Suidas nude Οὐλπιανὸς ὁ Γάζαῖος. „De Vlpiano „Gazaeo Procli condifcipulo, quem viri docti minus ve„rifimiliter eundem effe fufpicantur, cuius fcholia in De„mofthenem exftant, videndus Damafcius in vita Ifidori „et ex eodem Suidas.“ FABR. Sed, ut dixi, Vlpianum Gazaeum, nude tantum, e Marino, ut videtur, Suidae memoratum, non ftatim eundem effe ac Vlpianum Ifidori fratrem ftatuendum eft. Res eft ambigua valde et incerta. Varia loca de Vlpianis collecta funt a Tayloro in Reiskianis Oratoribus t. 8. p. 711.

P. 21. αὐτὰ δὲ τὰ Ἀριστοτέλους λογικὰ συγγράμματα] „In verfione latina ante legebatur: *Ariftotelis de arte di„cendi fcripta.* Sed uti fupra λόγοι, ita nunc quoque vox „λογικὰ latius patet, quam ut ad dialecticam vel rhetori-

„cam reſtringi debeat." FABRIC. Vix monendum, ἐξεμάνθανε me dediſſe ex T pro ἐξεμάνθανεν.

P. 21. τοῖς ἐντυγχάνουσι] Ἐντυγχάνειν in ſenſu legendi ſuſe illuſtravi ad Eunapium p. 126. Dio quidam, cuius epiſtolae quinque ineditae leguntur bis in Codice 3002. p. 86. et p. 110. hoc verbo uſus eſt epiſtola tertia, Εὐσεβίῳ inſcripta, quam integram adponam: Παρόντα σε βλέπειν οἴομαι ταῖς ἐπιστολαῖς ἐντυγχάνων αἷς ἐπιστέλλεις, ὥστ᾽ εἰ γράφεις μοι συνεχέστερον, ἥκιστα ἐπὶ τῇ ἀπουσίᾳ δυσχεραίνοιμι. Quatuor reliquas ſi hic deſcribam, neminem puto valde mihi ſuccenſurum.

Δίωνος ἐπιστολαί.

α΄. Δίων Ῥούσῳ [1]).

Συνίστημί σοι τὸν φέροντα τὴν ἐπιστολὴν ἄνδρα, πράγματα μὲν ἔχοντα δι᾽ ἀντιδίκου φιλονεικίαν, αὐτὸν δὲ τοῖς φίλοις παρέχειν οὐ βουλόμενον. Ἔστι δὲ καὶ τἄλλα, οἷον ἂν σὺ ἐπαινέσῃς, μέτριος καὶ ἐπιεικής. Τὸ γὰρ τοῦ γένους καὶ πολιτικοῦ ἀξιώματος οὐ δέομαί σε δεῖσθαι πυνθάνεσθαι· καὶ γὰρ ταῦτα αὐτῷ ὑπάρχει.

β΄. Ῥούφῳ.

Ἐρέννιον τὸν ἐμὸν ἑταῖρον φθάνεις μὲν ἐπιστάμενος, οὔπω δὲ ἱκανῶς ὅσον ἐγὼ βούλομαι· οὐδὲ γὰρ νῦν δυναίμην ἴσως εἰπεῖν ἅπαντα τὰ προσόντα αὐτῷ. Τοσαῦτα μέντοι ἄξιον αὐτὸν μαρτυρῆσαι, ὡς καὶ γέγονεν ἡμῖν ἐκ πλείονος φίλος, καὶ ὅσα πεῖραν ἤδη τῷ χρόνῳ δέδωκε. Καὶ τὰ περὶ τοὺς λόγους πρῶτον μὲν ἐζήλωσε, νῦν δὲ καὶ ὑπερεβάλετο. Ἔστι γὰρ ῥήτωρ ἀγαθός, ἔτι δ᾽ ἂν γένοιτο βελτίων σοι συνὼν καὶ ὑπὸ σοῦ προαγόμενος. Ἐμοὶ γὰρ πολλὰ περὶ πολλῶν χαριζόμενος, ἐν τοῖς μάλιστα ἂν χαρίζοιο καὶ Ἐρέννιον σαυτοῦ νομίζων.

γ΄. Εὐσεβίῳ. κτλ.

δ΄. τῷ αὐτῷ [2]).

Ἀνιαρὰ μὲν εἶναι τὰ συμβάντα δρακοντίων καὶ κακῶν ἔσχατα, τίς οὐκ ἂν ὁμολογήσειε; ἀνθρώπινα δὲ καὶ πολλοῖς ἤδη γεγενημένα. Διὸ καρτερεῖν μὲν ἐπ᾽ ἐκείνοις ἀνάγκη καὶ φέρειν ἑκόντα. Δεῖ γάρ, κἂν ἄλλως ἔχῃ, κἂν σφόδρα τοῦ πάθους ἡττᾶτο, ὑπὲρ τῶν ὄντων ὁρᾷν ὀρθῶς, ἵνα μὴ τὰς συμφορὰς ἄριστα διηνυκέναι δοκῇ, περὶ δὲ τοῦ ζῶντος οὐκ ἄριστα φρονεῖν.

---

1) Sic uno in loco; at in altero abeſt titulus. Forte Ῥούφῳ, ut in epiſt. ſecunda.

2) In altero loco tertia et quarta epiſtola ſunt ἀνεπίγραφοι.

ε. Σαβινιανῷ [1]).

Οὐκ ὀκνῶ τοῦ γράφειν, οὐδ᾽ ὑπεροψίᾳ τινὶ σεσιώπηταί μοι τὰ πρόχειρα· καὶ γὰρ ἂν ὡμολογούμην ἂν εἶναι σχετλιώτατος ἀνθρώπων, εἰ τέχνῃ μὲν τὸ λέγειν ἀσκήσας, ἐπιστέλλειν οὐκ ἐβουλόμην, ἠμέλουν δὲ φίλου, ᾧ καὶ συνεχόρευσα, τῶν μουσῶν καὶ τὰ ἱερὰ συνετελέσθην, ὅσα δὴ πάντων ἐν Ἕλλησιν ἁγιώτατα.

P. 21. πρὸς μόνην ψιλὴν ἀνάγνωσιν] „Id eſt, ut vel „grammatico more ſenſum eruas." INT. LATIN. Multum praefero Caſauboni interpretationem referentis πρὸς μ. ψ. ἀνάγν. ad ἐξεμάνθανε, et vertentis *ſtatim lectos*, verbis Spartiani: vide ad Hiſt. Aug. p. 37 D. Poteſt apte conferri Auguſtinus Conf. IV. 16. qui ait, „categorias „Ariſtotelis ſe ſolum legiſſe et intellexiſſe, cum eas alii „vix, magiſtris eruditiſſimis non loquentibus tantum, ſed „multa in pulvere depingentibus, intellexiſſent." — Noſter c. 15. οὐ ψιλῷ λόγῳ διδάσκων, ἔργῳ δὲ μᾶλλον. c. 38. ἐπὶ ἀκροάσει μόνον ψιλῇ. Themiſtius Or. VI. p. 80 A. καὶ νεύματι ψιλῷ καὶ ῥήματι μικρῷ. Codex Valeſii male φίλῳ pro ψιλῷ, praeterea habet σμικρῷ. Idem Or. XXIV. p. 303 C. βλέμμα τε αἰδοῦς γέμει καὶ οἷον τὴν (Codex ſine τὴν) αἰδῶ καὶ τοῖς προσβλέπουσιν (Codex προσβλέψασιν) ἐνδιδόναι· ἤδη γοῦν τισὶ καὶ θέα ψιλὴ τῆς θεοῦ ταύτης ἤρκεσεν εἰς κοσμιότητα τὸν βίον μεταῤῥυθμίσαι. Pro τῆς θεοῦ Codex τῷ θεωμένῳ, male, notandum tamen. In extremis conſtructio vacillat: forte, εἰς τὸ κοσμιότητι κτλ.

P. 21. συσχολάσας] Confer ad Eunapium p. 150. Infra σχολάζων τοῖς ἐν Ἀθήναις διδασκάλοις. c. 26. συσχολάζων τῷ φιλοσόφῳ Συριανῷ. c. 38. αὐτῷ συσχολάσαντες.

P. 21. ἔδοξεν] Fabricius ἔδοξαν. Revocavi lectionem Codicum et Editionum.

P. 21. θείας ὄψεως καὶ παρακ.] „Supra c. 6. et 9." FABR.

P. 21. ἐπὶ τὰς Ἀθήνας] G ἔτι. Infra c. 19. pro ἔτι τιμωμένην Codices CT habent ἐπιτιμωμένην. Eumathius V. p. 154. ἐγὼ δ᾽ ἐδόκουν, νὴ τοὺς θεούς, ἐπὶ (lego ἔτι) τὰς γυναῖκας ὁρᾶν. Eadem permutatio apud Proclum in Cratyl. cc. 96. 114. Confer Schaeferum ad Dionyſ. p. 166.

P. 21. σὺν πομπῇ τινὶ πάντων τῶν λογίων] G συμποπῇ. Scripſi πάντων ex T pro πάντως.

---

1) Praeterea Codex exhibet variantes lectiones Σασιανῷ et Σαβιανῷ.

P. 22. διαδοχὴ] CT διδαχὴ, quod est notandum; sed διαδοχὴ unice verum. „Hinc Proclus κατ' ἐξοχὴν dictus „διάδοχος, nempe Platonicus, ut ex Ammonio notavit vir „doctus [D. Heinsius p. 79.] ad Hesiodum." FABR. Nicias Athenaei XIII. 61. librum scripserat de ταῖς τῶν φιλοσόφων διαδοχαῖς. Et Sotionis liber ferebatur de eodem argumento. Statim ἄγουσιν pro ἄγουσι dederunt LGCT.

P. 22. τὴν τῆς φιλοσοφίας ἔφορον] „Athenas puta." FABR. Minervam puto. c. 15. προνοίᾳ τῆς φιλοσόφου θεοῦ. c. 30. αὐτῇ τῇ φιλοσόφῳ θεῷ.

P. 22. τὰ προοίμια] De huius vocis translato sensu vide Lennepium ad Phalar. p. 141.

P. 22. ἀπὸ τοῦ πατρὸς] „Apollinis." FABR. Non Apollinis, sed, ut puto, Platonis.

P. 22. κατῆρε] Timaeus Lex. κατῆρεν· κατέπλευσεν: ubi Ruhnkenius. — Pro κατεμηνύθη LGC κατεμήνυεν, male. T κατεμηνύετο. Vide supra p. 84.

P. 22. Νικόλαος] „De hoc Nicolao Lycio plura Suidas." FABR. Scholium in Coisliniano: τούτου τὰ φερόμενα ῥητορικὰ προγυμνάσματα. Et Suidas idem testatur: Ἔγραψε προγυμνάσματα καὶ μελέτας ῥητορικὰς καὶ ἄλλα τινά. Ad hunc Nicolaum potuit respicere Scholiastes Philostrati ad Her. p. 304. περίεστιν ὁ Γεώργιος τοῦ Νικολάου λόγῳ. — Mox pro ὁ ὕστερον μὲν CGT ὃ μὲν ὕστ. Dein scripsi περιφανὴς ἐπὶ σοφιστικῇ ex CT pro edito π. ἐπὶ τῇ σοφ. c. 11. ἐπὶ σοφιστικῇ, et ἐπὶ ποιητικῇ. Confer Schaeferum Mel. p. 4.

P. 23. Λύκιος] Suidas: Νικόλαος Μύρων τῆς Λυκίας. Nam iungo Suidae duas voces Νικόλαος Ῥήτωρ et Νικόλαος, Μύρων. Alius fuit Nicolaus e Myris oriundus sub Constantino, de quo et Suidas.

P. 23. περὶ τὸ Σωκρατεῖον] Sacellum Socrati dicatum, Heroum. — „Imaginis aereae Socratis ab Atheniensibus „dedicatae meminit Laertius lib. 2. [43. ubi Menagius.] „et Tertull. in Apologet. [c. 14.]." FABR. Themistius Or. XX. p. 239 C. testatur, Athenienses eorum quae in Socratem commiserant poenituisse, καὶ δίκην ἔπραξαν (repone ἐπράξαντο e Codice Valesiano) τὸν Μέλιτον τῆς δίκης ἐκείνης, καὶ ἔφυγεν Ἄνυτος (lege αὐτὸς cum Codice) ἐκ τοῦ ἄστεος, καὶ αὐτὸν (lege Ἄνυτον e Codice; κατέλευσαν διὰ Σωκράτην οἱ Ἡρακλεῶται οἱ ἐν τῷ Πόντῳ· καὶ νῦν δείκνυται ἄνευ τοῦ (lege Ἀνύτου e Codice, sicque volebat Interpres Latinus) αὐτόθι σῆμα ἐν τῷ προαστείῳ, οὐ μακρὰν θαλάττης, οὐ περιέβαλον (emendatior Codex

habet οὗπερ καὶ ἔβαλον: de βάλλω pro λίθοις βάλλω confer notam ad Philoſtr. Her. p: 436.) τὸν Ἄνυτον οἱ Ἡρακλεῶται. Dio Chryſoſtomus Or. LV. p. 289. ἀλλ' Ἀνύτῳ τάχα αὐτῷ μὲν διαλεγόμενος. Codex 2958. ἀλλ' αὐτῷ μὲν διαλεγ. bene: nam mutato αὐτῷ in Ἀνύτῳ veram habemus Dionis manum. Ἀνύτῳ τάχα verba ſunt librarii critici, qui ad αὐτῷ offendens proponebat modeſte τάχα, Ἀνύτῳ. Reiskius, ut erat ingenioſiſſimus coniector, verum fere viderat.

P. 23. δίψει πολλῷ, ὡς ἔλεγε, κατείχετο] C. 17. νόσῳ κατείχετο. Vide et c. 29. 31. — ἔλεγε pro ἔλεγεν ex T.

P. 24. προσκυνήσας] De verbo προσκυνεῖν confer quae indicavit Goetzius ad Corippum IV. 131. Quandoquidem iniecta fuit Corippi mentio, auctoris non ſaepe ad partes vocandi, hac utar occaſione proferendae pulchrae Valeſii in hunc poetam obſervationis. Sic editur Corippus II. 92.

„*plavueré Parenti*
„*Orantis pia verba viri, Genitusque precanti*
„*Annuit, et Sanctus regnator Spiritus, inquit.*"

Optime reponit Valeſius in libro Duraeano:

„— — *et Sanctus, regnato, Spiritus inquit.*"

Regnato, id eſt, *regna*.

P. 24. τὰς κλεῖς] „*Repagula*: ita vertimus τὰς κλεῖς. „Neque enim ſemper partem corporis, aut claves tantum ſignificant, ſed etiam obices vel repagula, ut Euſtathius admonet, cum ait, κλεῖδα θυρῶν λέγει Ὅμηρος „τὸν ἐπιβλῆτα καὶ ὀχέα θυρῶν, ἤγουν τὸν μοχλόν." INT. LATIN.

P. 24. τοῦ ἀνθρωπίου] Sic CT pro ἀνθρώπου. Themiſtius Or. XXIV. p. 306 D. οἱ τῶν ἀθλίων ἱππαρίων δρόμοι. Codex Valeſianus ἵππων: ſed praeſtat recepta lectio.

P. 24. ἔκλειον] „His verbis ſignificabatur, interprete „Marino, niſi Proclus veniſſet, ſucceſſionem Platonicam „iam fuiſſe terminatam." FABR.

P. 24. Πόλλητος ἢ Μελάμποδος] „De Pollete Aegienſi „augure iterum conſulendus Suidas. Falluntur qui hoc „loco non Πόλλητος legendum putant, ſed Πολυΐδου, „cuius facultatem μαντικὴν celebrant Apollodorus [III. 3. „§. 4.] et alii. De Melampode dictum in Bibliotheca „Graeca [lib. I. c. 15.]." FABR. Vide de Melampode Reiſſium in indice ſcriptorum ad Artemidorum. Nicephorus ad Syneſium p. 421 B. ὁ Μελάμπους (Codex 2629. addit οὗτος) Αἰγύπτιος ἦν ἱερογραμματεύς, καὶ ἱεροφάντης, καὶ μάντις ἄριστος, κτλ. Suidas: Μελάμπους· μαντικῆς

εἰδήμων. „ὁ δὲ σύμβολος Μελάμποδος ἢ Πόλλητος ἐδέε-„το.“ οὗτοι δὲ ἦσαν ἄριστοι κρίνειν τὰ μέλλοντα. Kusterus, qui multa de Melampode disserit, verborum Suidae cum Marinianis similitudinem animadvertere non neglexit. Adde Foucherum *Mém. Acad. Inscript.* t. 36. p. 308.

P. 25. περιμάχητος] De hac voce vide Wyttenbachium ad Plut. S. N. V. p. 60. et ibi indicatum Hemsterhusium ad Luc. Cont. c. 11. t. 3. p. 389. Synesius ep. 67. p. 211 D. τοῦτο τοῖς ἀδελφοῖς ἡμῶν, ἤδη δὲ καὶ ἄλλοις, τοῖς εὐσεβεστάτοις ἐπισκόποις Διοσκόρῳ καὶ Παύλῳ τὸ περιμάχητον ἦν. Codex 1031. τὸ punctis duobus superimpositis delet; quod quidem probaverim.

P. 25. ἐντυγχάνει πρώτῳ τῶν φιλοσόφων Συριανῷ] CT πρῶτον. „Dictum de Syriano in Prolegomenis ad hanc „vitam.“ FABR.

P. 25. Λαχάρης] „De Lachare praeter Damascium in „vita Isidori [p. 1045.], et Suidam suo loco, consulen-„dus idem Suidas in Σουπηριανὸς et Μητροφάνης.“ FABR. Scholium in Coisliniano: Λαχάρης οὗτος ὁ τὰ ῥητορικὰ ἐκπονήσας μέτρα.

P. 25. ὁ τῆς δείλης ὀψίας] Fabricius omiserat ὁ. Vide Graevium ad Lucian. Gall. c. 22. et Ruhnkenium ad Tim. p. 75. Synesius ep. 51. Ἄραντες ἐκ Φυκοῦντος ἀρχομένης ἑῴας, δείλης ὀψίας τῷ κατ' ἐρυθρὰν κόλπῳ προσέσχομεν· ἐνδιατρίψαντες δὲ ὅσον ὕδωρ πιεῖν καὶ ὑδρεύσασθαι... Codex 1031. ὕδωρ ποιεῖν, quod notandum est, et, ut videtur, praeferendum: addam tamen, ο a librario fuisse turbatum et fere cancellatum. Eadem verba, ποιεῖν et πιεῖν, permutantur apud Themistium Or. XXI. p. 260 D. ubi pro τὸν κύαθον ποιεῖν ἀμφορέα, Codex Valesii habet non recte πιεῖν. Lucianus Saturn. c. 4. καὶ μὴν καὶ πιεῖν ἐς τὸ ἥδιστον καὶ ᾠδικώτερον ἄλλου δόξαι ἅμα ἐν τῷ συμποσίῳ. Codex 2600. exhibet ποιεῖν, male, et caret importuno isto ἅμα. Ibidem c. 9. μὴ δύναιτο διψῶν πιεῖν: Codex iterum prave ποιεῖν. Non dissimile mendum tollam e Dionis Cassii fragmento CLXIII. Popilius a Viriatho postulaverat, ut arma sibi traderet, sed τοῦτ' οὔτ' αὐτὸν οὔτε τὸ λοιπὸν πλῆθος ὑπομεῖναι ἐποίησεν. Vrsino ἐποίησεν suspectum erat, et merito quidem, ni fallor. Propono ἔπεισεν, facillima, imo nulla fere mutatione. Coi Bruto Epist. 14. οὔτε ἡ Ῥοδίων ἅλωσις ἐξέπληξεν ἂν ἡμᾶς μὴ τὰ σὰ φρονοῦντας, οὔτε ἡ Λυκίων εὐπραξία μετὰ κολακείας ἔπεισεν: margo Codicis 1038. habet ἐποίησεν.

P. 25. ἐν δυσμαῖς μὲν ἥλιος] Editiones δυσμοῖς. GCT δυσμαῖς. Photius Lex. δειλὴν ὀψίαν· τὸ περὶ ἡλίου δυσμάς. Infra c. 18. extr. ταῖς δυσμαῖς τοῦ βίου.

P. 25. σελήνη δὲ ἀπὸ συνόδου πρῶτον ἐφαίνετο] Heliodorus V. c. 22. πρώτην ἡμέραν τῆς σεληναίας μετὰ τὴν πρὸς ἥλιον σύνοδον ἐπιλαμπούσης. Damafcius Vit. Ifid. p. 1048. extr. ὁ κῆβος (ἔστι δὲ πιθήκου εἶδος) ἀποσπερμαίνει κατὰ τὴν σύνοδον ἡλίου καὶ σελήνης. p. 1065, 42. λίθον ἐθεάσατο, ἐν ᾧ σελήνης ἐγίνετο σχήματα μεταμορφουμένης, παντοῖα μὲν, ἄλλοτε δ' ἄλλα πρὸς ἥλιον αὐξομένης καὶ μειουμένης, ἐνόντα δὲ τῷ λίθῳ καὶ αὐτὸν τὸν ἥλιον· ὅθεν ἡ φήμη τοὺς τοιούτους λίθους καλεῖ συνοδίτας. Synefius ep. 4. p. 164 B. μελλούσης εἰς ταὐτὸ συνδραμεῖσθαι τῆς τε συνόδου τῶν ἀστέρων. Scholiaftes ad συνόδου: συνδρομῆς, συνελεύσεως., et mox: ὑσέ γε πολλὰ κατὰ τὴν συνοδικὴν νύκτα: ubi Scholiaftes: τὴν παθοῦσαν τὴν σύνοδον. Confer Dorvillium ad Char. p. 652.

P. 26. τὸν νέον, ὡς ξένον] Hunc ordinem, qui eft LGCT, praetuli edito, τὸν ξ. ὡς νέον.

P. 26. ἐφ' ἑαυτῶν προσκυνεῖν] „Haec eft νυκτερινὴ θρη-„σκεία, cuius mentio fit infra c. 22. ubi Marinus addit, „Proclum fimiliter foli orienti, culminanti et occidenti „quotidie fupplicaffe. Confer preces ad lunam apud Apu-„leium XI. Milefiarum.“ FABR.

P. 26. ὑπολυσάμενος] „Ex Pythagorae praecepto apud „Iamblichum in eius vita c. 23. [ἀνυπόδητος θύε καὶ προσ-„κύνει.], rem facram facere et deos orare debebant „difcalceati five ἀπεδίλωτοι. Qui mos ab Hebraeis ad „varias gentes dimanavit. Vide interpretes ad Exod. „III. [5.] et quae viri docti ad hymnum Callimachi in „Cererem [v. 125.]; Antonium Bynaeum libro 2. [c. 3.] „de calceis Hebr.“ FABR.

P. 26. τὸ Πλάτωνι] GCT τῷ. — „Socrates apud Pla-„tonem 6. de Rep. [c. 6. Aft.] ait, a magnis ingeniis ni-„hil mediocre expectandum, fed aut ingens bonum, aut „ingens malum. Nempe ψυχὰς τὰς εὐφυεστάτας κακῆς „παιδαγωγίας τυχούσας διαφερόντως κακὰς γίγνεσθαι. Quam „Platonis fententiam Demetrii et Antonii exemplo confir-„mat Plutarchus et exemplo Neronis Paufanias in Achaï-„cis [c. 17.].“ FABR.

P. 27. ἔφη] C ἔφυ: variatione facillima. Themiftius Or. VI. p. 78 A. Ὁμήρῳ δὲ ταὐτὰ γινώσκει καὶ ὁ Βοιώτιος ποιητής· „ἓν ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος, ἐκ μιᾶς δὲ φῦμεν γα-„στρὸς ἀμφότεροι.“ Codex 2988. δ' ἔφημεν, Valefianus

δ' ἔφυμεν: uterque ματρὸς, quod habet Pindari textus editus N. VI.

P. 27. ἤγε τούτῳ ἐναντίον] T ἤτι γε. Statim pro καὶ τοιαῦτα Fabricius male καί τοι αὐτά. Memini loci Athenaei XIII. 82. ubi καί τοι pariter in mendo cubat: ὁ Σοφοκλῆς ἀκούσας ἐποίησεν εἰς αὐτὸν τοιοῦτον ἐπίγραμμα, χρησάμενος τῷ περὶ τοῦ Ἡλίου καὶ Βορέου λόγῳ, καί τοι πρὸς μοιχείαν αὐτοῦ αἰνιττόμενος. Editor clarissimus καὶ δὴ malebat, sed facilius vitium sanabitur, legendo καί τι.

P. 27. τῷ μεγάλῳ Πλουτάρχῳ τῷ Νεστορίου] Suidas in Νικόλαος· ῥήτωρ, γνώριμος Πλουτάρχου καὶ Πρόκλου· Πλουτάρχου δὲ λέγω, τοῦ ἐπίκλην Νεστορίου. Adde eundem in Πλούταρχος Νεστ.

P. 27. ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι] Addidi pronomen ex LGCT.

P. 28. ὁ μέγας] „Ὁ μέγας non est nomen proprium, „ut videtur innuere interpres, sed Plutarchi Atheniensis „elogium, quod eidem tribuit etiam Damascius in vita „Isidori.“ FABR. Et infra cap. 26. Plutarchus ille vocatur μέγας, sicque apud Damascium, cuius locum vide infra allegatum ad caput 26. ubi de Hegia. Nestorius etiam cap. 28. vocatur μέγας, ut et Pericles Lydus cap. 29. Sic ὁ παμμέγας Πλάτων apud Themistium Or. II. p. 31 B. ubi Codex Valesianus habet μέγας.

P. 28. ἀπογράφεσθαι τὰ λεγόμενα] C. 13. τὰ λεγόμενα συνοπτικῶς ἀπογραφόμενος.

P. 28. δὲ ἔχαιρε] LGCT δ' ἔχ.

P. 28. πάντῃ ἀπέχεσθαι] „Sic nec Pythagoras animatis prorsus abstinuit, neque abstinere aliis praecepit, ut „ex Aristoxeno testantur Laertius [VIII. 20.] et Athenae- „us [X. 13.].“ FABR. Infra c. 19. vide quae narrantur de Procli abstinentia ab animatorum esu.

P. 29. διαιτώμενον] CT διαιτώμενος. Mox pro εἰ θέλοι, ἀποθάνῃ, recepi lectionem Codd. LGC. In T, εἰ ἐθέλει, ἀποθάνοι.

P. 29. τὸν νέον συνίστῃ] LG συνέστῃ. CT συνίστῃ τὸν νέον.

P. 29. τὸν ἔγγονον Ἀρχιάδαν] „Archiadam Plutarchi „generum fuisse apparet infra c. 29. Alii hoc loco ἔκγο- „νον legunt pro ἔγγονον, quod idem est.“ FABR.

P. 29. μειζόνως] CT μεῖζον. G μαζόνως.

P. 30. πραγματείας] C. 19. ἡ τῶν ὕμνων αὐτοῦ πραγματεία. c. 23. ἐπεξιόντι ταῖς ἐκείνου πραγματείαις. Adde c. 26. Hanc vocem illo sensu illustraverunt Vptonus et Schaeferus ad Dionys. de Comp. p. 14. Diodorus Sic. I. init.

quam Hasio debemus, viro eruditissimo: τὰς τῆς βασιλείας ἡνίας Ἰωάννης, ὁ κατ' ἐπίκλησιν Τζιμισκῆς, ὑποζώννυται. et c. 6. τοῦ δὲ Πολυεύκτου ἐπὶ τρισκαίδεκα ἐνιαυτοὺς τὰς τῆς πατριαρχείας ἡνίας ἰθύναντος. — Statim οἳ δὴ scripsi pro edito οἱ δὴ, ex CT.

P. 16. Ἐφοίτησε δὲ καὶ εἰς γραμματικοῦ] Ellipsis τοῦ δόμον vel οἶκον, de qua vide indicata Schaefero ad Ellips. p. 105. Themistius Or. XXVII. p. 340 C. Εἰ δὲ οὐκ ἐξευρίσκεις τὸν νοῦν τοῦ ἔπους, βούλει σε ἀναμνήσω καὶ ἄλλον λόγον, ὃν ἔτι μειράκιον ἂν ἔμαθες ἐκ διδασκάλων; Codex Valesianus: ἔμαθες ἐν διδασκάλου; Epigramma ἀδέσπ. 754.

ἀλλ' ἄρα μούνῳ
Παρθενίῃ ἐρατὴν σώσαθ' ἕως Ἀΐδου.

Affatur poeta Itorium et puellam. Wesselingius proposuit μοῦνοι, quod placet Iacobsio; sed mihi placet magis μούνω in duali numero. Praeterea, cum Muratorius habeat ΣΩΣΑΤΕΩΣ, scribendum est, σώσατε ὡς Ἀΐδου: ὡς pro πρὸς, ut alibi saepissime. Haec ellipsis reperitur et in Epigrammate 63. Leonidae Tarentini, quod non omnino sanum esse mihi videtur:

Εὔθυμος ὢν ἔρεσσε τὴν ἐπ' Ἄϊδος
Ἀταρπὸν ἕρπων· οὐ γάρ ἐστι δύσβατος,
Οὐδὲ σκαληνὸς, οὐδενὸς πλέως πλάνης.

Propono οὐδ' ἀνάπλεως πλάνης. Contextus postulat οὐδέ. Dein αν et εν saepe commutantur. Achilles Tat. IV. 4. ἀνὴρ Ἕλλην ἀνέθηκε τὴν κεφαλὴν κατὰ μέσην τοῦ θηρίου τὴν κεφαλήν. Codex Venetus 409. habet ἐνέθηκεν, quod iam ex Anglicano libro notum recipiendum erat. Quam frequenter ος et α inter se fuerint permutata, docuit Bastius Comment. palaeogr. p. 773. Iam vides, quam facile sit ex οὐδενὸς πλέως restituere οὐδ' ἀνάπλεως. Photius Bibl. cod. 163. τῆς Ἑλληνικῆς πλάνης ὑπόπλεα.

P. 16. Ὠρίωνος] „De Orione grammatico idem Suidas. „Hic est quem frequenter laudat scriptor magni Etymologici." FABR.

P. 17. Ῥωμαϊκῶν διδασκαλείων διατριβαῖς] LGC διδασκαλίων. c. 9. τὰς Ἀθήνησι διατριβάς. c. 11. τῶν ῥητορικῶν διατριβῶν. Adde c. 12.

P. 17. ἄγευστος ἔτι ὢν λόγων φιλοσόφων] LGCT ὢν ἔτι. — Ad λόγων φιλοσόφων confer notam ad Eunapium p. 131. Lucianus Nigr. 35. φιλοσόφων προσάψασθαι λόγων. Vide et Casaubonum Lect. Theocr. c. 1. p. 15.

P. 18. παραποδίζοιτο] V παραμποδίζοιτο, Marinus scripserat forte παρεμποδίζοιτο.

P. 18. ἐπὶ τὴν τῆς γενέσεως αἰτίαν] „Patriam nempe." FABRIC. Minervam potius. Statim προὔτρεψεν ἡ θεός.

P. 19. φοιτᾷ ἐπὶ μὲν Ἀριστοτελικοῖς] Sic ſcripſi ex LGCT. Editiones φ. μὲν ἐπὶ Ἀρ. ante Fabricium, qui dedit φ. μὲν ἐπὶ λόγοις Ἀριστ. „λόγοις [*inquit*] addidi ex „Suida [in Ὀλυμπιόδωρος, ubi haec, ſed non accurate, de„ſcribit, turbato ordine et ſenſu] ubi hunc locum deſcri„bit. Conſule Lambecium lib. VI. Commentar. de Bibl. „Vindob. p. 181. Idem vertit: *Ariſtotelicae dialecticae „diſcendae cauſa*. Sed mihi vox λόγων Ἀριστοτελικῶν latius „patere videtur. Antea legebatur in verſione latina: *fre„quentabat ex Ariſtotelicis Olympiodorum.* Caeterum fal„litur Lambecius, cum hunc Olympiodorum Procli magi„ſtrum eundem eſſe putat cum philoſopho eiusdem nomi„nis, cuius commentarii eruditi in Platonis quosdam libros „manu exarati ſuperſunt in variis bibliothecis. Nam in „his non modo Proclus ipſe, ſed et Proclo longe iunior „Damaſcius laudatur." FABRIC. — Additio vocis λόγοις prorſus fuit inutilis. Infra c. 26. συνεγίγνετο σὺν αὐτῷ ἐπιμελῶς ἔν τε τοῖς Πλατωνικοῖς, καὶ ταῖς ἄλλαις θεολογίαις. — Scholium in Coiſliniano: Ὀλυμπιόδωρος Πρόκλον κατῆρξε φιλοσόφων λόγων.

P. 19. οὗ κλέος εὐρύ] Formula Homerica. Odyſſ. *Α*. 344.

ἀνδρὸς, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ᾽ Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.

et alibi ſaepe.

P. 19. Ἥρωνι — ὁδῶν] „Apud Suidam, ubi haec de „Herone [in Ἥρων] exſcribit, perperam editur ὁδῶν Ἀλε„ξάνδρου [Kuſterus e cod. Ἀλεξανδρείας]. At Suidas vo„luit innuere, Heronem eſſe Alexandrinum, itaque legen„dum Ἀλεξανδρεὺς, et vox haec loco ſuo mota, iterum „reſtituenda poſt nomen Ἥρων. Paulo aliter Lambecius „lib. VII. pag. 404. Caeterum plures fuere Herones Ma„thematici, de quibus dicam, Deo propitio, in Bibliothe„ca Graeca [L. III. C. XXIV. §. 7.]." FABR. — Suidas κατὰ τὴν παίδευσιν. — Scholium in Laurentiano: ὅτι δὲ κυνικὸς ἦν, ἐδήλωσεν εἰπὼν, καὶ κύων οὐ τὴν ἀναισχυντίαν, ἀλλὰ τὴν παῤῥησίαν. — Suidas Heroni tribuit ἐπιτομὴν τῶν Ἡρακλείδου ἱστοριῶν, hanc ipſam fortaſſe, quam nunc habemus.

P. 20. ἡγμένον] Apud Suidam in ἡγμένος, ſine Auctoris nomine, quod Kuſterum ad hunc locum, ſed non ſemper, latuit: confer t. 3. p. 718. Vide notam ad Eunap. p. 157.

P. 20. θαῤῥῆσαι — θευσεβείας] Scholium Coiſlinianum: οὗτος, ὡς ἔοικεν, Πρόκλῳ τῆς ἁπάσης ἀπωλείας καὶ

τῆς περὶ τὰς ἀτόπους ἐπῳδὰς καὶ μαντείας ἐξηγήτης. In Laurentiano ultima ſic efferuntur: καὶ μεν γανείας εἰσηγήτης. Furia, vir doctiſſimus, apte corrigit μαγγανείας. Eunapius p. 50. αἱ δὲ τὴν αἴσθησιν ἀπατῶσαι μαγγανεῖαι καὶ γοητεύουσαι, θαυματοποιῶν ἔργα. Ibidem μαγγανείας in μανίας abiiſſe videtur. Confer Wyttenbachium epiſt. crit. p. 45.

P. 20. ὁμοέστιον] LGC ὁμέστιον. T ὁμόστιον. Suidas lectionem non malam ὁμέστιον interpretatur, ὁμόοικον, ὁμορόφιον. Sed editam firmat Noſter c. 12. ὁμοέστιον ἐποιεῖτο.

P. 20. εὐκολίαν καὶ ἐντρέχειαν] Eunapius p. 30. τῶν ἐπιτρεχουσῶν κοσμίως καὶ εὐκόλως ἀποδείξεων: ubi vide notam. Argumentum Ariſtideae in Apellam t. 1. p. 67. θαυμασίως δὲ ἔχει καί τι τῆς εὐρυθμίας ἐντρέχον. Longinus 44. 1. δριμεῖαί τε καὶ ἐντρεχεῖς φύσεις: ubi Toupius legendus. Adde Erneſtium L. Techn. in εὐκολία.

P. 20. τὰ τῶν πράξεων] Infra c. 22. ἐξηγεῖτο πράξεις, ubi vide notam.

P. 20. ἀπεμνημόνευεν ἐπ' αὐτῶν λέξεων] CT ἀπεμνημόνευσεν: qua de permutatione aoriſti et imperfecti dixi ad Philoſtr. Her. p. 530. Eunapius p. 107. ἐπαίδευεν: codex ἐπαίδευσεν. Vide ibi notata. Permutantur et paſſiva haec tempora. Infra c. 10. κατεμηνύθη et κατεμηνύετο legemus. — ἐπ' αὐτῶν λ. Sic c. 10. fin. ἐπ' αὐτῶν ῥημάτων. Adde c. 32. Caſaubonus ad Script. Aug. p. 37 D. quorumdam virorum prodigioſae memoriae exempla colligens, Proclum omnes, adducto hoc loco, ſuperare contendit.

P. 20. Οὐλπιανὸς ὁ Γαζαῖος] LGCT Ὀλυμπιανὸς. Varietas inſignis. Nihil tamen mutare auſus ſum, in re tam dubia. Suidas nude Οὐλπιανὸς ὁ Γαζαῖος. „De Vlpiano „Gazaeo Procli condiſcipulo, quem viri docti minus ve„riſimiliter eundem eſſe ſuſpicantur, cuius ſcholia in De„moſthenem exſtant, videndus Damaſcius in vita Iſidori „et ex eodem Suidas." FABR. Sed, ut dixi, Vlpianum Gazaeum, nude tantum, e Marino, ut videtur, Suidae memoratum, non ſtatim eundem eſſe ac Vlpianum Iſidori fratrem ſtatuendum eſt. Res eſt ambigua valde et incerta. Varia loca de Vlpianis collecta ſunt a Tayloro in Reiskianis Oratoribus t. 8. p. 711.

P. 21. αὐτὰ δὲ τὰ Ἀριστοτέλους λογικὰ συγγράμματα] „In verſione latina ante legebatur: *Ariſtotelis de arte di„cendi ſcripta.* Sed uti ſupra λόγοι, ita nunc quoque vox „λογικὰ latius patet, quam ut ad dialecticam vel rhetori-

„cam restringi debeat.“ FABRIC. Vix monendum, ἐξεμάνθανε me dedisse ex T pro ἐξεμάνθανεν.

P. 21. τοῖς ἐντυγχάνουσι] Ἐντυγχάνειν in sensu legendi fuse illustravi ad Eunapium p. 126. Dio quidam, cuius epistolae quinque ineditae leguntur bis in Codice 3002. p. 86. et p. 110. hoc verbo usus est epistola tertia, Εὐσεβίῳ inscripta, quam integram adponam: *Παρόντα σε βλέπειν οἴομαι ταῖς ἐπιστολαῖς ἐντυγχάνων αἷς ἐπιστέλλεις, ὥστ' εἰ γράφεις μοι συνεχέστερον, ἥκιστα ἐπὶ τῇ ἀπουσίᾳ δυσχεραίνοιμι.* Quatuor reliquas si hic describam, neminem puto valde mihi succensurum.

Δίωνος ἐπιστολαί.

ά. Δίων Ῥούσῳ [1]).

Συνίστημί σοι τὸν φέροντα τὴν ἐπιστολὴν ἄνδρα, πράγματα μὲν ἔχοντα δι' ἀντιδίκου φιλονεικίαν, αὐτὸν δὲ τοῖς φίλοις παρέχειν οὐ βουλόμενον. Ἔστι δὲ καὶ τἆλλα, οἷον ἂν σὺ ἐπαινέσῃς, μέτριος καὶ ἐπιεικής. Τὸ γὰρ τοῦ γένους καὶ πολιτικοῦ ἀξιώματος οὐ δέομαί σε δεῖσθαι πυνθάνεσθαι· καὶ γὰρ ταῦτα αὐτῷ ὑπάρχει.

β'. Ῥούφῳ.

Ἐρένιον τὸν ἐμὸν ἑταῖρον φθάνεις μὲν ἐπιστάμενος, οὔπω δὲ ἱκανῶς ὅσον ἐγὼ βούλομαι· οὐδὲ γὰρ νῦν δυναίμην ἴσως εἰπεῖν ἅπαντα τὰ προσόντα αὐτῷ. Τοσαῦτα μέντοι ἄξιον αὐτὸν μαρτυρῆσαι, ὡς καὶ γέγονεν ἡμῖν ἐκ πλείονος φίλος, καὶ ὅσα πεῖραν ἤδη τῷ χρόνῳ δέδωκε. Καὶ τὰ περὶ τοὺς λόγους πρῶτον μὲν ἐζήλωσε, νῦν δὲ καὶ ὑπερεβάλετο. Ἔστι γὰρ ῥήτωρ ἀγαθός, ἔτι δ' ἂν γένοιτο βελτίων σοι συνὼν καὶ ὑπὸ σοῦ προαγόμενος. Ἐμοὶ γὰρ πολλὰ περὶ πολλῶν χαριζόμενος, ἐν τοῖς μάλιστα ἂν χαρίζοιο καὶ Ἐρένιον σαυτοῦ νομίζων.

γ'. Εὐσεβίῳ. κτλ.

δ'. τῷ αὐτῷ [2]).

Ἀνιαρὰ μὲν εἶναι τὰ συμβάντα δρακοντίων καὶ κακῶν ἔσχατα, τίς οὐκ ἂν ὁμολογήσειε; ἀνθρώπινα δὲ καὶ πολλοῖς ἤδη γεγενημένα. Διὸ καρτερεῖν μὲν ἐπ' ἐκείνοις ἀνάγκη καὶ φέρειν ἑκόντα. Δεῖ γάρ, κἂν ἄλλως ἔχῃ, κἂν σφόδρα τοῦ πάθους ἡττᾶτο, ὑπὲρ τῶν ὄντων ὁρᾶν ὀρθῶς, ἵνα μὴ τὰς συμφορὰς ἄριστα διηνυκέναι δοκῇ, περὶ δὲ τοῦ ζῶντος οὐκ ἄριστα φρονεῖν.

---

1) Sic uno in loco; at in altero abest titulus. Forte Ῥούφῳ, ut in epist. secunda.

2) In altero loco tertia et quarta epistola sunt ἀνεπίγραφοι.

ε. Σαβινιανῷ [1]).

Οὐκ ὄκνῳ τοῦ γράφειν, οὐδ' ὑπεροψίᾳ τινὶ σεσιώπηταί μοι τὰ πρόχειρα· καὶ γὰρ ἂν ὡμολογούμην ἂν εἶναι σχετλιώτατος ἀνθρώπων, εἰ τέχνῃ μὲν τὸ λέγειν ἀσκήσας, ἐπιστέλλειν οὐκ ἐβουλόμην, ἠμέλουν δὲ φίλου, ᾧ καὶ συνεχόρευσα, τῶν μουσῶν καὶ τὰ ἱερὰ συνετελέσθην, ὅσα δὴ πάντων ἐν Ἕλλησιν ἁγιώτατα.

P. 21. *πρὸς μόνην ψιλὴν ἀνάγνωσιν*] „Id eſt, ut vel „grammatico more ſenſum eruas." INT. LATIN. Multum praefero Caſauboni interpretationem referentis *πρὸς μ. ψ. ἀνάγν.* ad *ἐξεμάνθανε*, et vertentis *ſtatim lectos*, verbis Spartiani: vide ad Hiſt. Aug. p. 37 D. Poteſt apte conferri Auguſtinus Conf. IV. 16. qui ait, „categorias „Ariſtotelis ſe ſolum legiſſe et intellexiſſe, cum eas alii „vix, magiſtris erudítiſſimis non loquentibus tantum, ſed „multa in pulvere depingentibus, intellexiſſent." — Noſter c. 15. *οὐ ψιλῷ λόγῳ διδάσκων, ἔργῳ δὲ μᾶλλον.* c. 38. *ἐπὶ ἀκροάσει μόνον ψιλῇ.* Themiſtius Or. VI. p. 80 A. *καὶ νεύματι ψιλῷ καὶ ῥήματι μικρῷ.* Codex Valeſii male *φίλῳ* pro *ψιλῷ*, praeterea habet *σμικρῷ*. Idem Or. XXIV. p. 303 C. *βλέμμα τε αἰδοῦς γέμει καὶ οἷον τὴν* (Codex ſine *τὴν*) *αἰδῶ καὶ τοῖς προσβλέπουσιν* (Codex *προσβλέψασιν*) *ἐνδιδόναι· ἤδη γοῦν τισὶ καὶ θέα ψιλὴ τῆς θεοῦ ταύτης ἤρκεσεν εἰς κοσμιότητα τὸν βίον μεταῤῥυθμίσαι.* Pro *τῆς θεοῦ* Codex *τῷ θεωμένῳ*, male, notandum tamen. In extremis conſtructio vacillat: forte, *εἰς τὸ κοσμιότητι κτλ.*

P. 21. *συσχολάσας*] Confer ad Eunapium p. 150. Infra *σχολάζων τοῖς ἐν Ἀθήναις διδασκάλοις.* c. 26. *συσχολάζων τῷ φιλοσόφῳ Συριανῷ.* c. 38. *αὐτῷ συσχολάσαντες.*

P. 21. *ἔδοξεν*] Fabricius *ἔδοξαν*. Revocavi lectionem Codicum et Editionum.

P. 21. *θείας ὄψεως καὶ παρακ.*] „Supra c. 6. et 9." FABR.

P. 21. *ἐπὶ τὰς Ἀθήνας*] G *ἔτι*. Infra c. 19. pro *ἔτι τιμωμένην* Codices CT habent *ἐπιτιμωμένην*. Eumathius V. p. 154. *ἐγὼ δ' ἐδόκουν, νὴ τοὺς θεούς, ἐπὶ* (lego *ἔτι*) *τὰς γυναῖκας ὁρᾶν.* Eadem permutatio apud Proclum in Cratyl. cc. 96. 114. Confer Schaeferum ad Dionyſ. p. 166.

P. 21. *σὺν πομπῇ τινὶ πάντων τῶν λογίων*] G *συμποπῇ*. Scripſi *πάντων* ex T pro *πάντως*.

1) Praeterea Codex exhibet variantes lectiones *Σασιανῷ* et *Σαβιανῷ*.

P. 22. διαδοχὴ] CT διδαχὴ, quod est notandum; sed διαδοχὴ unice verum. „Hinc Proclus κατ' ἐξοχὴν dictus „διάδοχος, nempe Platonicus, ut ex Ammonio notavit vir „doctus [D. Heinsius p. 79.] ad Hesiodum." FABR. Nicias Athenaei XIII. 61. librum scripserat de ταῖς τῶν φιλοσόφων διαδοχαῖς. Et Sotionis liber ferebatur de eodem argumento. Statim ἄγουσιν pro ἄγουσι dederunt LGCT.

P. 22. τὴν τῆς φιλοσοφίας ἔφορον] „Athenas puta." FABR. Minervam puto. c. 15. προνοίᾳ τῆς φιλοσόφου θεοῦ. c. 30. αὐτῇ τῇ φιλοσόφῳ θεῷ.

P. 22. τὰ προοίμια] De huius vocis translato sensu vide Lennepium ad Phalar. p. 141.

P. 22. ἀπὸ τοῦ πατρὸς] „Apollinis." FABR. Non Apollinis, sed, ut puto, Platonis.

P. 22. κατῆρε] Timaeus Lex. κατῆρεν· κατέπλευσεν: ubi Ruhnkenius. — Pro κατεμηνύθη LGC κατεμήνυεν, male. T κατεμηνύετο. Vide supra p. 84.

P. 22. Νικόλαος] „De hoc Nicolao Lycio plura Sui„das." FABR. Scholium in Coislinian o: τούτου τὰ φερόμενα ῥητορικὰ προγυμνάσματα. Et Suidas idem testatur: Ἔγραψε προγυμνάσματα καὶ μελέτας ῥητορικὰς καὶ ἄλλα τινά. Ad hunc Nicolaum potuit respicere Scholiastes Philostrati ad Her. p. 304: περίεστιν ὁ Γεώργιος τοῦ Νικολάου λόγῳ. — Mox pro ὁ ὕστερον μὲν CGT ὁ μὲν ὕστ. Dein scripsi περιφανὴς ἐπὶ σοφιστικῇ ex CT pro edito π. ἐπὶ τῇ σοφ. c. 11. ἐπὶ σοφιστικῇ, et ἐπὶ ποιητικῇ. Confer Schaeferum Mel. p. 4.

P. 23. Λύκιος] Suidas: Νικόλαος Μύρων τῆς Λυκίας. Nam iungo Suidae duas voces Νικόλαος. Ῥήτωρ et Νικόλαος, Μύρων. Alius fuit Nicolaus e Myris oriundus sub Constantino, de quo et Suidas.

P. 23. περὶ τὸ Σωκρατεῖον] Sacellum Socrati dicatum, Heroum. — „Imaginis aereae Socratis ab Atheniensibus „dedicatae meminit Laertius lib. 2. [43. ubi Menagius.] „et Tertull. in Apologet. [c. 14.]." FABR. Themistius Or. XX. p. 239 C. testatur, Athenienses eorum quae in Socratem commiserant poenituisse, καὶ δίκην ἔπραξαν (repone ἐπράξαντο e Codice Valesiano) τὸν Μέλιτον τῆς δίκης ἐκείνης, καὶ ἔφυγεν Ἄνυτος (lege αὐτὸς cum Codice) ἐκ τοῦ ἄστεος, καὶ αὐτὸν (lege Ἄνυτον e Codice) κατέλευσαν διὰ Σωκράτην οἱ Ἡρακλεῶται οἱ ἐν τῷ Πόντῳ· καὶ νῦν δείκνυται ἄνευ τοῦ (lege Ἀνύτου e Codice, sicque volebat Interpres Latinus) αὐτόθι σῆμα ἐν τῷ προαστείῳ, οὐ μακρὰν θαλάττης, οὗ περιέβαλον (emendatior Codex

habet οὔπερ καὶ ἔβαλον: de βάλλω pro λίθοις βάλλω confer notam ad Philostr. Her. p. 436.) τὸν Ἄνυτον οἱ Ἡρακλεῶται. Dio Chrysostomus Or. LV. p. 289. ἀλλ' Ἀνύτῳ τάχα αὐτῷ μὲν διαλεγόμενος. Codex 2958. ἀλλ' αὐτῷ μὲν διαλεγ. bene: nam mutato αὐτῷ in Ἀνύτῳ veram habemus Dionis manum. Ἀνύτῳ τάχα verba sunt librarii critici, qui ad αὐτῷ offendens proponebat modeste τάχα, Ἀνύτῳ. Reiskius, ut erat ingeniosissimus coniector, verum fere viderat.

P. 23. δίψει πολλῷ, ὡς ἔλεγε, κατείχετο] C. 17. νόσῳ κατείχετο. Vide et c. 29. 31. — ἔλεγε pro ἔλεγεν ex T.

P. 24. προσκυνήσας] De verbo προσκυνεῖν confer quae indicavit Goetzius ad Corippum IV. 131. Quandoquidem iniecta fuit Corippi mentio, auctoris non saepe ad partes vocandi, hac utar occasione proferendae pulchrae Valesii in hunc poetam observationis. Sic editur Corippus II. 92.

„*placuere Parenti*
„*Orantis pia verba viri, Genitusque precanti*
„*Annuit, et Sanctus regnator Spiritus, inquit.*“

Optime reponit Valesius in libro Duraeano:

„— — *et Sanctus, regnato, Spiritus inquit.*“

Regnato, id est, *regna.*

P. 24. τὰς κλεῖς] „*Repagula*: ita vertimus τὰς κλεῖς. „Neque enim semper partem corporis, aut claves tan„tum significant, sed etiam obices vel repagula, ut Eu„stathius admonet, cum ait, κλεῖδα θυρῶν λέγει Ὅμηρος „τὸν ἐπιβλῆτα καὶ ὀχέα θυρῶν, ἤγουν τὸν μοχλόν.“ INT. LATIN.

P. 24. τοῦ ἀνθρωπίου] Sic CT pro ἀνθρώπου. Themistius Or. XXIV. p. 306 D. οἱ τῶν ἀθλίων ἱππαρίων δρόμοι. Codex Valesianus ἵππων: sed praestat recepta lectio.

P. 24. ἔκλειον] „His verbis significabatur, interprete „Marino, nisi Proclus venisset, successionem Platonicam „iam fuisse terminatam.“ FABR.

P. 24. Πόλλητος ἢ Μελάμποδος] „De Pollete Aegiensi „augure iterum consulendus Suidas. Falluntur qui hoc „loco non Πόλλητος legendum putant, sed Πολυΐδου, „cuius facultatem μαντικὴν celebrant Apollodorus [III. 3. „§. 4.] et alii. De Melampode dictum in Bibliotheca „Graeca [lib. I. c. 15.].“ FABR. Vide de Melampode Reiffium in indice scriptorum ad Artemidorum. Nicephorus ad Synesium p. 421 B. ὁ Μελάμπους (Codex 2629. addit οὗτος) Αἰγύπτιος ἦν ἱερογραμματεὺς, καὶ ἱεροφάντης, καὶ μάντις ἄριστος, κτλ. Suidas: Μελάμπους· μαντικῆς

εἰδήμων. „ὁ δὲ σύμβολος Μελάμποδος ἢ Πόλλητος ἐδέε-„το.“ οὗτοι δὲ ἦσαν ἄριστοι κρίνειν τὰ μέλλοντα. Kusterus, qui multa de Melampode disserit, verborum Suidae cum Marinianis similitudinem animadvertere non neglexit. Adde Foucherum *Mém. Acad. Inscript.* t. 36. p. 308.

P. 25. περιμάχητος] De hac voce vide Wyttenbachium ad Plut. S. N. V. p. 60. et ibi indicatum Hemsterhusium ad Luc. Cont. c. 11. t. 3. p. 389. Synesius ep. 67. p. 211 D. τοῦτο τοῖς ἀδελφοῖς ἡμῶν, ἤδη δὲ καὶ ἄλλοις, τοῖς εὐσεβεστάτοις ἐπισκόποις Διοσκόρῳ καὶ Παύλῳ τὸ περιμάχητον ἦν. Codex 1031. τὸ punctis duobus superimpositis delet; quod quidem probaverim.

P. 25. ἐντυγχάνει πρώτῳ τῶν φιλοσόφων Συριανῷ] CT πρῶτον. „Dictum de Syriano in Prolegomenis ad hanc „vitam.“ FABR.

P. 25. Λαχάρης] „De Lachare praeter Damascium in „vita Isidori [p. 1045.], et Suidam suo loco, consulen-„dus idem Suidas in Σουπηριανὸς et Μητροφάνης.“ FABR. Scholium in Coisliniano: Λαχάρης οὗτος ὁ τὰ ῥητορικὰ ἐκπονήσας μέτρα.

P. 25. ὁ τῆς δείλης ὀψίας] Fabricius omiserat ὁ. Vide Graevium ad Lucian. Gall. c. 22. et Ruhnkenium ad Tim. p. 75. Synesius ep. 51. Ἄραντες ἐκ Φυκοῦντος ἀρχομένης ἑῴας, δείλης ὀψίας τῷ κατ' ἐρυθρὰν κόλπῳ προσέσχομεν· ἐνδιατρίψαντες δὲ ὅσον ὕδωρ πιεῖν καὶ ὑδρεύσασθαι... Codex 1031. ὕδωρ ποιεῖν, quod notandum est, et, ut videtur, praeferendum: addam tamen, ο a librario fuisse turbatum et fere cancellatum. Eadem verba, ποιεῖν et πιεῖν, permutantur apud Themistium Or. XXI. p. 260 D. ubi pro τὸν κύαθον ποιεῖν ἀμφορέα, Codex Valesii habet non recte πιεῖν. Lucianus Saturn. c. 4. καὶ μὴν καὶ πιεῖν ἐς τὸ ἥδιστον καὶ ᾠδικώτερον ἄλλου δόξαι ἅμα ἐν τῷ συμποσίῳ. Codex 2600. exhibet ποιεῖν, male, et caret importuno isto ἅμα. Ibidem c. 9. μὴ δύναιτο διψῶν πιεῖν: Codex iterum prave ποιεῖν. Non dissimile mendum tollam e Dionis Cassii fragmento CLXIII. Popilius a Viriatho postulaverat, ut arma sibi traderet, sed τοῦτ' οὔτ' αὐτὸν οὔτε τὸ λοιπὸν πλῆθος ὑπομεῖναι ἐποίησεν. Vrsino ἐποίησεν suspectum erat, et merito quidem, ni fallor. Propono ἔπεισεν, facillima, imo nulla fere mutatione. Coi Bruto Epist. 14. οὔτε ἡ Ῥοδίων ἅλωσις ἐξέπληξεν ἂν ἡμᾶς μὴ τὰ σὰ φρονοῦντας, οὔτε ἡ Λυκίων εὐπραξία μετὰ κολακείας ἔπεισεν: margo Codicis 1038. habet ἐποίησεν.

P. 25. ἐν δυσμαῖς μὲν ἥλιος] Editiones δυσμοῖς. GCT δυσμαῖς. Photius Lex. δειλὴν ὀψίαν· τὸ περὶ ἡλίου δυσμάς. Infra c. 18. extr. ταῖς δυσμαῖς τοῦ βίου.

P. 25. σελήνη δὲ ἀπὸ συνόδου πρῶτον ἐφαίνετο] Heliodorus V. c. 22. πρώτην ἡμέραν τῆς σεληναίας μετὰ τὴν πρὸς ἥλιον σύνοδον ἐπιλαμπούσης. Damaſcius Vit. Iſid. p. 1048. extr. ὁ κῆβος (ἔστι δὲ πιθήκου εἶδος) ἀποσπερμαίνει κατὰ τὴν σύνοδον ἡλίου καὶ σελήνης. p. 1065, 42. λίθον ἐθεάσατο, ἐν ᾧ σελήνης ἐγίνετο σχήματα μεταμορφουμένης, παντοῖα μὲν, ἄλλοτε δ' ἄλλα πρὸς ἥλιον αὐξομένης καὶ μειουμένης, ἐνόντα δὲ τῷ λίθῳ καὶ αὐτὸν τὸν ἥλιον· ὅθεν ἡ φήμη τοὺς τοιούτους λίθους καλεῖ συνοδίτας. Syneſius ep. 4. p. 164 B. μελλούσης εἰς ταὐτὸ συνδραμεῖσθαι τῆς τε συνόδου τῶν ἀστέρων. Scholiaſtes ad συνόδου: συνδρομῆς, συνελεύσεως, et mox: ὑσέ γε πολλὰ κατὰ τὴν συνοδικὴν νύκτα: ubi Scholiaſtes: τὴν παθοῦσαν τὴν σύνοδον. Confer Dorvillium ad Char. p. 652.

P. 26. τὸν νέον, ὡς ξένον] Hunc ordinem, qui eſt LGCT, praetuli edito, τὸν ξ. ὡς νέον.

P. 26. ἐφ' ἑαυτῶν προσκυνεῖν] „Haec eſt νυκτερινὴ θρησκεία, cuius mentio fit infra c. 22. ubi Marinus addit, „Proclum ſimiliter ſoli orienti, culminanti et occidenti „quotidie ſupplicaſſe. Confer preces ad lunam apud Apu„leium XI. Mileſiarum." FABR.

P. 26. ὑπολυσάμενος] „Ex Pythagorae praecepto apud „Iamblichum in eius vita c. 23. [ἀνυπόδητος θύε καὶ προσ„κύνει.], rem ſacram facere et deos orare debebant „diſcalceati ſive ἀπεδίλωτοι. Qui mos ab Hebraeis ad „varias gentes dimanavit. Vide interpretes ad Exod. „III. [5.] et quae viri docti ad hymnum Callimachi in „Cererem [v. 125.]; Antonium Bynaeum libro 2. [c. 3.] „de calceis Hebr." FABR.

P. 26. τὸ Πλάτωνι] GCT τῷ. — „Socrates apud Pla„tonem 6. de Rep. [c. 6. Aſt.] ait, a magnis ingeniis ni„hil mediocre expectandum, ſed aut ingens bonum, aut „ingens malum. Nempe ψυχὰς τὰς εὐφυεστάτας κακῆς „παιδαγωγίας τυχούσας διαφερόντως κακὰς γίγνεσθαι. Quam „Platonis ſententiam Demetrii et Antonii exemplo confir„mat Plutarchus et exemplo Neronis Pauſanias in Achaï„cis [c. 17.]." FABR.

P. 27. ἔφη] C ἔφυ: variatione facillima. Themiſtius Or. VI. p. 78 A. Ὁμήρῳ δὲ ταὐτὰ γινώσκει καὶ ὁ Βοιώτιος ποιητής· „ἓν ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος, ἐκ μιᾶς δὲ φῦμεν γα„στρὸς ἀμφότεροι." Codex 2988. δ' ἔφημεν, Valeſianus

δ' ἔφυμεν: uterque ματρὸς, quod habet Pindari textus editus N. VI.

P. 27. ἥγε τούτῳ ἐναντίον] T ἥτι γε. Statim pro καὶ τοιαῦτα Fabricius male καί τοι αὐτά. Memini loci Athenaei XIII. 82. ubi καί τοι pariter in mendo cubat: ὁ Σοφοκλῆς ἀκούσας ἐποίησεν εἰς αὐτὸν τοιοῦτον ἐπίγραμμα, χρησάμενος τῷ περὶ τοῦ Ἡλίου καὶ Βορέου λόγῳ, καί τοι πρὸς μοιχείαν αὐτοῦ αἰνιττόμενος. Editor clariſſimus καὶ δὴ malebat, ſed facilius vitium ſanabitur, legendo καί τι.

P. 27. τῷ μεγάλῳ Πλουτάρχῳ τῷ Νεστορίου] Suidas in Νικόλαος· ῥήτωρ, γνώριμος Πλουτάρχου καὶ Πρόκλου· Πλουτάρχου δὲ λέγω, τοῦ ἐπίκλην Νεστορίου. Adde eundem in Πλούταρχος Νεστ.

P. 27. ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι] Addidi pronomen ex LGCT.

P. 28. ὁ μέγας] „Ὁ μέγας non eſt nomen proprium, „ut videtur innuere interpres, ſed Plutarchi Athenienſis „elogium, quod eidem tribuit etiam Damaſcius in vita „Iſidori.“ FABR. Et infra cap. 26. Plutarchus ille vocatur μέγας, ſicque apud Damaſcium, cuius locum vide infra allegatum ad caput 26. ubi de Hegia. Neſtorius etiam cap. 28. vocatur μέγας, ut et Pericles Lydus cap. 29. Sic ὁ παμμέγας Πλάτων apud Themiſtium Or. II. p. 31 B. ubi Codex Valeſianus habet μέγας.

P. 28. ἀπογράφεσθαι τὰ λεγόμενα] C. 13. τὰ λεγόμενα συνοπτικῶς ἀπογραφόμενος.

P. 28. δὲ ἔχαιρε] LGCT δ' ἔχ.

P. 28. πάντῃ ἀπέχεσθαι] „Sic nec Pythagoras animantis prorſus abſtinuit, neque abſtinere aliis praecepit, ut „ex Ariſtoxeno teſtantur Laertius [VIII. 20.] et Athenaeus [X. 13.].“ FABR. Infra c. 19. vide quae narrantur de Procli abſtinentia ab animatorum eſu.

P. 29. διαιτώμενον] CT διαιτώμενος. Mox pro εἰ θέλοι, ἀποθάνῃ, recepi lectionem Codd. LGC. In T, εἰ ἐθέλει, ἀποθάνοι.

P. 29. τὸν νέον συνίστη] LG συνέστη. CT συνίστη τὸν νέον.

P. 29. τὸν ἔγγονον Ἀρχιάδαν] „Archiadam Plutarchi „generum fuiſſe apparet infra c. 29. Alii hoc loco ἔκγονον legunt pro ἔγγονον, quod idem eſt.“ FABR.

P. 29. μειζόνως] CT μεῖζον. G μαζόνως.

P. 30. πραγματείας] C. 19. ἡ τῶν ὕμνων αὐτοῦ πραγματεία. c. 23. ἐπεξιόντι ταῖς ἐκείνου πραγματείαις. Adde c. 26. Hanc vocem illo ſenſu illuſtraverunt Vptonus et Schaeferus ad Dionyſ. de Comp. p. 14. Diodorus Sic. I. init.

καλλίστην ἐμπειρίαν διὰ τῆς πραγματείας ταύτης περιποιοῦσι τοῖς ἀναγινώσκουσιν. Idem I. 3. οὐ μὴν ἐξειργάσθαι πρὸς τὸ συμφέρον καὶ τὸ δυνατὸν τὰς πραγματείας αὐτῶν ὑπελάβομεν. Herodianus II. 15. 6. ὑπόθεσιν ποιούμενοι πάσης τῆς πραγματείας τὸν Σεβήρου βίον. Longin. fr. 5. §. 1. οἱ μὲν καὶ διὰ γραφῆς ἐπεχείρησαν τὰ δοκοῦντα σφισὶ πραγματεύεσθαι.

P. 30. ἠθικὰς, πολιτικὰς] Fabricius omiserat, ut et mox verba διὰ τούτων ἱκανῶς ὥσπερ.

P. 30. θεολογικὴν] „Metaphyficam.“ FABR.

P. 30. προτελείων] „Apud Athenienfes in Myfteriis, „quorum nomina in album initiandorum infcripta erant, „illi poftquam per fex minimum menfes, a vigefima men„fis Boedromionis die καθαρμοὺς frequentaffent, ad προτέλεια five minora Myfteria (τελετῆς παράδοσιν) admit„tebantur menfe Anthefterione, fub veris initium. Abhinc „elapfo femeftri demum deducti funt menfe Boedromione „fub initium autumni ad ἐποπτείαν et ipfius facrarii pe„netralia, maioribus Myfteriis participarunt. Porro ob„fervandum hoc loco, Ariftotelis philofophiam προτελείοις, „fed philofophiam Platonis ἐποπτείᾳ conferri. Sed de „Myfteriis ipfis plura tradent Meurfius, Bullialdus ad „Theonem [p. 215 fqq.], etc.“ FABRIC. Eadem verborum a facris translatione Themiftius Or. XX. p. 235 C. πολλάκις Ἀριστοτέλει προθύσας, εἰς τὴν Πλάτωνος ἔληγεν ἱερουργίαν, ἅμα μὲν γενναῖον προτέλειον, ἅμα δὲ θριγγόν τε καὶ φυλακτήριον. Sed haec valde funt hiulca. Reftituo e Codice Valefiano: ἱερουργίαν. Χαλεπῶς δὲ εἶχεν ἀεὶ τοῖς διοικοδομεῖν ἐπιχειροῦσι καὶ διαφράττειν ἀτεχνῶς ταυτὶ τὰ ἕρκια· εἶναι γὰρ δὴ τῆς Πλάτωνος βακχείας τὴν Ἀριστοτέλους φιλοσοφίαν ἅμα.... Vocem προτέλειον fenfu proprio et metaphorico illuftrat Ruhnkenius ad Timaeum. Cf. Schol. Platon. p. 48.

P. 30. οὐχ ὑπερβάθμιον πόδα, κατὰ τὸ λόγιον, τείνοντα] „Hunc locum imitatur Damafcius in vita Ifidori apud Sui„dam, cui ὑπερβάθμιον πόδα ῥίπτων exponitur, ἀτάκτως, „ἀπρεπῶς διαπραττόμενος. Οὐδὲ ὑπερβάθμιον πόδα ῥίπτων, „κατὰ τὸ λόγιον, εἰς τὴν θεοσέβειαν, ἀλλὰ μέτρα ὁρίζων „ἑαυτῷ τῆς ἡλικίας ἄξια, γνησίῳ καὶ καθαρῷ συνειδότι με„ταχειρίζων τὰ περὶ τοὺς θεούς.“ FABR. Vide Kufterum ad Suidae locum. Nicetas. Chon. p. 3 B. κἂν τρύτῳ δρῷν τῇ ἱστορίᾳ προθεμένων τὰ πρόσφορα, μηδ᾽ ὑπερβάθμιον πόδα τείνειν ἠγαπηκότων ἢ ὅλως τοὺς ἄξονας αὐτῆς ὑπεράλλεσθαι. Scholiaftes Platonis ad Cratyl. §. 64. παροιμία, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷς, ὅμοιον τῷ, ὑπερβάθμιον πόδα

τείνεις. Kusterus, qui Nostri meminit, illius verba recitans ἦγε scripsit, non ἦγεν, quod editur, et sic ego ex CT. Ceterum de v. λόγιον v. Alberti Obss. p. 298.

P. 31. ἐποπτεύειν ἐποίει τοῖς τῆς ψυχῆς ἀνεπιθολώτοις ὄμμασι] V ἐπιποπτεύειν. Lugdunensis editor omisit ἐποίει. — Plato Phaedr. p. 250 C. μυούμενοί τε καὶ ἐποπτεύοντες ἐν αὐγῇ καθαρᾷ. Eunapius p. 46. ἕτερόν τί ἐστι τῷ νῷ θεωρεῖν καὶ τοῖς τοῦ σώματος ἀπατηλοῖς ὄμμασιν. Damascius V. Isid. p. 1033. θείαν κατακωχὴν ἠρέμα διανοίγουσαν καὶ ὑποκαθαίρουσαν τὰ τῆς ψυχῆς ὄμματα. Nicephorus Gregoras epistola inedita de astronomia in Codice 2991 A. ἄνοιξον ἡμῶν τὸ τοῦ νοῦ βλέφαρον. De animae oculis egregie Wyttenbachius ad Plut. S. N. V. p. 94.

P. 31. τῇ τοῦ νοῦ ἀχράντῳ περιωπῇ] C νόμου. T νοός. Recentior librarius more sui temporis νοὸς maluit quam νοῦ. Etenim seriore demum aetate non flectebant νόος, νοῦς; νόου, νοῦ; νόῳ, νῷ; νόον, νοῦν: sed praecipue νοῦς, νοὸς, νοΐ, νόα. Neophytus Ducas in γραμματικῇ Τερψιθέᾳ p. 16. has duas formas recenset inter ὀνόματα διαφόρως κλινόμενα. Synesius de ins. p. 131 C. scripsisset: τοὺς θεοὺς οὐδὲν ἄλλο ἢ νοῦς λεγούσης: Nicephorus in Scholiis haec adscripsit: Νοῦς· νόας, νοερὰς οὐσίας. Astrampsychus p. 5.

Ἠλὺν πεπλευκὼς τοῦ νοὸς νόει βλάβην.

et p. 7.

Πηγὴ διαυγὴς τὰς νοὸς λύει λύπας.

Suidas: Κήρειον ἐκμαγεῖον· ἡ φαντασία τοῦ νοός: quae, annotante iam Toupio, sumsit e Damascio Photii p. 1029, 51. sed addidit τοῦ νοός. Cyrillus Vit. Euthymii p. 11. ἀμετεωρίστῳ νοΐ. Et iam ante dixerat Paulus I. Cor. 1. 10. ἐν τῷ αὐτῷ νοΐ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ. Sic Nicetas Chon. in Andron. II. p. 224 D. ἀλόγῳ δὲ θυμῷ καὶ παραλογωτέρῳ νοΐ φερόμενοι. Etymologus Magnus p. 803, 52. φωνὴ παρὰ τὸ φῶς καὶ τὸ νοῦν, ἢ τὰ ἐν τῷ νῷ φωτίζουσα, ἢ τὸ τοῦ νοὸς φῶς, παρὰ τὸ φάος εἶναι τοῦ νοός. In carmine chemico, quod edidit Bernardus post Palladium p. 149. leguntur hi versus:

Νόος τὸ φαιδρὸν ὄμμα πρὸς θείας φύσεις
ὕψει διάρας πανσόφοις εὐόπταις,
οὕτω γραφὴν διελθὲ τὴν σοφωτάτην.

Pro νόος, quod sensui adversatur, Bernardus monet legendum νόου, sed sola accentus mutatione locus est iuvandus. Scribe:

Νοὸς τὸ φαιδρὸν ὄμμα —

Porphyrius Epist. ad Anebon. p. 2. εἰ δὲ θεοὺς μὲν λέ-

γομεν (malim λέγομεν), ὥς τινες, νόας εἶναι καθαρούς, νοῦ δὲ μετόχους, ψυχικοὺς ὄντας, τοὺς δαίμονας, ἔτι μᾶλλον ἀκηλήτους καὶ ἀμιγεῖς αἰσθητοῖς εἶναι τοὺς καθαροὺς νόας. Qui ſcripſit νοῦ, forte non ſcripſit νόας. Maximus quidem Schol. in Dionyſ. Areop. p. 2. haec tradit: νόας καλοῦσι καὶ οἱ παρ' Ἕλλησι φιλόσοφοι τὰς νοερὰς, ἤτοι ἀγγελικὰς δυνάμεις... Νόες δὲ καλοῦνται πρὸς τὸ εὐφωνότερον τῆς κλίσεως γενομένης, ἐπειδὴ ἐχρῆν ἀπὸ τοῦ ὁ νοῦς, τοῦ νοῦ, τὸ πληθυντικὸν οἱ νοῖ εἶναι. Ἀλλὰ διὰ τὴν εὐφωνίαν ἐξ ἄλλης εὐθείας ἐνικῆς γέγονεν οἱ νόες. Ἔθος γὰρ τοῦτο Ἀττικοῖς, οἵ φασιν Ἀριστοφάναι καὶ Σωκράται, ἀντὶ τοῦ οἱ Ἀριστοφάνεις καὶ οἱ Σωκράτεις. Εἰσὶ δὲ καὶ οἱ λέγοντες οἱ νόοι, ὡς ἀπὸ τοῦ ὁ νόος, τοῦ νόου... Κατ' Ἴωνας τοίνυν, νοῦς, νοὸς, νόες, ὡς χροῦς, χροὸς, οἱ χρόες· Ἰωνικὴ γὰρ ἡ κλίσις. Attamen fere crediderim ob hoc νοῦ, Porphyrium ſcripſiſſe νοῦς, et modo vidimus Syneſium, philoſophum elegantiſſimum, νοῦς ſcripſiſſe, non νόας, ut Nicephorus. Graecus homo Πολυζώης Κοντοῦ, qui ἐποποιίαν quamdam ſtylo et more Homerico componere ſe putavit, hunc fecit verſum:

Καί μιν ἐδίδαξε θεὸς, καί οἱ νό' ἄειρεν:

quod non eſt ferendum in opuſculo ad veterum normam efformato. Corayus Smyrnenſis, vir antiquae Graeciae doctrinam referens in praefatione, quam Graecae verſioni Beccariae praemiſit p. ιγ. νοὸς recte ſcripſit, quippe qui ſtylo recentiorum uteretur. Locum placet promere; nam liber non eſt facile obvius: ἡ κατάχρησις (ἡδονῶν) φεύγει τοὺς ἀναγκαίους κόπους, μαλακίνει τὸ σῶμα, ἐκνευρίζει κατὰ μικρὸν τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς καὶ τυφλώσει εἰς τὸ ὕστερον τοῦ νοὸς τοὺς ὀφθαλμούς.

P. 31. μεθ' ἡμέραν] Fabricius de more μεθ' ἡμέρας, quod corrigere debui. Margo Hamburgenſis: ἴσ. μεθ'. ἡμέρας: male. Confer p. 68.

P. 31. μετ' ἐπικρίσεως] Eadem locutio infra c. 22. occurret iterum.

P. 31. τὰ εἰς Τίμαιον γλαφυρὰ] „Hosce Procli commentarios in Timaeum, qui etiamnum extant, omnibus „eius ſcriptis praelatos teſtatur Marinus infra cap. ult.“ FABR. — Vocem γλαφυρὸς illuſtrat Erneſtius Lex. Techn. Confer Schaeferum ad Dionyſ. Hal. p. 309.

P. 31. ἀγωγῆς] Suidas: Ἠγμένως, πεπαιδευμένως, καὶ ἀγωγὴ, ἡ παίδευσις.

P. 31. ἐπὶ μᾶλλον] Baſtius hanc locutionem et ἔτι μᾶλλον docte illuſtrat Epiſt. crit. p. 184. Plotinus Enn. I. 6.

6. ψυχὴ οὖν ἀναχθεῖσα πρὸς νοῦν, ἐπὶ τὸ μᾶλλόν ἐστι καλόν. Plutarchus Inst. Lac. t. II. p. 239 C. ὅστις αὐτῶν ἐπὶ πλέον τε καὶ μᾶλλον καρτερήσειε τυπτόμενος: quae verba forte aliquis non aptissime huc trahi dicet. Equidem putabam posse tacite repeti ἐπὶ ante μᾶλλον. Olympiodorum Photii p. 177, 56. sic editum, ὡς ἐπὶ πλεῖστον ἔτι μᾶλλον ἤρθη δυνάμεως, sanum esse non velim perfracte contendere. Themistius Or. IV. p. 57 A. καὶ ἔτι μάλιστα ὑμᾶς προσαναγκάζων τῷ λόγῳ. Codex Valesianus, ἐπιμάλιστα.

P. 31. κατεκοσμεῖτο] Editum ἐκοσμεῖτο mutavi ex CT.

P. 32. συγγραμμάτων] Fabricius omiserat.

P. 32. διὰ τὸ καὶ περὶ] V sine καί.

P. 32. ἐπὶ τοῦτο] CT ἐπὶ τούτῳ. — Mox in τῆς ἀρετῆς addidi articulum ex LGCT.

P. 32. ὥσπερ οἱ τοῖς θέουσι παρακελευόμενοι] Citat et illustrat Wyttenbachius, vir egregius, ad Plat. Phaedon. p. 126. Eunapius p. 72. Marino praeivit: ὥσπερ ἐπὶ τῶν στεφανιτῶν οἱ παρακελευόμενοι καὶ προτρέποντες: ubi vide notam.

P. 33. μεγαλοπρέπειαν] „De Archiadae continentia cir„ca opum iacturam ex Damascio [ut quidem videtur] „nonnulla refert idem Suidas [in Ἀρχιάδας.]." FABR.

P. 33. ὁτὲ — ὁτὲ] G ὅτε — ὅτε. Confer Schaeferum ad Theocr. Id. I. 36.

P. 33. ξένοις καὶ ἀστοῖς] Haec verba perpetuo iunguntur. Plutarchus Consol. §. 34. ξένοις δὲ καὶ ἀστοῖς πρᾳότατος. Plato Apol. §. 17. ταῦτα καὶ νεωτέρῳ, καὶ πρεσβυτέρῳ, ὅτῳ ἂν ἐντυγχάνω, ποιήσω, καὶ ξένῳ, καὶ ἀστῷ. Idem Theaet. §. 3. Philostratus V. S. II. 1. §. 3. p. 549. ἐν Κεραμεικῷ ποτίζων ἀστοὺς ὁμοίως καὶ ξένους. Epigramma ἀδέσπ. 357.

Ἀστὸς ἐμοὶ καὶ ξεῖνος ἀεὶ φίλος —

Leonidas Tarentinus Epigr. 85. in Aristocratis Epitaphio:

Ἤιδει καὶ ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι προσηνέα
Ἔρδειν. — γαῖ' ἐρατή, τοῖον ἔχοις φθίμενον.

Legendum ποῖον ἔχεις φθίμ. quod patebit totum epigramma inspicienti. Planudes et Vaticanus Codex habent ἔχεις. Corruptum τοῖον mihi in memoriam revocat corruptissimum τοίην apud Achillem Tatium II. 22. ὥρα τοίην, ἔφη, καί σε τὰς ἀράχνας φοβεῖσθαι. Lego e Codice Veneto 409. ὥρα τοίνυν, ἔφη.

P. 33. πάντη ἀποφαίνειν] Fabricius πάντι. T πάντα.

P. 35. μετὰ Ἀρχιάδαν] „Ambiguus sensus est. Sic enim „intelligi potest, ut aut haeredes Archiadae civitates illas

„ſubſtituerit, aut, quod praeterquam quae legavit Ar„chiadae, reliquerit civitatibus. Priorem autem, ut pro„babiliorem, nos poſuimus." INT. LAT. „Hoc etiam „poteſt intelligi, ut quae non legavit Archiadae, ea ci„vitatibus reliquerit." FABRIC. Senſum a Fabricio propoſitum praetulerim.

P. 33. οἴκοθεν] Forte vertendum: *ſponte ſua, motu proprio et interna mentis vi;* ut apud Himerium Or. XXIII. §. 12. τῶν μὲν γὰρ βλαβερῶν οἴκοθεν ἀπεῖχες, πολλάκις οὐκ ἀναμένων τὸν ἐπιτάττοντα. Pindarus Ol. 3. 79. ἅπτεται οἴκοθεν Ἡρακλέος στηλᾶν. Hierocles in Aurea Carm. p. 278. edit. Warr. τοῖς πρὸς ἀπόλυσιν τῶν κακῶν οἴκοθεν ὡρμημένοις: quem locum ſollicitavit temere Vptonus ad Arriani Epiſt. ad Gellium, reprehenſus merito a Schweighäuſero, viro doctiſſimo.

P. 34. κοινοῖς] Editiones, praeter Hamburgenſem, κοινῆς. et V κοινῆς. ſed LGCT κοινοῖς. et mox ſimili errore pro τῆς Xylander, Lugdunenſis τοῖς habent. Infra cap. 34. Fabricius ſcripſit τῆς pro τοῖς. et cap. 35. pro ἀπὸ τῆς G male ἀπὸ τοῖς. Alciphro II. 4. p. 327. πάλαι μὲν ἡττημένος ἐμοῦ πάθεσι καὶ ἔρωτι, νῦν δὲ ἤδη καὶ κρίσιν προστεθεικὼς αὐτοῖς, οἷς μᾶλλον περιέχομαι, Μένανδρε, φοβουμένη τῆς ἐμπαθοῦς φιλίας τὸ ὀλιγοχρόνιον. Senſus, qui cum οἷς eſt intricatus, planus ſiet, legendo ἧς e Codice 2832.: ἧς κρίσεως, nempe.

P. 34. παραγιγνόμενος] Sic Xyl. Lugd. VLGCT. In Fabric. et Hamburg. παραγινόμενος.

P. 34. τῶν ἀναγινωσκόντων] Sic Codices et Editiones omnes, praeter illam Fabricii, qui repoſuit ἀρχόντων, cum hac notula: „In prioribus editionibus excuſum ἀναγινω„σκόντων, ſed ἀρχόντων legit interpres." Equidem priſtinam lectionem revocavi, non quod ſinceram putarem, ſed quod coniectura ἀρχόντων non ipſa ſincera ſatis et tuta videretur. — Statim V ἀπεμελεῖτο.

P. 34. προτύπωμα] Confer notam ad Eunapium p. 206.

P. 34. ἐν ζάλῃ γὰρ π. καὶ τρικυμίᾳ] V ſine γάρ. — Ariſtaenetus I. 17. ἐκοινώνεις μοι τοῦ πόθου καὶ τρικυμίας τὸν τρόπον τῆς ἀστάτου σαλεύεις. Miror Abreſchium receptam hanc lectionem mutaviſſe, praeſertim cum loca Philonis adducat hanc prorſus explicantia et firmantia. Chariton III. 2. p. 58. τὴν ψυχὴν ἐβαπτίζετο, ὅμως δὲ ἀνακύπτειν ἐβιάζετο, καθάπερ ἐκ τρικυμίας, τοῦ πάθους: ubi Dorvillius. Ariſtides Or. Sacr. I. p. 274. ὑπὸ τῶν περὶ τὸ σῶμα τρικυμιῶν. Aeſchylus Prom. 1023.

Οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία
Ἔπεισ᾽ ἄφυκτος.

Confer Euripidem Hipp. 822. *Ἀλκαῖος*, apud Scholiaſtem Pindari Iſthm. I. 52., *τὴν δυστυχίαν χειμῶνα καὶ τρικυμίαν λέγει.*

P. 35. *καὶ πνευμάτων τυφωνείων*] Fabricius omiſit *καὶ πνευμάτων*. — TC *τυφωνίων*. — Hermias Ruhnkenii ad Tim. p. 260. *Εἰώθασι λέγειν τυφώνια πνεύματα ἢ σκηπτοὺς ἢ κεραυνοὺς τυφωνίους.* Damaſcius Suidae in *Σαραπίων*: *ὁ μὲν γὰρ ἦν τὴν ζωὴν Κρόνιός τις ἢ Δῖος, ὁ δὲ Τυφώνιος καὶ Τυφῶνος ἔτι πολυπλοκώτερον θηρίον, καὶ μᾶλλον ἐπιτεθυμμένον.* Platonis verba e Phaedro §. 8. quis ſtatim non agnoſcit? Ruhnkenius ad Tim. p. 251. apud Platonem Timaeum legiſſe putat *μᾶλλον ἔτι τεθυμμένον*: et ſic legebat Fabricius Philoſophi verba adferens ad Sext. Emp. p. 72. Heindorfius non accuratiſſime Fabricii et Ruhnkenii locis uſus eſt. Confer Ruhnkenium ibid. p. 260. 261.

P. 35. *τῇ ἐννόμῳ ζωῇ*] „Ita malui quam quod ante le„gebatur, *ἐν νόμῳ*.“ FABR. T *ἐνόμῳ*.

P. 35. *τὸν βίον διενήξατο*] Proclus H. in Minervam v. 47.
δὸς βιότῳ πλώοντι γαληνιόωντας ἀήτας:
ad quem locum reſpexiſſe Marinum putat Mitſcherlichius. Antipater Sidon. ep. 72.

ὦ σὺν ἀοιδᾷ
Πάντα διαπλώσας καὶ σὺν ἔρωτι βίον:
ubi confer Iacobſium. Plato Phaedon. 36. *διαπλεῦσαι τὸν βίον*: ubi Wyttenb. p. 227. Conf. Abreſch. ad Cattier. p. 76.

P. 35. *γυπογιγάντων*] „Furorem et potentiam inimico„rum Procli hoc verbo Marinus innuit. Forte Philoſopho „noſtro, qui gente Lycius erat, negotium faciebant cives „quidam ipſius Athenis verſantes. Lycii enim Gigantes „dicti.“ FABR. Reſpicit Fabricius Heſychii locum: *Γιγαντία, ἡ Λυκία τὸ πρότερον, καὶ οἱ κατοικοῦντες, Γίγαντες.* — Mox *εἶχε* pro *εἶχεν* ex CT.

P. 35. *ἐπεγίγνωσκε*] LG *ἐπεγίγνωσκεν* pro edito *ἐπεγίνωσκεν*. T *προεγίνωσκε*.

P. 35. *εἴ τι*] „Sic legendum, non, ut in prioribus „Editt. *ἔτι*.“ FABR. Hamb. quidem et Lugdun. *ἔτι*: ſed Xylander *εἴ τι*, ut et Codices.

P. 36. *ταῦτα πάντα*] CT *πάντα ταῦτα*. Infra c. 22. *ταῦτα πάντα*. Memini Themiſtii ſic editi Or. II. p. 33 C. *ταῦτα πάντα συγγέγραπται τῷ φιλοσόφῳ οὐδὲν τίμιον προ-*

μαντευομένῳ. Codex Valesianus *οὐδέν τι μεῖον*, quod iam coniectura fuerat Petavius assecutus.

P. 36. *τὸ λάθε βιώσας*] „Ita vive, ut nemo sciat te „vixisse. De quo dicto Plutarchus ex professo, dicatur- „ne recte, disputat.“ INT. LATIN. — „Hoc dictum „alii non ad Pythagoram, sed Epicurum referunt, ut pa- „tet ex libro Plutarchi quo illud reprehendit. Sensum „optime expressit Ovidius [Tr. 3. 4. v. 25.]“ FABR. Suidas in *Σαραπίων* ex Damascio: *τοσοῦτον δὲ τῷ ἀνδρὶ περιῆν τοῦ ἀληθοῦς τρόπου τε καὶ λόγου, τοῦ τε ἐν παροιμίᾳ λέγεσθαι εἰωθότος, ἔργῳ δὲ βεβαιωθέντος ὑπ᾽ ἐκείνου, τοῦ λάθε βιώσας*, [Sic Damasc. Phot. p. 1037. *τὴν παλαιὰν παροιμίαν ἔργῳ διήλεγξεν*] *ὥστε οὐδένα τῶν τότε ζώντων ἀνθρώπων, οὔτε τῶν νεωτέρων, οὔτε τῶν πρεσβυτέρων ἐλπίσαιμι ἂν εἰδέναι οἷον λέγω*. Confer Erasmum Ad. II. 10. 50.

P. 36. *μὲν οὖν*] *Οὖν* addidi ex LGCT.

P. 36. *τῷ τῆς αἰτίας λογισμῷ*] Forte *Minervae prudentia*. Minerva *αἰτία γενέσεως* Procli iam fuit vocata: vide supra p. 80.

P. 36. *πρακτικὸν*] LG *πρακτικὸν*, quod praetuli edito *πρακτικῶς*. VT *πρακτικῶς*. — Mox pro *ὅλας πόλεις* V *ὅλαις πόλοις*.

P. 37. *Ἄνδριοι*] Sic LGC, quod dare debebam pro edito *Ἀργεῖοι*, motus auctoritate Codicum, quibus accessit T, in quo *Ἄντριοι*. Suidas: *Ἄνδριοι, ἐκ τῆς Ἄνδρου*. In C olim fuit *Ἄνδρειοι*, sed ε fuit erasum.

P. 37. *ἀπονέμειν*] V *ἀπονέμνειν*. Mox V *καὶ χαριεσμένως* pro *κεχαρισμένως*. — Apud Proclum in Cratyl. cap. 91. pro *κεχαλᾶσθαι* legitur *καὶ χαλᾶσθαι*.

P. 37. *ηὕρισκεν*] Lugdun. *εὕρισκεν*, ut CT. Eadem eorumdem Codicum scriptura infra sub finem capitis 24.

P. 38. *ἐκ τοῦ θέλειν τε ἅμα καὶ δύνασθαι*] C *ἔκ τε θέλειν τε*. T *ἔκ τε τοῦ θέλειν τε*. De antithesi frequenti verborum *θέλειν* vel *βούλεσθαι* et *δύνασθαι* iam dixi ad Eunapium p. 148. Vide et Lennepium ad Phal. p. 272. Infra c. 22. *τοῖς ἐθέλουσι καὶ δυνάμενοις*. Phrynichus App. Sophist. inedito: *Ἀνωφέλητος ἄνθρωπος. Εὔπολις μὲν ἰδίως ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμένου ἢ μὴ βουλομένου ὠφεληθῆναι, οἱ δὲ πολλοὶ ἐπὶ τοῦ μὴ ὠφελεῖν θέλοντος ἢ δυναμένου*. Pergameni Bruto Epist. 6. *παρῃτούμεθα μὲν γὰρ ὡς μικρότερα ἢ βουλόμεθα ἔχοντες, ἐπορίσαμεν δὲ ὡς πλεῖον ἢ δυνάμεθα σπουδάσαντες*. Codex 1038. *παρῃτούμεθα γὰρ ὡς μικρότερα ὧν ἠβουλόμεθα ἔχοντες*.

P. 38. ἦν φιλότιμος] „Ambitionis Procli honeſtae men„tio etiam ſupra p. 28. [c. 12.]“ FABR.

P. 38. οὐδ᾽ ἂν γένοιτό τι μέγα] „Cicero [Arch. XI.]: „*hac laudis et gloriae mercede detracta, quid eſt quod* „*in hoc tam exiguo vitae curriculo et tam brevi, tantis* „*nos in laboribus exerceamus?* Nempe, ut ait Herodes „Atticus apud Gellium [XIX. 12.], langueret animus et „torperet, adfectionis huius adminiculis, ut neceſſario „plerumque imperio deiectus ac deſtitutus. Quamobrem „Plato dixit, gloriae cupiditatem ab anima deponi ὡς „τελευταῖον χιτῶνα: quod ex eo repetit Simplicius ad Epi„ctetum [c. 14. p. 170. et c. 47. p. 440. Schw.], et Ta„citus [H. IV. 6.], cum ait, *ſapientibus quoque cupidinem* „*gloriae noviſſimam exui.* Non autem usque adeo lau„dari ab aliis expetit ſapiens, quam delectatur, ſi aliquid „fecit bonorum ac ſapientum hominum laude dignum. „Quod commendatur etiam ab Apoſtolo: εἴ τις ἀρετὴ καὶ „εἴ τις ἔπαινος, ταῦτα λογίζεσθε. Philipp. IV. 8.“ FABR. Iuvenalis X. 141.

„— *quis enim virtutem amplectitur ipſam,*
„*praemia ſi tollas:*

ubi Grangaeus. Plutarchus fragm. ed. Matth. p. 128. δύο ταῦτα ὡσπερεὶ στοιχεῖα τῆς ἀρετῆς εἰσὶν, ἐλπίς τε τιμῆς καὶ φόβος τιμωρίας κτλ.

P. 38. Ἦν δὲ καὶ θυμοειδὴς] V ſine καί. Scholium in margine Laurentiani: ὅτι ὀργίλος Πρόκλος. — Mox pro ἀναιρῶ V ἀνερῶ.

P. 38. ἐπαύετο ῥαδίως] Periandri nempe praecepto parens, χόλου κρατέειν, ſervato ab anonymo auctore epigrammatis ἀδεσπ. ἡρ. 30. Notius Periandri praeceptum, *ΜΕΛΕΤΗ ΠΑΝ*, ut fert baſis hermae, quem vir celeberrimus Viſcontius exhibuit in Muſeo Pio-Clem. et nuper in ſplendidiſſima et rariſſima Iconographia, ubi alterum illud Periandri effatum, de ira domanda, ex unico anonymi huius poetae teſtimonio adtulit. Eamdem Corinthio Sapienti ſententiam tribuit aliis verbis Scholiaſtes Dionis Chryſ. in Codice 2958. ad Orat. 72. p. med. 386. Reiskianae: *Οἱ ἑπτὰ Σοφοὶ οὗτοι, καὶ τὰ ἀποφθέγματα αὐτῶν ταῦτα, ἃ καὶ ἐν Δελφοῖς ἀνετέθη. Κλεόβουλος Λίνδιος, οὗ τὸ ἀπόφθεγμα τοῦτο· μέτρον ἄριστον. Χίλων Λακεδαιμόνιος, οὗ τοῦτο· γνῶθι σαυτόν. Πιττακὸς Μιτυληναῖος, οὗ τοῦτο· μηδὲν ἄγαν. Σόλων Ἀθηναῖος, οὗ τοῦτο· τέλος ὅρα μακροῦ βίου. Περίανδρος Κορίνθιος, οὗ τοῦτο· θυμοῦ κράτει. Βίας Πριηνεὺς, οὗ τοῦτο· οἱ πλείονες κακοί. Θάλης*

Μιλήσιος, οὗ τοῦτο· ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα. Iacobsius ad laudatum epigramma t. 11. p. 284. imprudens dixit, epigramma Anthologiae Latinae t. 1. p. 571. e graeco esse expressum; nam magnae sunt in sententiis diversitates, ipsique Periandro non *χόλου κρατέειν*, sed *μελέτη πᾶν* datur:

„*ex Ephyra Periandre, doces cuncta ut meditanda.*“ Caeteroquin in laudato Scholiastae loco pro *Μιτυληναῖος* praestat scribere *Μυτιληναῖος*. Basis hermae apud Visconti ibidem:

ΠΙΤΤΑΚ□Σ
ΥΡΡΑ
ΜΥΤΙΛΗΝΑΙ□Σ
ΚΑΙΡ□Ν ΓΝΩ[·]Ι.

Et in nummo Mytilenensium cum Alcaei effigie, qui ab eodem doctissimo Iconographo fuit adpositus, perspicue legitur: *ΑΛΚΑΙΟC ΜΥΤΙΛ.* Vide venerandum senem Larcherum in indice Geographico ad Herodotum, voce *Mytilène.*

P. 38. *ὀστράκου περιστροφῇ*] „Fuit autem ludi genus, „ut scribit Pollux, *ὀστράκου περιστροφὴ* dictum, magisque „videtur ab eo sumptum adagium quam ab ostracismo, „suffragiorum genere: quamvis Erasmus Roterodamus du-„bitat, ab utro potius ductum sit. [Chil. II. 1. 51.].“ INT. LAT. — „Plato in Phaedro [§. 40. ubi Heindorfius.], „et 6. de Rep. [immo VII. p. 521 C.], Eunapius apud „Suidam [in *Ὀστράκου*, ubi Kusterus.], Lucianus [Apol. „pro Merc. 1. ubi vide interpretes.], Pollux [IX. c. 7.], „Eustathius ad Iliad. *Σ*. p. 1219., Diogenianus [Cent. VI. „ad. 95.], Apostolius [Cent. XIV. ad. 84. ubi Pantinus].“ FABR. Eunapius p. 81. *μεταπεσόντος ὀστράκου*, ubi confer quae notavi.

P. 39. *κήρινον ἀπεδείκνυ τὸν θυμόν*] „Vt apud Horat. „[A. 163.] *Cereus in vitrum flecti.* etc.“ FABR. Scholiastes ineditus Philostrati Icon. I. 2. *μαλακὸν ἐπὶ κηροῦ καὶ τῶν τοιούτων, καὶ ἀπὸ τούτων ἐπὶ ἤθους καὶ λόγων· μαλάσσεται γὰρ καὶ κηρὸς, καὶ ἦθος, καὶ λόγος.* Proclus Comm. in Cratylum c. 75. de aere: *κηροῦ γὰρ εὐπλαστότερος ὤν, τύπους παραδέχεται τῶν θείων νοήσεων.* Damascius Suidae in *Κηροῦ* post Proclum, de Asclepiodoto: *τὴν ἑαυτοῦ φωνὴν καὶ τὰ περὶ αὐτὴν ὄργανα τῆς φύσεως εὐπλαστότερα κηροῦ διετίθετο.* Idem V. Isid. p. 1029, 51. Platonem (Theaet. §. 118.) secutus, *τὴν φαντασίαν* vocat *κήρινον ἐκμαγεῖον*, videlicet quod rerum imagines et formas facile perbibat. Themistius Or. VIII. p. 105. *τὴν δὲ σὴν*

φύσιν ἔξεστι καθορᾷν κηρίου (Codex Valesianus κηρίνου) παντὸς ἐκμαγείου εὐπλαστοτέραν πρὸς ἀρετήν. Mazaris ineditus in διαλόγῳ νεκρικῷ: ἔτι γε μὴν τὸ τῶν ἁλιέων μιμησάμενος δέλεαρ, εἵλκυσέ με τὸν σκληρὸν καὶ ἄτεγκτον, καὶ μολύβδου, μᾶλλον δὲ κηροῦ πεποίηκε μαλθακώτερον.

P. 39. ἐπέπληττε], C ἔπληττε. T ἔπληττεν. Haec praepositio potest dari Themistio Or. II. p. 236 D, verbumque simplex compositione augeri: ἐκείνου δὲ καὶ ἀμπελουργὸς ἀκούων καὶ σιδηρεὺς εἶχεν ὅ,τι οἴκαδε ἀποφέροι. Codex Valesianus ἐπακούων.

P. 39. ἐφέρετο — συμπαθείας] Desunt haec verba in LG ob repetitionem vocis συμπαθείας: quae frequens lacunarum caussa fuit, dum oculus describtoris a priori voce statim ad alteram abit. Themistius Or. II. p. 236 C. θαμὰ μὲν Εὐριπίδης καὶ Σοφοκλῆς, Σαπφώ τε, ἡ καλὴ καὶ Πίνδαρος ὁ γενναῖος συνεπήχουν. Restituo e Codice Valesii: θαμὰ μὲν Μένανδρος ὁ χρυσοῦς, θαμὰ δ' Εὐριπίδης. Idem Or. XXI. p. 253 A. οὐ ταύτῃ τὸν πλούσιον γνωματεύομεν, εἰ δακτύλιον ἀπαντήσῃ, Lego e libro Valesii: εἰ δακτύλιόν τις ὑπόχρυσον περιθέμενος ἐν ἀγορᾷ διαβαδίζοιτο, προτεινόμενος ἐξεπίτηδες τὸν δακτύλιον ἀπαντῶσιν. [1]) Idem Or. X. p. 130 A. τοῖς στρατηγοῦσι δὲ οἱ φιλοσοφοῦντες ἐν ἴσῃ προεδρείᾳ, γνώμης ἅμα καὶ δυνάμεώς σε θεραπευούσης. Plenius Codex: ἐν ἴσῃ προεδρίᾳ, καὶ συμπλέκεται τὴν καλλίστην πλοκὴν ἡ περί σε δορυφορία γνώμης. Similitudo syllabarum extremarum in προεδρίᾳ et δορυφορία peperit mediarum vocum omissionem. Or. II. p. 26 B. οὐ δὲ δὴ καὶ μόνον τὸ νεῦμα φερέγγυον πρὸς σωτηρίαν, οὗτος —, Codex: σωτηρίαν, μᾶλλον δὲ πρὸς ξύμπασαν εὐδαιμονίαν. Or. VII. p. 97 B. οὗτος τοίνυν οὐχ εἰς χρήματα ζημιωθείς, ἀλλ' αὐτὸν ἐκκοπεὶς τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν. Repono e libro eodem: ζημιωθείς, οὐδὲ στρατιώτας ἀφαιρεθείς, ἀλλ' αὐτόν. Or. XXIV. p. 304 A. οἱ δὲ οὕτως εἰσὶ τῆς μητρὸς γνήσιοι καὶ χορείας ἐρῶντες, ὥστε πολλάκις καὶ τὰς μητέρας συμπείσαντες —. Suppleo e Codice: ὥστε πολλάκις καὶ τοὺς ἀδελφοὺς συνεκφοιτῶν εἰς τὰ συνήθη σφίσι θέατρα ἀναπείθουσι, πολλάκις δὲ τὰς μητέρας —. [2]) Or. X. p. 132 A. μηδένα

1) Obiter notabo, in sententia huic proxima pro παροινίας Codicem habere παρανοίας, quod recte coniecerat Harduinus.

2) Tollam quoque vitium non unum e sententia superiore: αὐτῇ πολὺς μὲν ποικίλος κόσμος τὸ σῶμα σκέπει, ἀγάλλεται δὲ καὶ θεάτροις Ἑλληνικοῖς καὶ τοὺς παῖδας ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας εἰς δημοσίας παρόδους εἰθίζει. Melius Codex: αὐτῆς πολὺς μὲν καὶ ποικίλος — ἐθίζει.

τῶν Τρώων διαφυγεῖν, ἀλλὰ καὶ τοὺς οὔπω τεχθέντας ἀπολέσθαι. Codex: Τρώων διαφυγεῖν, μηδ' ὅντινα γαστρὶ μήτηρ κοῦρον ἐόντα φέρει, μηδὲ τοῦτον διαφυγεῖν, ἀλλὰ καί —. Achilles Tatius I. 18. Ἑστᾶσιν οὖν ἀμφότεροι πρὸς ἀλλήλους βλέποντες, ὁ μὲν ἠπειρώτης ἐραστὴς ἐξεμέσῃ. Codex Vaticanus 409. ἐραστὴς, ἡ δὲ ἐρωμένη νησιῶτις· ὅταν οὖν ὁ ἐραστὴς ἐξεμέσῃ. Sed hanc lacunam peperit, credo, Bodeni negligentia: nam verba omiſſa latine ſunt verſa; unde coniicio integrum legi locum in aliis editionibus. Ariſtides Orat. ſacr. IV. p. 329. Ἐχέτω δὲ ὁπότερά τις βούλεται, εἴτε τοῦ παιᾶνος ταύτην γενέσθαι τὴν ἐπικαρπίαν καὶ χάριν, καὶ διὰ τοῦτο ὑπάρξει (lege ὑπάρξαι e Codice 1040.) σωθῆναι, εἴτε τοῦτο μὲν ὡς ἐν θαλάττῃ κίνδυνοί τε συμβήσονται, καὶ ἐξ αὐτῶν σωτηρίαι. Codex 1040. plenius: σωθῆναι, εἴτε τοῦτο μὲν πάντως ἂν οὕτω γενέσθαι, τὸν δὲ θεὸν προειδότα ἐφ' ἅπασι τοῖς μέλλουσι σημῆναι. τοῦτο μὲν ὡς ἐν θαλάττῃ —. Idem Or. ſacr. V. p. 356. τὰ δὲ ῥήματα οὕτω πως εἶχεν, ἐπ' ἀγαθῷ δὲ καὶ ἀμφοτέροις τοῖς βασιλεῦσι. Codex: ἐπ' ἀγαθῷ δὲ τῷ βασιλεῖ, ἐπ' ἀγαθῷ δὲ καὶ ἀμφοτ. quae credo a Iebbiana tantum abeſſe, nam latinus ea vertit interpres. Syneſius de Provid. I. p. 103 B. αὔξειν δὲ ἅπαν ἀνάγκη τὸ τιμώμενον· συνεπεδίδου δὴ παιδείας ἁπάσης ἔρως. Codex 1038. τιμώμενον, καὶ ἐῤῥειν ἀνάγκη τὸ ἀμελούμενον· συνεπεδίδου δὲ καὶ παιδ. —. Ibidem II. p. 127 B. συμπνοῦν αὐτὸν οἰησόμεθα. πῶς γὰρ ἂν ἓν ὦσιν. Codex: οἰησόμεθα· τὸ γὰρ ἓν οὕτως ἂν σώζοι, καὶ οὐκ ἀσυμπαθῆ πρὸς ἄλληλα τὰ μέρη θησόμεθα. πῶς γὰρ —. Ibidem p. 128 D. τῷ γὰρ ἀγωνοθέτῃ διακονεῖται, παρ' οὗ καὶ μαθόντα τάδε σιγᾶν δεῖ. Codex: παρ' οὗ καὶ μαθὼν οἶδεν, οὐ πολυπραγμονήσας εἰδέναι, οὐδὲ διὰ τοῦτο κινήσας τὰ ἀκίνητα· καὶ μαθόντα γε σιγᾶν δεῖ —.

P. 39. Τοσαύτην — ἱστορῆσθαι] CT τοσαύτη. V ἱστορεῖσθαι. — Mox οὐδεπώποτε ex GCT pro οὐδέποτε.

P. 40. τοῦ βίου ἑκάστων] Editi ἑκάστου, quod mutavi ex LGCT.

P. 40. ἀμελλητὶ] Xyl. Hamb. Lugd. ἀμελητί. V ἀμελεῖ τί. Fabricius et C ἀμελλητὶ. T ἀμελετί. Lexicon Coiſlinianum 393. Ἀμελητί (Lege ἀμελλητί)· χωρὶς βραδυτῆτος καὶ ὑπερθέσεως. Confer Suidam.

P. 40. Καί τι καὶ] G καί τις: „compendio particulae „καὶ habito pro litera ς." SCHAEFER. — Mox ὅσον δὲ ἦν malui ex LGCT, quam δ' ἦν editorum.

P. 41. Πλουτάρχου διαδοχὴν] „ſupra p. 29." FABR. c. 12.

P. 41. *Πυθαγόρειον φιλίαν*] „Nihil est celebratius apud „veteres arctissima Pythagoreorum amicitia, de qua vide „quae notant viri docti ad Laertium lib. VIII. sect. 10. „Ad hanc tanto sanctius colendam, subinde se monebant „*μὴ διασπᾶν τὸν ἐν ἑαυτοῖς θεὸν, ne Deum qui in ipsis „esset discerperent*, ut refert Iamblichus lib. I. c. 33. de „vita Pythagorae." FABR.

P. 41. *συμφοιτητής*] Apud Syrianum: supra c. 12. *διδάσκαλος* vero, c. 14.

P. 41. *ἐν τοῖς ἄνω ἱστορημένων*] Fabricius *ἱστορουμένων*. Confer supra p. 66. — „De priore genere amicitiae, quod „cognatione Archiadae cum Plutarcho nitebatur, vide p. „29. [c. 12.], de altero consule p. 32 sq. [c. 14.]. Cae- „terum Latinus interpres hunc locum perperam ita red- „diderat: *etenim horum amicitia multo visa fuit insignior „quam amicitiarum illae duae species rarissimae, quae ab „antiquis temporibus commemoratae sunt.*" FABR.

P. 41. *ὃ μὴ καὶ Ἀρχιάδας*] V sine *καί*.

P. 41. *τοῖς περὶ τῆς πολιτικῆς*] LGC *τοῖς τῆς περὶ πολ.* T *τοῖς τῆς πολ.* — Pro *τῶν ἀληθῶν* forte *τῶν ἄλλων*.

P. 42. *τῇ φιλίᾳ ἐπισφραγισάμενοι*] „Amicitiam omnium „virtutum politicarum matrem dixit Pythagoras, teste Da- „mascio." FABR.

P. 42. *ἐπὶ τὰς καθαρτικὰς μετίωμεν*] CT *μετίομεν*. — „Hoc virtutum genus primum est ex quatuor sublimiori- „bus, quae solis in philosophantibus reperiuntur, et in „hominibus, ut ex Plotino ait Macrobius [Somn. I. c. „8.], qui divini sunt capaces. Vide quae dicta sunt in „prolegom." FABR.

P. 42. *τὴν ὁμοίωσιν*] Plotinus Enn. I. 2. 3. *τὴν δὴ τοιαύτην διάθεσιν τῆς ψυχῆς, καθ' ἣν νοεῖ τε καὶ ἀπαθὴς οὕτως ἐστὶν, εἴ τις ὁμοίωσιν λέγοι πρὸς θεὸν, οὐκ ἂν ἁμαρτάνοι· καθαρὸν γὰρ τὸ θεῖον.* et c. 5. *ἀλλ' ἐπὶ πόσον ἡ κάθαρσις λεκτέον· οὕτω γὰρ καὶ ἡ ὁμοίωσις τίνι φανερὰ καὶ ἡ ταυτότης τίνι θεῷ.* Confer I. 6. 6. Themistius Or. II. p. 32 D. *μηδὲν ἄλλο ἐστὶ φιλοσοφία ἢ ὁμοίωσις κατὰ τὸ δυνατὸν θεῷ.* Codex Valesianus: *ἡ ὁμοίωσις θεοῦ κατὰ τὸ δυνατὸν ἀνθρώπῳ.*

P. 42. *αἳ καὶ μένοντας ἔτι τοὺς ἔχοντας ἐνταῦθα κατακοσμοῦσι*] Sic Fabricius. Caeterae editiones, ut V, *εἰ καὶ μέν.* Latinus interpres *αἳ* vel invenit vel restituit. LG *εἰ καινόντας ἔτι.* C *εἰ καινὸν τὰς ἔτι ... κατακοσμ. ἐνταῦθα.* T *εἰ καὶ ζῶντας ἔτι τ. ἔχ. κατακ. ἐνταῦθα.* In T *ζῶντας* videtur explicatio τοῦ *μένοντας*, potius quam varia lectio.

Sed legamus quem Noſter deſcripſit, Plotinum Enn. I. 2. 2. αἱ μὲν τοίνυν πολιτικαὶ ἀρεταὶ, ἃς ἄνω που εἴπομεν, κατακοσμοῦσι μὲν ὄντως καὶ ἀμείνους ποιοῦσι, ὁρίζουσαι καὶ μετροῦσαι τὰς ἐπιθυμίας καὶ ὅλως τὰ πάθη μετροῦσαι καὶ ψευδεῖς δόξας ἀφαιροῦσαι. . . Plotini μὲν ὄντως credo in μένοντας abiiſſe, ἔτι deinde ad explicationem fuiſſe additum.

P. 43. αἱ δέ γε] T ſine γε. Cap. 22. τὰ δέ γε ὑπεναντίως ἔχοντα. Vide Schaeferum ad Dionyſ. p. 115. Mox T καθαρτικὰς, π. χωρίζουσαι καὶ ἀπολύουσαι. C χωρίζουσαι.

P. 43. τῶν τῆς γενέσεως ὄντως μολυβδίδων] CTV μολυβδίδων, quod recepi loco editi μολυβδίνων. L μολυβδαίνων. G μολυδίδων, et ad marginem μολυβδαίνων. Poeta apud Plutarchum t. 2. p. 75 B.

ἡ κακία περιθεμένη
Μολιβδὶς ὥστε δίκτυον κατέσπασε.

In ſenſu philoſophico γενέθλη, γένεσις ſumuntur pro *materia et terreſtribus vitiis*. Proclus H. in Hecat. et Ian. v. 9.

φάος δ᾽ ἐρίτιμον ἀθρήσω,
Κυανέης ὅθεν ἐστὶ φυγεῖν κακότητα γενέθλης.

Damaſcius Photii p. 1029, 33. ἀπαλλαγὴν ᾔτει τοῦ κατακλύζοντος ὀχετοῦ τῆς γενέσεως. Idem p. 1049, 7. ἐνῆν τῇ τοῦ Ἡραΐσκου τοῦ φιλοσόφου φύσει καί τι τοὺς μολυσμοὺς τῆς γενέσεως ἀναιροῦμενον. Noſter c. 22. κεκαθαρμένος καὶ τῆς γενέσεως ὑπερανέχων. Confer Warrenium ad Hierocl. p. 254. Iacobſium ad Procli H. in Muſas v. 8. 14. Mitſcherlichium ad allegatum Procli locum; Fabricium in prolegom. haud ita longe a fine.

P. 43. φυγὴν τῶν ἐντεῦθεν] CTV φυγῶν. — Plotinus Enn. I. 2. 3. λέγει δὴ ὁ Πλάτων τὴν ὁμοίωσιν τὴν πρὸς τὸν θεὸν φυγὴν τῶν ἐντεῦθεν εἶναι. Idem Enn. I. 2. 1. ἐπειδὴ τὰ κακὰ ἐνταῦθα καὶ τόνδε τὸν τόπον περιπολεῖ ἐξ ἀνάγκης, βούλεται δὲ ἡ ψυχὴ φεύγειν τὰ κακὰ, φευκτέον ἐντεῦθεν. Τίς οὖν ἡ φυγή; θεῷ φησιν ὁμοιωθῆναι. Confer eundem Enn. I. 8. 6.

P. 43. παραγίγνονται] C παραγίνονται. T περιγίνονται.

P. 43. μεθ᾽ ἡμέραν] Sic recte ſemel edidit Fabricius. Hamb. μεθ᾽ ἡμέρας. Confer ſupra p. 68.

P. 43. ἀποτροπαῖς] „ieiunio ſive abſtinentia a certis „cibis, caſtis precibus, aſperſione, ablutione etc. Quae „ſacra καθάρσια alibi ex inſtituto illuſtramus.“ FABR.

P. 43. περιῤῥαντηρίοις] Lucianus Pſeud. 23. πόσων περιῤῥαντηρίων, πόσων ποταμῶν δεῖ; Vocabulum illuſtratur

a Brodaeo Misc. I. c. 8. Confer Platonem Cratyl. p. 405 B.

P. 43. ὁτὲ — ὁτὲ] Xyl. Lugdun. ὅτε — ὅτε, ut et G. Sed CT et Hamb. ὁτὲ — ὁτὲ, ut Fabricius. Confer supra p. 95.

P. 44. ἐπὶ θάλατταν τε] Hamburg. δέ.

P. 44. δὶς ἢ καὶ τρὶς] Addidi ἢ ex CTGL. Supra c. 3. δὶς μόνον ἢ καὶ τρίς.

P. 44. οὐκ ἀκμαζούσης μόνον αὐτῷ τῆς ἡλικίας] LG οὐ μόνον ἀκμαζ. CT οὐ μόνον ἀκμαζ. αὐτοῦ.

P. 44. αὐταῖς δὲ ἤδη ταῖς δυσμαῖς τοῦ βίου] Addidi δὲ ex LGC. — Hegesander Athenaei XIII. 61. de Sophocle: ἐπὶ δὲ δυσμαῖς ὢν τοῦ βίου. Procopius H. Arc. p. 29. καὶ αὐτὴ μὲν ξὺν Ἰουστίνῳ ἐπὶ βίου δυσμαῖς τὴν βασιλείαν ἔσχεν. Pollux II. 2. λέγοιτο δ' ἂν καθ' Ὑπερίδην καὶ ἐπὶ γήρως οὐδῷ, ἐπὶ δυσμαῖς βίου. Aristoteles Poët. c. 21. ἐρεῖ τοίνυν .. ἑσπέραν βίου ἢ, ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς, δυσμὰς βίου. Hesychius: δυσμαῖς βίου· τῷ τέλει τῆς ζωῆς. Vide ibi eruditam Alberti notam et cf. Abresch. ad Aeschyl. t. 1. p. 372.

P. 44. ἀπαραλείπτως] Pro ἀπαραλήπτως editorum dedi ex LGCT. Auctor vitae Homericae p. 330 edit. Galaei non dissimili menda liberandus est: τὸ μὲν πῦρ ἐστιν ἀνωφερὲς καὶ ἄψυχον καὶ εὐδιάληπτον καὶ φθαρτόν. Lego εὐδιάλειπτον.

P. 44. τὰ τοιαῦτα ἔθη] G ἔθνη. In Philostrati Heroïcis vidimus permutata ἔθνη et ἔτη.

P. 44. Τὰς δὲ ἀπὸ σίτων καὶ ποτῶν ἀναγκαίας ἡδονάς, ἀπαλλαγὰς πόνων — ἵνα μὴ ἐνοχλοῖτο] V ἀπαλλάς pro ἀπαλλαγάς. Editiones ἀπὸ σίτου καὶ ποτοῦ, quod mutavi praeeuntibus LGCT et Plotino Enn. I. 2. 5. quem Noster sequitur: τὰς ἀναγκαίας τῶν ἡδονῶν αἰσθήσεις μόνον ποιουμένην καὶ ἰατρεύσεις, καὶ ἀπαλλαγὰς πόνων, ἵνα μὴ ἐνοχλοῖτο .... ἐπιθυμίαν δὲ ὅτι μὲν μηδενὸς φαύλου, δῆλον, σίτων δὲ καὶ ποτῶν πρὸς ἄνεσιν οὐκ αὐτὴ ἕξει.

P. 44. τὴν τῶν ἐμψύχων ἀποχὴν] „Supra p. 28 seqq." FABR. Cap. 19.

P. 44. τούτων ὁσίας χάριν] „Al. τούτου." FABR. Locutionem ὁσίας χάριν illustrant Fabricius ad Dionem Cass. t. 1. p. 129. Corayus ad Heliod. p. 75.

P. 45. Μητρωακὰς — καστείας] Editiones ἁγιστείας. Sed reposui καστείας ex LGC, et Suida. Meursius quoque, quem vide in Glossario, ἁγιστείας delebat, ratus hoc verbum scholium esse in loco τοῦ καστείας male receptum.

Theodorus Canterus V. L. II. 21. ubi fuse de *Casto Cereris* agit,. Nostri loco utens scribit, *σπουδασθείσας ἡμέρας καστείας*, hoc supplemento inutili nescio unde adsumto. In T vox omnino fuit omissa. Fabricius nedum e Suida Marinum corrigeret, Suidam e Marino emendare vult, eademque fuit Kusteri ratio *ἁγιστείας* praeferentis. „Ita „scribendum ex hoc loco" Fabricius ait „apud Suidam „in *μητρῳακαί*, ubi male *καστείας* legitur pro *ἁγιστείας*. „De matre Deûm eiusque sacris Pessinunte Phrygiae Ro„mam adductis nota res e Livio [XXIX. c. 10 sq.] et An„tiq. Roman. scriptoribus [Rosin. II. 4.]" Novi quidem Porphyrium V. Pyth. p. 9. scripsisse: *περὶ δὲ τὰς τῶν θεῶν ἁγιστείας καὶ τὰ λοιπὰ τῶν περὶ τὸν βίον ἐπιτηδευμάτων παρὰ τῶν Μάγων φησὶ διακοῦσαί τε καὶ λαβεῖν:* ubi Rittershusius hanc vocem illustrat; sed apud Nostrum malui vocem Latinam, quam dederunt optimi libri Laurentianus et Coislinianus, nec non ille Canterianus, Suidasque, et quam silentio fere firmat Taurinensis.

P. 45. *παρ' Αἰγυπτίοις δὲ ἀποφράδας*] „Dies Aegy„ptiaci a Petosiri et aliis astrologis Aegyptiorum infelices „iudicati, quibus neque aedificia, neque quicquam operum „huiusmodi inchoare iuvat. Vide Augustin. in Epist. ad „Galat. c. 4., Lylium Gyraldum in Fastis, et Frid. Linde„brogium ad lib. XXVIII. [p. 184. ubi insignis legitur lo„cus Augustini.] Ammiani Marcellini, Salmasium de annis „Climacter." FABR. — Confer Suidam in *ἀποφράδες*, et notas ad Gregorium Cor. p. 525. edit. Schaeferianae. Lexicon Codicis 1720. *ἀποφράδες, αἱ ἀπηγορευμέναι ἡμέραι παρ' Ἀθηναίοις*. Phrynichus *Προπαρ. σοφιστ.* inedita: *Ἄνθρωπος ἀποφράς, Ἀποφράδες ἡμέραι, καθ' ἃς ἀπηγορεύετό τι πράττειν. Σημαίνει οὖν τὸν οἷον ἀπαίσιον καὶ ἔξεδρον καὶ ἐπάρατον ἀνθρώπων.*

— — *συνέτυχεν ἐξιόντι μοι*

Ἄνθρωπος ἀποφρὰς καὶ βλέπων ἀπιστίαν.

Ex hoc loco lucem foeneratur Aelianus Epist. 15. *σὺ μὲν τῶν ἀποφράδων διαφέρεις οὐδέν.* [1])

P. 45. *ἐπιφανείας*] „Per *ἐπιφάνεια* hoc loco intellige „*σχήματα*, sive apparentias lunae." FABR.

---

1) In hac Epistola Aeliani verba, *ἔσται δέ σοι ὁ αὐτὸς οὗτος θεὸς καὶ Παιὼν καὶ ἀπολύσει σε τῆς ἀκράτου χολῆς, οἴνῳ σβέσας τὸ τοῦ θυμοῦ ὑπέκκαυμα*, male inter Alciphronis fragmenta retulit Wagnerus p. 228.

P. 45. *Πᾶσαν γὰρ ἔνην καὶ νέαν*] Editiones ἔννην, quae τοῦ ν duplicatio orta est ex calami ductu male intellecto. In C ἔννην scriptum esse posset quis credere, sed falsus fuerit. — Scholium in Laurentiano: *τὴν τελευταίαν τοῦ μηνὸς ἡμέραν, ἤτοι τὴν πρὸ τῆς πρώτης ἔνην καὶ νέαν ἐκάλουν Ἀθηναῖοι.* — „Confer Proclum ad versum Hesiodi „[Ἡμ. 6. Brunck. 715.] qui affertur etiam ab Eusebio, „lib. 13. Praepar.

„*Πρῶτον ἔνη τετράς τε καὶ ἑβδόμη, ἱερὸν ἦμαρ.*

„*Ἔνη καὶ νέα* est dies tricesima sive ultima cuiusvis men„sis, tempus intermenstruum. Dicitur autem *ἔνη καὶ νέα*, „quod sit veluti confinium lunae deficientis ac renascen„tis, *ἐπειδὴ συμβαίνει ἐν αὐτῇ καταλήγειν τὴν σελήνην καὶ* „*γενέσθαι*, ut ait Scholiastes Aristophanis ad Nubes [v. „1132.]." FABR. Confer Timaeum Lexic. et Ruhnkenium ibi p. 103.

P. 45. *νουμηνίας*] Porphyrius V. Plot. c. 10. *φιλοθύτου δὲ γεγονότος τοῦ Ἀμελίου, καὶ τὰ ἱερὰ κατὰ νουμηνίαν, καὶ τὰς ἑορτὰς ἐκπεριϊόντος*: ubi Fabricius: „Neomenias non „tantum Iudaeis, sed et Graecis sacras fuisse docuit Io. „Meursius in Graecia feriata. Etiam de Proclo Marinus „inter alia refert etc." — Dio Cassius fragm. CXX. *θυόντων τῶν Ῥωμαίων ἱσταμένου τοῦ ἔτους τὰ εἰσιτήρια, καὶ τῇ ἡγεμονίᾳ τὰς ἀρχὰς κατὰ τὰ πάτρια ποιουμένων.* Valesius vidit, *ἡγεμονίᾳ* esse corruptum, sed medicinam non invenit, magisque corrupit, proponens *ἀπαρχάς*. Ipse Dio libr. XLV. p. 432. remedium indicavit: *τοῦ Οὐϊονίου τὰ εἰσιτήρια τῇ νουμηνίᾳ θύοντος.* Reponendum enim *νουμηνίᾳ* pro *ἡγεμονίᾳ*. Lucianus Pseud. 8. *ἦν μὲν ἡ τοῦ ἔτους ἀρχὴ, μᾶλλον δὲ ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νουμηνίας τρίτη, ἐν ᾗ οἱ Ῥωμαῖοι, κατὰ τὸ ἀρχαῖον, εὔχονταί τε αὐτοὶ ὑπὲρ ἅπαντος τοῦ ἔτους εὐχάς τινας, καὶ θύουσι.*

P. 46. *ἑορτὰς, καὶ τὰ — πάτρια*] Editiones *κατὰ τά*. Malui lectionem Codicum LGC, quibus accedit T, in quo *καὶ τάς*. Mox dicet, *ὅτι τὸν φιλόσοφον προσήκει, οὐ μιᾶς τινὸς πόλεως οὐδὲ τῶν παρ' ἐνίοις πατρίων εἶναι θεραπευτήν.* Quam facile *καὶ* et *κατὰ* permutentur, norunt omnes. Vide Schaeferum Mel. p. 47.

P. 46. *ὕμνων*] „Ex hoc loco Marini apparet, plurimos „Procli hymnos intercidisse. Quam porro elegantes et „veteris theologiae pleni fuerint, coniecturam licet facere „ex paucis iis qui supersunt, sed quorum nullus est in „Deum aliquem Syrorum, Arabum, aut Phoenicum."

FABR. — De Procli Hymnis confer Iacobsium Anth. t. 10. p. 272. et Nostrum infra cap. 26.

P. 46. οὐ τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι μόνον τιμηθέντων ἐγκώμια περιέχουσα] Malui μόνον ex CT, quam editum μόνων. T τιθέντων. CT παρέχουσα.

P. 46. Μάρναν] „De Marna Gazae Palaestinae numi„ne, qui idem [ac] Iupiter, videndus praeter Seldenum, „libro praestantissimo de Diis Syris, Salmasius ad Solin. „et Lampridii Alexandrum Severum [p. 202 E.], ubi Se„ptimius Arabinus exclamat, *o Marna, o Iupiter, o Dii* „*immortales.* Vetus editio ridicule, *o Maria,* aliae, *o* „*numina.* Confer etiam quae notant viri docti ad Ste„phanum Byzantinum in *Γάζα,* Scaliger ad Euseb. et ad „fragmenta veterum Historicorum, Ezech. Spanhemius de „usu ac praestantia numismatum, Bochartus in Geogra„phia S., et imprimis Norisius diss. V. de Syro-Macedo„num epochis." FABR. Salmasius citat Hieronymum in vita *Serapionis;* scribendum vero *Hilarionis.* Hieronymus in hoc libro: „adversum Gazensem duumvirum, Mar„nae idolo deditum." Nec longe abhinc: „clamor fit „vulgi nimius, ita ut ethnici quoque ipsi concreparent, „*Marnas victus a Christo est.*"

P. 46. Ἀσκληπιὸν Λεοντοῦχον] Nescio an hic locus possit lucem accipere ex his Pselli ad oracula p. 77. Ἐν τῶν ἐν οὐρανῷ δώδεκα ζῳδίων λεγομένων ἐστὶν ὁ λέων, οἶκος ἡλίου λεγόμενος, οὗ τὴν πηγήν, ἤτοι τὴν αἰτίαν τῆς λεοντοειδοῦς ἐξ ἀστέρων συνθέσεως, λεοντοῦχον ὁ Χαλδαῖος καλεῖ. Et addit, quae ad rem nostram inutilia describam, ut emendem: ἐν οὖν ταῖς τελεταῖς, φησὶν, ἐὰν ἐξ ὀνόματος καλέσῃς τὴν τοιαυτὴν πηγήν, οὐδὲν ἕτερον ἴδῃς ἂν (Cod. 2832. ἴδοις ἂν) ἐν οὐρανῷ ἢ φάσμα λεόντειον· οὔτε γὰρ ὁ κυρτὸς τοῦ ἀνθρώπου (lege οὐρανοῦ e margine Editionis et Codice eodem) ὄγκος, ἤτοι ὁ περιφερὴς, φανεῖταί σοι. Dio Chrys. Or. LXIII. p. 325. ἐμοὶ δοκεῖ καὶ ἀνθρώπους τύχην ἔχειν, ὁπότε ἂν αἰθρίαν ἔχῃ, μὴ σκότος. Codex 2958. καὶ οὐνὸς, id est οὐρανὸς, quod recte coniecerat Reiskius. Confer Schaeferum ad Dionys. p. 173. In Lucianeo Timone c. 33. confusa credo αὐτὸν et οὐρανόν: ἐῤῥωμένος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων. Forte πρὸς οὐρανὸν ἀποβλ.

P. 47. Θυανδρίτην] Haec est Codicum et editorum lectio ante Fabricium, qui scripsit Θεανδρίτην. „Ita lego," ait, „non Θυανδρίτην, ex Damascio apud Photium, quem „consule p. 565. edit. Hoeschelii." En Damascii verba

p. 1061, 3. ἔγνω δὲ ἐνταῦθα (ἐν τοῖς Βόστροις τῆς Ἀραβίας) τὸν Θεανδρίτην, ἀῤῥενωπὸν ὄντα θεὸν καὶ τὸν ἄθηλυν βίον ἐμπνέοντα ταῖς ψυχαῖς. In nomine tam ignoto malui Codices meos sequi.

P. 47. Ἶσιν τὴν κατὰ τὰς Φίλας ἔτι τιμωμένην] LG Ἶσον. Sic apud Heliodorum I. 30. pro Ἶσιν Cod. Venet. 409. habet Ἴσην. — CT ἐπιτιμωμένην. Confer supra p. 86. — „Vide Diodorum Siculum lib. I. cap. 22. [ubi „Wesseling.] et quae de Philis viri docti ad Lucanum X. „313. Henricus Valesius ad excerpta ab Hoeschelio edi„ta de Legationibus fol. 208.“ FABR. Confer Corayum ad Heliod. p. 256. Adde quae vir eruditissimus Stephanus Quatremerius, cui tantum literae Orientales debent et debebunt, nuperrime de hac insula scripsit in egregio suo opere, *Mémoires Géograph. et Historiqu. sur l'Egypte.* t. 1. p. 380 sqq.

P. 47. πρόχειρον] Memini Platonis Athenaei XV. 1. sic editi:

Τῇ παιδὶ τοὺς αὐλοὺς ἐχρῆν ἤδη προχείρους εἶναι.

Malim, ad metrum, πρὸ χειρὸς εἶναι. Ex πρὸ χειρὸς factum adiectivum πρόχειρος, ut ex πρὸ πόλεως adiectivum προπόλεος apud Suidam, quem frustra sollicitavit Kusterus, ut infra ostendam.

P. 47. τοῦ ὅλου κόσμου] „Putavit itaque Proclus, tot „tamque diversa sacra Deo non displicere, sed hanc va„rietatem imprimis gratam ipsi esse, quod professus etiam „fuit Themistius Oratione septima ad Valentem, et duo„decima ad Iovinianum, docens Deum delectari varietate „opinionum de rebus divinis, ut singuli maiestatem ipsius „magis revereantur, vel ob id quod difficile est eum co„gnoscere. Confer Socratem lib. IV. Hist. Ecclesiast. c. „32. *Forsitan vero varietas huiusmodi, ordinante Deo,* „*decorem quemdam parit in universo mirabilem,* inquit „Marsilius Ficinus libro de veritate religionis Christianae „capite IV. Sed videtur etiam alia causa fuisse, ob quam „non modo singuli philosophi, sed etiam Athenae et Ro„ma, quam numinum cunctorum cultricem vocat Arno„bius, tam varia sacra reciperent, et quo pluribus se ob„strinxissent, eo magis se Deo probari sperarent: nempe „quo plura sacra ab ipsis obirentur, eo plures se puta„bant placare Deos intermedios, quorum innumerum nu„merum et genera complura esse non dubitabant, sub „uno Deo summo, Deo Deorum, pura mente colendo „potius quam cerimoniis externis. Vide Celsum apud

„Origenem lib. 8. p. 381. Hinc apud Athenienses tot „Deorum templa, tot arae, etiam ignotorum, et quemvis „Deum peregrinum calumniari Athenis nefas. Philostratus „VI. 2. [c. 3. p. 232.] et ex eo Suidas in *Τιμασίων: σω-„φρονέστερον γὰρ τὸ περὶ πάντων θεῶν λέγειν εὖ, καὶ ταῦ-„τα Ἀθήνησιν, οὗ καὶ ἀγνώστων δαιμόνων βωμοὶ ἵδρυνται.* „Cumque per universa imperia, provincias, oppida, sin-„guli populi sacrorum ritus gentiles haberent, et Deos „colerent municipes, Romanos universa coluisse, univer-„sarum gentium sacra suscepisse et omnium religionum ri-„tus initiasse, ait Caecilius apud Minucium in Octavio „[c. 6.]. Si porro quaeras, cur sola Iudaeorum et Christia-„norum sacra neglecta et exesse iussa fuerint a Romanis, „responderi potest, etiam de his recipiendis aliquando „consultum initum, ut sub Tiberio, Adriano et Alexandro „Severo; deinde putasse eos, se non posse sacra colere il-„lius Dei, qui solus coli vellet sine rivali, et aliorum „Deorum sacra non modo contemneret, sed velut impia „abominari iuberet, quam causam innuit Augustinus.“ FABRICIVS.

P. 48. *Τὰς δὲ ἀλγηδόνας — τῷ μὴ τὸ ἄριστον ἑαυτῷ συμπάσχειν*] Scripsi *ἑαυτῷ* pro *ἐν αὐτῷ* ex CT. *τῷ* scribere debui pro *τὸ* ex coniectura quam firmat Plotinus. LGCT omittunt alterum *τό*. — Plotinus Enn. I. 2. 5. *τὰς δὲ ἀλγηδόνας ἀφαιροῦσαν, καὶ εἰ μὴ οἷόν τε, πρᾴως φέρουσαν, καὶ ἐλάττους τιθεῖσαν, τῷ μὴ συμπάσχειν.*

P. 48. *τῆς ψυχῆς παράστημα*] Longinus c. 9. *ὥσπερ ἐγκύμονας ἀεὶ ποιεῖν γενναίου παραστήματος.* Confer Ruhnkenium et Toupium ad c. 7. §. 2. et Graevium ad Lucian. Soloec. 5. t. 9. p. 465. Suidas in *Λάψοντες: οἱ γὰρ αἵματος ἐμπεφορημένοι καὶ διὰ δίψαν ὁρμῶντες, ἐν τῇ κρήνῃ ἔχουσι τὸ παράστημα:* id est *τὸν νοῦν*. Confer Toupium Emend. t. 1. p. 380.

P. 48. *ἐδήλωσε καὶ*] Coniunctionem addidi ex LGCT. Mox *γὰρ* dedi ex iisdem. Inferius pro *ἐγίγνετο*, T *ἐγίνετο*.

P. 49. *τῆς παρέσεως*] De Procli *παρέσει* membrorum infra c. 26. 31.

P. 49. *ἔστιν ὅτε παρ. ἀνεγιγνώσκομεν*] Ex LG pro *ἀνεγινώσκομεν*. — „Interpres male legit ὅτε et vertit: *nam* „*haec quoque nonnunquam praesentes recitabamus.* Cae-„terum animi corporisque morbos hymnis cantatis pellere „mos Pythagoreorum. Vide Iamblichum de vita Pythag. „c. 25.“ FABR. Confer Pricaeum ad Apul. Apol. p. 105. Caeterum litem interpreti non merito movet Fabricius:

versio quam reprehendit optima est, et neutiquam mutanda. Ἔστιν ὅτε significat *aliquando, nonnunquam*. Confer Ellipses Bosii in χρόνος. — Mox pro ἀλλὰ ἔτι, scripsi ἀλλ' cum LGCT.

P. 50. ἐπισυμβαίνοντα] T ἐπιβαίνοντα.

P. 50. εἰωθότα] Editi: συμπιπτόντων ταῦτα, τοιαῦτ' ἐστὶ ταῦτα, εἰωθότα ἐστίν. Distinxi, ut proposuerat Fabricius. „Possit, inquit, et ita distingui: ὥστε καὶ λέγειν „ἐφ' ἑκάστοις τῶν συμπιπτόντων, ταῦτα τοιαῦτ' ἐστὶ, ταῦ- „τα εἰωθότα ἐστίν. Egregium hoc exemplum animi qua- „cumque sorte inconcussi atque immobilis. Sic Hebraei „de Doctore quodam Nahumo, qui propterea *Gamsu* iis „audit, referunt, eum ad omnia quaecumque ipsi accidis- „sent dicere solitum: גמזו *etiam hoc cedet mihi in bo-* „*num.*" FABR.

P. 50. Ὅπερ ἐμοὶ ἐδόκει ἀπόφθεγμα] Editiones: ὅπερ ἐμοὶ δοκεῖ, μᾶλλον δὲ ἐδόκει ἀπόφθ. Quod acumen cum non perspicerem, recepi lectionem simpliciorem, et, ut puto, veriorem Codicum LGC. In T similiter, nisi quod pro ὅπερ, sit ὥσπερ.

P. 50. τὴν λογικὴν εἶναι ψυχὴν] ψυχὴν omittunt LGCTV. Sed servare volui. Infra c. 24. μόνης τῆς λογικῆς ψυχῆς. In hoc toto loco Noster presse sequitur Plotinum Enn. I. 2. 5.: τὸν δὲ θυμὸν, ὅσον οἷόν τε ἀφαιροῦσαν, καὶ εἰ δυνατὸν, πάντη, εἰ δὲ μὴ, μὴ γοῦν αὐτὴν συνοργιζομένην, ἀλλ' ἄλλου εἶναι τὸ ἀπροαίρετον, τὸ δὲ ἀπροαίρετον ὀλίγον εἶναι καὶ ἀσθενές.

P. 50. Ἀφροδισίων] Et haec noster sumsit a Plotino ibidem: ἐπιθυμίαν ... οὐκ αὐτὴ ἕξει οὐδὲ τῶν ἀφροδισίων δέ· εἰ δ' ἄρα, φυσικῶν, οἶμαι, καὶ οὐδὲ τὸ ἀπροαίρετον ἐχουσῶν· εἰ δ' ἄρα, ὅσον μετὰ φαντασίας, προπετοῦς καὶ ταύτης.

P. 51. ἑαυτὴν συνάγουσα καὶ ἀθροίζουσα πρὸς ἑαυτὴν] Damascius Suidae in Σαραπίων: συνάγων ἑαυτὸν ἀεὶ καὶ συναιρῶν, ὡς οἷόν τε, πρὸς τὸ εἴσω καὶ τὸ ἀμερέστερον. Plotinus Enn. I. 2. 5. de anima: ἀπὸ μὲν δὴ σώματος, ἴσως μὲν καὶ τοῖς οἷον τόποις, συνάγουσαν πρὸς ἑαυτήν.

P. 51. δοκοῦσα] C male δοκοῦσαν.

P. 51. ἐστράφθαι] V ἐστρέφθαι. C. 25. ἡ εἴσω πρὸς νοῦν στροφὴ τῆς ψυχῆς. Plotinus Enn. I. 2. 6. τὸ δὲ σωφρονεῖν, ἡ εἴσω πρὸς νοῦν στροφή. — Statim post μηδαμοῦ delevi δὲ, praeëuntibus CT. Mox pro συγγίγνεσθαι, LGC γίγνεσθαι, T γίνεσθαι.

P. 51. πάντη δὲ — ἀπαθεῖν] LGC ἀπαθῆ, et sic T, qui insuper omittit δέ.

P. 52. Ἐκ δὴ τῆς τοιαύτης] Xyl. Hamb. Lugdun. δέ. Fabricius et Codices, excepto T, bene δή. „Hactenus „priores editiones. Quae sequuntur, nunc primum lucem „adspiciunt." FABR. Hactenus quoque Codex Vaticanus.

P. 52. ἀπολύτως καὶ εὐηνίως] Ruhnkenius ad Tim. p. 125. legit ἀλύπως pro ἀπολύτως, quod est ingeniosum, doctum, et forte verum.

P. 52. ὑπὲρ ταύτας ἀνέτρεχε] Sic LGCT, non τελεστικάς, quod scripsit Fabricius, sine auctoritate, et quod magnopere reprehendendum est, non monito lectore. ἀνέτρεχε ex T pro ἀνέτρεχεν. „Ad maiores et etiam his maiores „ascendit virtutes."

P. 52. ναρθηκοφόρων] „Notum proverbium: Πολλοὶ μὲν „ναρθηκοφόροι etc. ad quod Erasmus [I. 7. 6.) annotavit „locum Plutarchi adversus Colotem, ubi Aristodemum Ae„giensem vocat τὸν ἐκ τῆς Ἀκαδημίας οὐ ναρθηκοφόρον, „ἀλλὰ ἐμμανέστατον ὀργιαστὴν Πλάτωνος. Quod convenit „cum elogio, quo hic Proclum mactat Marinus. Contra „non inter rhetoras duntaxat, sed et inter philosophos „sunt qui πολλαχοῦ ἐνθουσιᾷν ἑαυτοῖς δοκοῦντες, οὐ βακ„χεύουσιν, ἀλλὰ παίζουσι, ut ait Longinus, libello περὶ „ὕψους [c. 3.]." FABR. Epigramma Her. ἀδέσπ. 25.

Πολλοὶ μὲν ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε βάκχοι.

Codex Vaticanus 100. nunc Parisinus: πολλοί τοι . . . cumque hoc Scholio: τὸ βάκχος ἐπίθετον τοῦ Διονύσου καὶ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ. Confer eruditissimum virum, Iacobsium ad hoc epigramma, Fischerum ad Platon. Phaedonem p. 290. et Wyttenbachium ad eundem p. 173. Themistius Or. XXI. p. 254 A. οὐδεὶς σοφὸς δύσνους τῷ ὁμοίῳ, ἀλλὰ τῷ οὐ κατὰ νόμον μεμυημένῳ τὸν ναρθηκοφόρον βάκχον ἡγεῖσθαι οὐ συγχωρεῖ τὰ μυστήρια. In Codice Valesiano οὐ non comparet.

P. 52. ἐβάκχευε] CT pro ἐβάκχευεν. Mox ἐγίνετο dedi ex GCT pro ἐγένετο Fabricii.

P. 53. ὥσπερ δὲ ὄψει, ἁπλαῖς ἐπιβολαῖς τῆς νοερᾶς ἐνεργείας] Fabricius absque sensu, saltem quem percipere possim, et contra Codicem, nec monito lectore, edidit ἁπλῆν ἐπιβολήν. Restituo Codicum lectionem; sed et ipse mutavi ταῖς νοεραῖς ἐνεργείαις, quod habent Codices, praeter G, in quo ἐνεργείαι. C. 23. τοῦ τε νοῦ τοῦ ἀθρόως καὶ κατὰ μίαν ἐπιβολὴν ἅπαντα προνοοῦντος.

P. 53. ἐν τῷ θείῳ νῷ] Sic T, quem ſequi placuit. Alii Codices et Fabricius ἐν τῷ θεῷ νῷ. Forte, ἐν τῷ θεῷ καὶ νῷ: ut c. 24. τὸ πρὸς τὸν νοῦν καὶ θεὸν ἐνεργεῖν.

P. 53. οὐκ ἔτ' ἂν] Fabricius ἔτι. Repoſui ſcripturam Codd. LG. In CT οὐκ ἄν.

P. 53. μυθικοῖς πλάσμασιν] Sic Proclus in Cratylum c. 103. extr. τὰ μυθικὰ πλάσματα πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐπανάγειν. Photius Bibl. Cod. 129. γέμει δὲ ὁ ἑκατέρου λόγος πλασμάτων μὲν μυθικῶν. Wyttenbachius ad Iuliani Orat. I. p. 11 D. quam frequenter iungantur μῦθος et πλάσμα docuit. Longinus fr. 11. μᾶλλον δὲ πρόσεστι τῷ ποιητικῷ, πάθεσι πλείστοις χρωμένῳ καὶ λέξεσι, καὶ δὴ καὶ μύθοις καὶ πλάσμασι. Agathias epigr. 35.

ὃς δὲ σοφοῖς μύθοις καὶ πλάσμασι καίρια λέξας.

Procopius Gazaeus Villoiſoni Diatr. p. 44. μῦθος ἄλλως ἐδόκει μοι τοῦτο καὶ πλάσμα. Gregorius Nyſſ. Vit. Gregor. Thaumat. p. 237. Voſſ. πάτρια δὲ τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασι μῦθοι καὶ πλάσματα. Photius Bibl. Cod. 166. ἐν τηλικούτοις πλάσμασί τε καὶ μυθεύμασι. Idem Cod. 94. p. 235. iungit παιγνίοις καὶ πλάσμασι.

P. 53. κατεῖδέ τε] CT, non κατεῖδέν τε. — Mox delevi τε poſt δυναμένοις, praeeuntibus iisdem.

P. 53. εἰς συμφωνίαν] „Suidas inter Procli ſcripta me„morat συμφωνίαν Ὀρφέως, Πυθαγόρου, καὶ Πλάτωνος. „Vide quae diximus in elencho ſcriptorum Procli num. „17." FABR.

P. 53. συγγράμμασιν] CT γράμμασιν.

P. 53. γόνιμον] Sic Codices. Fabricius γεννικόν. — Mox pro εἰσεποιεῖτο, CT ποιεῖτο.

P. 54. ἀνεμιαῖον] Fabricius ἀνομοιαῖον, quod vertit *diverſa ab his et diſſentanea.* G tamen, ut et caeteri Codices, habet diſertiſſime et optime ἀνεμιαῖον, quod iam monuit eſſe reponendum Wyttenbachius epiſt. crit. p. 56, indicans ſimul Platonis verba, quae Marinus imitatur, Theaet. §. 23. p. 151 E. ἀλλὰ φέρε δὴ αὐτὸ κοινῇ σκεψώμεθα γόνιμον ἢ ἀνεμιαῖον τυγχάνει ὄν. Vide ibi Fiſcherum et, quem iam indicavit Heindorfius, Wyttenbachium Bibl. III. 1. p. 27., collato Wagnero ad Alciphr. t. I. p. 295.

P. 54. διήλεγχεν] Sic LGCT, non διήλεγχε.

P. 54. ἕκαστα — καταβαλλόμενος] Haec verba, quae habent Codices omnes, omiſerat Fabricius. Τὸ ὁμοιοτέλευτον exſcriptorem doctiſſimum in errorem impegit: quid mirum, ſi toties imperiti librarii erraverint?

P. 54. φιλοπονίᾳ γὰρ ἀμέτρῳ] „Vide fupra p. 6.“ FABR. Cap. 3.

P. 54. ἐξηγεῖτο — πράξεις] „Reddidi, *lectiones abfolvit.* „Ita enim vox πράξεις accipitur fupra p. 20. [c. 9.], et „in MS. Codice praelectionum Olympiodori in Alcibia„dem Platonis: confer Lambecium VII. p. 52.“ FABR.

P. 54. Συνεγίγνετό τε.] Fabricius δὲ καί: fed τε Codices.

P. 54. τὴν νυκτερινὴν] „Supra p. 26.“ FABR. Cap. 11.

P. 55. ἥλιον ἀνίσχοντα, μεσουρανοῦντά τε] Fabricius ἀνέχοντα: fed Codices ἀνίσχοντα. Ex iisdem τε addidi.

P. 55. Πρῶτος γὰρ οὗτος] Sic Codices LCT, non αὐτὸς, ut Fabricius, qui G fequebatur, in quo male: πρῶτος γὰρ οὐ πρῶτος αὐτός.

P. 55. ψυχῶν] „Vide Proclum in πολιτείαν p. 399. „edit. Gr. Bafil. Inftitut. Theolog. num. 196. Ficini ex„cerpta ex Proclo in Alcibiadem I. p. 246 fq. etc.“ FABRIC. — Mox dedi προνοοῦντος pro νοοῦντος ex CT.

P. 56. ἐπὶ πλεῖον μηκύνω] Sic CT. In LG ἐπὶ πλέον. Fabricius ἐπὶ τὸ πλέον. Cap. 29. μηκύνειν ἐθέλων.

P. 56. ἕκαστα)· ὁ δὲ ἐντυγχάνων] Ex ea quam feci interpunctione et diftinctione locus antea obfcurus fit perfpicuus. Ad Eunapium p. 213. oftendi, quam apte δὲ, poft parenthefin, intermiffam fententiam redordiatur. Mutatio fyntaxeos poft parenthefin non infrequens eft.

P. 56. ἐπέτυχέ τε τῆς ἐκείνου θέας] Fabricius ἐπέτυχέν τε τ. ἐκείνης θ. cum nota: „al. ἐκείνου.“ Quod repofui, ἐκείνου habent CT.

P. 56. Πλατώνειά τε καὶ Σωκράτεια] Hinc patet non fatis ex vero dixiffe Ficinum, Platonis convivia natalitia poft Porphyrium fuiffe praetermiffa. Ficini errorem fuum fecit Ionfius, qui H. Ph. I. 11. 6. plurima de his conviviis tradidit. Porphyrius V. Plotini c. 2. οὐδὲ θύειν ἢ ἑστιᾶν τινὰ τοῖς αὐτοῦ γενεθλίοις ἠξίου, καίπερ ἐν τοῖς Πλάτωνος καὶ Σωκράτους παραδεδομένοις γενεθλίοις θύων τε καὶ ἑστιῶν τοὺς ἑταίρους, ὅτε καὶ λόγον ἔδει τῶν ἑταίρων τοὺς δυνατοὺς ἐπὶ τῶν συνελθόντων ἀναγνῶναι. Huic legi paruit Porphyrius, cuius haec funt verba ibid. c. 15. ἐμοῦ δὲ ἐν Πλατωνείοις ποίημα ἀναγνόντος. Idem apud Eufebium praep. X. 3. τὰ Πλωτίνεια ἑστιῶν ἡμᾶς Λογγῖνος Ἀθήνησι: ubi Ionfius l. l. et Fabricius ad Porphyr. V. Plot. 2. reponere volunt Πλατώνεια, citra neceffitatem. Nam ex fuperius adlato Porphyrii loco videmus, ipfo Plotino vivo, eius natalitia celebrari. Archilochi et Homeri natales eodem die celebrabant, quod patet ex Antipatri Theffalon.

epigrammate 45., quod non omnino recte a viro longe doctiſſimo fuit intellectum:

σήμερον Ἀρχιλόχοιο καὶ ἄρσενος ἦμαρ Ὁμήρου σπένδομεν.

P. 56. *οὐ γὰρ ἄνευ θείας ἐπιπνοίας*] Addidi *γὰρ* ex CT. In G *οὐ ἄνευ*. Longinus Fr. VIII. extr. *ἐξ ἐπιπνοίας τῶν Μουσῶν*. Calliſtratus 2. *ὁ γὰρ δὴ Σκόπας ὥσπερ ἔκ τινος ἐπιπνοίας κινηθείς*: ubi Iacobſius (Exercit. II. p. 12.) hanc vocem egregie illuſtrat. Dio Chryſ. Or. LIII. p. 277. *ἀτεχνῶς γὰρ οὐκ ἄνευ θείας τύχης οὐδ' ἄνευ Μουσῶν τε καὶ Ἀπόλλωνος ἐπιπνοίας δυνατὸν οὕτως ὑψηλὴν .. γενέσθαι ποίησιν*. Epigramma *ἀδέσπ*. 116.

Σῆς ἕνεκεν, Λητοῦς τοξαλκέτα κοῦρ', ἐπινοίας τήνδ' εἷλε Νικοκρέων τετράκερων ἔλαφον.

Malim *ἐπιπνοίας*. Adde Caſaubonum diatr. in Dionem p. 450. t. 2. Reisk.

P. 56. *διαλέγεσθαι*] Scripſi e coniectura pro *διαγίγνεσθαι*. T *διαγίνεσθαι*.

P. 56. *ταῖς νιφάδεσσιν*] „Il. *Γ*. 222. de Vlyſſis ſermone: „*Καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίησιν*." FABR.

P. 56. *τοῦ σωφρονοῦντος ἐκείνου στόματος*] „Al. *σωφρο-* „*νεστάτου*." FABR. T *σώματος*. De permutatione vocum *στόμα* et *σῶμα* egi ad Philoſtrati Her. p. 440.

P. 56. *μαρμαρυγῆς γάρ τινος ἐδόκει τὰ ὄμματα αὐτοῦ πληροῦσθαι*] CT ſine *αὐτοῦ*.

P. 56. *τὸ ἄλλο πρόσωπον*] De *ἄλλος* hac ſignificatione dixi ad Philoſtr. Her. p. 541.

P. 57. *φῶς εἶδε περιθέον τὴν αὐτοῦ κεφαλήν*] „Al. *φω-* „*τὶ εἶδε περίθετον*." FABR. T *παραθέον*. Fabricius *αὐτοῦ τὴν κεφ*. Malui ordinem verborum in CT. — Exempla ſimilis prodigii non ſunt rara in veterum libris. Quis non meminit Servii Tullii, cuius caput arſiſſe refert Titus Livius (I. 39.) multorum in conſpectu, et Laviniae (Aen. 7.) viſae

„longis comprendere crinibus ignem?"

Minus protrita ſunt quae narrat Damaſcius (Bibl. Phot. p. 1040. 1041.) de Severi equo, et Tiberii aſino ſcintillas e corpore mittentibus, de Balemeri Theodorici illius patre (confer Euſtathium ad Il. ε. t. 3. p. 1105.), cuius corpus igniculos iaciebat. *Καὶ ἐμοὶ ἐνδυομένῳ τε καὶ ἐκδυομένῳ*, addit Damaſcius, *εἰ καὶ σπάνιον τοῦτο συμβαίνει, συμβαίνει δ' οὖν σπινθῆρας ἀποπηδᾶν ἐξαισίους, ἔσθ' ὅτε καὶ κτύπον παρέχοντας, ἐνίοτε δὲ καὶ φλόγας ὅλας καταλάμ-*

πειν τὸ ἱμάτιον, μὴ μέντοι κνιούσας. Deinde subiungit, se ἰδεῖν καὶ ἄνθρωπόν τινα ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἀφιέντα σπινθῆρας, ἀλλὰ καὶ φλόγα ἀνάπτοντα, ὅτε βούλοιτο, ἱματίῳ τινὶ τραχεῖ παρατριβομένης. Philosophi hodierni in his flammis nihil portentosi vident: hodie miracula nec tam facile eduntur, nec tam prone creduntur, quam Damascii et Marini aetate.

P. 57. τῇ αὑτοῦ ἐξηγήσει] Fabricius τῇ ἐξ. CT αὐτοῦ: scripsi αὑτοῦ.

P. 57. προσεκύνησέ τε — ὁ Ῥουφῖνος] Haec verba omittuntur in CT ob ὁμοιοτέλευτον in repetito Ῥουφῖνος. Vix monendum, me non voluisse cum Fabricio scribere προσεκύνησέν τε.

P. 57. ἔσχε] Sic CT, non ἔσχεν, ut Fabricius.

P. 57. ἐπανίωμεν] CT ἐπανίομεν. Sic supra p. 42. μετίομεν pro μετίωμεν. Perpetua confusio temporum indicativi et coniunctivi. Synesius Hymn. VI. 5.

Στεφανῶσαι σοφοῖς ἄνθεσιν ὕμνον.

Codex 1039. habet στεφανώσομεν, quod si facile mutemus in στεφανώσωμεν, versum recte decurrentem legemus. Vltimos huius hymni versus emendare nunc quid vetat?

Ἐν λαοῖς ἀγαθὰν ἄνοιγε φάμαν,
Πειθοῦς πραϋλόγου στέφ' αὐτῷ,
Ἵνα μοι νόος δρέπῃ σχολὰν ἀκύμων,
Μηδ' ἐν ταῖς χθονίαις στένων μερίμναις,
Ἀλλ' ἐκ σῶν ὀχετῶν ὑψιφορήτων
Ὠδῖσιν σοφίας νόον κατάρδω.

Tertium versum dedi ex emendatione, quam proposueram ad Philostr. Her. p. 627. Nunc in secundo Codex idem dat optime στέφων; in quarto στένων. Habet quoque πυθοῦς male, et πραϋλόγῳ, quod non est contemnendum, et ᾠδῖσι.

Ἐν λαοῖς ἀγαθὰν ἄνοιγε φάμαν,
Πειθοῦς πραϋλόγῳ στέφων αὐτῷ,
Ἵνα μοι νόος δρέπῃ σχολὰν ἀκύμων,
Μηδ' ἐν χθονίαις στένω μερίμναις,
Ἀλλ' ἐκ σῶν ὀχετῶν ὑψιφορήτων
Ὠδῖσιν σοφίας νόον κατάρδω.

Certe κατάρδειν νόον ᾠδῖσι σοφίας dura est nimis et contorta translatio, et post ὀχετῶν quis non expectat ὕδασιν? Sed Synesio vim inferebat lex pedaria, ut saepe poetas hodiernos *rhythmus* ad absurda vel ridicula trahit.

P. 57. ἤδη προϊστορήσαντες] Sic T. In C ἤδη προϊστορήσοντες. Fabricius: ἤδη πως ἱστορήσαντες. LG ἤδη πως ἱστορήσοντες. Mox e Codicibus addidi τῷ ante τοιούτῳ.

P. 58. ἄλλου πρὸς ἄλλο] „Confer Plotinum p. 15." FABR. Plotinus Enn. I. lib. 2. 6. p. 15. δικαιοσύνη δὲ εἴπερ οἰκειοπραγία, ἄρα ἀεὶ ἐν πλήθει μερῶν; ἢ ἡ μὲν ἐν πλήθει, ὅταν πολλὰ ᾖ τὰ μέρη, ἡ δὲ ὅλως οἰκειοπραγία, κἂν ἑνὸς ᾖ. Ἡ γοῦν ἀληθὴς δικαιοσύνη ἑνὸς πρὸς αὐτὸ, ἐν ᾧ οὐκ ἄλλο, τὸ δὲ ἄλλο.

P. 58. τὸ πρὸς νοῦν καὶ θεὸν ἐνεργεῖν] Plotinus ibidem; τῇ ψυχῇ δικαιοσύνη ἡ μείζων τὸ πρὸς νοῦν ὀρέγειν.

P. 58. πόνων μόγις σχολάσας] Fabricius ἔργων. Sed Codices habent πόνων, quod reposui. Dorvillius ad Char. p. 409. invenit πόνων μόλις in apographo Holsteniano, et T π. μόλις. C σχολῆς. Mox ante σῶμα dedi τὸ cum Codicibus.

P. 58. ὡς ἀργίαν τινὰ τῆς ψυχῆς] Ex mente Pythagorae. Iamblichus V. Pyth. 25. p. 129. λέγει δὲ καὶ εἰς ἱερὸν εἰσιέναι δεῖν καθαρὸν ἱμάτιον ἔχοντα, καὶ ἐν ᾧ μὴ ἐγκεκοίμηταί τις· τὸν μὲν ὕπνον τῆς ἀργίας, καὶ τὸ μέλαν καὶ τὸ πυῤῥὸν, τὴν δὲ καθαρότητα τῆς περὶ τοὺς λογισμοὺς ἰσότητος καὶ δικαιοσύνης μαρτυρίαν ἀποδιδούς.

P. 58. καὶ οὔπω καιρὸς ἐκάλει τῶν εὐχῶν] Sic Codices, nisi quod LG habeant οὔπω. Fabricius scripsit, ne monito quidem lectore: καὶ ἔω που καιρὸν ἐκάλ. Revocavi Codicum scripturam.

P. 58. ἐπὶ κλίνης ὢν] „Al. ἐπικλινής." FABR. Cap. 31. κειμένου αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κλίνης. Nicetas Chon. p. 5 D. πρόσεισι τῷ ἀνδρὶ ἐπὶ κλίνης ἐῤῥιμμένῳ. Libanius Epist. 551. p. 268. ἡ δ' ἦν ἐπὶ κλίνης ἐν δεσμοῖς, καὶ βρόχοις ἐκείνης ὑβρίζετο τὸ σῶμα. In Codice Paris. 3002. ἐκείνης omittitur, quod nemo desideraverit. Mox pro ηὕρισκε, CT εὕρισκε, ut supra cap. 16.

P. 59. μεθ' ἡμέραν] Fabricius de more, μεθ' ἡμέρας: sed Codices et Holstenianum apographum Dorvillii ad Char. p. 409. μεθ' ἡμέραν. Confer supra p. 68.

P. 59. ἑπομένων] Haec est Codicum scriptura: Fabricius ἑπομένως.

P. 59. στροφὴ] Confer notata supra p. 111.

P. 59. ἀνέπαφος καὶ ἀπερίσπαστος διάθεσις] Fabricius, ἀπερίστατος. Restitui Codicum scripturam. Lyndenius de Panaetio p. 99. notavit, ἀπερισπάστως a Stoicis frequentari, quod firmatur Epicteteo indice in Schweighäuseriana editione. Antoninus III. 6. μηδενὶ χώραν δίδου ἑτέρῳ, πρὸς ὃ ῥέψας ἅπαξ καὶ ἀποκλίνας, οὐκ ἔτι ἀπερισπάστως τὸ ἀγαθὸν ἐκεῖνο τὸ ἴδιον καὶ τὸ σὸν προτιμᾷν δυνήσῃ: ubi Gatakerus.

P. 59. ἀνδρείαν δὲ τὴν ξυνέριθον τ. προὐβάλλετο] Codices ἀνδρίαν, quod mutare debui, ut per totum librum scriptura constans esset: vide supra p. 71. Fabricius προβάλλετο: Codices emendatiorem ferunt lectionem. Et sic scripsit Ruhnkenius nostri locum adferens ad Timaei Συνέριθοι· συνεργοί. ubi vocem συνέριθος illustravit. Theophylactus Sim. ep. 24. τῆς τραγῳδίας συνέριθος ἔσομαι. Codex 3047. ἔσο μοι. quod non statim amplectetur, qui leget epistolam, etsi dicat Theophylactus ep. 59. συνέριθος ἔσο μοι μεσημβρίας ὥρα, Κορίαννε. Hoc vocabulo delectatus fuit Theophylactus Q. Ph. p. 1. ὥσπερ ὁ παρὰ τῷ Λοκρῷ τῷ Εὐνόμῳ τῆς μελῳδίας τέττιξ συνέριθος. Ep. 83. τὴν Κρῆσσαν κύνα συνέριθον κέκτησο. Hist. p. 3 A. de λόγῳ: συνέριθός ἐστι τῆς φύσεως ἄριστος. Add. Wernsdorf. ad Himer. p. 719.

P. 59. τὴν ἀπάθειαν τοῦ πρὸς ὃ ἔβλεπε ζηλώσας, ἀπαθοῦς ὄντος ἐκείνου τὴν φύσιν] Ex CT ἔβλεπε pro ἔβλεπεν. Iidem κατὰ τὴν φ. Praepositione carere possumus, nec eam habet Plotinus. Plotinus Enn. I. 2. 6. ἡ δὲ ἀνδρία, ἀπάθεια καθ' ὁμοίωσιν τοῦ πρὸς ὃ βλέπει, ἀπαθὲς ὂν τὴν φύσιν.

P. 59. κατὰ Πλωτῖνον] „Plotinus Enn. I. lib. 2. extremo." FABR. En Plotini verba: ὅλως ζῶν οὐχὶ τὸν ἀνθρώπου βίον τὸν τοῦ ἀγαθοῦ, ὃν ἀξιοῖ ἡ πολιτικὴ ἀρετὴ, ἀλλὰ τοῦτον μὲν καταλιπὼν, ἄλλον δὲ ἑλόμενος τὸν τῶν θεῶν· πρὸς γὰρ τούτους, οὐ πρὸς ἀνθρώπους ἀγαθοὺς ἡ ὁμοίωσις.

P. 60. τοιαύταις μὲν ἀρεταῖς συνεβίω] Codices sic, non, ut Fabricius, ταύταις. — Athenaeus XII. 71. σχεδὸν ὀγδοήκοντα ἔτη τῷ φρονεῖν συνεβίωσεν. Plutarchus Cicer. §. 29. οὐκ ἄν τις ἄνδρα παιδείᾳ συμβεβιωκότα τοσαύτῃ προσεδόκησε. Philostratus H. p. 106. δημαγωγίᾳ τε ἐκ μειρακίου συμβεβηκότα: Bastius meus coniicit aptissime συμβεβιωκότα. V. Addenda ad Gregor. Corinth. p. 924. et cf. Schaeferum ad eund. p. 1030. voce συμβιοῦν.

P. 60. τὰς τῶν ἀρχαιοτέρων ἐπεξιὼν πραγματείας] Forte ταῖς τ. ἀ. ἐ. πραγματείαις. Cap. 22. τοῖς τῶν παλαιοτέρων συγγράμμασιν ἐπεξιών. Cap. 23. ἐπεξιόντι ταῖς ἐκείνου πραγματείαις. Cap. 33. εἰ οὕτως ἐθέλοιμι πᾶσιν ἐπεξιέναι. Gregorius Nyss. vit. Gregor. Thaum. πᾶσιν ἐφεξῆς τοῖς παρ' ἐκείνου θαύμασιν ἐπεξιέναι. Dio Chrys. Or. LIII. p. 274. alio sensu de Homero: μοιχείας καὶ ἔριδας καὶ φιλονεικίας περὶ θεῶν ἐπεξιόντα: ubi Reiskius de huius verbi proprietate non recte dubitare videtur.

P. 60. διὰ τὸ μὴ φθῆναι] Sic CT. Fabricius μηδὲ φθάναι: et LG φθῆναι. Statim CT post ἔπεσι omittunt αὐτῷ.

P. 60. Δομνίνῳ] „De Domnino multa referunt Pho„tius ac Suidas [in Δομνῖνος] e Damascio.“ FABRIC. Confer Biblioth. Graec. t. 3. p. 171.

P. 61. ἤτοι τὰ Ὀρφέως] Fabricius ἤτοι γὰρ τὰ Ὀρφ. In G ductus obscurissimi: aliquis, Gudius forte, superscripserat γὰρ, quod recepit Fabricius. Sed CT optimam habent lectionem, quam recepi. — Mox post ἐπειδὴ CT obtulerunt δέ. — Deinde pro τὰ αὐτὰ, CT male τὰ αὐτῶν. Scripsi ex LGCT τοῦτό τε αὐτὸ, pro τοῦτο δὲ αὐτὸ. In CT pro αὐτὸ, legitur αὐτῇ, quod vix fuit notandum. — Mox T λαβὼν οὖν pro λ. δ' οὖν. Vides hic οὖν, post longam sententiae per incidentia intermissionem; qua de re scripsi nonnulla ad Eunapium p. 213. et infra cap. 32. aliud exemplum habemus.

P. 61. τοῖς τε εἰς Ὀρφέα αὐτοῦ — καὶ τοῖς Πορφυρίου καὶ Ἰαμβλίχου] CT sine τε. — „Suidas memorat Syria„ni et Procli commentarios in oracula et Orphei carmi„na. Porphyrii opus περὶ τῆς ἐκ λογίων φιλοσοφίας lau„dant Eusebius, Augustinus, Firmicus, et alii [apud „Holstenium Vit. Porph. c. 10.]. Porphyrium uti in aliis, „ita hac quoque in parte secutus Iamblichus oracula il„lustravit [cf. Bibl. Gr. IV. c. 28. §. XI.], quem Psellus „in expositione Dogmatum Chaldaicorum [libro extremo] „addit Porphyrio, Proclo, Plotino, qui, ut ait ille, λό„για haec, ὡς θείας φωνάς, ἀσυλλογίστως ἐδέξαντο.“ FABR. — Mox τῶν ante Χαλδαίων obtulerunt Codices.

P. 61. λογίοις ἐντρεφόμενος] CT ἐνστρεφόμενος. — Themistius Or. XXI. p. 248 D. τὸν ἐκ μαγείρου τυχὸν ἴσως ἢ ἀρτοκόπου, ἐντεθραμμένον χοινικίοις τε καὶ κοτύλαις. Codex Valesianus pro κοτύλαις habet κονδύλοις.

P. 62. ὁ ἔνθους Ἰάμβλιχος ὑπ. θεουργικὰς ἀπεκάλεσεν] „Iamblichus tum in aliis scriptis deperditis, ut περὶ θεῶν, „et in opere περὶ τῆς τελειοτάτης Χαλδαϊκῆς φιλοσοφίας, „cuius librum XXVII. laudat Damascius περὶ ἀρχῶν, [cfr. „Bibl. Gr. IV. c. 28. §. XI.] MS. in Iohannea Bibl. „Hamburgensi ex legato Holsteniano, tum in libro de „Mysteriis Aegyptiorum, qui exstat, et in quem videndae „notae Thomae Galei doctissimi Angli, ubi plura περὶ „θεουργιῶν.“ FABR. Infra cap. 28. ἀρετὴ ἡ θεουργικὴ dicitur μείζων καὶ τελειοτέρα.

P. 62. συνελὼν] T συνελθών. — Mox τὰ ante μέγιστα ex CT.

P. 61. εἰς τὰ θεοπαράδοτα λόγια κατεβάλετο] T κατεβάλλετο. — Proclus in Cratyl. c. 107. αἱ δὲ θεοπαράδοτοι φῆμαι. Psellus in Orac. p. 70. εἰσὶν ὀνόματα παρ' ἑκάστοις ἔθνεσι θεοπαράδοτα, δύναμιν ἐν ταῖς τελεταῖς ἄῤῥητον ἔχοντα. — Mox CT alio ordine: ἔτεσι συμπληρώσας αὐτά.

P. 62. προαγορεύειν] Fabricius προαγορεύων. CT προσαγορεύειν. G προαγορεύσιν, quod recepi. Infinitivus in hac locutione unice probus est, sicque alibi noster. Cap. 28. ἔδοξε γὰρ ὄναρ λέγειν· — κεκραγὼς ἐδόκει λέγειν ταῦτα. Cap. 30. ἐδόκει γὰρ τῷ φιλοσόφῳ ὄναρ φοιτᾶν. Cap. 32. ἐδόκει οἱ ὁ θεὸς ὄναρ ἐπιφοιτᾶν.

P. 62. ὁ μέγας Πλούταρχος] „Plutarchus Atheniensis, „de quo supra cap. 12.“ FABR. — T sine ὁ.

P. 63. συγκειμένων] Sic GCT, non, ut Fabricius, συγκείμενος.

P. 63. Ἐβίω] Sic scripsi ex Codicibus pro συνεβίω Fabricii.

P. 63. ἔμπροσθεν] „Supra p. 8.“ FABR. Cap. 3.

P. 63. τὰ δὲ πέντε οὐκ ἔτι ἐῤῥωμένως] T τὰ δὲ καὶ ἔτη οὐκ ἔτι ἐῤῥωμένος. Et Dorvillius ad Char. p. 606. ἔτη putabat excidisse; sed hac voce carere possumus. C ἐῤῥωμένος.

P. 63. περιχυμάτων] Versio Fabriciana, laboribus, quod mutare debui. Περιχύματα sunt crebrae ablutiones, quibus utebatur superstitiosus philosophus: confer cap. 18.

P. 63. παρεῖσθαι] Confer supra p. 110.

P. 63. ἑταίροις συνεγίγνετο] Codices et Fabricius ἑτέροις: sed ἑταίροις Fabricius malebat, cum verterit amicis. De hac frequentissima permutatione vide supra p. 69. — T συνεγίνετο, qui et mox in eadem voce eamdem habet varietatem.

P. 64. περὶ τὰς ξζ. Ἡγίας] CT ἐπί. — „Damascius „de Hegia [apud Snidam]: ἔτι μὴν μειράκιον γεγονὼς ἐλ„πίδας ἔσχεν ἐφ' ἑαυτῷ, καὶ πᾶσι παρέσχεν ὡς οὐ πολὺ „ἀπολειπόμενος τοῦ μεγάλου Πλουτάρχου. Τοιγαροῦν ὁ „Πρόκλος ἠξίωσεν αὐτὸν ἔτι νέον ὄντα τῆς τῶν Χαλδαϊκῶν „λογίων ἀκροάσεως. Φιλομαθία γάρ τις αὐτῷ καὶ ἐπιείκεια „(forte ἐπηκοΐα) προσῆν κατὰ φύσιν.“ FABR. — Mox addidi τῶν post πασῶν ex Codicibus.

P. 64. τῆς ἀπὸ Σόλωνος χρυσῆς ὄντως τοῦ γένους σειρᾶς] Fabricius τῆς ἀπολωλότος, participium huius formae iungens cum σειρᾶς, et vertens catenae quae iam pridem

oculis hominum se subduxit. Haec negligentia in tanto viro mira est supra modum. G quo utebatur, LCT ἀπὸ Σόλωνος diserte. — „Eunapius de Porphyrio [p. 9.]: ὁ „δὲ Πορφύριος ὥσπερ Ἑρμαϊκή τις σειρὰ καὶ πρὸς ἀνθρώ„πους ἐπινεύουσα διὰ ποικίλης παιδείας: ad quem locum „plura annotavimus [quae utinam haberemus!]. Dama„scius apud Photium [p. 1057.]: δεδιὼς δ' ὁ Πρόκλος „περὶ τῇ Πλατωνικῇ χρυσῇ τῷ ὄντι σειρᾷ, μὴ ἡμῖν ἀπολίπῃ „τὴν πόλιν τῆς Ἀθηνᾶς." FABR. Marinus ad Hegiae familiam et a Solone deductam originem transtulit vocem σειρὰν, qua Platonici sensu philosophico utuntur de propagatis ad nos usque continuo nexu Deorum influxibus. Confer Iacobsium ad Anthol. 10. p. 277. Noster infra cap. 28. narrat, Proclum perspicue vidisse, ὅτι τῆς Ἑρμαϊκῆς εἴη σειρᾶς. Quaere Procli locos in commentario ad Cratyl. c. 25.

P. 65. κατὰ πῆχυν] „Vt alibi, ita hic etiam imitatus „Damascius in vita Isidori [p. 1057.]: οὐ γὰρ ἐπιδιδόναι „ῥαδίως οὐδὲ ἦν αὔξεσθαι κατὰ πῆχυν, ὥσπερ Θεόδωρος ὁ „Ἀσιναῖος ηὐξήθη ὑπὸ τῷ Πορφυρίῳ. Perperam Andreas „Schottus vir doctus vertit *ad amussim proficere.*" FABR. Zosimus IV. 41. παντὸς δὲ τρυφῆς καὶ ἀκολασίας εἴδους κατὰ πῆχυν (τὸ λεγόμενον) ἐφ' ἑκάστης ἐπιδιδόντος. Eunapius p. 53. πήχεσι δὲ ἐπὶ πᾶσαν σοφίαν αὐξόμενος. Suidas: κατὰ πῆχυν ἐπεδίδου· ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὰ κρείττω προκοπτόντων. „ὁ δὲ φιλόσοφος ἀνεμπόδιστος εἰς ἐπίδοσιν διε„τέλει, καὶ ἐπεδίδου κατὰ πῆχυν, ὡς φάναι, ἀτεχνῶς ἄχρι „τοῦ παροικίου δυστυχήματος." Recepi Toupii coniecturam πανοικίου pro πανικοῦ: praeterea crediderim scribendum, ὡς φάναι ἀτεχνῶς, ἄχρι. Confer Iunium adag. 4. 30. — Mox ἢ ante μὲν addidi e Codicibus.

P. 65. πλείω τε] Addidi τε ex Codicibus.

P. 66. μετὰ ἀπειλῆς] Sic Codices. Fabricius μετ' ἀπ. L μετὰ ἀπηλῆς. — Mox pro ἐπινοῶν maluerim vel ἐπινοῶ, vel ἐπενόουν. — Dein Codices πεισθέντος, non Fabricii πειθέντος.

P. 66. καὶ ἐγένετο εἰς Ὀρφέα αὐτοῦ σχόλια] LG κ. ἐγ. καί. LCT bene αὐτοῦ, non αὐτῷ, quod Fabricius habuit forte e G. — „Hoc est quod Suidas inter Procli scripta „laudat εἰς τὴν Ὀρφέως θεολογίαν. Passim vero Proclus, „tum in editis, tum in ἀνεκδότοις commentariis suis, „Orphicos versus et oracula laudat atque illustrat, et „plurimum se illis tribuere ubique ostendit." FABR.

P. 67. ἀρετὴν] G ἀρίστην, unde Fabricius edidit ἀρίστης. Repoſui ἀρετὴν ex CT. — Mox τελεωτέραν pro τελειοτέραν dedi ex GCT.

P. 67. ἔστατο] Sic G. Fabricius ἔστατό. L ἵστατο. CT ἵστατο. — Mox pro καταθάτερος Fabricii ſcripſi κατὰ θάτερον ex CT et margine Fabriciano. GL καταθάτερον.

P. 67. τῶν ἐν τοῖς θείοις διττῶν ἰδιωμάτων ἔζη] Fabricius ἔξη. „Al. ἔφη vel ἔζη: et paulo ante κατὰ θάτερον." FABR. CT ἔζη. — „Divinarum autem proprietatum, „quas duplices eſſe hic ait Marinus, genus alterum eſt, „quibus natura Deorum ipſa in ſe abſolvitur, et quarum „contemplatione ſapientes delectantur ac perficiuntur: „alterum genus eſt earum quae ex Diis manant in infe„riora, quarumque participatione Theurgi etiam ipſi „θεοπάτορες fieri poſſunt et θεουργεῖν alios." FABR.

P. 67. ἐτίθετο] Sic Codices. Fabricius ἔθετο.

P. 67. συστάσεσι] Haec vox lucem accipiet ex his Olympiodori ad Phaedonem p. 289. Fiſcheri: Ἐν τοῖς ἱεροῖς ἡγοῦντο μὲν αἱ πάνδημοι καθάρσεις, εἶτα ἐπὶ ταύταις αἱ ἀποῤῥητότεραι, μετὰ ταύτας συστάσεις, καὶ ἐπὶ ταύταις μυήσεις, ἐν τέλει δὲ ἐποπτεῖαι.

P. 67. στροφάλοις] Sic GCT. L στροφάλαις. Fabricius edidit στροφάλιγξι, et vertit *verborum involucris*, additque hanc notulam: „Sic paſſim appellantur in Oracu„lis Chaldaïcis plenae myſterii voces de Diis et rebus „divinis." Mutatio non erat neceſſaria, aliusque eſſe videtur vocis ſenſus. Oraculum Chaldaïcum: Ἐνέργει περὶ τὸν Ἑκατινὸν στρόφαλον: ubi Pſellus p. 74. Ἑκατινὸς στρόφαλος σφαῖρά ἐστι χρυσῆ, μέσον σάπφειρον περικλείουσα, διὰ ταυρείου στρεφομένη ἱμάντος, δι' ὅλης αὐτῆς ἔχουσα χαρακτῆρας· ἣν δὴ στρέφοντες ἐποιοῦντο τὰς ἐπικλήσεις, καὶ τὰ τοιαῦτα καλεῖν εἰώθασιν ἴυγγας, εἴτε σφαιρικὸν εἶχον, εἴτε τρίγωνον, εἴτε καὶ ὅ τι (Codex 2832. εἴτε ἄλλο τι) σχῆμα. Confer Nicephorum ad Syneſ. p. 364 A. Suidas: Στροφάλιγξ, ἡ συστροφή· καὶ „στροφάλιγγι." Quod exemplum ſumptum videtur ex Oraculo quod recitat Proclus in Cratylum c. 52.

P. 67. ἐκφωνήσεις] „Pronuntiandi et exprimendi mo„dum." FABR. Intelligendum videtur de nominibus illis barbaris quae Oraculum mutari vetat: ὀνόματα βάρβαρα μή ποτ' ἀλλάξῃς: ubi Pſellus p. 70. τουτέστιν, εἰσὶν ὀνόματα παρ' ἑκάστοις ἔθνεσι θεοπαράδοτα δύναμιν ἐν ταῖς τελεταῖς ἄῤῥητον ἔχοντα. Inter haec nomina Pſellus recenſet Σε-

ραφεὶμ, Χερουβεὶμ, Μιχαὴλ, Γαβριήλ. Adde Nicephorum ad Synef. p. 364 A.

P. 68. Ἀσκληπιγενείας] Confer Fabricii prolegomena.

P. 68. Νεστορίου τοῦ μεγάλου] Sic dedi e Codicibus: Fabricius male τὰ μεγάλα.

P. 68. θεουργικὴ ἀγωγή] „De hac ἀγωγῇ videtur egiſſe „Proclus in libris duobus περὶ ἀγωγῆς, quos inter eius „ſcripta commemorat Suidas, et interpretes perperam „reddunt *de educatione*. In eodem opere videtur etiam „Proclus mentionem feciſſe ſuae ἐποπτείας, quod mox „memorat Marinus: ut forte ἐν ἰδίῳ συγγράμματι poſſit „verti, *in ſingulari opere de hoc argumento.*" FABR.

P. 68. Πρὸ δὲ τούτων] Sic LG. In CT πρὸ τούτων δέ. Fabricius πρὸς δὲ τ. quod verterat *praeterea*. — Mox CT Χαλδαίοις.

P. 68. αὐτοπτουμένοις] Sic recte GCT pro Fabriciano αὐτοπτοουμένοις.

P. 68. ἴυγγά τινα πρ. κινήσας] „De iynge videndus „praeter alios Nicephorus ad Syneſium de inſomniis p. „360. 361. [363.]. Iulianum quoque Theurgum Chal„daeum et Arnuphin Aegyptium imbres vi magica dedu„xiſſe auctor eſt Suidas [in Ἰουλιανὸς ὁ τοῦ.]. Sed de „θαυμασίοις huius generis plura erit dicendi locus in „Syntagmate de vita, philoſophia ac ſcriptis Empedoclis „Pythagoraei, qui dictus ἀλεξάνεμος, quod ſimili artificio „ventos compeſcere et in officio continere poſſet." FABR. Vide locum Pſelli ſupra adlatum ad στροφάλοις, et Pricaeum ad Apol. Apul. p. 87.

P. 69. Φυλακτήριά τε σεισμῶν] „Simile fuit τέλεσμα „ſive capſula magica Ablaeconis, qua poſita Antiochiam „ab eruptionibus fluminis Parmenii et incurſionibus bar„barorum liberam ſervatam refert Iohannes Malelas libro „10. [p. 301.] Chronographiae." FABR. Hoc loco uſus eſt tunc inedito Lambecius ad Codin. num. 7. p. 139. et illum illuſtrat.

P. 69. ἐπειράθη] Codices habent ἐπειράθη. Fabricius ἐπειράσθη.

P. 69. περί τε τῆς αὑτοῦ λήξεως στίχους ἐξέβαλεν] Scripſi αὑτοῦ pro αὐτοῦ. T male λέξεως. Vocem λῆξις latine ſic vertit Auſonius Moſ. 80.:

„— — *haud ille ſinit, cui cura ſecundae*
„*Sortis, et aequorei ceſſit tutela tridentis.*"

Pro Fabriciano ἐξέλαβεν, CT ἐξέβαλεν, quod recepi. Nondum cognita hac lectione, cogitaveram de reponendo

verbo in his proprio ἐξέλακεν, eamque coniecturam proposui ad Eunapium p. 189. ubi et versionem Fabricianam correxi. Cum ἐξέβαλεν potest conferri ἔῤῥιψεν Euripideum in his versibus apud Stobaeum t. 2. Heer. p. 336. 4.

Ὁ πρῶτος εἰπὼν, οὐκ ἀγυμνάστῳ φρενὶ
ἔῤῥιψεν, ὅστις τόνδ᾽ ἐκαίνισεν λόγον,
ὡς τοῖσιν εὐφρονοῦσι συμμαχεῖ Τύχη.

Euripides Iph. T. 976.

ἐντεῦθεν αὐδὴν τρίποδος ἐκ χρυσοῦ λαβὼν
Φοῖβος.

Coniecerunt viri docti λακών. Sed forte lectio Codicis, qui in hoc Nostri loco dedit ἐξέβαλεν, Euripidis corrigendi modum praebet, legendumque βαλών. Conferri potest locutio non rara ῥίπτειν λόγους.

P. 69. ποντάσκεται] CT ποντάσκετο.

P. 69. πυρισμαράγου θιασείης] Fabricius πυρισφαράγου θεασείης. Codices omnes πυρισμαράγου, quod reposui. Fabricius e coniectura scripsit θεασείης. LG habent θείας εἴης. CT ἴης tantum. Quod dedi θιασείης, vox est alibi a Proclo usurpata H. in Solem 21.

σῆς δ᾽ ἀπὸ μειλιχόδωρος ἀλεξικάκου θιασείης
Παιήων βλάστησε.

P. 70. πνείουσα] Scripsi cum Codicibus pro πνέουσα Fabricianae. — Mox CT νόος ἀμπετάσας. Dedi ex GCT πυρσοέλικτος pro πυρσοέλικτον Fabricii. Versu sequenti Fabricius scripsit ἀθανάτων, sed restituere debui Codicum lectionem ἀθανάτης, obscuriorem quidem, sed non ob id minus certam. Nam in his mysticis effatis obscuritas et absurditas sunt prima et necessaria elementa.

P. 70. τῆς Ἑρμαϊκῆς εἴη σειρᾶς] Fabricius εἶναι. Codices obtulerunt εἴη. De σειρᾷ confer supra p. 121.

P. 70. Νικομάχου] „Nicomachi intellige Gerafeni, in „cuius Isagogen Arithmeticam scripsit alius quidam Pro„clus Laodicenus Hierophanta, si credimus Suidae. Non „mirum autem hoc in philosopho Platonico et Pythago„rico, quod philosophi celebris pridem defuncti animam „sibi contigisse somniavit, et somnianti sibi credidit. Quis „vero non miretur Hieronymum Cardanum ita de se „scribentem Dialogo de morte: „*Negare non poteris, quin* „*pars materiae* (corporis nostri) *ex pluribus portionibus* „*constet, ita ut in me, exempli gratia, pars sit alia Ga-* „*leni, alia pars Iri, alia Themisonis, atque alia Maximi* „*Planudis. Illi ergo, velis nolisve, ex parte resurrexerunt*

„*in nobis. Sed quae confusio? At quanto dignius divina*
„*sapientia eosdem plene post aliquot secula redire?*"
FABRIC.

P. 71. ἄν τις ἔχοι] C ἔχει. T ἔχω. — Mox ἐνεργήματα post θεουργικὰ omiserat Fabricius.

P. 71. Ἑνὸς δὲ ἄλλου] Dicitur εἷς ἄλλος, ut εἷς τις. Porphyrius V. Plot. οὗτος, ἔφη, ἐστὶν ὁ κεκλοφὼς, δείξας ἕνα τινά. Lucianus Lapith. 34. τοσούτων γοῦν φιλοσόφων παρόντων οὐδὲ κατὰ τύχην ἕνα τινὰ ἔξω ἁμαρτήματος ἦν ἰδεῖν· ἀλλ' οἱ μὲν ἐποίουν αἰσχρὰ, οἱδ' (Rectius Codex 1041. οἱ δὲ) ἔλεγον αἰσχίω. Longus II. p. 47. Sch. εἷς δέ τις καὶ κυνόδεσμον ἀράμενος. Musaeus 64.

εἷς δέ τις Ἡροῦς
ὀφθαλμὸς γελόων ἑκατὸν Χαρίτεσσι τεθήλει.

Adde Aesopum viri doctissimi Furiae f. 53. 56. 65. 127. Synesius dixit εἷς μηδείς: de Regno p. 3 D. κἀγώ σοι σύμφημι μέγεθος ἀρχῆς ἑνὶ μηδενὶ τοσόνδε παρεῖναι.

P. 71. Ἀσκληπιγένεια — Πλουτάρχης] CT Πλουτάρχου. „Haec Asclepigenia filia fuit Asclepigeniae Plutarchae, si„ve Plutarchi filiae, de qua capite superiore mentio, et „Archiadae, qui Plutarchi ἔκγονος supra p. 29. [c. 12.] „dicitur, hoc est gener, ut ad illum locum notavimus." FABR.

P. 71. πατρᾷσι] Confer supra p. 75.

P. 71. ἰάσασθαι ἀδυνάτῳ] Philostratus Her. p. 4. θάλαττα οὐ ῥᾳδία πλεῦσαι: ubi Scholium: πλευσθῆναι. In nota subiecta huic loco illam infinitivi sensu passivo capiendi rationem illustravi. Confer Gailium V. Cl. ad Thucyd. I. c. 42. p. 49. Dio Chrys. Or. XIII. p. 422. ἄτοπόν τινα χρησμὸν καὶ οὐ ῥᾴδιον συμβαλεῖν. Sophocles Phil.

οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν.

P. 71. ὀδυνηρῶς] Fabricius ὀδυνηρός. Restitui scripturam Codicum. Mox ὥσπερ ἦν εἰκὸς addidi ex Codicibus et Holsteniano Dorvillii ad Char. p. 413. Pro ἀπογινωσκόντων scripsi ἀπογιγν. ex C.

P. 72. ἐπὶ τὴν ἐσχάτην ἄγκυραν] „Erasmus [I. 1. 24.] „in Proverb. *sacram anchoram solvere.*" FABR.

P. 72. ἐπὶ σωτῆρα] „Quemadmodum Dii [cf. Reines. „Inscript. p. 29.] et in his Aesculapius [ut mox apud No„strum: vid. Spanhem. ad Aristophan. Plut. 1176.], tum „reges, principes, ac medici [verbi gratia apud Aristaen. „I. 13.], ita omnes evergetae quique rebus afflictis opem „ferunt, passim veteribus audiunt σωτῆρες. Vide illustris „Spanhemii diss. V. de praestantia et usu numismatum,

„ac Steph. Lemonii notas ad Varia Sacra p. 127. Idem „p. 132., ut hoc in transcursu obſervem, affert Andreae „Mulleri Greifenhagii obſervationem de agnomine Ioſephi „Ψοντομφανὲχ, quod ab Hieronymo ſcriptum eſt Aegy-„ptiaca lingua ſonare *ſervatorem mundi.* Hanc qui ex-„penderit, facile praeferet muſteis hariolationibus Gu-„lielmi Bonjourii, quas nuper vulgavit in diſſertatione de „nomine Ioſephi, Romae edita.“ FABR.

P. 72. λιπαρήσας] C λιπαρήσασα. — σπεύδοντα dedi e LCT\ Fabricius συνείδοντα barbare, et vertit *cuius conditio eidem perſpecta erat*, in errorem ductus obſcuris ſui G ductibus, e quibus Schaeferus eliciebat ἐνεύδοντα, et annotabat: „Satis nota medicina per „incubationem. Vide Weſſeling. ad Diod. Sic. t. 1. p. „63. et 390. idem et Valckenaer. ad Herodot. p. 683.“ Haec coniectura digna eſt viri praeſtantiſſimi eruditione, ſed illa poſſumus carere, cum σπεύδοντα opportune obtulerint Codices caeteri, et in hoc ipſo G perſpicua ſunt τοῦ σπεύδοντα rudimenta. — CT transponunt εὔχεσθαι ante ἠξίου.

P. 72. Περικλέα] „Pericles Lydus Philoſophus Stoicus.“ FABR. Vide Biblioth. Graec. t. 3. p. 570. Proclus Theol. Platon. I. 1. init. librum nuncupat Pericli cuidam: ὦ φίλων ἐμοὶ φίλτατε Περίκλεις.

P. 73. Εὐχομένου δὲ] Particulam addidi ex CT.

P. 73. ἀρχαιότερον τρόπον] „Verbis precum conceptis, „quae a Diis ipſis monſtrata non dubitabant maioris eſſe „ponderis quam preces αὐτομάτους. Vide Galeum ad „Iamblichum de myſteriis p. 198. 199.“ FABR.

P. 73. ῥεῖα] „Receptiſſima inter philoſophos ſenten-„tia, non modo poſſe Deum facere quaecumque velit, „ſed et poſſe facile. Sic Linus apud Iamblichum de vita „Pythag. p. 131. [c. 139. p. 118.]:

„Ῥάδια πάντα θεῷ τελέσαι καὶ ἀνήνυτον οὐδέν.

„Illa autem tantum per preces a Diis impetrare ſe poſſe „ſperabant, quae non eſſent fati immutabilis. Sic de Bra-„chmanis legas apud Damaſcium [Phot. p. 1041.], quod „ſoliti precibus ſuis καταπράττειν ὄμβρους τε καὶ ἀνομβρίας „καὶ λιμῶν καὶ λοιμῶν ἀποδιώξεις ἄλλων τε κακῶν ἀποτρο-„πάς, ὅσα μὴ ἀνίατον ἔχει τὴν εἱμαρμένην. Ad haec itaque „referendus morbus puellae nondum μορσίμης.“ FABR. Proclus tamen H. in Solem v. 45. Dei auxilium petit etiam adverſus mala quae a fato veniunt:

Ὄλβον δ' ἀστυφέλικτον ἀπ' εὐσεβίης ἐρατεινῆς,
εἴκε θέλῃς, δὸς, ἄναξ· δύνασαι γὰρ ἅπαντα τελέσσαι
ῥηϊδίως, κρατερὴν ὃς ἔχεις καὶ ἀπείριτον ἀλκήν.
εἰ δέ τι μοιριδίοισιν ἑλιξοπόροισιν ἀτράκτοις
ἀστεροδινήτοις ὑπὸ νήμασιν οὐλοὸν ἄμμιν
ἔρχεται, αὐτὸς ἔρυκε τεῇ μεγάλῃ τόδε ῥιπῇ.

P. 73. ὥστε θεὸς] De ὥστε pro ὥσπερ vide ad Longum p. 333. Schaeferum, qui in Marino ὥστε non facile feret. In Longo I. p. 7. ὥστε ὑπὸ τῆς οἰὸς παρευδοκιμηθῆναι δεδοικυῖα reliquit intactum vir egregius, qui splendidam curavit huius mythistoris editionem, quam excudit anno 1802. P. Didotus typographus celeberrimus. Villoisoni coniecturam ὥσπερ, iam a Schaefero receptam, recepit et Courerius vir graece doctissimus in luculenta omniumque integerrima sua Longi editione: notandum tamen optimos, quibus usus est, Codices, Florentinum et Vaticanum, habere ὥστε.

P. 73. ἐβάδιζε] Fabricius ἐβάδισεν: sed GLC ἐβάδιζεν. T ἐβάδιζε, quod praetuli.

P. 73. λελυμένην] CT λελησμένην.

P. 74. εὐτυχήμασιν] „Marinus supra p. 4. [c. 2.] dixe„rat, Proclum bonis fortunae undique affluxisse et abun„dasse, cui adde quod Photius ex Damascio refert p. „536. [p. 1057.] reditus scholae, cui Proclus praefuit, ex „variis legatis non mediocriter auctos fuisse, ita ut sum„ma mille amplius numûm, hoc est thalerorum, inde „quotannis philosophus fuerit ditior.“ FABR.

P. 74. ὁ πατὴρ — ὁ προπάτωρ] „*Pater*, non qui ge„nuerat, sed qui instituerat: et *avus* pro magistro prae„ceptoris. vide Theophilum Raynaudum de sacra pater„nitate T. XI. opp.“ FABR. — Mox ante αὐτὸς sustuli καὶ, quod non habent Codices.

P. 74. ἀπὸ Σοφοκλέους] „Pausanias lib. I. Atticorum „cap. 21. meminit imaginis Sophoclis in theatro Athenis „collocatae, et mox eodem capite agit de vicina aede „Aesculapii. Sophoclis paeanem in Asclepium Athenis „cantari solitum memorat Philostratus lib. 3. cap. 5. [cap. „17. p. 109.] de vita Apollonii. Idem Pausanias cap. 20. „τοῦ Διονύσου δέ ἐστι πρὸς τῷ θεάτρῳ τὸ ἀρχαιότατον „ἱερόν. De Acropoli agit cap. 26. cui adde Meursii Ce„cropiam.“ FABR.

P. 75. αἵρεσις] „Vide supra p. 6.“ FABR. — Mox ἐδήλωσεν scripsi pro ἐδήλωσε, secutus Codices.

P. 75. ἐν Παρθενῶνι] „Templum Minervae Athenis „ab Ictino Architecto circa Periclis tempora exſtructum, „teſte Pauſania in Atticis et Arcadicis.“ FABR.

P. 75. ὑπὸ τῶν καὶ τὰ ἀκίνητα κινούντων] Addidi καὶ ex Codicibus. Scholium in C: τοὺς Χριστιανοὺς ἡμᾶς δοκῶν μοι αἰνίττεσθαι. „Chriſtianos perſtringit, a quibus „etiam templum Aeſculapii everſum paulo ante innuerat. „Caeterum Minervam Proclo imaginem ſuam commen„daſſe eadem fide a Marino ſcribitur, qua Zoſimus lib. 5. „tradit Alaricum Athenas occupaturum deterritum eſſe „viſa Minerva armata muros urbis obambulante, et „Achille ſtante ante moenia: quam fabellam explodit „Meurſius in Fortuna Attica cap. ult. et Baronius ad An. „C. 395.“ FABR. Proverbium fuit τὰ ἀκίνητα κινεῖν, de quo vide Eraſmum I. 6. 61. et H. Stephanum Sched. I. 22. Locutio eſt Platonica. Cf. Heindorfium ad Platon. Theaet. p. 419. et Schol. Platon. p. 238. Porphyrius de Abſt. I. 4. φασὶν οἱ ἀντιλέγοντες τὴν δικαιοσύνην συγχεῖσθαι καὶ τὰ ἀκίνητα κινεῖσθαι. Confer locum Syneſii ſupra p. 102. e Codice depromptum.

P. 76. ὡς χρὴ] Dedi ὡς pro ὅτι, parens Codicibus. — Mox pro προπαρασκευάζειν CT παρασκ.

P. 76. ἐπιφάνεια τοῦ θεοῦ] Cap. 32. Deus Adrotenorum εὐμενῶς αὐτὸν ἐδεξιοῦτο ταῖς ἐπιφανείαις. — δαιμονιωτέρα ἦν ἡ ἐπιφάνεια.

P. 76. ἀφ' ἧς] „Scilicet ἐπιφανείας.“ FABR. Immo κεφαλῆς. A capite morbus fecerat initium. Pronominis relatio eſt omnino obvia. Similis pronominis explicatio in ipſo Sopatri textu, proleg. ad Ariſtid. col. 3. non erat recipienda: πέμψαντος τοῦ Ἀντωνίνου, ἦλθε λέγων ὅτι, διὰ τοῦτο οὐκ ἀπήντησα, ὅτι ἐγὼ οὐ δέομαι ὧν οἱ ἄλλοι δέονται, ἀντὶ τῶν χρημάτων. Deleo prorſus tria haec poſteriora verba, ad marginem adpoſita a ſedulo lectore, qui ὧν ſibi explicabat, et ad marginem reiicienda. Tentabo ſimiliter Demoſthenem in Epitaphio §. 1. εἰδυῖα (ἡ πόλις) . . . . . τῆς ἀρετῆς καὶ τῶν ἐπαίνων πᾶσαν τὴν ἐπιθυμίαν οὖσαν, ἐξ ὧν ταῦτ' ἂν αὐτοῖς μάλιστα γένοιτο λόγων, τούτοις ᾠήθησαν δεῖν αὐτοὺς τιμᾶν. Et hic credo λόγων eſſe eliminandum, utpote gloſſema pronominis ὧν.

P. 76. ἀνακωχῆς τινὸς] Confer Pierſonum ad Moerin p. 86.

P. 76. τέλεον] Fabricius edidit τέλος. Debui reponere τέλεον, quod habent GCT. E Laurentiano nihil enotatum.

P. 77. μνήμης ἄξια] Pro μνήμης, Codicum lectione, Fabricius scripsit, errore procul dubio calami, μέντοι. Dorvillius ad Char. p. 604. vel μνήμης proponebat pro μέντοι, vel, retento μέντοι, μέντοι μνήμης.

P. 77. ὑπὸ συμπαθείας οὐκ ἄνευ δακρύων] „Διὰ τὴν „περὶ τὸ θεῖον πολλὴν συμπάθειαν [κ. τ. λ.] infra p. „83. [c. 32.]" FABR.

P. 77. ἀρθρῖτις νόσος] Fabricius edidit ἀρθρίτης. Sed LGC ἀρθρίτις. T ἀρθρύτις. Codex Dorvillianus ad Char. p. 625. ἀρθρῖτις, quod recepi. Mitscherlichius ad Procli Hymnos p. 17. cum in Londinensi invenisset ἀρθρίτης, vitium typographicum pro ἀρθρίτης, proposuit ἀρθρώδης νόσος. Codex Dorvillii habet νοῦσος. Ionismus, quo Marinus non utitur, satius dabitur Heraclito, cuius epistola 5. sic incipit: νοσοῦμεν, Ἀμφιδάμα, νόσον ὕδρωπα: Codex 1760. νοῦσον. Et νοῦσον pro νόσον repone ex eodem Codice initio Epistolae 6.

P. 77. φιλοῦσα καὶ εἰωθυῖα] T εἰωθεῖα. „Vetus au„ctor libelli de podagra a Musuro latine redditi: *mor„bus hic usque adeo se domesticum ac familiarem reddit, „ut si scriptis veterum habenda fides est, factus heredi„tarius per seriem successionis a pronepotibus excipiatur, „nisi tuta sobriaque victus ratio crebraeque simul et com„modae purgationes remedium afferant.*" FABR.

P. 77. αἰσθόμενος] Fabriciana habet αἰθόμενος, quod e Codice suo correxit Dorvillius ad Char. p. 588. Londinensis recte αἰσθόμενος, et sic mei Codices. — Mox scripsi παρά τινων, quod habent GCT, pro Fabriciano παρά τινος. Silet Laurentianus.

P. 77. πτυγμάτιον] Hic et infra C πυγμάτιον. T bis πογμάτιον.

P. 78. παιώνειος] Fabricius παιώνιος. Recepi Codicum lectionem.

P. 78. νόσου] Sic Codices, non νούσου, quod edidit Fabricius, et habet Dorvillianus liber ad Charit. p. 625.

P. 78. φῆναί τι αὐτῷ σαφὲς, καθευδήσας εἶδε] CT φῆναί τινα αὐτῷ, σαφ. καθευδ.

P. 78. εἶδε δὲ] εἶδε, non εἶδεν, T. Pro δὲ GCT δή, quod probat Schaeferus; sed supra vidimus, δὲ post parenthesin apte poni.

P. 78. ἐπικύψαντα εἰς τὰ σκέλη] Fabricius σκέλα. Dedi quod legitur in CT. Scholiastes ineditus ad Philostr.

Icon. I. 2. *σκέλος, τὸ ἀπὸ τοῦ ἀστραγάλου μέχρι τοῦ γόνατος· κνῆμαι, τὰ ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν, ἀντικνήμια, τὰ ὄπισθεν.* — „Rectius Eunapius de Iamblicho negat ſe *πα„ραδοξότερα καὶ τερατωδέστερα* ſcribere voluiſſe, et illa „ipſa quae prodiderit tradidiſſe metuentem, ne forte mera „commenta eſſent, etſi nixa teſtimoniis eorum qui ſuis „ſe illa oculis vidiſſe affirmaſſent.“ FABR.

P. 78. *τὰ γόνατα δ᾽ φιλ. ἀπαρνησάμενον. φιλεῖν*] Fabricius *ἀπαρνησάμενος*, quod correxi e Codicibus. Confer Abreſchium Lectt. Ariſtaen. p. 76.

P. 79. *εἰς γῆρας ἀφίκετο βαθὺ*] Confer notam ad Eunapium p. 171. Auctor anonymus de phyſiognomonia in Codice 2991 A. *παρειαὶ ἐῤῥυτιδωμέναι ἀνδρὸς, τὸν πονηρὸν, εἰ μὴ ὑπὸ βαθέος γήρως, δηλοῦσιν.* Sed opuſculum integrum adponam: quidni? Multos eſſe credo et philologos et ſcientiae coniecturalis qua Lavaterus inclaruit ſtudioſos, qui haec non ſine voluptate legent.

Τὰ γνωμικὰ φυσικὰ τοῦ ἀνθρώπου.

Φοξὴ κεφαλὴ, μεστὴ ἀνοίας. Μικρὰ κεφαλὴ, ἄνους κἂν στρογγύλη. Μεγάλη κεφαλὴ, πλήρης γνώσεως, καὶ μάλιστα εἰ στρογγύλη. Οὐ πᾶσα φαλάκρα φρόνιμος, ὥσπερ οὐδὲ πᾶς βαθυπώγων.

Ὀφρύες μετάρσιοι, σημεῖον ὑψηλοφροσύνης. Ὀφρύες συχνάκις ὑψουμεναι, τύφον [1]) *δηλοῦσιν. Μία ἐγειρομένη καὶ ἑτέρα καθιεμένη περιεργίας τύπος* [2]). *Τὸ μὴ παντελῶς ὀφρῦς ἔχειν, ὀργίλου τύπος. Τὸ πυκνὰς λίαν ἔχειν, μαλακοῦ τύπος. Τὸ διεστώσας ταύτας ἔχειν, ὀργίλου τε καὶ δειλοῦ.*

Ὀφθαλμοὶ μέλανες, ἀγαθοῦ σημεῖον, εἰ μείζους εἰσί. Ὀφθαλμοὶ δίκοροι, ἀστάτου γνώρισμα καὶ ἀνυποστάτου, εἰ μάλιστ᾽ ἐν τῷ αὐτῷ ὀφθαλμῷ εἰσίν. Ὀφθαλμοὶ ὕφαιμοι, εἰ μόνον ὑγιεινοὶ, ἀνδρείας σημεῖον. Ὀφθαλμοὶ ὑπόκιῤῥοι μὴ ὑπὸ [3]) *μανίαν δηλοῦσι. Ὀφθαλμοὶ ὀλίγον τὸ γλαυκὸν ἔχοντες, πλέον δὲ τὸ λευκὸν, φιλαργύρου τρόπον, πόρνου καὶ δυσγνώμονος δηλοῦσι. Ὀφθαλμοὶ διηνεκῶς λημῶντες τίκτουσιν ἀνοησίαν. Ὀφθαλμοὶ γοργοὶ, σημεῖον ἀστασίας, εἰ ἀεὶ κινοῦνται. Ὀφθαλμοὶ διάστροφοι φυσικῶς καὶ μὴ ὑπὸ πά-*

---

1) Cod. *τύφου.*

2) Neſcio an hinc ſit explicandus Philoſtratus H. p. 188. in Paridis delineatione: *ἡ δὲ ἑτέρα ὀφρὺς ὑπερῆρε τοῦ ὄμματος.*

3) Lacuna. Supplendum eſſe videtur *πάθους* vel *νόσου.*

θους, ἀνδρείας σημεῖον. Ὀφθαλμοὶ τὸ φῶς ἀποστρεφόμενοι, εἰ μὴ ὑπὸ λήμης, κακίας καὶ ἀνανδρίας σημεῖον. Ὀφθαλμοὶ βαρυνόμενοι, τὸν ἀμελῆ δηλοῦσι. Ὀφθαλμοὶ συχνῶς τοῖς βλεφάροις σκεπόμενοι, δειλίαν καὶ δυστροπίαν δηλοῦσιν. Ὀφθαλμὸς δεξιὸς εἰ μείζων τοῦ εὐωνύμου ἐστὶ, τὸν ἀγαθὰ αἱρούμενον σημαίνει. Ὀφθαλμὸς εὐώνυμος εἰ μείζων ἐστὶ τοῦ δεξιοῦ, τὸν κακοεργῆ καὶ πονηρὸν ἄνθρωπον δηλοῖ. Εἴ τις ὁμιλῶν τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν καμμύει, εἰ μὴ διὰ τέχνην, σκολιὸς, ἧττον [1]) δ', ὅταν ἀριστερόν. Ἀτενὲς [2]) καὶ ἀσκαρδαμυκτὶ ὁρῶντες ὀφθαλμοὶ, τὸν ἀναιδῆ καὶ ἀναίσχυντον δηλοῦσι, καὶ μάλιστα ἐὰν γυνὴ ᾖ. Εἰ ὁμιλῶν τις καμμύει ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν, πονηρίαν καὶ περιεργίαν δηλοῖ ἔχειν αὐτόν. Ὀφθαλμοὶ ὁρᾶν μὴ ἀνανεύοντες, εἰς τὴν ψυχὴν αἰσχύνην ἔχειν δηλοῦσιν.

Βαθέα ὑπώπια ἐπί τε ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, τὸν φαῦλον δηλοῖ· καὶ μάλιστα τῶν γυναικῶν, εἰ μέλανά εἰσι, δηλοῦσι ταύτας ἐν φυσικῇ ἀκαθαρσίᾳ εἶναι. Εἰ δ' ὦσι ταῦτα πλήρη καὶ ἐξέχοντα μάλιστα, τὸν ἐλαφρὸν κατὰ τὰ νοήματα δηλοῦσι. Εἰ δὲ νηστεύων τις ταῦτα βαθέα ἔχει, καινὸν οὐδέν.

Παρειαὶ αἱμόχροοι τὸν μαλακὸν καὶ βραδὺν καὶ εὐγνώμονα δηλοῦσιν, εἰ δὲ παχεῖαι καὶ εὐτραφεῖς, μάλιστα τὸν δειλόν. Αἱ δὲ ξηραὶ καὶ λειπόσαρκοι τὸν ποικίλον, καὶ ὀργίλον, καὶ σύντομον, καὶ δύστροπον δηλοῦσιν, εἰ μὴ ἄρα ὑπὸ ἐγκρατείας οὕτω γεγόνασιν. Παρειαὶ βαθεῖαι τὸν δύστροπον καὶ ποικίλον δηλοῦσιν. Παρειαὶ ἐῤῥυτιδωμέναι ἀνδρὸς, τὸν πονηρὸν, εἰ μὴ ὑπὸ βαθέος γήρως, δηλοῦσιν. Παρειαὶ γυμναὶ τριχῶν τὸν παμπόνηρον δηλοῦσιν.

Ῥὶς σιμὴ τὸν περίεργον, καὶ ποικίλον, καὶ πονηρὸν δηλοῖ. Ῥὶς ὀξεῖα ἁπλοῦ καὶ εὐθέος [3]) σημεῖον. Ῥὶς ἐπικαμπὴς τὸν φίλαρχον δηλοῖ. Ῥὶς σταλαγμὸν οἱονεὶ ἐπ' ἄκραν αὐτῆς ἔχειν φαινομένη, τὸν ὀργίλον καὶ ἀμυντικὸν δηλοῖ. Ῥὶς κοπτὴ τὸν ἀλαζόνα δηλοῖ.

Εὐρυρώθων ἄνθρωπος ὀκνηρὸς καὶ ἀνεπιτήδειος εἰς τὸ μανθάνειν· εἰ δὲ γυνὴ τοῦτ' ἔχει, πόρνη ἐστὶν ἔξοχος καὶ κλέπτρια.

Χείλη παχέα καὶ μάλιστα τὰ ἄνω, μωρίας σημεῖον. Χείλη λεπτὰ εὐγνώμονος καὶ οὐχ ἁμαρτοεποῦς σημεῖον. Εἰ

---

1) Codex ἧττων. 2) Cod. ἀτενοῖς.

3) Cum ἁπλοῦ et εὐθέος non optime inter se consentire videantur, cogitavi de reponendo εὐήθεος. [Vix opus, opinor. V. p. 132, 16. 32. et Scolion XIV. Schaefer.]

φακὸν ἐν χείλεσί τις ἔχει, δύστροπός ἐστι καὶ ψεύστης· εἰ δ' ἐγγὺς ὀφθαλμοῦ τοῦτον ἔχει τις, φθονερός· εἰ δ' ἐν χειρὶ τοῦτον ἔχει τις, ἀνελεύθερος, καὶ μάλιστα εἰ ἐν τῇ δεξιᾷ.

Ῥὶς μεγάλη σημεῖον πολυμήτου, ῥὶς μικρὰ, πονηροῦ. Ῥὶς κοτζώδης, σημεῖον ὀργίλου. Ῥὶς ἱερακοειδὴς, σημεῖον φιλάρχου, καὶ ἀλαζόνος, καὶ μωροῦ, καὶ φιλαύτου.

Πώγων διχαλὸς εὐγνώμονος σημεῖον. Πώγων ὀξὺς, ἁπλότητος σημεῖον. Πώγων μακρὰς τρίχας τρέφων, ἀνοήτου καὶ ὑπερηφάνου σημεῖον, εἰ μάλιστα πυκναί εἰσιν. Πώγων ἀραιὰς τρίχας καὶ κοντὰς ἔχων * * * Πώγων παντελῶς ἄτριχος, πονηροῦ σημεῖον καὶ ποικίλου.

Ῥὶς καμπύλη, ὑπερηφάνου σημεῖον.

Τράχηλος μακρὸς σημεῖον ἀφελείας, εἰ ἐν συμμέτρῳ σώματί ἐστιν. Τράχηλος κοντὸς ἀνδρείας τὸ σημεῖον. Τράχηλος νεύων ἐπὶ τὰ δεξιὰ τὸν εὐθέα δηλοῖ. Τράχηλος κεκυφὼς, εἰ μὴ ὑπὸ πάθους, τὸν βουλευτικὸν δηλοῖ καὶ τὸν σκεπτόμενον. Τράχηλος νεύων ἐπὶ τὰ εὐώνυμα, τὸν κακοεργῆ καὶ πονηρὸν δηλοῖ. Τράχηλος ὑπτιάζων καὶ πρὸς τὰ ἄνω τείνων, κενόδοξον τρόπον δηλοῖ.

Ὦμοι συνεχῶς κινούμενοι, εἰ μὴ ὑπὸ νόσου, ἀπαιδευσίαν ἔχειν δηλοῦσιν. Εὐρεῖς ὦμοι τὸν ἀνδρεῖον δηλοῦσιν, οἱ δὲ στενοὶ, τὸν ἀσθενῆ καὶ ἐξίτηλον.

Μύες μεγάλοι καὶ σαρκώδεις τὸν ἰσχυρὸν, τοὐναντίον δὲ οἱ μικροὶ καὶ ὀλιγόσαρκοι.

Πήχεις μακραὶ, εἰ μὴ ὦσιν ἀναλογοῦσαι, σημεῖον ἀνανδρίας· αἱ δὲ κονταὶ καὶ μὴ ἀναλογοῦσαι, σημεῖον ἰσχύος.

Ὀστώδεις καρποὶ μεγάλοι τὸν ἰσχυρὸν δηλοῦσιν, οἱ σμικροὶ δὲ, τὸν ἀνίσχυρον.

Ταρσοὶ χειρὸς κρεώδεις τὸν μαλακὸν καὶ ἀνίσχυρον, οἱ δὲ λειπόκρεῳ καὶ ἰσχνοὶ τὸν ἰσχυρὸν δηλοῦσιν.

Ὄνυχες λεῖοι σημεῖον εὐθέος, οἱ δὲ κοτζώδεις φαύλου· κρείσσους οἱ σαρκοειδεῖς τῶν μελάνων καὶ κιῤῥῶν.

Στῆθος εὐρὺ, σημεῖον ἀνδρείας καὶ φρονήσεως. Στῆθος λάσιον, ἀνδρεῖα· μετέχει δὲ καί τινος ὀργῆς, τοῦτο δ' αὐτὸ καὶ τὸ ἐψιλωμένον τριχῶν.

Μαστοὶ ἀνδρὸς ξηροὶ, ἰσχύος τὸ σημεῖον καὶ ὑγείας· οἱ δὲ μείζους, μαλακίας καὶ νωθείας σημεῖον.

Γαστὴρ ἀνδρὸς οἰδουμένη, μαλακὸν καὶ βραδὺν καὶ δυσμεταχείριστον δηλοῖ τὸν κεκτημένον. Γαστὴρ τοῖς νεφροῖς κολλᾶσθαι δοκοῦσα, ἰσχύος πολλῆς σημεῖον.

Ἰσχία καὶ γλουτοὶ κρεώδη τὸν ἰσχυρὸν καὶ ἀργὸν δηλοῦσιν, οἱ δὲ ξηροὶ γλουτοὶ τὴν τέχνην.

Κνῆμαι κονταὶ καὶ κρεώδεις τὸν ῥωμαλέον τε καὶ ταχὺν δηλοῦσιν· τοῦτον δ᾽ αὐτὸν, καὶ αἱ νευρώδεις τε καὶ ξηραί.

Ἀστράγαλοι μεγάλοι τε καὶ ὀστώδεις τὸν ἰσχυρὸν, αἱ δὲ ἐναντίαι τὸν χαῦνον.

Ἴχνη ὀρθῶς βαδίζοντα τὸν ἐπιτήδειον δηλοῦσι· προπετῶς δὲ καὶ διεστραμμένοις τὸν ἀπαίδευτον καὶ ἀσύνετον. Ἴχνη τῆς ἀναλογίας ὑπερεξέχοντα τὸν μωρὸν καὶ ἀνεπιτήδειον δηλοῦσιν· τὰ δὲ σεληνοειδῆ λεγόμενα, τὸν ἀτυχῆ καὶ ἀνεπιτήδειον.

Σῶμα τριχῶν παντελῶς καθαρεῦον, ὀργίλον, τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ ὑπέρδασυ· τὸ δὲ μέσον, ἀγαθόν.

Ἴχνη τὰ ὑπὲρ μέτρον καὶ ἀναλογίαν, ἢ ῥώμην ἢ μωρίαν δηλοῦσι· σημεῖον δὲ τοῦτο πρὸς τὰς ἄλλας ἐνδείξεις τοῦ σώματος καὶ ἀποφαίνον.

Ἰξὺς στενὴ ἀνάνδρου σημεῖον, ἡ δὲ εὐρεῖα ἀνδρεῖον δεικνύει· ταὐτὸν τοῦτο τοῖς ὤμοις.

Ἄνθρωπος κοντὸς, κυρτὸς, ψεδνὸς, κυφοειδὴς, κατὰ τὸ ἦθος πιθήκι ἐοικὼς, περίεργος, πονηρὸς, ὀχληρὸς, φιλάργυρος καὶ αἰτιόλογός ἐστιν. Ἀνὴρ κατὰ τὸ εἶδος ἐοικὼς γυναικὶ, ἄνανδρος καὶ μαλακὸς καὶ ὀλιγόφρων ἐστίν. Ἄνθρωπος χλωρὸς τῷ εἴδει, εἴτε ἀνὴρ, εἴτε γυνὴ, ὀργίλος καὶ ἀμυντικός ἐστιν. Ἄνθρωπος πυῤῥὸς, ἀνὴρ καὶ γυνὴ, ὀργίλος καὶ φονικὸς καὶ μετεωρολέσχης ἐστίν. Ἄνθρωπος ἤγουν τὴν ἡλικίαν μικρὸς πᾶς, ἀλαζών ἐστι καὶ μάχιμος καὶ ὀχληρός. Ἄνθρωπος μακρὸς καὶ ξηρὸς, φρόνιμος καὶ ἀνδρεῖος, εἰ συνεπόμενα ἔχει καὶ τὰ προσήκοντα ἕτερα εἴδη τούτοις· εἰ δ᾽ ὑπὲρ τὸ μέτρον ξηρὸς, μακρὸς, μωρὸς καὶ ἀσθενής. Ἀνὴρ στενὴν τὴν ἰξὺν ἔχων καὶ τοὺς νεφροὺς λιποσάρκους, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀσθενὴς καὶ ἄφρων. Ἀνὴρ ἀνάλογον ἔχων τὸ ὄπισθεν ἅπαν σῶμα τοῖς ὤμοις αὐτοῦ, ἀνδρεῖος. Κοντόχειρ ἀνὴρ σπάνιον εἰ ἀνδρεῖος. Ἀνὴρ ὑπὸ φύσεως ἐοικὼς εὐνούχῳ, κάκιστος. Ἀνὴρ καγχάζων συνεχῶς καὶ γελῶν, ἀνούστατος. Ἀνὴρ μειδιῶν ἐν γέλωτι, ἐχέφρων. Ἀνὴρ σύννους κράτιστος ἐν βουλαῖς τε καὶ λόγοις. Ἀνὴρ ἀγέλαστος παντελῶς, εἰ μὴ δι᾽ ἐντολὴν, φαῦλος. Ἀνὴρ περισσὰ κοσμῶν ἑαυτὸν, λάγνος ἢ ἀπαίδευτος. Ἀνὴρ ὡραϊσμένος τὸ πρόσωπον, ἀσελγὴς ἢ μωρός. Ἀνὴρ προπετῶν ἐν λόγοις, ἁμαρτοεπής. Ἀνὴρ ὀλιγόλογος, ταχύνους καὶ εὔστοχος ἐν τῷ λέγειν. Ἀνὴρ ὀξύτριχος ὑπὲρ τὸ μέτρον, μωρός· εὕροις δ᾽ ἂν τοῦτον ἔστιν οὗ καὶ ἀνδρεῖον. Ἀνὴρ ἐν τῷ βαδίζειν σειόμενος καὶ βρενθυόμενος, μωρὸς καὶ ἀπράγμων. Ἀνὴρ ἐν τῷ περιπατεῖν προς-

κρούων τὸν ἕνα πόδα αὐτοῦ ἐπὶ θατέρῳ αὐτοῦ μηρῷ, ἄφρων ἐστί.

Γενειῶσα γυνὴ, λάγνος καὶ στεῖρα. Γυνὴ γλαυκοὺς ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, εὐγνώμων ἐστί. Γυνὴ στιβαρὰ, ἰσχύος ἔμπλεως. Γυνὴ κοντὴ, ἑτοίμως.

Ἥμερον ἦθος ἠπιότητα ψυχῆς μηνύει· κακοήθειαν δὲ σώματος, ψυχῆς ἀγριότης ἀποτίκτει.

Τί καὶ τοῦτο τοῖς εἰρημένοις προσκείσθω. Ἀνὴρ ὡραῖος τὸ εἶδος ἠπιότητα ψυχῆς ἐμφαῖνον, ἐν ταῖς ὁμιλίαις χαρίεις, σεμνὸς τὸν τρόπον, ἡδὺς τὸν λόγον, πάντας ἡττᾶσθαι τῆς αὐτοῦ διανοίας ἔργον ποιούμενος, ἄρχων ἑαυτοῦ μᾶλλον ἢ τῶν ἄλλων, τὸ δὲ ἄρχειν μηδὲν μέγα ποιούμενος, ποθητὸς εἶναι μᾶλλον ἢ φοβερὸς κατὰ τὸν βίον αἱρούμενος, τοὺς ἰδίους λόγους πιστοτέρους σπουδάζων εἶναι ἢ τῶν ἄλλων ὅρκους, περὶ πλείονος ποιούμενος μᾶλλον τοὺς παρ᾽ ἐκείνου τι λαμβάνειν ἐθέλοντας ἢ τοὺς ἐκείνῳ προσάγοντας, ὁ τοιοῦτος τὴν αἰδῶ περιζώννυται καὶ ἐντροπὴν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ περιφέρει, οἷος ἦν ὁ τοῦ Φιλίππου βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων.

P. 79. ἐν Ἀδρόττοις] T Ἀδρότω. C ἀδρόττοι. „De „hac urbe Lydiae vide Stephanum Byz.“ FABR.

P. 79. Καὶ ἀποροῦντι αὐτῷ] Haec addenda e Codicibus. Fabricius, qui deſcribere negligebat, verterat tamen.

P. 79. τιμηθέντες ἐν τῷ τόπῳ] C ſine ἐν. Poſſet ferri ellipſis praepoſitionis. Mox εἶναι τῷ τόπῳ ſcribere placuit. Confer quae notavi ad Philoſtr. Her. p. 414. et Schaeferi animadverſionem ad Ellipſes Graecas p. 698. Cum viro eruditiſſimo facio adverſus me, et nunc credo in Heroicis p. 104. ſcribendum ἀπώλεσεν ἐν αὐτῇ τῇ Ἰθάκῃ: nam in hac formula σὺν ſtatim ſubaudiretur, non ἐν. Praepoſitio ἐν reſtituenda videtur Themiſtio Or. II. p. 30 C. ὅστις δὲ ἐν ἐξουσίᾳ μὲν ἀδικίας, δικαιότερος Ἀναξαγόρου, ἀδείᾳ (melius Codex Valeſianus ἐν ἀδ.) δὲ ἀκολασίας, σωφρονέστερος Ξενοκράτους.

P. 79. τοὺς αὐτοὺς κρατεῖν — λόγους] T ſine τοὺς. CT λόγοις. — „Huc quadrat illud Servatoris noſtri ad foemi„nam Samaritidem: ὑμεῖς προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἴδατε. Ioh. IV. „22. Cui adde dictum Heracliti apud Origenem lib. 7. „contra Celſum p. 373.“ FABR.

P. 80. εἶναι τῷ τόπῳ] Delevi ἐν ante τῷ, praeeuntibus CT. Confer notam pene proximam.

P. 80. ὑγιαστικοὶ] CT ἀγιαστικοί.

P. 80. ἐπὶ τὰ Ἄδροττα] T Ἀνδρότα. C Ἀνδρόττα.

P. 80. καὶ λέγοντας] Ex Codicibus haec duo verba addidi. Fabricius vertere non neglexerat.

P. 80. πρὸς τῷ νεῷ] Sic Codices. Fabricius, qui dedit θεῷ lapsu calami, vertit *templum*.

P. 80. αὐτοῖς ἐκείνοις] Fabricius αὐτοὶ, quod mutavi Codices secutus.

P. 81. ἐκ τούτων οὖν] De οὖν post parenthesin vide supra p. 119.

P. 81. ἱστορημένοις καὶ δεηθ.] Dedi ἱστορημένοις ex Codicibus pro ἱστορουμένοις, quod habet Fabricius. Confer supra p. 66. Praeterea addendum fuit καὶ e Codicibus.

P. 81. *Τί δαί;*] T δέ. Aristaenetus I. 22. *τί δέ;* Valckenarius ad Phoeniss. v. 621. mallet *τί δαί;* alia in hoc Aristaeneti loco mutans minus quidem necessarie, placetque ratio Abreschii. Basilius Scholiastes Gregorii Nazianzeni ineditus Cod. 573. fol. 26. a. *τὸν δὲ σύνδεσμον τῶν πευστικῶν προηγουμένων μορίων διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφουσιν οἱ τεχνογράφοι.* Hunc locum debeo Bastio meo, qui optima Basilii Scholia diligenter excussit. Confer Corayum ad Heliod. p. 361. et Fischer. ad Platon. Euthyphron. 4. p. 15.

P. 81. *Ἰαμβλίχου οὐκ ἀκήκοας*] „Iamblichum audire „non potuit Proclus tanto temporis intervallo ab eius „aetate remotus, at haec discere ex Iamblichi scriptis, ut „*περὶ θεῶν* forte, vel simili opere. Caeterum celebratos „Homero Aesculapii filios Podalirium et Machaonem *θεῶν* „*μετόχους* vocat Aristoteles (non Stagirita) in Peplo, et „Lycophron refert, Daunios ad Podalirii sepulchrum „in pellibus ovinis dormientes per somnium oracula accepisse. Quid itaque mirum, eosdem Deos se praebuisse „etiam Adrottenis, illorumque patriam elegisse praesentia „sua decorandam, etsi ignoratos, minusque vulgo cognitos. Porro qui credet Achillem Apollonii in gratiam „ex sepulchro prodiisse, eumque de variis rebus certiorem reddidisse, ut est apud Philostratum IV. 5. [c. 16.], „idem facile etiam sibi persuaserit Proclum edoctum ab „Aesculapio de istis Adrottorum tutelaribus Diis. Quin „idem minore negotio concoquet similes in legendis fabellas, quibus Sancti per somnum monumenta sua reliquiasve bonis viris indicasse perhibentur. Quod statim „sequitur, Proclum conceptis verbis a numine fuisse laudatum, hinc minus incredibile poterit videri, quod de „Francisco Christi ore laudato referunt. Sed dici non

„potest, quanta sit inter commenta ethnica ac Pontificia „similitudo, quam, ne longior sim, unico adhuc exemplo „declarabo. Loyolam refert Maffeius orasse tanto spiri„tus ardore, ut corporis eius sarcina quatuor fere cubitis „a terra sublimis raperetur. Similiter de Brachmanibus „Philostratus lib. 3. cap. 5. [c. 17.] affirmat, eos inter „choreas religiosas ac mysticas εἰς δίπηχυ in aerem „sublatos fuisse. Sed ne deteriores Loyola Brachma„nas amplius queraris cum Merico Casaubono lib. de en„thusiasmo, en verba Eunapii [p. 13.], quibus testatur, „Iamblichum a terra sublimem elatum fuisse plus quam „decem cubitos: ὡς εὐχόμενος τοῖς θεοῖς μετεωρίζηται μὲν „ἀπὸ τῆς γῆς πλέον ἢ δέκα πήχεις εἰκάζεσθαι. Bodinus „lib. 2. Colloqu. Heplaptomeris MS. *Memini, cum essem „in Hispania, Magdalenam Cruceam Monasterii Cordu„bensis principem a Paulo III. Pontifice Max. veniam „impetrasse, quae annos amplius 30. cum atrato daemone „ephialte concubuisset, tametsi tantam vitae ac religionis „integritatem prae se ferret, ut quasi ab angelo, dum „sacra fierent, sublimis veheretur a terra, quod Porphy„rius etiam Iamblicho sacra facienti contigisse narrat.*“ FABR.

P. 82. λέγοντες] Sic GCT. Fabriciana λέγονται.

P. 83. Διὰ δὲ τὴν] Fabricius δ. δ. καὶ τήν. Sed καὶ non habent Codices: et ipse Fabricius supra p. 129. haec verba adtulit sine copula.

P. 83. πάντως εἰς δάκρυα ὑπήγετο] CT πάντας. Sed vulgata recte se habet. Confer cap. 31. init.

P. 83. ἐθέλοιμι] C θέλοιμι.

P. 83. τὸν Πᾶνα τὸν τοῦ Ἑρμοῦ] Fabricius τὸν Ἑρμοῦ. CT τὸν Π. τοῦ Ἑ. Recipere debebam utrumque Articulum. Confer notam ad Philostr. Her. p. 343. et ad Eunapium p. 230.

P. 83. σωτηρίαν, ἧς ἔτυχεν] LG σωτηρίας. Fabricius ἔτυχε, sed Codices ἔτυχεν.

P. 83. παρὰ τῆς μητρὸς] „Supra p. 45. [cap. 19.] Ma„rinus narraverat, sacris Matris Deûm assidue se lustrasse „Proclum singulis mensibus.“ FABR.

P. 83. δὴ μάλιστα] T sine δή.

P. 84. ὤν] CT οἷον. — Mox pro ἔχω γε νῦν πάνυ T ἔχω πάνυ γε. C ἔχω γε πάνυ. Hic τοῦ νῦν defectus mihi in mentem revocat Themistii locum simili morbo laborantem Or. II. p. 28 D. τὰ μὲν χρήματα τὰ ἐμὰ καταγέλαστα, καὶ πενία πολλὴ, καὶ ἐλάττω ἢ ψεκὰς πρὸς (Codex

Valesianus inserit τὸν) ὠκεανὸν, οὐ μόνον ὅσα ἐγὼ κέκτημαι (addit Codex νῦν), ἀλλὰ καὶ ὅσα ὁ πατήρ ποτε.

P. 84. τὸ ἀπροσδόκητον συγγραφῆς] Non plane video, quomodo id potuerit memoriae officere. — Paulo infra CT καὶ habent ante μητρῳακήν.

P. 84. οὐκ ἄνευ θείας κατακωχῆς] „Haec ex Marino ad „verbum repetit Suidas in Πρόκλος.“ FABR. et in κατακωχή. In loco priore habet κατὰ χεῖρας, in altero μετὰ χεῖρας. Lexicographus κατακωχὴ explicat per κατοχὴ, et adfert Damascii locum apud Phot. p. 1033, 25. τὴν δὲ εἶναι θείαν κατακωχὴν, ἠρέμα διανοίγουσαν καὶ ὑποκαθαίρουσαν τὰ τῆς ψυχῆς ὄμματα. Proclus in Plat. Theol. I. c. 26. p. 63. πάντα ἁπλῶς τὰ τῆς ἐνθέου κατακωχῆς ἐνεργήματα. Plato Ion. p. 82. Müll. οὐ γὰρ τέχνῃ, οὐδ' ἐπιστήμῃ περὶ Ὁμήρου λέγεις ἃ λέγεις, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ καὶ κατακωχῇ. Noster supra cap. 23. οὐκ ἄνευ θείας ἐπιπνοίας, eodem sensu.

P. 84. περὶ τὴν θεὸν ἐξέφηνεν] C τὸν. Suidas περὶ θεοῦ. Fabricius ἐξέφηνε. Codices ἐξέφηνεν.

P. 84. τὸν Ἄττιν] GCT Ἄττην. Rectius esse videtur Ἄττιν. Confer interpretes ad Lucianum D. D. XII. 1., Reimarum ad Dionem Cass. LXI. §. 134., Brunckium ad Procli H. in Sol. v. 25. — „Vide Iulianum Orationem „quinta, quae est in Matrem Deorum, et Sallustium in „libro de Diis cap. 4.“ FABR.

P. 84. θράττεσθαι] Timaeus Lex. Θράττει· ταράττει, κινεῖ. Ἐνθράττειν· ὑποκινεῖν, ταράττειν: ubi vide notam doctissimi editoris. Confer Wolfium ad Libanii Epist. 1285.

P. 85. κρυφίως] Sic Codices, non κρυφίμων, quod habet Fabriciana.

P. 85. Ἐπιδραμόντες — τοῖς — εὐτυχήμασι] Fabricius male τῆς. Confer supra p. 96. Idem habet εὐτυχήμασιν, quod mutavi ex CT.

P. 85. Γέγονε δὲ ἡμῖν ἡ ἀρχὴ — τὸ πᾶν] „Plato VI. „de Legg. [p. 614 D. Ed. Lugd.] ἀρχὴ γὰρ λέγεται μὲν „ἥμισυ παντὸς ἐν ταῖς παροιμίαις ἔργου, καὶ τό τε καλῶς „ἄρξασθαι πάντες ἐγκωμιάζομεν ἑκάστοτε, τὸ δ' ἐστί γε, „ὡς ἐμοὶ φαίνεται, πλέον ἢ τὸ ἥμισυ. Hoc est quod vul„go dicimus:

„*Dimidium facti, qui bene coepit, habet.*

„Sed diversum est ab hoc adagium Hesiodeum, quod cum

„altero confundi videmus, πλέον ἥμισυ παντός.“ FABR. Nostri verba descripsit Suidas in Ἀρχή, monente Hemsterhusio, quem vide omnino ad Luciani Somn. 3. Plutarchus alio modo de fortuna Romanorum: ἀρχὴ μὲν δὴ τὸ μέγιστον ἐν παντί. Confer H. Stephanum Sched. I. 20. et Solanum ad locum Luciani.

P. 85. ἀρξάμενοι καὶ δι' αὐτῆς μέσης] Vide cap. 2. — CT διὰ τῆς μ. — Mox pro ἐπανέλθομεν Fabricii et Codicum scripsi ἐπανήλθομεν.

P. 86. παραστήσαντες] CT παροπτήσαντες. Supra cap. 30. παρέστησε μὲν ἱκανῶς καὶ ἡ αἵρεσις τοῦ ἐν φιλοσοφίᾳ βίου. et statim παραστήσαντες iterum scribit.

P. 86. ἔτι γε μὴν], L μέν. Cap. 33. ἔτι γε μὴν iam habuimus. Theophylactus Sim. Q. Phys. p. 10. ψυχρὰν (Codices 993. 3044. addunt ἄγαν) ἔτι γε μὴν καὶ ξηρὰν καὶ νευρώδη τὴν φύσιν (Cod. 993. ὁ) ὄφις ἀπείληφεν. Cassianus Bassus in Geopon. prooem. p. 4. τὰ διαφόροις τῶν παλαιῶν μετὰ πάσης ἐπιμελείας καὶ πείρας ἐξευρεθέντα περί τε γεωργίας καὶ φυτηκομίας (lego φυτοκομίας e Niclasii Codd.) καιροῦ τε καὶ τρόπου τοῦ ἑκάστοις ἁρμόζοντος, ἔτι γε μὴν ὑδροφαντικῆς —:

P. 86. συλλήβδην] G συλληύβδην. Pluribus egi de hac confusione literarum υ et β ad Eunapium p. 172. Adde Wernsdorfium ad Him. p. 310., Furiam virum clarissimum ad Aesop. fab. 96., et Brunckium in Iacobsii analectis t. 10. p. 412.

P. 87. κεχορηγημένην] Haec est Codicum lectio. Fabricius κεχωρημένην. Synesius de Regno p. 4 B. ἀλλ' ὁρᾷς γάρ, τίσι βίοις αἱ τραγῳδῶν σκηναὶ κεχορήγηνται.

P. 87. ἀπὸ τῆς] G ἀπὸ τοῖς. Mox pro ἐτέχθη CT ἐτέχθησαν. G ἐπέχθη: sic.

P. 87. ἐν τελευταίοις ἔπιπτεν οὐδὲ ἐν μέσοις] Quatuor priora verba non descripsit Fabricius, vertit tamen. T μέσης. G ἐμμέσοις.

P. 87. ☉ Κριῷ, μορίῳ] C °θ. T ϑ. GCT μ̊ et sic deinceps ad singula ζώδια. Mox CT sine κϛ'. CTG lineolas literis numeralibus habent impositas. Confer omnino Fabricii Prolegomena. DeLambrius vir graecarum literarum et astronomiae inter paucissimos aeque peritissimus hoc Marini thema et illud quod in Prolegomenis Fabricii invenitur, ad calculos revocare mei caussa, cuius studiis benigne favet, non recusavit, notavitque, cum

folii sedes in textu Marini non verá detur, esse legendum ☉ Ὑδροχόῳ κ. κς. quod habent Prolegomena Fabriciana; et omissis varietatibus aliis non ita magni momenti, concludit, Proclum natum esse Byzantii anno 412, d. 8. Februarii, hora nona matutina, id est, tribus horis ante meridiem.

P. 87. ☾ Διδύμοις] T ☾.

P. 87. ♄ Ταύρῳ] GT καὶ ταύρῳ. C ♄ ταύρῳ.

P. 87. ♃ Ταύρῳ] C ♃ ταύρῳ. G ♃ ταύρῳ. T ♃ ταύρῳ. et pro μά CT μδ.

P. 87. ♂ Τοξότῃ] C ♂ τοξότῃ. T ♂ τοξότης κθν΄.

P. 87. ♀ Ἰχθύσι] CT ♀ ἰχθύσι.

P. 87. ☿ Ὑδροχόῳ] Deest in G. CT ὑδρηχόῳ: uterque sine signo.

P. 88. Ὡρόσκοπος] CG ♎. T ♎. — Post ιθ΄ CT μ. G μ.

P. 88. Μεσουράνημα] Non in CT. G ♑.

P. 88. Ὑδροχόῳ] CT ὑδρηχόῳ.

P. 88. τῷ δ΄ καὶ κ΄ καὶ ρ΄ ἔτει] Addidi ἔτει ex LCT. C τῷ δ καὶ κς ἔτει. T τῷ δ καὶ εἰς κς ἔτει.

P. 88. ἀπὸ τῆς Ἰουλιανοῦ βασιλείας] Scholium in LG. οὐ τὸν παραβάτην Ἰουλιανὸν λέγει, ἀλλ᾽ ἐν Ἀθήναις κλήρῳ διάδοχον ἄρχοντα. Fabricius in Prolegomenis hoc Scholio usus, scribit κληρωτὸν ἄρχοντα. Caeterum errat Scholiastes, ut bene monuit ibidem Fabricius.

P. 88. Καὶ θεραπείας] Copulam addidi e Codicibus, mox τὰ ante Ἀθηναίων ex iisdem.

P. 88. ἔτι περιὼν] Paullo infra sic denuo loquitur. Scholiastes Philostrati Her. p. 304. περίεστι .... ἢ ἀντὶ τοῦ ζῆν, οἷον· περίεστιν ὁ ἄνθρωπος.

P. 89. περινοστῶν] „Wahlfahrten." FABR.

P. 89. ψυχὰς] Addidi e Codicibus. — Statim T ἀφωρισμένων.

P. 89. φιλοσοφησάντων] „Aller Heiligen." FABR.

P. 89. εὐαγέστατος] Fabricii operae ἐναγέστατος.

P. 89. ἀνθρώπων] „Aller Seelen." FABR.

P. 89. ἀφωσιοῦτο] C. 38. ἀφοσιώσωμαι. De hoc verbo vide Wyttenbach. ad Platon. Phaedon. p. 127.

P. 90. ἐκκομισθὲν] Illustrant hanc vocem Heraldus Advers. p. 24., et, qui ex eo profecisse videtur, Kirchmannus de fun. II. 1. Frequentius eo sensu occurrit verbum

ἐκφέρειν. Plutarchus de Educ. c. 17. μετέωρον αὐτὸν ἀράμενοι τὴν ταχίστην ἐξοίσομεν. Quae sequitur in Plutarcho sententia, non omnino sana est. Καθῆκε δέ τις καὶ χαμαιτύπην καὶ προηγώγευσε γαμετὴν, καὶ τὰ τῶν πατέρων ἐφόδια τοῦ γήρως περικέκοφε καὶ σεσύλευκε. Legerem, περικέκλοφε.

P. 90. προαστείοις] Addidi e Codicibus. Scholiastes ineditus Philostrati Icon. praef. προάστεια, τὰ πρὸ τῶν τειχῶν τοῦ ἄστεος, ἃ καὶ προπόλεα λέγονται. Hinc firmatur lectio προπόλεος apud Suidam, de qua dubitabat Kusterus. — „Mos omnibus fere gentibus olim usitatus, „funera non in urbe ipsa, sed suburbano solo condere. „Vide Chifletium in expositione inscriptionis Geminiae „matris sacrorum. De Atheniensibus Servius Sulpitius „Epistola ad Ciceronem [IV. 12.]: *ab eis locum sepul-„turae intra urbem ut darent* (Marcello) *impetrare non „potui, quod religione se impediri dicerent; neque tamen „id antea cuiquam concesserant.*" FABR.

P. 90. Λυκαβηττῷ] CT καβηττῷ. „Lycabetus mons „Atticae notissimus, cuius mentio apud Aeschylum, Ari-„stophanem et alios." FABR. Vide Meursium de Po-„pul. Atticae.

P. 90. Συριανοῦ] „Similiter communi sepulchro conditi „Polemon eiusque discipulus ac successor Crates, ut te-„statur Laertius [IV. 21.], allato Antagorae epigrammate, „quod legitur etiam libro septimo Anthologiae [et in „Analectis Brunckii t. I. p. 260.]." FABR.

P. 90. διπλῆν] „Aliud utique erat מכפלה Genes. „XXIII. 9. Graecis interpretibus σπήλαιον διπλοῦν, sive „spelunca, cui duplex apertura et ex duabus partibus „ingressus esset, quaeque ἀμφίδυμος duplicem haberet „hiatum, per quod magnitudinem eius cryptae ostendi „notat Salmasius ad Solinum [p. 1208 D.]. At enim hoc „loco Marinus memorat θήκην διπλῆν, id est, exiguum „sepulturae locum, qui par esset capiendis binorum ho-„minum cadaveribus." FABR.

P. 91. ἐπειδήποτε — μὴ παρὰ τὸ καθῆκον εἴη] T ἐπειδέποτε. Fabricius μὴ τὸ παρὰ τὸ κ. Delevi prius τὸ, quod non comparet in CT. Forte, ut nihil pereat, substituendum τι. Wyttenbachius Ep. crit. p. 56. proposuit που. — Metuebat Proclus, ne quid esset indecens et parum decorum in hac amborum corporum in uno sepulcro inclusione. Nimirum summa cura cavebant veteres, ne aliena cadavera in destinatis et peculiaribus sepulcris deponeren-

tur, et inſcriptiones plenae ſunt comminationibus et diris in eos, qui contra defunctorum vota et iuſſa corpus alienum ipſorum tumulis inferrent.

Λοιπὸν φυλάσσου, μή τιν' ἐνθήσῃς τάφῳ,

ait, ut uno tantum exemplo nunc defungar, Criſpinus ille, qui ſe epigr. ἀδεσπ. 694. nuncupat στολάρχην Ποντικῶν νεῶν

Ἐξηρέτμοις πτέρυξιν ἐξηγαλμένων.

Obiter dicam quod ſentio de ultima illa voce: ab editoris, non ab auctoris ipſius manu profecta videtur. Muratorius enim, qui fons eſt inſcriptionis, habet ηγαιμενος: facilius, puto, et verius corrigo corruptum hoc vocabulum, legens, ἠγλαϊσμένων.

P. 91. τὸν αὐτὸν] Fabric. et C τὸν αὐλόν. Haec lectio abſurda peperit abſurdam verſionem Fabricii eiusque notam de tibiis, a qua deſcribenda abſtinui. Nec in ἐνεθυμήθη ſenſum vidit. Wyttenbachius Ep. Crit. p. 56. propoſuit τὸν αὐτὸν, quod recepi, et vertit optime: *ipſe ei per ſomnium viſus eſt Syrianus, reprehendens eum, quod vel cogitare id ſuſtinuerit.* Sed deinde animadverti, T habere ἄϋλον, quod non caret probabilitate. Caeterum, vel cum αὐτὸν, vel cum ἄϋλον aliquid deeſſe videtur ad loci integritatem. Forte: τὸν αὐτὸν (vel τὸν αὐτὸν ἄϋλον) ὄναρ ἔδοξεν ἰδεῖν ἐπαπ.

P. 91. ἐπαπειλοῦντα] Themiſtio Or. XX. init. haec vox reſtituenda eſt: Χαλεπαίνει τε καὶ ἐπαπειλεῖ (ſic Codex Valeſianus pro edito ἀπειλεῖ) δεινὰ ἄττα με ἐργάσεσθαι. Harduinus ἐργάζεσθαι, imprudens Petavianam ſcripturam mutans.

P. 91. γενόμην Λύκιος] Brunckius in Analectis edidit Λύκιος γενόμην, nihil de mutationis rationibus, pro more, monens. v. 4. Fabricius Αἶτε: quod correxi ex Brunckio et Codicibus. Fabricius ἔεις. CT ἔης. Brunckius ἐείς.

P. 91. διοσημεῖαι] Confer Scholium ad Philoſtr. Her. p. 526. Iulianus epiſt. 27. p. 399 D. ἀπὸ τῶν Λιτάρβων (Cod. 2755. Λιτάρκων) εἰς τὴν Βέῤῥοιαν ἐπορευόμην, καὶ ὁ Ζεὺς αἴσια [1]) πάντα ἐσήμηνεν, ἐναργῆ δείξας τὴν διοσημίαν

---

1) In Aeſopica Fabula, quam dedit Rocheſortius *Notic. des Manuſcrits* t. 2. p. 723. legitur: ἀπαιώτερον τὸ ὑπὸ τῶν οἰκείων πάσχειν τι δεινὸν ἢ ὑπὸ τῶν ἀλλοτρίων. Vocem ἀπαιώτερον corruptam eſſe vidit Rocheſortius, ſanare non potuit. Lego ἀπαισιώτερον. [Eadem correctio propoſita ab editore nupero Aeſopi Heuſing. p. 149. SCHAEFER.]

(Cod. διοσημείαν e correctione)· ἐπιμείνας δὲ ἡμέραν ἐκεῖ, τὴν ἀκρόπολιν εἶδον καὶ ἔθυσα τῷ Διῒ βασιλικῶς ταῦρον λευκόν· διελέχθην δὲ ὀλίγα τῇ βουλῇ περὶ θεοσεβείας: Codex θεοσημείας, quod notandum eſt, meliusque videtur.

P. 92. μεθ' ἡμέραν] Sic Codices et Holſtenianus Dorvillii ad Char. p. 409. Fabricius, ut ſolet, μεθ' ἡμέρας. Vide ſupra p. 68.

P. 92. Σκότος] „Paſſim eiusmodi eclipſes in veteri hi„ſtoria memorantur, ut nox interdiu viſa eſſet intendi, „et luna cum ſtellis appareret. Vide Herodotum VII. 37. „Iulium Obſequentem pag. 32. 64. 66. edit. Schefferi. „Haec autem Marini memorata contigit A. C. 484. XIX. „Cal. Febr. ſole oriênte.“ FABR. Confer Fabricii Prolegomena, et Burignyum Acad. Inſcr. H. t. 31. p. 142.

P. 92. τοῦ πρώτου ἐνιαυτοῦ] „Hinc merito videor mi„hi colligere hanc vitam a Marino ſcriptam editamque „non diu a Procli obitu; certe anno nondum integro „poſt illum elapſo, quia de eclipſi hac ut futura loqui„tur.“ FABR.

P. 92. σημαντικά] „Pindarus ad ſolem ἐν ἀμέρᾳ κλε„πτόμενον:

„Πολέμου δ' ἢ σᾶμα φέρεις τινὸς
„[ἢ καρποῦ φθίσιν],
„ἢ νιφετοῦ σθένος ὑπέρφατον,
„ἢ στάσιν οὐλομέναν,
„ἢ πόντου κενέωσιν ἀνὰ πέδον,
„ἢ παγετὸν χθονὸς, ἢ νότιον θέρος
„ὕδατι ζακότῳ διερὸν,
„ἢ γαῖαν κατακλύσασα θήσεις
„ἀνδρῶν νέων ἐξαρχῆς
„γένος ὀλοφυδνόν.

„Qui locus Pindari a viro ſummo Ioſ. Scaligero ad 3. „Propertii librum (el. 4.) optime emendatus fugit Ioh. „Harduinum ad Plinii lib. 2. cap. 12.“ FABR. Confer notam ad Philoſtr. Her. p. 526.

P. 92. φησι] Quis? Fabricius *dicuntur;* non male: nam φησὶ pro φησί τις occurrere ſaepius memini. Confer Morum et Weiskium ad Longinum Cap. 2. §. 1. p. 228. Syneſius ep. 79. p. 227 D. οὐκ οἶδα, ὑπὲρ τίνων ἐκτίνω τοσαύτας δίκας καὶ εἴ τῳ, φησὶ, θεῶν ἐπίφθονοι πρότερον ἦμεν. Idem ep. 101. p. 239 D. ἀλλὰ κόσμει, φησὶν, ἂν ἔλαχες σπάρταν. Hic reticetur nomen ſcriptoris e quo ſumta eſt paroemia. Iulianus ep. 29. ὁ Συλοσῶν ἀνῆλθε,

φησὶ, παρὰ (Codex 2755. πρὸς) τὸν Δαρεῖον: Herodotus scilicet φησί. Plutarchus consol. §. 34. καλούσης αὐτῆς (τῆς εἱμαρμένης), φησὶν, ἤδη πρὸς ἑαυτήν: ubi Wyttenbachius φησὶν, ad quod viri docti offenderant, explicat, „ut ait poeta ille unde hoc sumtum est.“ Iohannes Chryſ. de Educat. p. 25. Edit. Combef. ἀνὴρ, φησὶν, ἐὰν κομᾷ, ἀτιμία αὐτῷ ἐστίν. Paulus scilicet hoc φησὶ 1. Cor. II. 14. Idem Laud. in Diodorum non longe ab initio: σὺ γὰρ κατὰ τὴν δόξαν κρινεῖ, φησὶν, οὐδὲ κατὰ τὴν λαλιὰν ἐλέγξει. Isaias X. 3. nempe φησίν.

P. 93. τῷ βουλομένῳ] Articulum addidi e Codicibus. — Mox pro συγγεγονότων, Codicum lectione, Fabricius scripserat συγγιγνόντων. — Dein T πολλαχόθεν.

P. 93. ἐπὶ κεφαλαίων] Fabricius et G ἐπικεφαλαίων. TC ἐπὶ κεφαλαίων, quod rectius est, et scribendum monebat Schaeferus, adposita hac notula: „Scrib. ἐπὶ κεφα„λαίων, *summatim*. Vid. Dionyſ. Hal. T. I. p. 369. Reisk. „T. V. p. 386. coll. not. ad T. I. p. 296.“ Confer Matthaeum ad Demosth. Orat. funebr. §. 3. p. 97.

P. 94. εἰς Θεαίτητον] Opus deperditum.

P. 94. ἐποίουν φέρεσθαι τὰ Λόγια καὶ τὸν Τίμαιον] Addidi τὸν e Codicibus. De φέρεσθαι hoc sensu vide notam meam ad Eunapium p. 157. et Appendicem Bastianae Epistolae p. 33. Iamblichus V. Pyth. cap. 5. 25. τούτου δὴ καὶ τὰ ἀλειπτικὰ συγγράμματα φέρεται. Cicero Brut. VII. 27. „ante Periclem, cuius scripta quaedam *feruntur*.“ Quintilianus Inst. prooem. 7. „duo iam sub nomine meo „libri *ferebantur* artis rhetoricae.“ A. Gellius V. 14. de Appione: „eius libri non incelebres *feruntur*.“ Caeterum nobiscum actum est optime, quod ridiculum hoc Procli votum caruerit eventu.

P. 94. Πρόκλος — θεοῦ] G tantum: Πρόκλος ἢ περὶ εὐδαιμονίας. Vltima e suo addidisse videtur Editor. CT hac clausula tota carent. Ex L nihil notatum habeo.

Codices CT vitae Procli subiiciunt epigramma, conflatum e duobus editis, altero sub nomine Marini, altero inter ἀδέσποτα numero 594. En integrum epigramma, ut fertur in Codicibus:

Ἀθανάτοισι θεοῖς κεχαρισμένα πάντοτε ῥέζων,
καὶ τάδ' ἐπ' εὐσεβέοντι νόῳ συνέγραψε Μαρῖνος.
καὶ τόδε σῆς κεφαλῆς ζαθέης περιώσιον ἔργον,
Πρόκλε μάκαρ, πάντων βρέτας ἔμπνοον ὅττι Μαρῖνον
ἀθανάτων, μερόπεσσι βοηθόον εὐσεβέεσσιν

ἀντὶ τεῆς ἱερῆς κεφαλῆς ψυχοσσόον ἄλκαρ
κάλλιπες, ὃς βιοτὴν θεοτερπέα σεῖο λιγαίνων,
γράψε τάδ' ἐσσομένοις μνημήϊα σῶν ἀρετάων.

Vulgo duo priores versus Marino tribuunt, sequentes caeteros auctori anonymo. Sed octo versus, sic coniuncti melius et aptius procedunt, eosque demum auctoritate Codicum Coisliniani et Taurinensis uni auctori tribuendos esse censeo. Taurinensis epigrammati praefigit, *στίχος Μαρίνου:* et Vaticanus Codex sex postremis versibus Marini nomen adscribit. Sed nunquam mihi persuaserim, Marinum tam magnifica verba de se facere potuisse. Superbia et iactantia non absunt quidem a Philosophorum, talium praesertim theurgicorum et thaumaturgorum, moribus; sed modestiam quamdam saltem prae se ferunt, et se amant non sine pudore. Talia de se sentire possunt, sed nimium essent ridiculi, si dicerent. Auctorem anonymum unum e schola fuisse Platonica, Isidorum forte, putaverim, vel Damascium.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

p. 3. l. 21. pro γραφέων repone γραφόντων.

p. 4. l. 6. Lege πρόδρομα.

p. 12. l. 15. Pro ὅτε — ὅτε poni volui ὁτὲ — ὁτὲ, ut et p. 15. l. 24.

p. 13. l. 17. Ἀργεῖοι. Lege Ἄνδριοι.

p. 15. l. 23. ἀφ᾽ ὧν τὸ χωρίζεσθαι συμβαίνει τῇ ψυχῇ] Locutio Platonica. Cf. Platon. Phaed. §. 12. Nonnus Hist. Syn. I. 16. de Cleombroto illo: μαθὼν ὡς ἄμεινόν ἐστι τῇ ψυχῇ ὁ χωρισμὸς τοῦ σώματος, ἔῤῥιψεν ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ τείχους καὶ τέθνηκεν· ἵνα δῆθεν ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐξελθοῦσα χωρισθῇ τοῦ σώματος. Pseudo-Diogenes in epistola inedita: Μελέτω σοι καὶ τῆς μετοικήσεως τῆς ἐντεῦθεν· μελήσει δὲ, εἰ μελετήσειας ἀποθνήσκειν, τουτέστι χωρίζειν τὴν ψυχὴν ἔτι ζῶν τοῦ σώματος . . . . Φιλοσόφει δὲ καὶ διασκέπτου, τί πρὸς σὲ οὐχ οὕτως (forte πρὸς σὲ ὁ θάνατος), καὶ τί κατὰ φύσιν καὶ τί κατὰ νόμον· ἐν τούτῳ γὰρ μόνῳ χωρίζεται ψυχὴ ἀπὸ σώματος. κ. τ. λ. Haec Diogenis epistola una est ex duabus et viginti ineditis aliis, quas in consessu Instituti Gallici recitavi, adiuncta dissertatione, qua personati epistolographi pseudonymiam demonstrare conor. Epistolarum illarum contextus et dissertatio reperientur olim in Memoriis Instituti. Ceterum cum primis huius epistolae verbis conferendus Libanius p. 256. edit. Morell.: χρὴ ζῶντας μὲν φιλοσοφεῖν καὶ θανάτου μνήμην ποιεῖσθαι τὸν βίον: ubi reponendum omnino μελέτην e Chrysocephali Rhodonia, quam lectionem in nota reliquit editor doctissimus, cum esset ipso contextu digna.

p. 16. cap. 20. l. 2. Lege ἐποίει τῷ.

p. 20. l. 8. Lege ἀνδρίαν.

p. 22. l. 12. αὐτῷ, quod relictum est pro αὐτοῦ quod volebam, iam mihi magis placet, et correctionem hanc fuisse neglectam fero facillime.

p. 25. cap. 32. l. 4. Insere αὐτῷ post ἀπορροῦντι.

p. 26. l. 9. Insere καὶ ante δεηθέντι.

p. 26. cap. 33. l. 2. Pro τὸν Ἑρμοῦ scriptum volebam τὸν τοῦ Ἑρμοῦ. Res est levissima et incerta.

p. 66. l. 5. *a fin.* Notare debebam, εὐπαρεσκεύαστο lectionem esse unius Fabricii vel eius typographi.

p. 67. l. 19. Maximus Tyr. Diss. 24. 3. πρᾶγμα διττὸν, τὸ μὲν ἀρετῆς ἐπήβολον, τὸ δὲ μοχθηρίᾳ συμπεφυκὸς, φωνῇ μιᾷ οἱ ἄνθρωποι ἐπονομάζοντες ἔρωτα, οὑτωσὶ καλοῦντες καὶ τὸν θεὸν καὶ τὴν νόσον, καλλωπίζονται κ. τ. λ. Malim sic distinguere: ἐπονομάζοντες, Ἔρωτα οὑτωσὶ καλοῦντες. . . .

p. 67. l. 5. *a fine.* Basil. Isaur. Episc. Laudat. S. Stephani p. 298. ed. Combef. τὸ μὲν ὀστράκινον σῶμα κατὰ τὸν κοινὸν τῆς φύσεως νόμον διελέλυτο.

p. 68. l. 12. Schaeferus iterum de restituenda voce καυμάτων monuit ad Apollonii Rhod. Schol. p. 36., ubi καματηρὸν et καυματηρὸν permutantur, ut hic καμάτων et καυμάτων.

p. 72. l. 10. Adde Plutarchum Philopoem. 6.; Maximum Tyr. Diss. 26. 5.; Arrian. Epict. I. 10. 1.

p. 72. l. 22. Pro p. 63. lege p. 60.

p. 75. l. 22. Scribere debebam πειραθέντι, ut codicibus parerem et ut mihi constarem: nam c. 28. praetuli ἐπειράθη. Cf. Wagner. ad Alciphr. II. 3. 14.

p. 81. l. 15. Similiter υ et ι permutantur. Maximus Tyr. Diss. 25. 1. οὐδὲ τὶς ἄλλος τῶν διὰ δύναμιν ἀρχικὴν πιστευομένων. Davisius praepositionem e codicibus invexit, pravo consilio; delenda est omnino. Cum librarius, qui δύναμιν scribere volebat, primam syllabam δυ, quae eodem sono ac syllaba δι effertur, calami lapsu per ἰῶτα scripsisset, continuo sensit se erravisse, et non deleta syllaba δι, ne codicis elegantiam vitiaret, denuo scripsit δύναμιν. Librarius alius parum doctus, codicem hunc describens, non animadvertit, δι hic esse prorsus negligendum, et addens α, ut praepositio fieret, se mirum esse criticum credidit. Eadem permutationis ratio inter ι et ει. Alexis Athenaei I. 38. sic legitur probabiliter emendatus:

Ἐν γὰρ νομίζω τοῦτο τῶν ἀνελευθέρων
εἶναι, τὸ βαδίζειν ἀῤῥύθμως ἐν ταῖς ὁδοῖς,
ἐξὸν καλῶς· οὐ μήτε πράττεται τέλος
μηδείς ποθ' ἡμᾶς, μήτε δι' ἑτέρων λαβεῖν
τιμὴν διδόντα.

Sed ellipsis verbi δεῖ vel χρὴ ad λαβεῖν aliquid hic duri et scabri nimium habere mihi videtur. Sententia facilius

fluet, minima mutatione literarum, soni nulla, legendo, μήτε δεῖ ἑτέρων λαβεῖν.

p. 81. l. 29. Quod vocat Gorius in Mus. Corton. p. 21. idolum Etruscum ignotum, equidem crediderim ex habitu deum esse Telesphorum.

p. 82. l. 4. Aristoph. Eccles. 466.

μὴ παραλαβοῦσαι τῆς πόλεως τὰς ἡνίας.

Alciphr. III. ep. 61. Phot. Epist. I. p. 7. §. 10.

p. 85. Quas hic adtuli Dionis Epistolas, olim edere voluit Allatius in sexto Συμμίκτων libro; sed consilium eventu caruit. Cf. Fabric. Bibl. Gr. T. 14. p. 9. Cum illas epistolas a me vulgari Morellio significavissem, me monuit, „easdem, ut videtur, esse etiam in codice Na„niano, relato a Mingarellio in Indice codicum illorum „typis edito p. 150.; qui codex cum aliis Nanianis in Bi„bliothecam Venetam devenit.“

p. 87. l. 23. Video, Harlesium in Bibl. Gr. T. 6. p. 234. duos Nicolaos rhetores e Suida et Eudocia, ut diversos homines, enotare. Equidem, nota mea ad examen revocata, credo adhuc, de uno homine accipienda esse quae scripsit Suidas. Delenda sunt omnino verba *sub Constantino.*

p. 88. l. 9. *a fine.* De Pollete locus est in Nonno Hist. Syn. I. 72. p. 151.

p. 89. l. 12. Περιμάχητος fuit rhetoribus Proclus; nam reipsa μάχαι erant de adolescentibus Athenas studiorum caussa advenientibus inter rhetores et sophistas. Notavi nonnulla ad Eunap. p. 362.

p. 90. l. 32. Cf. not. Kiesslingii ad Iamblich. p. 322.

p. 91. l. 18. Eumdem errorem erravit Reinesius ad Eunap. p. 411. meae editionis.

p. 92. l. 32. Apte conferetur Iamblichus Adhort. c. 2. p. 20. bonae editionis, quam Kiesslingio debemus: ὡς πρὸ τῶν μεγάλων μυστηρίων τὰ μικρὰ παραδοτέον, καὶ πρὸ φιλοσοφίας παιδείαν.

p. 93. *l. penult.* Lege Νοός.

p. 96. l. 15. Ex hoc sensu adverbii οἴκοθεν explicandum credo Pindarum Nem. VII. 76.

Αἴγινα, τεῶν Διός τ' ἐκ-
γόνων, θρασύ μοι τόδ' εἰπεῖν,
φαενναῖς ἀρεταῖς, ὁδὸν κυρίαν λόγων
οἴκοθεν.

In Heyniana interpretatione, quam non repetam brevitatis caussa, nihil reperio quod sit audax. Verterim: „Aegi-

„na, hoc mihi est dictu audacius, nempe *apud me, poe-„ticae meae artis virtute ingenioque proprio,* latam „esse laudum viam tuis Iovisque nepotibus." De Latinorum *domi* cf. Westerhovium ad Terent. Ad. III. 3. 59. et Interpretes ad Plaut. Mil. II. 2. 191.

p. 98. l. 8. Adde omnino Menagium ad Diog. Laert. X. 3.

p. 103. l. 20. nunc probo omnino ἀληθῶν.

p. 105. l. 20. Adde Valckenar. ad Röver. p. XLVI.; Sturzium ad Empedocl. p. 603.; Photium Epist. I. §. 21.

p. 105. l. 21. *Lege* pro, *non* Pro. — l. 26. Lege: Heroicis p. 344.

p. 106. l. 29. Ibidem: Ἀποφράδα· δυσοιώνιστον. — l. 32. forte ἄνθρωπον.

p. 107. l. 33. Ut Proclus, sacrorum pleraque initia participaverat superstitiosus ille Apuleius, quod ipse de se profitetur in Apologia p. 63. Pric., et addit, se „multi-„iuga sacra et plurimos ritus, varias cerimonias, studio „veri et officio erga deos, didicisse."

p. 109. l. 23. Adde p. 140.

p. 110. l. 20. Adde ad hunc locum πρόχειρον — ἱεροφάντην: Neander in Aureo opere de Empedocle Marini verba, quae sunt de Proclo dicta, intellexit, iam a Sturzio, viro doctissimo, reprehensus ad Emped. p. XXXII.

p. 112. l. 10. Sed nunc puto verius quid posse reperiri et ad corruptum ἀπολύτως propius accedens, ἀκωλύτως nempe. Iamblichus Adhort. c. 3. p. 26. iunxit ἀλύπως καὶ ἀκωλύτως, ubi Codices Kiesslingiani pro ἀλύπως habent ἀλύτως, quod Ruhnkenio favere videtur; praestat tamen omnino ἀκωλύτως.

p. 113. l. 20. Nec semel iungit Basil. Seleuc. Vita Theclae p. 242. A. 279. B. 307. D. Adde Dionys. Halic. A. R. IX. 22. p. 1802, 8. Inspectis tot exemplis, nullus dubito, quin in Iuliani loco citato, pro ἄσματα καὶ μύθους, legendum sit πλάσματα καὶ μύθους. De hoc viderit Heilerus meus, qui Iuliani meditatur editionem.

p. 116. l. 30. Lege στένω. — l. 31. post ᾠδῖσι adde: His positis, legendum opinor:

p. 119. l. 16. De οὖν cf. Corayum ad Plut. Cat. Utic. 32. T. 5. p. 330.

p. 123. l. 8. *a fine*. Adde: cf. p. 75. cum addendis.

p. 137. l. 8. Et in voce θράττειν Suidas, monente Toupio Emend. T. 1. p. 292. ultima huius capitis verba, ὡς μὴ (sic) θράττεσθαι — θρήνων, exhibet. Toupius ἀπεμ-

φαινόντων θρήνων vertit *absurdis et incongruis naeniis, inter se discrepantibus;* quod verum esse videtur. Cf. Schweighaeuseri Lexicon Polyb. in Ἀπεμφαίνειν. Hesychius: Ἀπεμφαίνοντα· ἀπεοικότα. ἐκ τοῦ μὴ ἐμφαίνειν τὸ ὅμοιον. Ibi Albertius, qui poterat Suidae verba, Ἀπεμφαίνει· ἀπέοικεν, excitare, maluit similia adferre ex Lexico, ut ait, inedito ad Dionys. Areopag. Sed in hoc falsus fuit. Lexicon illud insertum est Maximi Scholiis in Dionysium Areopag. quae Parisiis anno 1562 excudit G. Morellius.

p. 137. l. 31. Cf. Schaeferum ad Aristophanis Plutum p. 508.

p. 138. l. 22. Lege συλληνύδην.

p. 139. l. 24. Cf. et Fabricium Bibl. Gr. t. 9. p. 364.

p. 140. l. 6. Me huius tentaminis prorsus poenitet, et περικέκοφε optimum esse videtur.

p. 140. l. 12. Cf. supra p. 109. — l. 22. et Fischer. in indice Aeschineo v. Λυκάβηττός.

p. 142. l. 1. διοσημεία et διοσημία frequenter permutantur. Coraÿus ad Plutarch. Cat. Vtic. c. 42. scripturam per ι praefert, malim ego per diphthongum in scriptoribus praesertim prosaicis.

p. 142. l. 4. Θεοσηβείας natum est ex similitudine τοῦ μ et τοῦ β, de qua notavit Bastius Comm. Palaeogr. p. 708. cui adde Bentleium ad Horat. II. Sat. 2. 123. Primum scriptum fuit vel scriptum esse videbatur θεοσηβείας, quod e mala correctione mutatum est in θεοσεβείας. Suidae Codex Kusterianus Διοσημία explicat per θεοσημία.

p. 142. l. 37. Adde Liebel. ad Archil. p. 103.

p. 143. l. 10. Quae hic dixi de φησὶ, fere repetii, memoriae lapsu, ad Eunap. p. 418. ubi de hac locutione iterum egi et alia insuper adtuli. Interim cf. Davis. ad Tusc. I. 39. Aphthonius Progymn. p. 24. Commel. Δάφνη, φησὶ, γῆς προῆλθε καὶ Λάδωνος. Sed hic legendum puto φασί: nam sermo est de poëtis in genere.

INDEX AUCTORUM
QUI IN NOTIS EMENDANTUR, ILLUSTRANTUR, VEL INEDITI CITANTUR.

(Numeri paginas indicant.)

INDEX RERUM ET VERBORUM.

(*Numeri paginae indicant.*)


UNIVERSITY
CALIFORNIA


U.C.
C040003796

